DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ISBN 975 - 405 - 305 - 7
92-34-y-0131-106

Kitabın Orijinal Adı COLD FIRE
Yayın Hakları © Nkui, Inc.
KESİM AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ
Dizgi-Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
1. BASIM / OCAK 1992

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45 - 526 80 12

DEAN R.
KOONTZ

SOĞUK ATEŞ

TÜRKÇESİ:
Belkıs (Çorakçı) Dişbudak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

NÖBET
YABANCILAR
YILDIRIM
FISILTILAR
KANATLAR
KORKUNUN YÜZÜ
GECERİN TAM YARISI
GECENİN SESİ
KIŞA AÇILAN KAPI
VAMPİRİN ÖPÜCÜĞÜ
ÇATIRTI
GECENİN AYAZINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

KAHRAMAN VE DOST

Gerçek dünyada da
tıpkı rüyalardaki gibi,
hiçbir şey
göründüğü gibi değildir.

- SAYILI HÜZÜNLER KİTABI'NDAN

Anlamsız bir hayata
dayanılamaz.
Ya kendimizi adayacak bir amaç buluruz
ya da ölümün kara çağrısına
cevap veririz.
Hayatta bir amacın parıltısı yoksa,
hiçbir bakış açımız olamaz,
acı içinde yaşarız
ya da intihar hançerinden
kanımız damlar.

- SAYILI HÜZÜNLER KİTABI'NDAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

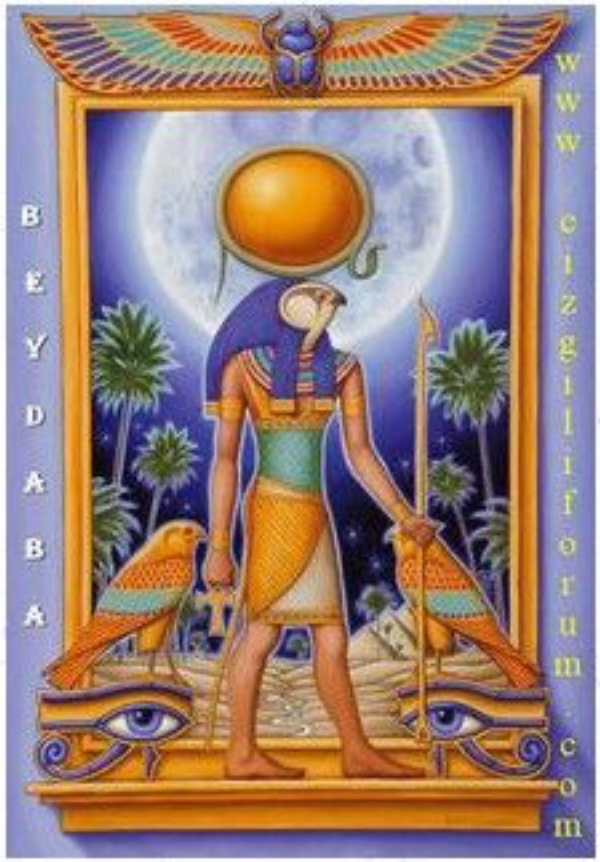

BEYDABA

12 AĞUSTOS

1

Jim Ironheart daha süpermarketteki olaylar başlamadan biliyordu bir belânın yaklaştığını. O gece rüyasında kendini bir tarlada kaçıyor görmüştü. Peşinde kocaman kara kuşlar vardı. Çığlıklar atarak onu kovalayan kuşların kanat çırpmaları korkunç bir titreşim yaratıyor, kanca gagalarını cerrah neşteri gibi hesaplı kullanarak üzerine saldırıp onu gagalıyorlardı. Uyandığında soluk alamamıştı. Pijamasının altını giyip balkona çıkmış, biraz temiz hava solumuştu. Ama sabahın dokuz buçuğunda hava sıcaklığı çoktan otuz dereceye vardığından, bu solumalar yardımcı olacak yerde, onu uyandıran boğulma duygusunu büsbütün arttırmıştı.

Uzun uzun duş yaptı, traş oldu, ancak o zaman kendini zinde hissedebildi.

Buzdolabında bayatlamış kekten birkaç lokma kalmıştı, başka da bir şey yoktu. Kek parçaları, laboratuvarın kültüründe üretilen acayip, tehlikeli bir bakteri türüne benziyordu. Jim ya açlıktan ölecek, ya da bu fırın gibi havada sokağa çıkacaktı.

Ağustos günü öylesine sıcaktı ki, rüyadaki kuşlara benzemeyen gerçek kuşlar, California güneşinden kaçmak için ağaçların dal aralarındaki kuytuluklarına sığınmayı tercih etmişlerdi. Yapraklar arasındaki sığınaklarında sessizce oturuyor, pek seyrek ve hevessiz ötüyorlardı. Köpekler ızgara gibi kızışmış kaldırımlarda kediler gibi hızlı adımlar atmaktaydı. Kadın, erkek ya da çocuk, hiç kimse, acaba gerçekten betonun üstüne yumurta kırılsa pişer mi diye deney yapmaya kalkmıyor, öyle olacağı yolundaki inanç onlara yetiyordu.

Laguna Plajındaki bir deniz kenarı kahvesinde, şemsiye altındaki masada hafif bir kahvaltı eden Jim Ironheart, içinde yine bir sıkıntı hissetti, vücudunu bir ter tabakası kapladı. Büyük okyanusun hafif bir esinti bile getiremediği ender günlerden biriydi bugün de.

Oradan kalktığında süpermarkete yöneldi. İlk girişte içerisi cen-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

12 AĞUSTOS

1

Jim Ironheart daha süpermarketteki olaylar başlamadan biliyordu bir belânın yaklaştığını. O gece rüyasında kendini bir tarlada kaçıyor görmüştü. Peşinde kocaman kara kuşlar vardı. Çığlıklar atarak onu kovalayan kuşların kanat çırpmaları korkunç bir titreşim yaratıyor, kanca gagalarını cerrah neşteri gibi hesaplı kullanarak üzerine saldırıp onu gagalıyorlardı. Uyandığında soluk alamamıştı. Pijamasının altını giyip balkona çıkmış, biraz temiz hava solumuştu. Ama sabahın dokuz buçuğunda hava sıcaklığı çoktan otuz dereceye vardığından, bu solumalar yardımcı olacak yerde, onu uyandıran boğulma duygusunu büsbütün arttırmıştı.

Uzun uzun duş yaptı, traş oldu, ancak o zaman kendini zinde hissedebildi.

Buzdolabında bayatlamış kekten birkaç lokma kalmıştı, başka da bir şey yoktu. Kek parçaları, laboratuvarın kültüründe üretilen acayip, tehlikeli bir bakteri türüne benziyordu. Jim ya açlıktan ölecek, ya da bu fırın gibi havada sokağa çıkacaktı.

Ağustos günü öylesine sıcaktı ki, rüyadaki kuşlara benzemeyen gerçek kuşlar, California güneşinden kaçmak için ağaçların dal aralarındaki kuytuluklarına sığınmayı tercih etmişlerdi. Yapraklar arasındaki sığınaklarında sessizce oturuyor, pek seyrek ve hevessiz ötüyorlardı. Köpekler ızgara gibi kızışmış kaldırımlarda kediler gibi hızlı adımlar atmaktaydı. Kadın, erkek ya da çocuk, hiç kimse, acaba gerçekten betonun üstüne yumurta kırılsa pişer mi diye deney yapmaya kalkmıyor, öyle olacağı yolundaki inanç onlara yetiyordu.

Laguna Plajındaki bir deniz kenarı kahvesinde, şemsiye altındaki masada hafif bir kahvaltı eden Jim Ironheart, içinde yine bir sıkıntı hissetti, vücudunu bir ter tabakası kapladı. Büyük okyanusun hafif bir esinti bile getiremediği ender günlerden biriydi bugün de.

Oradan kalktığında süpermarkete yöneldi. İlk girişte içerisi cen-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

netten bir köşe gibi göründü. Jim'in üzerinde beyaz pamuklu pantolon ve mavi tişörtten başka bir şey yoktu. Bu yüzden de, bir yandan havalandırma, bir yandan da soğutulmuş vitrinlerden gelen serinlik birleşince, rahatlatıcı bir ortam yaratabiliyordu.

Bisküvi bölümünde durmuş, iki ayrı paketin etiketini okuyup hangisinin perhiz açısından daha az "günah" sayılacağına karar vermeye çalışırken, kriz yakaladı onu. Bu tür diğer olaylarla karşılaştırıldığında, belki de kriz demek doğru değildi buna. Ne titremeler vardı, ne ânî kas kasılmaları, ne ter basması, ne de anlaşılmaz dillerde konuşmalar. Jim bir anda, yanında alışveriş etmekte olan kadına doğru döndü, "Hayat ipi," dedi.

Kadın otuz yaşlarında kadardı. Şortunun üstüne askılı bir bluz giymişti. Efkeklerden çeşitli düzeylerde ilgiye hedef olabilecek kadar güzeldi. Jim'in de belki de kendisine asılıyor olabileceğini düşündü. Kuşkuyla onun yüzüne bakarak, "Efendim?" diye sordu.

Jim içinden kendine, suyu akıntısına bırak, dedi. Korkma.

Titremeye başladı. Havalandırmanın etkisi değildi bu. Titremeler vücudunun içinden geliyor, yılan balığı sürüleri gibi yayılıyordu. Ellerindeki bütün güç kesildi, bisküvi paketleri elinden düşüverdi.

Utanç içindeydi ama kendini kontrol edemiyordu. "Hayat ipi," dedi yeniden.

Kadın, "Anlayamıyorum," diye karşılık verdi.

Jim bu tür olayları daha önce de birçok kere yaşamış olduğu halde, "Ben de öyle," diye karşılık verdi.

Kadın önündeki raftan bir paket vanilyalı bisküviyi avuçladı. Jim'in ayaklı manşet gibi bir şey olduğunu anladığı anda (ÇILDIRAN ADAM SÜPERMARKETTE ALTI KİŞİYİ VURDU) o paketi yüzüne fırlatmaya hazırlanıyor gibiydi. Ama yine de iyi niyetliydi. Bir iki cümle daha konuşacak sabrı gösterdi. "Hastalandınız mı?"

Jim'in yüzü solmuş olmalıydı. Yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissediyordu. Güven verecek biçimde gülümsemeye çalıştı, yüzünün daha beter hortlağa benzediğini tahmin etti, "Gitmem gerek," dedi.

Raflar arasında itmekte olduğu alışveriş arabasını öylece bırakıp döndü, dükkândan Ağustos sıcağının altına çıktı. Yirmi derecelik

ısı farkı bir an için ciğerindeki havayı kilitledi, soluk vermesini engelledi. Otopark tabanının asfaltı yer yer yumuşamıştı. Güneş oradaki otomobillerin ön camlarını gümüşe boyamış, ışın demetleri krom tampon ve ızgaralarda çatlayıp yonga yonga uçuyordu sanki.

Ford'una bindi. Arabada havalandırma vardı ama o otoparktan çıkıp Crown Vadisi Yolu'na şapana kadar, havalandırmanın üflediği hava, arabanın içine hapsolmuş sıcağı gideremedi. Jim yanındaki camı açtı.

Başlangıçta nereye gitmekte olduğunu bilmiyordu. Yavaş yavaş içine, hemen eve gitmesi gerektiği sezgisi yerleşti. Derken bu duygu güçlü bir dürtüye dönüştü, sonra bir inanç oldu, en sonunda da karşı koyulmaz bir zorlama olup çıktı. Kesinlikle ve derhal eve dönmek zorundaydı.

Aşırı hızlı sürüyordu arabayı. Trafiği habire solluyor, olmayacak risklere giriyordu. Her zamanki davranışlarına hiç uymayan şeylerdi bu yaptıkları. Polisin biri onu durdursa, bu acelesinin nedenini anlatamazdı, çünkü kendi de bilmiyordu.

Sanki her hareketi, görünmeyen bir gücün düzenlemesiyle oluyordu. Kendisi arabayı nasıl yönetiyorsa, o güç de onu aşağı yukarı öyle yönetmekteydi.

Bir kere daha, suyu akıntısına bırakmak, karşı koymamak gerektiğini tekrarladı. Korkma, dedi yine kendine. Ama korku yine de kurtulamadığı bir yoldaştı yanında.

Laguna Niguel'deki evinin bahçe yoluna saptığında, palmiyelerin gölgesi küçük evinin pütürlü beyaz duvarlarında birer çatlak gibiydi. Sanki yapı kurumuş da sıcaktan yol yol yarılmıştı. Kırmızı kiremit kaplı dam da bir alev tabakasıydı.

Yatak odasında gün ışığı bu sefer pencerenin hafif renklendirilmiş camlarından içeriye bakır renginde giriyordu. Yatağın üstünde ve yerdeki bej halılarda, yarı açık panjurların çizgi çizgi gölgeleri vardı.

Jim başucu lambasını yaktı.

Yolculuk için bavul hazırlaması gerektiğini bilmiyordu. Dolabın tepesinden bavulu indirirken anladı bunu. Önce traş takımıyla tuvalet malzemesini aldı. Nereye gittiği de, ne kadar kalacağı da bir bilmecey-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

di. Ama bavula iki değişimlik giyecek koydu. Bu tür işler ... ya da serüvenler, misyonlar ... Tanrı bilir ne gibi bir ad verilmesi gerekirdi bunlara ... genellikle evden iki üç günden fazla uza, kalmasını gerektirmezdi.

Bir an kararsızlık geçirdi. Yanına yeterli eşya almamış olabileceğinden kuşkulandı. Ama bu yolculuklar tehlikeliydi. Her biri son yolculuk olabilirdi. Bu durumda, yanına fazla şey almış, eksik şey almış, hiç önemi yoktu.

Bavulu kapatıp durdu, baktı. Şimdi ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Sonra birdenbire, "Uçakla," dedi, kendi de öğrenmiş oldu böylece.

Santa Ana'nın güneydoğu ucundaki John Wayne Havaalanına gidiş yarım saat bile sürmedi. Yol üstündeki görüntülerden bazıları, buralara suyolu kemerleriyle su getirtilmeden önce güney California'nın çöl olduğunu hatırlatan türdendi. Yol kenarındaki bir levha, suyu tasarruflu kullanmayı hatırlatıyordu. Biraz ilerdeki güneybatı uslûbunda yapılmış apartmanın bahçivanı bahçeye kaktüsler, az bakım isteyen başka bitkiler ekmekle meşguldü. Yeşil alanlarla lüks konut bahçelerinin dışındaki yerler cılız, kuru bir bitki örtüsüyle kaplıydı; çayırlarla tepeler çatlak çatlak ve kahverengiydi. Yılın bu döneminde sık sık çıkan korkunç yangınlardan birini başlatabilmek için bir piromanyağın titreyen elinden fırlayacak kibriti bekliyor gibiydiler.

Havaalanının ana terminalinde yolcular uçağa biniş kapılarından geçip duruyorlardı. Bu çok uluslu kalabalık, Orange County'nin beyaz Anglo Sakson Protestan halka sahip olduğu inancını yalanlar gibiydi. Jim gelen ve giden PSA uçaklarının yazılı olduğu panoların tarafına yürürken, İngilizcenin dışında hemen hemen her dil geliyordu kulağına.

Panodaki uçuşları sırayla okudu. Sondan bir önceki satırda Portland-Oregon yazılıydı. Bu sözleri okumak, içinde bir ilham tutuşturdu. Dosdoğru bilet satan kısma yöneldi.

Ona servis yapan görevli, temiz traşlı bir delikanlıydı. Sanki Disneyland görevlilerinden biriydi ... ama ilk bakışta.

Jim, "Yirmi dakika sonra kalkan Portland uçağı," dedi. "Yer var mı?"

Görevli bilgisayara baktı. "Şansınız var, efendim. Üç boş yeriniz var." Delikanlı kredi kartını kontrol edip bileti keserken Jim adamın kulaklarının delinmiş olduğunu farketti. İş başında küpe takmamıştı ama delikler pek belirgindi. Demek boş zamanlarında sürekli olarak küpeli geziyordu. Ağır mücevherleri tercih ettiği de belliydi. Az sonra Jim'in kredi kartını geri verdi. Gömleğinin kolu biraz yukarı sıvanınca, bileğinin az üzerinde parlak renkli, ejderha biçiminde bir dövme çıktı ortaya. Büyüktü dövme. Herhalde yukarıya doğru adamın kolu boyunca uzanıyor olmalıydı. Elinin parmak eklemleri de sıyrıktı. Kavga sırasında derisi yüzülmüş gibi.

Jim biniş kapısına gidene kadar, bu memurun üniformasını çıkardıktan sonra ne gibi bir alt kültürün içinde yüzmekte olduğunu, sokaklarda ne tür kılıklarla dolaştığını merak etti durdu. İçinde bir duygu, ona bu gencin basit bir punk falan olmadığını fısıldıyordu.

Uçak güneye doğru havalanırken günesin acımasız ışıkları Jim'in tarafındaki penceredeydi. Sonra uçak batıya, oradan da kuzeye döndü, Jim güneşi ancak denizden yansıyan ışıklardan görmeye başladı. Parıltı hâlâ müthişti. Suyu magma gibi gösteriyordu.

Jim dişlerini sıkmakta olduğunu farketti. Başını eğip koltuğun kol yerine baktığında, kendi ellerini sivri kayaya konmuş kartal pençeleri gibi gördü.

Kendini rahat bırakmaya çalıştı.

Uçmaktan korkmazdı. Onun korktuğu şey Portland'dı ... daha doğrusu, orada kendisini bekleyen şey her neyse, oydu.

2

Holly Thorne bir öğretmenle röportaj yapmak üzere Batı Portland'daki bir ilkokula gelmişti. Öğretmenin adı Louise Tarvohl'du. Yazdığı şiir kitabını New York yayıncılarından birine satmayı başarmış bir edebiyat öğretmeni. Çoğu insanın şiir hakkındaki bilgisinin pop şarkısı sözleriyle ve televizyon reklamlarının kafiyeleriyle sınırlı olduğu bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çağda, kolay iş değildi bu. Şu sıra okul binasında birkaç yaz kursu vardı yalnızca. Louise'e Holly ile konuşma fırsatı tanımak için bir başka öğretmen onun sınıfını devralmaya razı olmuştu.

Oyun bahçesinde, kızılağaçtan piknik masasının başına otururlarken, Holly önce oturacağı yeri incelemiş, üzerindeki beyaz elbisey lekeleyecek herhangi bir şey bulunmadığından emin olmaya çalışmıştı. Sol taraflarında spor bahçesi, sağda bir dizi salıncak görünüyordu. Havada tatlı bir sıcaklık vardı. Hafif rüzgâr yakınlardaki ağaçların güze kokusunu onlara kadar taşıyordu.

"Şu havayı bir koklasanıza!" Louise çok derin, düğme koparan türden bir soluk aldı. "Beş bin millik doğal arazinin tâ ucundaymışız gibi, değil mi? Havada insan lekesi o kadar az ki!"

Holly'ye kadının kitabının bir ön kopyası verilmişti. *Fısıldayar. Selvi ve Diğer Şiirler.* Press'in eğlence sayfalarının editörü Tom Corvey onu bu göreve atarken vermişti kitabı. Holly okurken o şiirler beğenmeye, sevmeye çalışmıştı. İnsanların başarıya ulaştığını görmek hoşuna giderdi. Belki de kendisi gazetecilik mesleğinde pek dişe dokunur bir şey başaramamış olduğu için, arasıra başarının da mümkün olduğunu görmeye ihtiyaç duyuyordu. Ama ne yazık ki, bu şiirler vıcık vıcık duygusal şeylerdi. Hepsi doğayı övme konusundaydı. Sanki Robert Frost kopyası biri yazmıştı onları. Sonra da büyükkannelere doğumgünü tebrik kartları hazırlayan biri oturup düzeltisini yapmıştı.

Holly yine de yazısında eleştirici davranmak niyetinde değildi. Meslek hayatı boyunca tanıdığı nice gazeteciler, ya kendi kıskançlıklarını yenemedikleri, ya da hatalı bir büyüklük kompleksine kapıldıkları için, yazılarında röportaj yaptıkları kimseyi küçük düşürecek bir şeyler yapmaktan zevk alırlardı. Holly olağanüstü kötü suçlular veya politikacılarla röportaj yapma dışında hiçbir zaman bu tür bir yaklaşıma yönelecek kadar nefret edememişti kimseden. Belki de üç büyük kent gazetesinde çalıştığı halde sivrilememesinin, şimdi de *Portland Press*'de mütevazı bir işte çalışıyor olmasının asıl nedeni buydu. Tarafgir gazetecilik genellikle dengeli habercilikten çok daha renkli bir yayındı. Beğeneni de, üzerinde yorum yapanı da daha çok olurdu. Bütün bunlara rağmen, Holly karşısındaki kadından hiç hoşlanmadığına, onun kişiliğini şiirlerinden de beter bulduğuna birkaç dakika içinde karar verdiği halde, yine de ona tuzaklar kuracak hevesi bulamıyordu içinde.

"Ben ancak kırsal yerlerde hissederim yaşadığımı. Uygarlığın sesinden ve görüntülerinden uzak yerlerde. Ancak oralarda doğanın ağaçlarda, çalılarda, ıssız göllerde ve topraklarda çıkardığı sesi dinleyebilirim."

Topraklarda çıkardığı ses, ha, diye düşündü Holly. Neredeyse gülecekti.

Louise'in görünüşü pek fena sayılmazdı. Dinç, hayat dolu bir kadın. Otuz beş yaşındaydı. Holly'den iki yaş büyüktü. Ama on yaş daha büyük duruyordu. Gözlerinin ve ağzının köşelerindeki kaz ayağı gibi kırışıklar, gülme mimiklerinden oluşan derin çizgiler, suratının güneşten yanmış, kalınlaşmış derisi, onu açık hava insanı olarak gösteriyordu. Rengi güneşten açılmış saçlarını geriye çekip at kuyruğu gibi toplamıştı. Üzerinde blucin ve kareli gömlek vardı.

"Ormanın çamurunda bir saflık vardır," diye üsteliyordul "En büyük özenlerle temizlenip parlatılmış hastane ameliyathaneleri bile rekabet edemez o saflıkla." Bir an başını kaldırıp yüzünü güneşe doğru çevirdi. "Doğal dünyanın saflığı insanın ruhunu temizler. Ruh yeniden temizlenince de, büyük şiirin gizli buharları yükselmeye başlar."

"Gizli buharlar mı?" diye sordu Holly. Ses kayıt makinesinin her altın sözü yanlışsız kaydettiğinden emin olmaya çalışıyor gibiydi.

Louise, "Gizli buharlar," diye tekrarladı ve gülümsedi.

Louise'in içindeki Louise'di Holly'nin esas sinirine dokunan. Görünüş olarak, ruh gibi bir hava vermişti kendine. Sanki öteki dünyadan bir görüntü! Ama bu da yüzeyseldi. İç dokudan yoksun bir hayal. İçerikten çok dış cephe. Fikirleri ve davranışları koftu aslında. Gerçeklere ve iç sezgilere dayalı olmaktan çok, heveslere, kaprislere dayalıydı. Çelikten hevesler gerçi ... ama heves yine de. Üstelik bunları, pek süslü olmasına rağmen oldukça bulanık ve abartılı bir dille, kof bir dille ifade ediyordu.

Holly de biraz çevreci sayılırdı. Bazı konularla Luise'le aynı tarafta yer aldığını farkedince buna da üzüldü biraz. İnsanın müttefiklerini böyle sevimsiz ve yapmacık kişiler olarak görmesi hoş değildi. Hayattaki amaçlarını doğru seçip seçmediğinden kuşku duymaya başlıyordu.

Louise piknik masasının üzerine doğru eğildi, kollarını masaya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dayayıp çaprazladı. "Dünya yaşayan bir şeydir. Biz konuşmaya değer birileri olsak, konuşurdu da bizimle. Herhangi bir kayada, bir bitkide ya da gölde bir ağız açılır, dünya tıpkı benim şimdi konuştuğum gibi açık seçik sözler söyleyebilirdi bize."

"Ne kadar ilginç bir düşünce," dedi Holly.

"İnsanlar birer keneden başka bir şey değil."

"Kene mi?"

"Toprağın üzerinde dolaşıp duran keneler," dedi Louise hülyalı bir sesle.

Holly, "Ben hiç bu şekilde düşünmemiştim," deyiverdi.

"Tanrı yalnız her kelebeğin içinde var olmakla kalmıyor. Tanrı her kelebeğin ta kendisi. Her kuşun, her tavşanın, her yaban yaratığın. Bir sansar ailesini kurtarabilmek için bir milyon insan hayatını, hatta on milyon insan hayatını seve seve feda ederdim, çünkü o sansarların her birinin içinde Tanrı vardır."

Holly sanki kadının bu diskurundan heyecanlanmış gibi, sanki bu düşüncenin içindeki faşizm yankısını sezmemiş gibi konuştu. "Her yıl doğal hayatı koruma amacıyla elimden geldiğince bağış yaparım ve kendimi bir çevreci olarak düşünürüm, ama itiraf etmem gerekir ki, bu konudaki bilinçlenmede sizin vardığınız düzeye erişmiş değilim."

Şair kadın bu sözdeki ince istihzayı hiç farketmeksizin masanın üzerinden uzanıp Holly'nin elini sıktı. "Üzülme, şekerim, sen de erişirsin. Senden büyük ruhsal potansiyel taşıyan titreşimler alıyorum."

"Lütfen anlamama yardım edin," dedi Holly. "Tanrı kelebektir, tavşandır, tüm yaşayan canlılardır, ayrıca kayadır, topraktır ve sudur ... ama biz değiliz, öyle mi?"

"Öyle. Bu da bizim o doğallık dışı tek niteliğimizden ötürü."

"Nedir o?"

"Zekâ."

Holly şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Zekâ doğallık dışı mı?"

"Yüksek düzeyde bir zekâ ise, evet, doğallık dışı. Doğal dünyanın başka hiçbir yaratığında yok böyle bir şey. Doğanın bizi itiştirmesi

ve bizim de bilinçaltı düzeyde ondan nefret edip onu yok etmeye kalkmamız bu yüzden. Yüksek düzeydeki zekâ, ilerleme kavramına yöneliktir. İlerleme de nükleer silahlara, biyo-mühendisliğe, karmaşaya, sonunda da yok oluşa doğru gider."

"Tanrı ... ya da doğal evrim vermedi mi bize zekâmızı?"

"O beklenmedik bir mütasyondu. Biz değişim geçirmiş yaratıklarız, hepsi bu. Canavarız."

Holly bu sefer, "O halde demek ki, bir yaratık ne kadar az zeki olursa ... " diye başladı cümlesine. Louise de oradan devralıp cümleyi bitirdi.

" ... o kadar doğal olur."

Holly düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Sanki budala bir dünyanın daha iyi bir dünya olduğu yolundaki bu acayip düşünceyi ciddi ciddi analiz ediyordu. Ama aslında, bu röportajı kaleme alamayacağını düşünmekteydi. Louise Tarvohl'u o kadar saçmasapan ve dayanılmaz buluyordu ki, onu öven bir yazı yazıp hâlâ dürüstlüğünü korumasına imkân yoktu. Öte yandan, kadını yazıda küçük düşürmeyi de yüreği götürmüyordu. Holly'nin sorunu, derinlere gömülü alaycılığı değil, yufka yürekli oluşuydu. Bir yandan kuşkucu, bir yandan da yufka yürekli olan kişi kadar mutsuz kimse olabilir miydi dünyada?

Kalemini elinden bıraktı. Artık not almayacaktı. Tek istediği, Louise'den uzaklaşmak, bu oyun bahçesinden kurtulmak, gerçek dünyaya geri dönmekti. Gerçek dünya, şu şimdi konuştukları konulardan biraz daha az kaçıktı. Yine de ... Tom Corvey'e altmışla doksan dakika arasında teype alınmış röportaj borçluydu. O zaman bir başka muhabir teypi dinler, yazıyı yazacak kadar bilgi sahibi olurdu.

"Louise," dedi kadına. "Bana söylediklerinin ışığında, sanırım sen ömrümde tanıdığım en doğal insansın."

Louise bunun anlamını da kaptıramadı. Hakaret değil de iltifat saydı, Holly'ye sırıttı.

"Ağaçlar bizim kardeşlerimizdir," diyerek kafasındaki felsefenin bir cephesini daha ortaya sermeye başladı. İnsanların ağaç olmayıp kene olduğunu unutmuş gibiydi. "Kardeşin kolu, bacağı kesilir mi hiç? Eti gaddarca doğranır mı? Cesedinin parçalarından ev yapılır mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yapılmaz," dedi Holly içtenlikle. "Hem zaten herhalde belediye de böyle alışılmadık bir binaya inşaat izni vermezdi."

Güvendeydi Holly. Louise'de nasıl olsa mizah yeteneğinden eser yoktu. Böyle esprilerden alınma ihtimali de sıfırdı.

Kadın konuşmasını sürdürürken Holly önündeki piknik masasına yaslandı, ilgiyle dinliyormuş gibi görünmeye çalıştı, bu arada kendi yetişkinlik hayatını son hızla, baştan sona bir değerlendirmeden geçirdi. Sonunda onca değerli zamanın her anını aptallarla, sersemlerle, sahtekârlarla birarada geçirdiğine, hep onların saçmasapan sosyopatik planlarını ve hayallerini dinleyip durduğuna, bunca psikotik hikâye arasında birazcık bilgelik kırıntısını boş yere arayıp durduğuna karar verdi.

Keyfi kaçmıştı iyice. Bu sefer özel hayatını düşünmeye başladı. Portland'da kendine kadınlar arasında yakın dostlar edinebilmek için hiçbir çaba göstermemişti. Belki de için için Portland'ı kendi gazetecilik serüveninin geçici bir durağı olarak gördüğü için. Erkeklerle olan deneyimlerine gelince, onlar belki meslek hayatından ve her iki cinsle yaptığı röportajlardan daha bile cesaret kırıcıydı. Gerçi hayatının erkeğini bulmayı hâlâ umuyor, bir gün evlenmeyi, çoluk çocuk sahibi olmayı, güzel bir aile hayatının mutluluğunu tatmayı hayal ediyordu, ama iyi, nazik, aklı başında, zeki ve gerçekten ilginç bir erkeğin hayatına girip girmeyeceği konusunda hayli kuşku vardı içinde.

Büyük ihtimalle rastlamazdı onaböyle bir şey.

Bir mucize olup günün birinde böyle biriyle yolları karşılaşsa bile, adamın hoş hali herhalde bir maske olur, altında belki dizi cinayetler işleyen, elektrikli testere fetişi bulunan bir manyak gizli olurdu.

3

Portland Uluslararası Havaalanı terminalinin kapısından bir taksiye atladı Jim Ironheart. Taksinin üzerinde Yeni Gül-Kent Taksi Şirketi yazıyordu. Çoktan unutulmuş hipi çağının üvey çocuğu bir isim. Sevgi boncuklarının, sevgi çiçeklerinin gününden kalma. Ama taksinin şoförü (ön panelin üzerine tutturulmuş sürücü belgesine göre adı Frazier Tooley'di) ona gerekli açıklamayı hemen yaptı. Portland'ın bir adı da Güller Kenti'ydi. Orada çok gül yetişiyor, bu güller yenilenmenin ve büyümenin simgesi sayılıyordu. Şoför nice Portland'lıyla paylaştığı o gururlu tavırla, "Dilencilerin bolluğu nasıl çürümenin ve yıkılmanın simgesiyse, bu da onun tersi," diye bitirdi sözlerini.

Tooley aslında İtalyan opera tenorlarına benziyordu. Luciano Pavarotti'yle aynı hamurdan yoğurulmuş gibiydi. Jim'in verdiği talimatı pek de anlamışa benzemiyordu. "Yani bir süre sizi kentte rastgele dolaştırmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet. Otele falan yerleşmeden önce kentin havasını bir anlayayım diyorum. Daha önce hiç gelmemiştim buraya."

Aslında hangi otele gitmesi gerektiğini bilmediği gibi, az sonra ya da bu gece veya belki yarın ne gibi bir iş yapmak zorunda kalacağını da bildiği yoktu. Kendini rahat bırakıp ilham beklerse belki bunları öğrenebileceğini umuyordu.

Tooley onun dediğini yapmaktan şikâyetçi değildi. İlham falan sunmasa da, Portland turu demek bol para demekti. Taksimetre habire çalışacaktı. Zaten kentini yabancıya göstermekten gurur duyduğu da ortadaydı. Gerçekten de çok güzel bir kentti burası. Tarihî tuğla yapılar, on dokuzuncu yüzyıldan kalma, ön cephesi dökme demirden yapılmış binalar yıkılmamış, yeni yapılan gökdelenlerin arasında onlar da özenle korunmuştu. Çeşmelerle, ağaçlarla dolu parkların sayısı öyle çoktu ki, insana zaman zaman kentin tümü bir ormanmış, güller de her yanı sarmış gibi geliyordu. Gonca sayısı yaz başındaki kadar çok olmasa bile, bu mevsime göre çok renkliydi gerçekten.

Daha yarım saat dolmadan Jim birdenbire zamanın kısaldığı duygusuna kapıldı. Oturduğu yerde doğrulup dikleşti, kendi ağzından çıkan sözleri şaşkınlıkla dinledi. "McAlbury Okulu diye bir yer biliyor musunuz?"

"Tabii," dedi Tooley.

"Nedir o okul?"

"Soruş biçiminizi duyunca biliyorsunuz sanmıştım. Özel bir ilko-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kuldur. Kentin batı tarafında."

Jim'in yüreği gümbür gümbür çarpmaya başlamıştı. "Oraya götürün beni."

Şoför gözlerini dikiz aynasından ona dikip kaşlarını çattı. "Bir şey mi oldu?"

"Orada olmam gerek."

Tooley kırmızı ışığa yaklaşırken frene bastı, başını omzunun üzerinden çevirip müşterisine baktı. "Ne oldu ki?"

"Hiç ... benim orada olmam gerek." Jim'in sesi sert, tonu da çaresizlik yansıtan türdendi.

"Tamam, dert değil."

Dört saat önce o süpermarketteki kadına, "Hayat ipi," dediği andan bu yana, korku dalgaları Jim'in içinde kol gezmekteydi. Şimdi o dalgalar kabarmış, genç adamı McAlbury Okuluna taşıyan kara bir fırtına haline gelmişti. Kendisinin de anlayamadığı bir telaşla, "On beş dakikaya kadar oraya varmış olmam gerek," dedi.

"Niçin daha önce söylemediniz o halde?"

Jim neredeyse, ben de bilmiyordum da ondan, diyecekti şoföre. Ama kendini tuttu. "Beni oraya zamanında ulaştırabilecek misiniz?" diye sordu.

"Ucu ucuna olacak."

"Taksimetre ne yazarsa üç katını öderim."

"Üç katı mı?"

"Zamanında yetiştirirsen," derken Jim cebinden cüzdanını çekti, içinden bir yüz dolar alıp Tooley'e uzattı. "Bunu avans olarak al."

"O kadar önemli, ha?"

"Ölüm kalım meselesi."

Tooley ona kuşku dolu bir bakış fırlattı. Deli misin, nesin, der gibi.

"Işık yeşil oldu," dedi Jim. "Haydi, gidelim!"

Tooley'in kuşkular ifade eden kaş çatıklığı daha da derinleşmişti

ama yine de sesini çıkarmadan dönüp ön cama doğru baktı, dörtyol ağzından sola döndü, gaza yüklendi.

Jim durmadan kolundaki saate bakıyordu. Okula zamanından üç dakika erken vardılar. Tooley'e bir kâğıt para daha uzattı. Taksimetrenin üç katından da çok olmuştu ödediği. Kapıyı açtı, elinde bavuluyla kaldırıma indi.

Tooley açık pencereden uzandı. "Beklememi ister misiniz?"

Jim kapıyı kaparken, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Gidebilirsin."

Sonra arkasını döndü. Uzaklaşan taksinin sesini dinlerken gözleri McAlbury Okulunu inceliyordu. Eskice bir sömürge tarzı evden bozmaydı. Ön kapı girişi içerlekti. Evin iki yanına tek katlı birer kanat eklenmişti. Daha çok sınıf sığsın diye. Önünde çim bahçesi, yan tarafta oyun yeri. Kısa bir blokun tümünü kaplamaktaydı okul.

Ortadaki ev bölümü tam Jim'in karşısına rastlıyordu. İki kanadı da açık ön kapıdan çocuklar çıkmaya başlamıştı. Binadan dışarı çıkıp, ön terastan birkaç basamak merdivenle aşağı inmekteydiler. Gülerek, konuşarak, kitapları, kocaman resim dosyaları, üzerine türlü karikatürler yapıştırılmış beslenme çantaları kollarının altında, bahçe kapısına doğru geliyorlardı. Jim'e doğru ilerleyip bahçe kapısından çıkanlar, ya sağa ya da sola dönüp kaldırımda uzaklaşıyordu.

İki dakika kalmıştı. Saatine bakması gerekmiyordu artık. Yüreği her saniyede iki vuruş yapmaktaydı. Zamanı sanki kendisi saatmiş gibi biliyordu Jim.

Güneş ışığı bahçe parmaklığına sıralanmış ağaçların yaprakları arasından süzülüp gelmekte, yerlere ve oradan geçen insanlara desenli gölgeler düşürmekteydi. Sim iplikle işlenmiş koskoca bir dantel örtü, tüm manzaranın üzerine serilmiş gibi. Çocukların neşeli sesleri yükseldikçe dantel örtü de bir kabarıp bir iniyormuş gibi gözüküyordu. Şiir gibi bir zaman dilimi yaşanmaktaydı.

Ama ölüm yaklaşıyordu.

Birdenbire anladı Jim ölümün gelmekte olduğunu. Çocuklardan biri için. Yo, ön terasta duran öğretmenler tehlikede değildi. Bir tek çocuktu tehlikede olan. Büyük bir facia beklenmiyordu. Bir patlama, yan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gın ya da düşen bir uçak gibi düzinelerce insanı silen bir felâket olmayacaktı. Bir tek çocuk. Küçük bir trajedi. Ama ... hangi çocuk?

Jim dikkatini genel sahneden ayırıp o sahnenin oyuncularına çevirdi. Bahçeden kendisine doğru yaklaşmakta olan çocukları inceledi. O taptaze yüzlerden birinde ölümün kara gölgesini aradı. Hepsi de sonsuza dek yaşayacakmış gibi görünüyorlardı.

"Hangisi?" dedi yüksek sesle. Bunu ne kendine, ne de yaklaşan çocuklara soruyordu. Herhalde ... Tanrı'yla konuşmaktaydı o anda. "Hangisi?"

Çocuklardan bazıları yokuş yukarı, köşedeki yaya geçidine doğru yürürken, bir kısmı da aşağı tarafa, blokun öbür ucuna doğru ilerliyorlardı. Her iki köşede kadın trafik görevlileri vardı. Üstlerinde parlak turuncu yelekleri, ellerinde "Dur" yazılı levhalarıyla. Gruplar halindeki çocukları karşıdan karşıya geçirmeye başlamışlardı bile. Trafik pek tehlike oluşturuyormuş gibi görünmüyordu.

Bir buçuk dakika.

Jim kendi durduğu kaldırımın kenarına, yolun biraz daha aşağısına park etmiş duran iki sarı minibüse baktı. McAlbury daha çok bu semtin okulu gibi görünüyordu. Civardaki çocuklar yürüyerek gelip gidiyorlardı okula. Az sayıda çocuk da o minibüslere binmekteydi. Şoförler açık kapıların yanında durmuş, neşeli ve enerji dolu yolcularına gülümsüyor, onlarla şakalaşıyorlardı. Oradaki çocukların hiçbiri, tepesinde felâket dolaşan biri gibi titreşim yaymıyordu. Zaten şen sarı minibüsler de Jim'e kılık değiştirmiş ölüm arabası gibi gözükmedi.

Ama ölüm daha da yaklaşmıştı.

Hemen hemen aralarındaydı artık.

Genel manzaraya bir karanlık çökmüş gibiydi. Gerçekte değil tabii ... Jim'in onu algılayış biçiminde öyleydi. Artık dantel örtüyü, yola ve insanlar üstüne düşen kıpırtılı yaprak gölgelerini farketmez olmuştu. Her karanlık leke, ölümün buraya girebileceği olası bir kapı gibi görünüyordu gözüne.

Bir dakika.

Telaş içinde, kaldırımdan yokuş aşağı yürüdü. Çocukların arasına karıştı. Küçük yüzlerine birer birer bakarken onların da şaşkın bakışlarla kendisine baktıklarını gördü. Zaten ne aradığını o da bilmiyordu. Elindeki ufacık bavul kendi bacağına çarpıp durmaktaydı.

Elli saniye.

Gölgeler daha koyulup birleşiyordu sanki.

Durdu, döndü, yokuşun yukarısına doğru baktı. Oradaki trafik görevlisi yolun tam ortasında durmuş, "Dur" levhasını havaya kaldırmıştı. Boş kalan eliyle de çocuklara hızlı adımlarla geçmeleri için işaret ediyordu. Çocukların beş tanesi inmişti kaldırımdan. Yarım düzine kadarı da köşeye varmak üzereydiler. Az sonra onlar da karşıya geçecekti.

Yakında duran okul minibüslerinden bir tanesinin şoförü, "Bayım, bir şey mi oldu?" diye sordu.

Kırk saniye.

Jim bavulu elinden yere bırakıp yokuş yukarı, üst köşeye doğru koştu. Ne olacağından da, hangi çocuğun tehlikede olduğundan da hâlâ emin değildi. Onu üst köşeye iten güç, bavulunu toplayıp Portland'a gelmesine neden olan güçtü. Çocuklar şaşırarak onun yolunun üzerinden kaçışmaya başladılar.

Jim görüş alanının çevresinde zifiri bir karanlık bir çerçeve görüyordu. Yalnızca tam karşısındaki görüntüler netti. Yaya geçidi, bir kaldırımdan bir kaldırıma kadar, sanki spot ışığıyla aydınlatılmıştı. Kapkaranlık bir sahnenin ortasında.

Yarım dakika.

İki kadın şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar, Jim'in yolunun üstünden yeterince hızlı kaçmayı başaramadılar. Jim onların çevresinden dolaşmak istedi, ama beyaz yazlık elbise giymiş olanına çarptı, onu devirmesine ramak kaldı. Yine de yoluna devam etti. Ölümün artık buz gibi varlığıyla aralarına girmiş olduğunu hissediyordu çünkü.

Kavşağa vardı, kaldırımdan aşağıya bir adım atıp durdu. Karşıya geçmekte olan dört çocuğa baktı. Kurban bunlardan biriydi. Ama dördünden hangisi? Neyin kurbanı hem?

Yirmi saniye.

Trafik görevlisi kadın ona bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çocukların biri dışında, diğerleri kaldırıma yaklaşmışlardı. Jim kaldırımın güvenli yer olduğunu sezdi. Ölüm yolun ortasında yer alacaktı.

Orta yerde oyalanan çocuğa doğru döndü. Kızıl saçlı bir kız. O da dönüp gözlerini kırpıştırarak Jim'e baktı.

On beş saniye.

Yo, bu kız değil. Jim onun yeşim rengi gözlerine baktığı anda, ölecek olanın bu olmayacağını anladı. Her nasılsa, bildi bunu.

Öbür çocukların hepsi kaldırıma varmışlardı.

On dört saniye.

Jim olduğu yerde döndü, arkaya, obür kaldırıma baktı. Dört çocuk daha inmişti yola.

On üç saniye.

Dört yeni çocuk sağından solundan geçerken yan yan ona bakıyorlardı. Jim kendisini delinin biri gibi gördüklerinin farkındaydı. Orta yerde duran, gözleri faltaşı gibi açık, çocukların her birine korkuyla, aval aval bakan bir adam.

On bir saniye.

Görünürlerde araba yoktu. Ama yolun tepesi bu yaya geçidinden yüz metre kadar yukardaydı. Belki şu anda tepenin öbür yanında gözükara bir sürücü, gaz pedalını yere yapıştırmış, yaklaşıyor olabilirdi. Bu ihtimal aklına geldiği anda Jim bunun bir önsezi olduğunu hemen anladı. Ölüm kendisine araç olarak sarhoş bir sürücüyü kullanacaktı.

Sekiz saniye.

Haykırmak istedi. Çocuklara kaçmalarını söylemek istedi. Ama o zaman paniğe kapılmalarına yol açar, kurban gidecek çocuğu tehlikenin göbeğine iterdi.

Yedi saniye.

Kulağına bir motorun boğuk sesi geldi, derken ses yükselip kükredi, sonra kulakları sağır edecek düzeye ulaştı. Bir kamyonet tepenin doruğunda belirdi. Bir an için gerçekten havalandı doruğu aşarken.

Akşam güneşi ön camında parlıyor, krom aksamını aleve dönüştürüyor, kıyamet gününde gökten inmiş bir araca benzetiyordu onu. Yeniden asfalta değdiğinde ön lastikleri korkunç gıcırtılar çıkardı, arka kısım gümm diye yere çarptı.

Beş saniye.

Yolun ortasındaki çocuklar kaçıştılar. Bir tek kum rengi saçlı, menekşe gözlü oğlancık kaldı. Öylece duruyordu orada. Beslenme çantasının üzerine parlak renkli çıkartmalar yapıştırılmıştı. Ayağındaki tenis pabuçlarından birinin bağı çözüktü. Kamyonetin kendisine yaklaşmasına öylece bakıyor, yerinden kıpırdayamıyordu. Sanki üzerine doğru gelen şeyin yalnızca kamyonet olmadığını, kendi yazgısı olduğunu biliyormuş gibi. Kaçamayacağının farkındaymış gibi. Sekiz dokuz yaşlarındaydı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu ... mezardan başka.

İki saniye.

Jim yaklaşan kamyonun önüne fırladı, çocuğu kaptı. Rüyalardaki gibi yavaşlamış bir kuğu dalışıyla kaldırıma doğru atıldı, dökülmüş yaprakların ve çamurların arasına yuvarlandı. Vücudu yere çarptığında hiçbir şey hissetmedi. Sinirleri duyduğu dehşetten ve salgılanan adrenalinden öylesine uyuşmuştu ki, sanki sık otlar üzerinde yuvarlanıyordu.

Kamyonetin sesi ömründe duymadığı kadar yüksekti. Sanki kendi içinden yükselen bir gökgürültüsüydü. Sol ayağına bir şeyin çarptığını hissetti. Çekiç darbesi gibi sert. Aynı anda ayak bileğinde korkunç bir acı belirdi. Acının alevi bacağından yukarıya vurdu, kalça eklemini buldu, orada gece göklerini aydınlatan havai fişek gibi patladı.

***

Holly öfke içinde, kendisine çarpan adamın arkasından ilerledi. Niyeti ağzının payını vermekti. Ama daha kavşağa varamadan, grili kırmızılı bir kamyonet tepenin üzerinden bir anda fırladı. Sanki dev bir sapandan fırlamış taştı. Holly kaldırımda durdu.

Kamyonet motorunun çığlığı, zamanı yavaşlatan sihirli bir düdük gibi etki yaptı, her saniye uzadı, bir dakikanın boyuna yaklaştı. Holly

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaldırımda durduğu yerden o yabancı adamın çocuğu kamyonetin yolu üzerinden kapıp büyük bir çeviklikle kaçırdığını gördü. Hareketleri çok hızlı, ama çok zarifti. Sanki sokağın ortasında, yavaş çekim bir bale figürü yapıyordu. Kamyonetin tamponunun adamın sol ayağına çarptığını da gördü. Pabuç fırlayıp havaya yükselince gözleri dehşetle doldu. Taklalar atarak uçan pabuç uzaklaşıp gitti. Yan gözle adamın ve çocuğun kaldırım kenarındaki çamurlara yuvarlanışını farketti. Kamyonet hızla sağ yaptı, şaşıran trafik görevlisi elinden "Dur" yazılı levhasını düşürdü, kamyonet karşı kaldırıma park etmiş bir arabaya değerek sekti, çocukla adam yuvarlanarak kaldırımı buldular, kamyonet bir yana devrildi, sarı ve mavi kıvılcımlar çıkararak tepeden aşağı doğru kaymayı sürdürdü. Ama Holly'nin dikkati esas olarak havada uçmakta olan pabuçtaydı. Mavi göklere karşı sanki bir saat uçtu havada ... sonra çoook yavaş inmeye başladı. Gözlerini alamıyordu Holly o pabuçtan. Sanki hipnotize olmuştu. İçindeki karanlık bir duygu, adamın ayağının da hâlâ o pabucun içinde olduğunu fısıldıyordu ona. Bilekten kopmuş, kemikleri gözüken bir ayak. Pabuç indi, indi ... Holly'ye yaklaştı ... Holly bir çığlığın gırtlağının gerilerinde düğümlendiğini hissetti.

İniyordu hâlâ ... iniyordu ...

Sonunda tam Holly'nin önündeki çamurlara düştü. Holly gözlerini oraya doğru indirdi. Rüyada bir canavara bakar gibi baktı. Görmek istemiyor, ama gözlerini de kaçıramıyordu. Pabuç onu hem çekiyor, hem de itiyordu. Boştu pabuç. İçinde kopmuş ayak falan yoktu. Kan bile yoktu.

Yutkundu, çıkamayan çığlığı yok etti. Kusacak gibi oluyordu. Onu da yuttu.

Kamyonet yarım blok kadar ilerde kaldırıma çarpıp dururken Holly olduğu yerde döndü, adamla çocuğa doğru koştu. Oraya ilk varan kişi oldu. Onlar da o sırada asfaltın üzerinde doğrulup oturmaya çalışıyorlardı.

Çocuğun avucu biraz sıyrılmış, çenesinde bir bere belirmişti ama onun dışında sağlam gibiydi. Ağlamıyordu bile.

Holly onun karşısına diz çöktü. "İyi misin, hayatım?"

Çocuk sersemlemişti ama yine de anladı, başıyla evet işareti

yaptı. "Evet. Elim biraz acıyor, o kadar."

Beyaz pantolon, mavi tişört giymiş olan adam da doğrulmuştu. Çorabını ayağının yarısına kadar indirmiş, sol bileğini ihtiyatlı hareketlerle ovalıyordu. Bileği şişmiş, kızarmıştı. Ama Holly yine de kan göremediğine şaştı.

Trafik görevlisiyle birkaç öğretmen, birkaç da çocuk çevreye toplanmışlardı bile. Her yandan heyecanlı sesler yükseliyordu. Çocuk kaldırıldı, bir öğretmen onu kucağına aldı.

Adam bir yandan hâlâ bileğini ovarken gözlerini kaldırdı, Holly'nin bakışlarıyla karşılaştı. Adamın gözleri keskin bir maviydi. Bir an için buz gibi gözüktü o gözler Holly'ye. Sanki insan gözü değil de, bir makinenin reseptörleriydi.

Derken adam gülümsedi. Bir anda o soğukluk izlenimi yok oldu, yerine tatlı ve sıcak bir ifade geldi. Hattâ Holly o gözlerdeki duruluğa, o sabah yıldızı rengine, o güzelliğe hayran kaldı. Gözlerden içeri, çok güzel bir ruha bakıyormuş gibi hissetti kendini. Aslında kuşkucu biriydi Holly. Bir Mafya babasına ilk görüşte nasıl güvenmezse, bir rahibeye de güvenmezdi. Bu nedenle, adamın kendisini böylesine çekmesi onu sarstı. Kelimeler onun en büyük aşkı olduğu halde, hayatını kelimeler sayesinde kazanan biri olduğu halde, o anda söyleyecek kelime bulamadı.

"Kıl payı," dedi adam. Gülümsemesi sonunda Holly'den de bir gülümseme koparmayı başardı.

4

Holly okulun giriş holünde, erkekler tuvaletinin dışında, Jim Ironheart'ı bekliyordu. Çocukların da, öğretmenlerin de hepsi sonunda evlerine gitmişlerdi. Bina çok sessizdi. Bir tek, ikinci katta makineyle yerleri cilalayan adamın çıkardığı uğultulu ses duyuluyordu, o kadar. Havada tebeşir tozu, zamk, çam aromalı dezenfektan karışımı bir koku

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dolaşmaktaydı.

Sokakta polisler, belki de hâlâ devrik bekleyenkamyoneti doğrultup çekmeye uğraşan işçilerin başındaydı. Şoförün sarhoş olduğu kesindi bir kere. Şu anda hastanedeydi o da. Doktorlar kırılan bacağını, vücudunun çeşitli yerlerindeki yaraları, sıyrıkları, vurukları tedavi etmekle uğraşıyordu.

Holly bu olayla ilgili hikâyeyi yazabilmek için ihtiyacı olan her şeyi toplamış gibiydi. Kurtarılan çocuğun, yani Billy Jenkins'in geçmişini, olayın tüm verilerini, görgü tanıklarının tepkilerini, polisin yorumunu, dili dolanan şoförün açıklamalarını falan hep almıştı. Şimdi artık bir tek eksiği vardı ... ama o da öğrenmesi gereken şeylerin en önemlisiydi tabii. Jim Ironheart'la ilgili bilgi. Olayın kahramanı oydu çünkü. Gazete okurları onunla ilgili her şeyi bilmek isteyeceklerdi. Holly şu an için onlara yalnızca adamın adını ve Güney California'da oturduğunu söyleyebilecek durumdaydı.

Ironheart'ın kahverengi bavulu Holly'nin yanıbaşına, duvarın dibine dayanmış, durmaktaydı. İkide bir gözleri o bavula kayıyordu Holly'nin. İçinden, o kilidi açmak, bavulda ne var ne yok diye bakmak geliyordu. Başlangıçta bu duygusunun nedenini de anlayabilmiş değildi. Ama sonra farkına vardı. İnsanın böyle mahalle arası bir yerde elinde bavulla dolaşmasında bir gariplik vardı da ondan. Gazeteci milleti normalın dışındaki her şeye ilgi göstermeye, merak duymaya eğitilmişti ... tabii bazen o duyduğu merak bir tutku düzeyine de ulaşırdı.

Ironheart tuvaletten çıktığında Holly hâlâ bavula bakıp durmaktaydı. Tedirgin bir tavırla kıpırdandı. Sanki bavulu açıp içini karıştırırken yakalanmış gibi.

"Nasıl hissediyorsunuz kendinizi?" diye sordu kahramana.

"İyi." Biraz topallıyordu. "Ama söyledim size ... benimle röportaj yapmamanızı tercih ederim."

Gür kumral saçlarını taramış, tişörtüyle pamuklu pantolonunda göze çarpan kirlerin kabasını silip temizlemişti. Pabuçlarının ikisi de ayağındaydı artık. Ama sol teki bir yerinden yırtılmış, fena halde de hırpalanmış görünüyordu.

Holly, "Pek uzun zamanınızı almam," dedi.

"Orası kesin tabii." Bunu söylerken gülümsüyordu genç adam.

"Haydi canım, uyumlu olun biraz."

"Üzgünüm. Ama zaten ilginç bir yazı konusu olamam."

"Daha demin bir çocuğun hayatını kurtardınız!"

"Ama onun dışında, can sıkıcı bir insanım."

Oysa öyle bir niteliği vardı ki, can sıkıcılık iddiasını gülünç kılıyordu. Holly önce onu neden bu kadar çekici bulduğunu kavrayamamıştı. Yaşı otuz beş dolaylarında, boyu bir seksen falandı. İnce, ama adaleli bir vücudu vardı. Yakışıklıydı gerçi ... ama Holly'ye sinema aktörlerini düşündürecek türde de değil! Gözleri çok güzeldi, evet. Ama Holly hiçbir zaman bir erkeği sırf fiziksel görünüşünden ötürü çekici bulmamıştı. Hele bir tek yeri güzel diye olur muydu böyle şey?

Genç adam bavulunu eline aldı, koridor boyunca topallayarak ilerlemeye koyuldu.

Holly hemen adımını onunkine uydurarak, "Bir doktora görünmeniz gerek," dedi.

"En kötü ihtimalle burkulmuştur, o kadar."

"Yine de tedavi edilmesi gerekir."

"Eh, havaalanından bir sargı satın alırım. Ya da eve dönünce sararım."

Belki de davranış biçimiydi Holly'ye çekici gelen. Alçak sesle konuşuyor, kolaylıkla gülümsüyordü. Güneyli centilmenler gibi. Ama hiç güneyli aksanı yoktu. Hareket edişinde de zerafet vardı. Topallasa bile. Holly birdenbire onun çocuğu kapıp kendini kaldırıma doğru fırlatırken nasıl gözünün önüne bir bale sahnesi geldiğini hatırladı. Çabasız bir fiziksel zerafet ve zorlamasız bir nezaket. İşte bu adamı çekici kılan şeyler bunlardı. Ama Holly'nin içinde hayranlık uyandıran bunların ikisi de değildi. Başka bir şey daha vardı. Daha gizli bir şey.

Ön kapıya vardıklarında Holly, "Eğer gerçekten niyetiniz evinize dönmekse sizi havaalanına kadar bırakabilirim," dedi.

"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz. Ama öyle bir şeye ihtiyacım yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

açamam."

"Bir yığın insan adının gazeteye geçmesini hoş karşılar."

"Bir yığın insan da hoş karşılamaz."

"Belki dostları olan kahramandan söz etmek hoşlarına gider."

Ironheart, "Üzgünüm," dedi, sevimli sevimli gülümsedi.

Holly onu neden bu kadar çekici bulduğunu anlamaya başlıyordu. Ironheart'ın sarsılmaz özkontrolu gerçekten karşı konulacak gibi değildi. İki yıl Los Angeles'de çalışmış ve nice tecrübeler edinmiş olan Holly, kendilerini "rahat Californialı" tipine uydurmuş nice erkek tanımıştı. Hepsi de kendilerini özkontrol şampiyonu olarak göstermeyi başarırlardı. *"Bana güven, bebek ... o zaman dünya ikimize de zarar veremez. İkimiz kaderin uzanamayacağı yerlere varırız.* Ama o erkeklerin hiçbiri aslında öyle soğukkanlı ve sarsılmaz değildi. Bruce Willis kıyafetleri, güneş yanığı ten, öğrenilmiş kaygısızlık ifadesi. Bunlar insanı gerçekten Bruce Willis tapamazdı kil Özgüven denilen şey tecrübeyle kazanılabilirdi. Ama gerçek cesaret ... işte o ya doğuştan var olurdu, ya da insan ancak taklit etmesini öğrenirdi. Taklitler de gözlemci bir gözü kandıramazdı. Jim Ironheart'a gelince, o gerçekten doğuştan cesaret sahibiydi. Ondaki cesaret Rhode Island halkına eşit olarak dağıtılsa, herhalde soğukkanlı, sarsılmaz insanlardan kurulu koskoca bir toplum çıkardı ortaya. Yıldırım hızıyla gelen kamyonları da, meraklı muhabirlerin sorularını da aynı havada karşılıyordu. Onun yanında olmak bile insana garip bir güven duygusu vermekteydi.

"Çok ilginç bir adınız var," dedi Holly.

"Jim mi?"

Alaya alıyordu Holly'yi.

"Ironheart," (*) diye açıkladı Holly. "Kızılderili adı gibi bir şey."

"Keşke biraz Chippewa ya da Apache kanım olsaydı. Daha az can sıkıcı, daha çok egzotik, esrarengiz biri olurdum. Ama benimki Almanca bir soyadının İngilizce karşılığından ibaret ... Eisenherz."

Doğu Portland otoyoluna çıkıp da Killingsworth sapağına yaklaştıklarında Holly onu az sonra havaalanı terminalinde indireceği için üzülmeye başlamıştı. Gazeteci olarak, henüz cevabını alamadığı bir

sürü soru vardı kafasında. Daha da önemlisi; kadın olarak bu adama yıllardır kimseye duymadığı kadar ilgi duymaktaydı. Bir ara, alana domanbaçlı bir yoldan gitmeyi düşündü. Jim bu kenti hiç tanımadığı için belki de anlamazdı bu numarayı. Ama sonra, yol levhalarının havaalanı yolunu şimdiden belirlemeye başladığını farketti. Ironheart onları okumuyor olsa bile, karşılarındaki gökyüzünde sürekli hareket halinde hava trafiğini görmüyor olamazdı.

"California'da ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayatın tadını çıkarıyorum."

"Yani ... hayatınızı nasıl kazanıyorsunuz?"

"Siz ne tahmin ediyorsunuz?" diye sordu Ironheart.

"Şeyy ... kütüphaneci değilsiniz, o kesin."

"Nereden geldi o aklınıza?"

"Sizde esrarengiz bir şey var."

"Kütüphaneciler esrarengiz olamaz mı?"

"Hiç öylesine rastlamadım." Holly istemeye istemeye havaalanının çıkış rampasına saptı. "Belki de bir tür polissiniz."

"Neden öyle düşündünüz?"

"İyi polisler soğukkanlı olur, kolay kolay sarsılmazlar."

"Şaşılacak şey. Ben kendimi sıcakkanlı, apaçık biri olarak düşünürdüm. Sizce öyle değil miyim?"

Trafik sıklaşmaya başlıyordu. Holly bundan yararlanıp biraz daha yavaşladı.

"Yani kendinize çok hakimsiniz," dedi.

"Siz ne zamandır gazetecisiniz?"

"On iki yıldır."

"Hep Portland'da mı çalıştınız?"

"Hayır, bir yıldır buradayım."

"Daha önce nerede çalışıyordunuz?"

"Chicago'da, Los Angeles'de, Seattle'da."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gazetecilikten hoşlanıyor musunuz?"

Holly konuşmanın yönetimini elden kaçırdığını bir anda farketti. "Yirmi soru oynamıyoruz," dedi.

"Ya!" Jim gerçekten pek eğleniyor gibiydi. "Oysa ben yirmi soru oynuyoruz sanmıştım."

Onun kendi çevresine diktiği bu içine sızılmaz duvar, Holly'yi çaresizliğe itmekteydi. İnatçılığı da sinirlendiriyordu genç kadını. İsteklerinin böyle reddedilmesine alışkın değildi. Ama görebildiği kadarıyla, Ironheart'ın davranışında hiçbir gaddarlık yoktu aslında. Kandırma yeteneği de yoktu pek. Yalnızca kendi özel hayatını korumak istiyor, bu konuda kararlı gözüküyordu. Holly gazeteciydi ama ... insanların özel hayatına burnunu sokma hakkı giderek onun da içinde kuşkular uyandırmaya başlamıştı. Bu kuşkuları da her geçen günle biraz daha artmaktaydı. Bu yüzden, anlayış gösteriyordu. Ironheart'ın tutumuna. Yan gözle genç adama bakınca ... ağzından bir gülme sesi fırladı. "Yamansınız," dedi.

"Siz de öyle."

Terminalin önündeki kaldırıma yanaşıp arabayı durdurduğunda, "Yo, o kadar yaman olsaydım, en azından mesleğinizi çoktan öğrenmiş olurdum," dedi.

Ironheart'ın çok güzel bir gülümsemesi vardı. Hele o gözler! "Benim kadar da yamansınız demedim ... yalnızca yamansınız dedim." Arabadan indi, arka kanepeden bavulunu aldı, sonra yine açık duran ön kapıya doğru döndü. "Bakın, ben yalnızca tam zamanında orada bulunan biriydim. Sırf şans bu. Şans sonucu kurtarabildim o çocuğu. Ufacık bir iyilik yaptım diye gazetelerin hayatımı tersyüz etmesini istemem."

"Haklısınız," dedi Holly.

Jim rahatlamış gözüktü. "Teşekkür ederim."

"Ama söylemeden edemeyeceğim ... Alçakgönüllülüğünüz iç açıcı."

Jim Ironheart ona uzun uzun baktı, benzersiz mavi gözleri onun gözlerine takıldı kaldı. "Siz de öyle, Bayan Thorne."

Sonra kapıyı kapadı, döndü, terminal binasına girdi.

Bu son sözler Holly'nin zihninde bir kere daha tekrarlandı.

Alçakgönüllülüğünüz iç açıcı.

Siz de öyle, Bayan Thorne.

Onu yutan terminal kapısına bakıyordu Holly. Jim Ironheart gerçek olamayacak kadar olağanüstü biri gibi gözüktü gözüne. Sanki uzun süre otostop yapmaya çalışırken kendisini alan bir araba bulmuştu Holly. Belli belirsiz bir sis, öğleden sonra güneşini süzüp renk benekleri oluşturuyordu. Her taraf altın rengindeydi. Hayalet filmlerinde bazen böyle renkler kullanılırdı. Biri birdenbire görünmez olduğu zaman.

Sert bir takırtı sesi onu kendine getirdi.

Başını çevirince havaalanının güvenlik görevlisini gördü. Adam parmak eklemleriyle arabanın tepesine vurmaktaydı. Holly bakınca, parmağıyla ona "Yükleme Yeri" yazılı tabelayı gösterdi.

Holly orada ne zamandır oturmakta olduğunu merak etti birden. Jim Ironheart'la ilgili düşünceler hipnotize etmişti onu. Hemen el frenini bıraktı, arabayı vitese taktı, oradan uzaklaştı.

Alçakgönüllülüğünüz iç açıcı.

Siz de öyle, Bayan Thorne.

Portland'a dönünceye kadar içinde hep o doğaüstü duygusunu hissetti durdu. Hayatından inanılmaz bir mucize geçmiş gibi. Bir erkeğin kendisini böylesine etkileyebileceğini görmek sarsmıştı onu. Kendini çocuk gibi hissediyordu. Budala gibi hissediyordu. Aynı zamanda, bu doğaüstü duygusundan çok hoşlanıyor, sona ermesini de hiç istemiyordu.

Siz de öyle, Bayan Thorne.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

O akşam Holly, Council Crest tepesine bakan apartman dairesinde kendine tel şehriyeli bir İtalyan yemeği pişirir, taze sarmısaklı, çam fıstıklı, domatesli, biberli sosu hazırlarken, birdenbire bir meraka kapıldı. Acaba Jim Ironheart, Billy Jenkins'in öleceğini, daha o kamyonet tepeyi aşıp ortaya çıkmadan önce nereden bilmişti?

Domatesi doğrarken işinin orta yerinde durdu, gözlerini pencereye doğru çevirdi. Morumsu kızıl bir gurup sarmıştı ufku. Aşağıdaki yeşil çimenler de kızıla boyanıyordu. Ağaçlar arasındaki park ışıkları, iki yanı çimenli bahçe yollarına amber rengi, ılık bir ışık saçmaktaydı.

Ironheart o kaldırımın üzerinde deli gibi koşarken Holly'ye çarpmış, onu devirmesine ramak kalmıştı. Sonra Holly dönüp onun arkasından bakmış, hattâ yürümeye başlamış, onu terslemeye niyetlenmişti. Ama o sırada Ironheart çoktan yaya geçidine varmış, bir sağa bir sola bakınırken tüm tedirginliğini belli etmişti. Deli gibi bir hali vardı. Öylesine acayip görünüyordu ki, çocuklar onun çevresinden geçerken sokulmamak için geniş çemberler çizmeye başlamışlardı. Holly o panik dolu ifadeyi ve çocukların ona olan tepkisini daha kamyonet tepede belirmeden önce farketmişti. Ironheart'ın şaşkın bakışları ancak o zaman Billy Jenkins'in üzerine mıhlanmıştı. Hemen atılıp çocuğu kapmış, kamyonetin yolunun üzerinden çekip kurtarmıştı.

Belki Ironheart kamyonetin sesini herkesten önce duymuş, delişmen bir sürücünün yaya geçidine yaklaşmakta olduğunu anlamış olabilirdi. Belki tehlikeye karşı içgüdüsel bir tepki göstermişti. Holly düşünmeye çalıştı. Daha Ironheart ona çarparken kendisi de duymuş muydu acaba kamyonetin motor sesini? Hatırlayamıyordu. Belki duymuş da farkına varmamıştı. Belki de hiç duymamıştı, çünkü o sıra o dayanılmaz Louise Tarvohl'la el sıkışmaktaydı. Kadın onu arabasına kadar geçirmekte ısrar etmişti. Holly de içinden, bu kadının deli saçmalarını bir dakika daha dinlemek zorunda kalırsam delireceğim, diye düşünmekteydi. Oradan bir an önce kurtulmaya can atıyordu o

anda.

Mutfak penceresinden bakıp bunları düşünürken bir tek ses vardı bilincinde. O da ocağın üzerinde kaynamakta olan koca tencereden geliyordu. Hemen ocağı kısabilir, fırın kapağının üzerindeki saati kurabilirdi ... ama yapmıyordu. Hâlâ doğrama tahtasının başında, bir elinde bıçak, bir elinde yarım domatesle öylece duruyor, karşısındaki parka bakarken aslında McAlbury Okulunun önündeki o yaya geçidini görüyordu.

Ironheart yaklaşan kamyonetin motor sesini daha blokun ortasındayken duymuş olsa bile, hangi yönden gelmekte olduğunu nasıl bu kadar çabuk anlayabilirdi kil Şoförün kontrolu kaçıracağını, dolayısıyla çocukların tehlikede olduğunu nereden bilebilirdi? O köşedeki trafik görevlisi aslında başlangıçta o sese Ironheart'tan çok daha yakındı. O bile şaşırmıştı. Çocuklar da öyle.

Tamam. Pekâlâ. Bazı insanların duyuları diğerlerinden daha keskin olabilirdi. Senfoni bestecilerinin armoniyi ve ritmi normal konser müdavimlerinden daha çok duyabilmesi, bazı beyzbolcuların havada uçan topu daha kolay görebilmesi, usta bir şarap uzmanının çeşitli yılların hasat ürünleri arasındaki farkı sokaktaki sarhoştan daha iyi hissedebilmesi bu yüzdendi. Ayrıca bazı insanların refleksleri de daha hızlı olurdu. Profesyonel buz hokeyi takımları Wayne-Gretzky'ye o yüzden her yıl servet ödüyordu. Ironheart'ta da bir atletin o yıldırım refleksleri olduğunu kendi gözüyle görmüştü. Kuşkusuz, işitme yeteneği de çok güçlüydü. Üstün bir fiziksel yeteneğe sahip insanlarda genellikle başka yetenekler de birarada bulunurdu zaten. Bu iş sonunda genlere dayanıyordu. Açıklaması buydu olayın. Basit. Olağanüstü bir yanı yoktu bunun. Esrarengiz bir şey değildi. Doğaüstü ... hiç değildi. İyi genlerin bileşimi, o kadar.

Dışardaki parkta gölgeler daha da koyulmaya başlıyordu. Yalnız lamba ışıklarının aydınlattığı yerler gözüküyordu artık. Aradaki patikalar yok olmuştu. Ağaçlar birleşip tek vücut olmuş gibiydi.

Holly bıçağı elinden bırakıp ocağa yürüdü, koca çaydanlığın altındaki alevi kıstı, fokur fokur kaynayan su bu sefer sinsi sinsi kaynamaya başladı. Sonra şehriyeleri pişmek üzere ateşe koydu.

Doğrama tahtasının başına dönüp bıçağı eline alırken bir kere daha pencereden dışarıya baktı. Mor ışıklar siyaha dönüşürken yıldız-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lar belirmeye başlamıştı. Ufuk da artık kırmızı değil, bordoydu. Aşağıda parkın karanlık kısımları, lambaların aydınlatabildiği yerleri azınlıkta bırakmıştı.

Birdenbire içinde garip bir duygu belirdi. Sanki Jim Ironheart o karanlıktan bir anda ışığın altına çıkıverecek, başını kaldırıp dosdoğru şu pencereye bakacaktı. Her nasılsa Holly'nin nerede oturduğunu biliyor olacaktı. Onu yine görmeye gelmiş olacaktı. Gülünç bir düşünceydi bu. Ama Holly'nin omurgasında ürpertiler dolaşıyor, düğüm düğüm omurlarının daha da sıkışmasına yol açıyordu.

***

Daha sonra, geceyarısına doğru, Holly yatağın kenarına oturup gece lambasını söndürürken gözü yatak odasının penceresine ilişti. Park oradan da görünüyordu. Sırtının bir kere daha ürperdiğini hissetti. Tam yatarken bir kararsızlık geçirdi, yeniden kalktı. Üzerinde külotu ve tişörtüyle karanlık odanın içinde pencereye doğru ilerledi, perdeleri araladı.

Ironheart aşağıda değildi. Holly bir dakika bekledi, sonra süreyi iki dakikaya uzattı. Ironheart görünmedi. Holly kendini budala gibi hissediyordu. Kafası karışmış durumda yatağına döndü.

***

Gecenin orta yerinde ürpererek uyandı. Rüyasından tek hatırlayabildiği ... mavi gözlerdi. Çok mavi. Tereyağına saplanan bıçak gibi benliğine nüfuz ediyordu o bakışlar Holly'nin.

Kalkıp banyoya gitti. Ona perdelerden sızan zayıf ay ışığı yol gösteriyordu. Banyoda da ışığı yakmadı. Tuvaletten kalkıp ellerini yıkadıktan sonra bir an durup aynadaki belirsiz gölgeye baktı. Eğilip musluktan biraz su içti. Yatak odasına dönmek istemiyor, çünkü yeniden pencereye gideceğinden korkuyordu.

Gülünç bir şey bu, dedi kendi kendine. Ne oluyor sana böyle?

Odaya dönünce, kendini yatağa değil de pencereye yürür buldu. Perdeleri araladı.

Yoktu orada.

Holly rahatlama kadar da düş kırıklığı hissetti. Council Crest Parkının karanlıklarına bakarken, ürperti vücudunda bir kere daha dolaştı, Holly bunun ancak yarısının o isimsiz korkudan kaynaklandığını farketti. İçinde acayip bir heyecan da vardı çünkü. Hoş bir beklenti ...

Neyin beklentisi?

Onu bilmiyordu.

Jim Ironheart'ın etkisi derin ve uzun süren bir etki olmuştu. Holly daha önce böyle bir şeyle karşılaştığını hiç hatırlamıyordu. Neler hissettiğini anlamaya uğraştı ama başaramadı. Cinsel çekicilik yetmezdi bu durumu açıklamaya. Yeniyetmelik yaşları çoktan gerilerde kalmıştı artık. Hormonları sarsıntılı dönemi aşmış, dengeye kavuşmuştu. Çocuksu aşk hevesleri de böyle etki yapmazdı zaten.

Sonunda yatağına döndü. Artık sabaha kadar uyuyamayacağından emindi ama kısa bir süre sonra yine içi geçti. Bilincin eşiğinde titrerken kendi sesini duydu : " ... *o gözler* ..." Sonra uykunun boşluğuna yuvarlanıverdi.

***

Jim de Laguna Plajındaki yatağında şafaktan az önce uyandı. Yüreği çarpıyordu. Oda serindi ama o yine de ter içindeydi. Her zamanki kâbuslardan birini görmüştü. Ama tek hatırlayabildiği, amansız, güçlü ve kötü niyetli bir şeyin kendisini kovaladığıydı ...

Yaklaşan ölüm duygusu öylesine güçlüydü ki, odada kendisinden başka bir varlığın, insan olmayan, öldürmek isteyen bir varlığın bulunmadığından emin olmak için ışığı yakmak zorunda kaldı. Yalnızdı.

"Ama uzun sürmeyecek," dedi kendine yüksek sesle.

Ardından da bu sözün ne anlama geldiğini düşünmeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

20 AĞUSTOS - 22 AĞUSTOS

1

Jim Ironheart çalıntı Camaro'nun kirli ön camından dışarıya kaygıyla baktı. Güneş bembeyaz bir toptu. Boşalttığı ışıklar da kireç tozu gibi bembeyazdı. Jim güneş gözlüğüne rağmen gözlerini kısmak zorunda kalıyordu. Asfalttan yükselen fazla ısınmış hava dalgaları seraplar oluşturuyor, insan, otomobil ya da yol üzerinde göl gibi görüntülere bürünüyordu.

Yorgundu Jim. Gözleri de fena halde yanıyordu. Sıcağın serapları, arasıra rüzgârın kaldırdığı tozlarla da birleşince, görüşü fena halde engellemekteydi. Mojave Çölünün sonu gelmez iniş çıkışları da düzgün bir hız tutturmayı zorlaştırıyordu. Arabanın saatte yüz mil hızla gittiği hiç hissedilmiyordu ama hız o düzeydeydi. Oysa şu durumunda Jim'in o arabayı çok daha yavaş sürmesi gerekirdi.

Ama içinde geç kaldığına dair dayanılmaz bir duygu vardı. Geç kaldığı için yüzüne gözüne bulaştıracaktı bu sefer işi. Yeterince çabuk davranmadığı için biri ölecekti.

Yanındaki boş koltuğun önüne dayadığı doldurulmuş tüfeğe baktı. Dipçik yerde, namlu ise öbür yana dönüktü. Koltuğun üstünde de bir kutu dolusu kurşun duruyordu.

Korkudan midesi bulanır gibiydi. Gaz pedalına biraz daha bastı, hız göstergesinin ibresi titreyerek yüz mili de aştı.

Upuzun, hafif yokuş bir yolu tırmanmaktaydı. Aşağıda çanak gibi bir vadi yatıyordu. Çapı yirmi otuz mil kadardı. Öylesine alkali bir yerdi ki, bembeyaz görünüyordu. Çoraktı. Birkaç bodur çalı, gerisi çöl manzarası. Belki çok eski zamanlarda bir göktaşı düşüp açmış olabilirdi bu çukuru. Binlerce yıl önce. Keskin çizgileri aradan geçen zamanın etkisiyle yumuşamıştı ama yine de yeryüzünün en ilkel köşelerinden biri olduğu ortadaydı.

Vadinin ortasından kapkara otoyol geçiyor, onu ikiye bölüyordu. Yine gölcükler titriyordu asfaltın üzerinde.

Önce arabayı gördü. Bir steyşınvagon. Yolun sağ tarafına çekilmişti. Bir mil kadar ilerdeydi. Yanıbaşında bir drenaj hendeği vardı. Kupkuruydu hendek. Ancak yağmur fırtınalarında su olurdu içinde besbelli.

Yüreği daha da hızlı çarpmaya başladı. Ön paneldeki havalandırma deliklerinden gelen serinliğe rağmen bir anda ter içinde kaldı. Burasıydı işte.

Derken karavanı da gördü. O da otomobilin yarım mil ilerisindeydi. Nisbeten daha derinmiş gibi görünen o serap gölcüklerden birinin içinden çıkmaktaydı. Uzaklaşıyordu. Vadinin karşı duvarına doğru gitmekteydi. Orada otoyol ağaçsız, kızıl kayalık dağlara doğru yükseliyordu.

Jim arabaya yaklaşırken yavaşladı. Yardımına nerede ihtiyaç duyulduğundan emin değildi. Dikkatinin yarısı otomobile, yarısı da ilerdeki karavana yönelmiş durumdaydı.

Hız ibresi düşerken Jim de amacının netleşmesini bekliyordu. Öyle bir bilinçlenme gelmedi. Genellikle bilinçaltı düzeyinde ona seslenen bir iç sesin emirlerine göre, zorunlu hareketler yapardı. Programlanmış bir makine gibi. Ama bu sefer öyle olmadı. Hiçbir işaret gelmedi.

Çaresizlik duygusu giderek artarken frene bastı, Chevrolet steyşınvagonun yanıbaşında durdu. Camaro'yu bankete çekme zahmetine girmedi. Yanındaki tüfeğe baktı, ama ona ihtiyacı olmadığını her nasılsa hissetti. Şimdilik.

Camaro'dan indi, hızla steyşınvagona yaklaştı. Bagaj kısmına bavullar yığılmıştı. Yan pencereden içeriye baktığında, ön koltuğa yığılmış bir adam gördü. Kapıyı açtı ... ve ürperdi. Ne çok kan!

Adam ölmek üzereydi ama henüz ölmemişti. Göğsüne iki kurşun yediği belliydi. Başı yolcu tarafındaki kapıya dayanmıştı. Jim'e çarmıha gerilmiş İsa'nın sarkık duran başını hatırlatıyordu. Bakışları bir anlığına Jim'in üzerinde netleşti.

Zayıf olduğu kadar da telaşlı bir sesle, "Lisa ... Susie ... Karım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve kızım ..." dedi.

Sonra acı dolu gözleri yine netliğini kaybetti. Ağzından incecik bir soluk kurtuldu, başı yana devrildi. Ölmüştü.

Jim, içi bulanarak, bu yabancının ölümünden tümüyle kendini sorumlu tutarak geri çekildi, bir an asfaltın üzerinde, kavurucu güneşin altında öylece durdu. Arabayı biraz daha hızlı sürmüş olsa, biraz daha zorlasa, belki birkaç dakika daha erken gelebilir, şu olup biteni önleyebilirdi.

İçinden boğuk, ilkel bir açı çığlığı yükseldi. Başlangıçta bir fısıltı gibi başladı, sonra yumuşak bir inilti düzeyine vardı. Ama gözlerini ölü adamdan ayırıp otoyolun ilerisine, uzaklaşan karavana baktığında çığlığı birden öfke yüklü bir haykırışa döndü ... ne olduğunu anlamıştı.

Ne yapması gerektiğini de biliyordu artık.

Camaro'ya tekrar bindiğinde, önce bol mavi pantolonunun kocaman ceplerine kurşunları doldurdu. Kısa namlulu, pompa tetikli, 12'lik silah zaten doluydu. Onu kolayca ulaşabileceği yere çekti.

Önce dikiz aynasına baktı. Pazartesi sabahı çöl otoyolu tabii boştu. Görünürlerde yardım geldiği yoktu. Hepsini kendisi yapmak zorundaydı.

İlerde karavan, titrek boncuk dizilerine benzeyen sıcak hava akıntıları arasında görünmez olmuştu.

Camaro'yu vitese taktı. Lastikler bir an asfaltın üzerinde döndü, sonra kaydı, çölün boşluğunda yankılanan korkunç bir gıcırtı çıkardı. Jim içinden, göğsüne kurşunları yerken o adamın ve ailesinin ne türlü çığlıklar attığını düşündü. Derken Camaro tüm dirençleri kırdı, ok gibi ileriye fırladı.

Gaz pedalını yere bastırmış olan Jim gözlerini kısıp baktı, avını görmeye çalıştı. Birkaç saniye sonra sıcak dalgalarının oluşturduğu perde aralandı, koca taşıt gözüktü. Kupkuru bir denizin üzerinde ilerleyen yelkenli gibi gidiyordu.

Karavan asla Camaro'yla yarışamazdı Eski, on metre boyunda bir Roadking'di. Nice kilometreler aşmış, hayli hırpalanmıştı. Beyaz alüminyum çıtalarına çamur oturmuş, yer yer vuruklar ve paslı noktalar oluşmuştu. Pencereler sarı perdelerle kapatılmıştı ama bu perdelerin bir zamanlar beyaz olduğu belliydi. Emekli aylığıyla yaşayan bir çiftin gezer evine benziyordu ilk bakışta. Ona yeniliğindeki gibi, gurur duyacak düzeyde bakamıyorlardı artık sanki.

Motosiklet hariç tabii. Karavanın damına çıkan merdivenin sol tarafındaki demir rafa bir Harley motosiklet zincirlenmişti. Pek büyük değildi ama güçlü bir motordu. Emekli çiftlerin bindiği tür bir taşıt değildi o.

Tabii motosiklete rağmen, Roadking'in yine de pek kuşku çeken bir yanı yoktu. Ama Jim Ironheart'ın yüreğini öyle kapkara bir kötülük duygusu sarmıştı ki, sanki karavanın sahiplerinin kokuşmuşluğu burnuna saldırıyormuş gibi, içinin bulandığını hissetmekteydi.

Önce bir kararsızlık geçirdi, yapabileceği herhangi bir hareketin, karavanda esir tutulduğu belli olan kadınla kızı tehlikeye atmasından korktu. Ama en büyük tehlike gecikmekti. Anneyle kız o Roadking'in sahiplerinin elinde ne kadar uzun süre kalırlarsa, sağ kurtulma şansları da o kadar azalırdı.

Sollama şeridine kaydı. Niyeti onların bir iki mil önüne geçmek, sonra arabasıyla yolu tıkamaktı.

Roadking'in sürücüsü herhalde aynasından Jim'in steyşınvagonun yanında durup arabayı incelediğini görmüş olmalıydı. Camaro'nun kendisiyle bir hizaya gelmesini bekledi, sonra direksiyonu birdenbire sola kırıp arabaya yandan bindirdi.

Maden madene sürtünüp çığlık attı, otomobil titredi.

Direksiyon Jim'in elleri altında kendiliğinden dönüyordu. Jim onu kontrol edebilmek için mücadele verdi ve başardı.

Roadking ayrıldı, sonra tekrar savrulup otomobilin sağına bir kere daha çarptı, bu sefer onu yolun üstünden toprak bankete doğru sürdü. Birkaç yüz metre boyunca o durumda, metalik sesler ve titremeler arasında ilerlediler. Roadking yanlış şeritteydi. Karşıdan biri gelirse, burun buruna çarpışma riski altındaydı. Üstelik yaklaşanı da göremezdi bu parlak ışığın yansımaları arasında. Camaro ise ardında korkunç bir toz bulutu bırakarak ilerlemekteydi. Solundaki altmış santim derinliğindeki hendeğe yuvarlanma riskiyle gidiyordu.

Frenlere birazcık dokunmak bile arabayı sola savurabilir, oraya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

devrilip yuvarlanmasına yol açabilirdi. Ancak ayağını gaz pedalı üzerinde biraz hafifletmeye cesaret edebildi, hızı yavaş yavaş azalmaya başladı.

Roadking'in sürücüsü hemen karşılık verdi. O da hızını azalttı, Jim'le hizayı bozmadı. Sonra karavan yavaş yavaş sola doğru kaymaya başladı. Santim santim. O da bankete çıkmak niyetindeydi.

Camaro öbür taşıta göre çok küçük ve çok güçsüz olduğuna göre, böyle bir baskıya dayanamazdı. Jim'in tüm çabalarına rağmen habire sola doğru itiliyordu. Önce ön teker banketin kenarını buldu, arabanın ön sol tarafı sarkıverdi. Jim frenlere yüklendi. Artık önemi kalmamıştı. Daha ayağı pedala değerken arka teker de öndekini izleyip boşlukta dönmeye başladı. Camaro çarpıldı, sola doğru yuvarlandı.

Jim güvenlik kemeri kullanmayı âdet edinmişti. Bu yüzden yana ya da öne savrulmadı. Gözlüğü gözünden uçtu, ama yüzü cama çarpmadığı gibi, göğüs kemiği de direksiyon milinin darbesiyle parçalanmadı. Ön cama örümcek ağı gibi çatlaklar yayılıverdi. Jim gözlerini sımsıkı yumdu, cam birdenbire karşısında patladı. Araba bir kere daha yuvarlandı, üçüncü kere yuvarlanacakken yarıda durdu, gerisingeri savrulup başaşağı durumda kaldı.

Jim güvenlik kemerine asılı durumda, tepetakla sallanıyordu. Yaralanmamıştı ama çok sarsılmıştı. Parçalanan ön camdan içeriye dolan o beyaz tozdan boğulmak üzereydi.

Beni avlamaya gelecekler.

Telaş içinde, kayışın tokasını aradı, buldu, aradaki birkaç santimlik mesafeyi alıp aşağıdaki tavana düştü. Tüfeğin üzerine kıvrıldı. Camaro taklalar atarken o silahın patlamaması büyük şanstı.

Beni bulmaya geliyorlar.

Sersemlemişti. Kapının tokmağının nerede olabileceğini düşünmek için bir iki saniye geçmesi gerekti. Kafasının yukarısında kalıyordu tabii. Uzanıp tokmayı kıvırdı. Kapı önce açılmadı. Sonra metalik bir çatırtı ve gıcırtıyla dışarıya doğru aralandı.

Jim tavanda emekleyerek çöle çıktı. Kendini acayip perspektiflere sahip gerçeküstü bir Dalli tablosuna hapsolmuş gibi hissetti. Kapıdan içeriye, tüfeğe doğru uzandı.

Kül beyazı tozlar oturmaya başlıyordu ama Jim hâlâ öksürerek ciğerlerini temizlemeye uğraşıyordu. Dişlerini sıktı, öksürüğünü yutmaya çalıştı. Sağ kalmak için sessiz olmak zorundaydı.

Karşısında yaydan çıkan ok gibi hareket eden çöl kertenkelelerini taklit ederek, onlar gibi yere yakın durumda, yakındaki hendeğe doğru seğirtti. Ama tabii kertenkeleler kadar aşağıdan da, onlar kadar hızlı da gidemezdi.

Doğal drenaj hendeğinin üst kenarına vardığında, çukurun derinliğinin ancak bir metre yirmi santim kadar olduğunu gördü. Kenardan kendini aşağıya bıraktı, ayakları sert tabana çarpınca hafif bir ses çıkardı.

O sığ çukurda çömelip başını yavaş yavaş yer düzeyine yükseltti, tepetakla duran Camaro'ya doğru baktı. Henüz oralardaki tozlar tam da yatışmamıştı. Otoyolda Roadking geri geri yaklaşmayı kesti, devrik otomobile paralel olarak durdu.

Kapı açıldı, bir adam indi. Karavanın öbür tarafındaki kapıdan inmiş olan bir başka adam da dolanıp arkadaşının yanına geldi. İkisinde de dar bütçeyle idare eden yaşlı emeklilere benzer bir hal yoktu. Yaşları otuzların başlarındaydı görünüşe göre. Bu çölün kayaları kadar da sert adamlardı. Biri siyah saçlarını ensesine çekip atkuyruğu yapmıştı. Modası geçmiş bir şeydi bu artık. Ötekinin saçları, tepe kısmında diken dikendi ama yanları sıfır numara traşlıydı. Kendini bir Mad Max filmi çeviriyor sanıyordu herhalde. İkisi de kolsuz tişörtler, blucinler, kovboy çizmeleri giyiyor, tabanca taşıyorlardı. İhtiyatlı adımlarla Camaro'ya doğru ilerlediler, birbirlerinden ayrılıp arabaya iki yandan yaklaştılar.

Jim başını aşağıya çekip hendeğin dibinde sağa döndü. Yani aşağı yukarı batıya doğru. Çömelmiş durumda hendek boyunca koşmaya başladı. Arkasında iz bırakıp bırakmadığını anlamak için dönüp baktığında, güneş altında pişmiş bu tabanın iz falan tutmadığını gördü. On beş metre kadar gittiğinde, hendeğin güneye doğru kıvrıldığını gördü. Sola. Yirmi metre sonra da otoyolun altından geçen bir geçide dalıp kayboluyordu.

Jim'in içine bir umut doldu, ama steyşınvagonda ölen adamı bulduğu anda başlayıp hiç ara vermeksizin devam eden o korku titreşimlerini sona erdirmedi. Kusacakmış gibi hissediyordu kendini. Kah-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

valtı etmediği için midesinden bir şey çıkamazdı. Beslenme uzmanları ne derse desin, arasıra bir öğünü atlamak bazen işe yarıyordu.

Otoyolun altındaki beton geçit koyu gölgelerle doluydu ve nisbeten serindi. İçinden orada durup saklanmak geldi. Saklanmak ve adamların kendiliklerinden gideceklerini ummak.

Yapamazdı tabii bunu. Jim korkak değildi gerçi. Ama bu seferlik vicdanı birazcık korkaklık göstermesine izin verse bile, onu için için dürten o esrarengiz güç izin vermezdi pes etmesine. Bir bakıma, görünmez iplerin ucunda bir kukla gibiydi. Göremediği kuklacının keyfine göre hareketler yapıyordu. Üstelik bu kukla tiyatrosunda oynanan eserin konusunu hiç bilmeden, temayı da anlamadan.

Birkaç dikenli çalı beton geçide bile sokulmayı başarmıştı. Jim onların arasından geçerken dikenler tenini yırttı. Sonunda otoyolun öbür yanında yeryüzüne çıkmayı başardı. Yeni bir hendeğin içindeydi. Çatlak ve yarık duvarın kenarına tırmandı.

Çölün tabanı üzerinde yüzükoyun yatarak yavaşça emekledi, yolun biraz daha yüksekteki banketine yaklaştı, yükselip baktı. Karavan biraz doğudaydı. Roadking'in öte yanında, sırtüstü dönmüş hamamböceğine benzeyen Camaro'yu da görebiliyordu. Adamların ikisi biraraya gelmiş, Camaro'nun başına dikilmişlerdi. Besbelli arabanın içine bakmış, artık orada kimse olmadığını anlamış bulunuyorlardı.

Aralarında heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı, ama çok uzakta oldukları için ne dediklerini anlama olanağı yoktu. Jim'in kulağına tek tek birkaç kelime geldiyse de, çarpılmıştı kelimeler bu sıcak havanın içinden geçerken.

Terler gözlerinin içine süzülmeyi sürdürüyor, görüşünü bulandırıyordu. Tişörtünün koluyla yüzünü sildi, gözlerini kısarak adamlara bir daha baktı.

Camaro'dan ağır ağır uzaklaşmaya başlamışlardı. Bir tanesi pek kuşkucuydu. Yürürken habire sağına soluna bakıyordu. Öteki gözlerini yere dikmiş, iz aramaktaydı. Belki de Kızılderili soyundan geliyordu o adam. Amma şans! Göz açıp kapayana kadar üstüne çullanırlardı o zaman.

Batıdan bir motor sesi geliyordu. Önce belli belirsizdi ama daha Jim başını o yana çevirirken ses belirginlenmeye başlamıştı bile. Der-

ken titreyen havanın yarattığı serapların arasından bir Peterbilt çıktı ortaya. Jim alçaktan baktığı için kamyon ona çok büyük gözüktü. Sanki normal bir kamyon değil de, yirmi ikinci yüzyıldan, tersine zaman yolculuğu yaparak bugüne gelmiş acayip bir savaş makinesiydi.

Peterbilt'in şoförü devrik Camaro'yu görecekti. Uzun yol yapan kamyoncuların çoğunda görülen o yardımsever ruhla belki yardım etmek üzere duracaktı bile. Onun durması iki katili oyalar, onların aklı dağılmışken Jim de tepelerine binerdi.

Hepsini hesaplamış, planını yapmıştı ... ama öyle olmadı. Peterbilt yaklaşırken hiç yavaşlamadı. Jim onu el sallayarak durdurmak zorunda olduğunu anladı. Ama daha o doğrulamadan, koca kamyon bir ejderha kükremesiyle, çevreye sıcak rüzgârlar savurarak, Guinness rekoru kırarcasına geçti gitti. Zebanilerden birinin kullandığı bir kıyamet taşıtı. Arkaya yüklediği ruhları bir an önce şeytana ulaştırmaya çalışan bir taşıt.

Jim doğrulup onun arkasından haykırma isteğini güç yendi. Nerede kaldı senin yardımsever kamyoncu ruhun, sersem herif!

Sessizlik kavurucu sıcağa yeniden dönüş yaptı.

Yolun karşı tarafında iki katil bir an Peterbilt'in arkasından baktılar, sonra Jim'i aramaya devam ettiler.

Jim öfke ve korku içinde elini asfaltın kenarından çekip alçaldı, çölün tabanına yüzükoyun yattı, doğuya, karavanın hizasına doğru, tüfeği yanında çeke çeke emekledi. Yüksek asfaltı adamlarla arasına almış durumdaydı. Onu görmelerine imkân yoktu. Ama o yine de adamların koşarak asfaltın bu kenarına gelmelerini, sırtına bir dizi kurşun sıkmalarını bekliyor gibiydi.

Cesaretini toplayıp tekrar baktığında, kendini park etmiş Roadking'in tam hizasında buldu. Karavanın arkasında kalan iki adamı artık göremiyordu. Kendisi onları göremediğine göre, onlar da onu göremezler demekti. Doğrulup ayağa kalktı, asfalta adımını atıp karavanın yolcu tarafındaki kapısına vardı.

Bu kapı taşıtın tüm boyunun üçte biri gibi bir mesafeye yerleştirilmişti.. Şoförün kapısıyla tam karşı karşıya değildi. Açık duruyordu kapı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jim kulpa uzandı. Birden aklına, içerde üçüncü bir adam bulunabileceği geldi. Onu kadınla kızın yanına nöbetçi bırakmış olabilirlerdi. Riski göze alıp içeriye giremezdi. Önce dışardaki ikisinin işini bitirmek zorundaydı. Yoksa silahlı adamlar arasına sıkışmış bulabilirdi kendini.

Roadking'in ön tarafına doğru ilerledi. Tam köşeye vardığı sırada, seslerin yaklaşmakta olduğunu duydu, olduğu yerde dondu, kirpi saçlısının tamponun öbür yanından ortaya çıkmasını bekledi. Ama adamlar karavanın gerisinde durdular.

" ... kime ne be ..."

" ... ama plaka numarasını görmüş olabilir ..."

" ... büyük ihtimalle yaralı herif ..."

" ... arabada hiç kan yoktu ama ..."

Jim lastiğin yanında tek dizi üzerine çoktü, karavanın altından baktı. Öbür yanda duruyorlardı adamlar. Şoför kapısının hemen yanındaydılar.

" ... ilk virajdan güneye saparız ..."

" ... peşimizde aynasızlarla mı ..."

" ... herif polise ulaşıncaya kadar biz Arizona'ya geçmiş oluruz ..."

" ... diye umuyorsun ..."

" ... umut değil, *eminim* ..."

Jim doğrulup hesaplı adımlarla Roadking'in burnundan dolaşmak üzere davrandı. İlk farları, sonra motor kapağını geçti.

" ... Arizona'dan dosdoğru New Mexico'ya geçeriz ..."

" ... onların da polisleri var ..."

" ... oradan Teksas'a. Araya birkaç eyalet almış oluruz. Gerekirse bütün gece hiç durmadan yol alır ve ..."

Jim banketin çakıl değil de kum olduğuna şükrediyordu. Sessizce sürücü tarafındaki farların hizasına ulaştı. Çömelmiş durumdaydı.

" ... eyaletler arasında polis işbirliğinin ne kadar boktan olduğunu bilirsin ..."

" ... buralarda bir yerde o herif, Allah kahretsin ..."

" ... buralarda bir yığın akreple çıngıraklı yılan da var ama ..."

Jim köşeyi dönüp karavanın öbür yanına, onların bulunduğu yana geçti, tüfeği ikisine doğru tuttu. "Kıpırdamayın!"

Bir an aval aval baktılar. Ortaya tepesinde üçüncü gözü olan bir Marslı çıksa, Jim de böyle bakardı. Adamlarla arasında iki buçuk metre ancak vardı. Tükürse değdirirdi Jim onlara. Zaten hak ediyorlardı da görünüşe göre. Uzaktayken ayaklı yılan kadar tehlikeli gözükmüşlerdi. Gerçi şimdi de şu çölün tüm yaratıklarından daha tehlikeli bir halleri vardı.

Tabancaları ellerinde, namluları yere dönük durumdaydı. Jim tüfeği onlara doğru hareket ettirip bağırdı. "Atın silahları, Allah kahretsin!"

Adamlar ya gerçekten suçluların en kötülerindendi ya da büsbütün deliydi. Herhalde ikisinin bileşimiydiler aslında. Tüfeği görünce donup kalmadılar. Atkuyruklusu kendini yere atıp yuvarlandı, öbür manyak da o arada tabancasını kaldırdı. Jim adamın göğsünün ortasına ateş etti, onu geriye doğru savurdu. Cehenneme kadar.

Yere yatan, Roadking'in altına girmişti. Ayakları da gözden kayboldu.

Jim ayağına ya da bileğine kurşun yemekten kaçınmak için hemen açık duran sürücü kapısına sarıldı, basamağa çıktı. Daha ayaklarını yerden kesilirken iki el silah sesi duyuldu, bir tanesi Jim'in yakınındaki ön lastiği deldi.

Jim arabanın içinde kalacağı yerde, tekrar indi, yüzükoyun yere yatıp tüfeği karavanın altına uzattı. Hasmını şaşırtmak niyetindeydi. Ama adam öbür yandan çıkmıştı bile. Jim kara kovboy çizmelerinin arka tarafa doğru hızla ilerlediğini gördü. Adam köşeyi döndü, yok oldu.

Merdiven. Sağ köşedeydi merdiven. Motosikletin hemen yanında.

İtoğlu karavanın tepesine çıkıyordu.

Jim çabucak Roadking'in altına girdi. Daha adam tepeden bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yana bakmaya, ateş etmeye vakit bulamadan. Orası da pek serin sayılmazdı. Banketin toprağı, şafaktan bu yana çektiği sıcağı kusuyordu.

Otoyoldan iki araba kükreyerek geçti. Peşpeşe. Jim onların yaklaştığını hiç duymamıştı. Herhalde yüreği çok fazla çarptığı için. Kendini kaynayan bir çaydanlığın içindeymiş gibi hissedecek kadar. İki sürücüye için için küfretti, sonra da hak verdi. Karavanın tepesinde o manyağı elinde tabancayla görüp de nasıl dururlardı!

Beklenmedik şeyler yapmayı sürdürürse kazanma şansı daha büyük olabilirdi herhalde. Hemen yüzüstü döndü. Ateş altında kalmış bir deniz piyadesi hızıyla Roadking'in arkasına doğru süzüldü. Orada sırtüstü dönüp başını arka tamponun altından uzattı, Harley'le karavanın arasından yukarıya baktı. Merdivenin beyaz güneşlere benzeyen basamaklarına.

Merdiven boştu. Katil dama çıkmıştı bile. Belki bu kaybolma numarasıyla Jim'i kısa bir süre için şaşırtmayı ummuştu. Ne olursa olsun, Jim'in peşinden dama gelmesini beklemezdi.

Jim karavanın altından çıkıp merdiveni tırmandı. Tek eliyle alev alev yanan parmaklığa sarıldı, ötekiyle tüfeği taşıyarak, elinden geldiği kadar sessiz çıktı basamakları. Hasmı yukardaki alüminyum yüzeyin üzerinde şaşılacak kadar sessizdi doğrusu. Jim'in ayakları altındaki eskimiş basamakların çıkarabileceği herhangi bir sesi örtecek kadar gürültüyü zor çıkarıyordu.

Yukarıya vardığında Jim başını ihtiyatlı biçimde uzattı, gözlerini kısıp baktı. Adam öne doğru gidiyordu. Yolun üçte ikisini almıştı bile. Sağ tarafa geçmiş, aşağıya bakıyordu. Elleri ve dizleri üzerindeydi. Canı yanıyor olmalıydı. Gerçi bu yüzey güneşin çoğunu yansıtıyordu ama yine de birazını emmiş olmalıydı. O nasırlı elleri bile yakıyor, bucinden dizlere işliyor olmalıydı. Adam bir şey belli etmiyordu ama. Besbelli o da ölen arkadaşı kadar manyak bir macho'ydu.

Jim bir basamak daha çıktı.

Katil o sırada karavanın damına yüzüstü yattı. İnce tişörtünden sıcak hemen geçip karnını kavurmuş olmalıydı ama onun derdi yüksek hedef oluşturmamaktı. Jim'in aşağıda bir yerlerden ortaya çıkmasını bekliyordu.

Jim bir basamak daha çıktı. Dam artık beline geliyordu. Yan dönüp tek bacağını yan parmaklığa doladı, dengesini kurdu, tüfeği rahat kullanabilmek için iki elinin de serbest olmasına olanak tanıdı. Silah geri teptiğinde düşmek istemiyordu.

Damdaki katilin eğer altıncı duyusu yoksa, demek ki olağanüstü şansı vardı. Jim hiç ses çıkarmamıştı ama itoğlu birdenbire başını omzunun üzerinden arkaya çevirdi ve onu gördü.

Jim küfürler savurarak tüfeğiyle nişan almaya çalıştı.

Katil kendini yanlamasına damdan aşağı attı.

Jim hiç ateş etmeden, parmaklığa doladığı bacağını geri çekti, merdivenden yere sıçradı. Gerçi toprağa oldukça sert çarptıysa da dengesini korumayı başardı, hemen köşeyi döndü, bir kurşun sıktı.

Katil o anda yan kapıdan içeriye dalıyordu. En iyi ihtimalle, bacağına birkaç saçma girmiş olabilirdi. O bile zayıf bir ihtimaldi.

Kadınla çocuğun yanına gidiyordu.

Rehine!

Ya da belki kendisi ölmeden önce onların hakkından gelmek niyetindeydi. Son yirmi yıldan beri böyle gezgin sosyopatlar türemişti. Ülkeyi dolaşıp kolay av arıyor, bir sürü kurban seçiyor, ırza geçmekten olduğu kadar, cinayet işlemekten de cinsel bir zevk alıyorlardı.

Jim ölmekte olan adamın acılı sesini bir kere daha duyar gibi oldu : *Lisa ... Susie ... Karım ve kızım ...*

Artık ihtiyatlı gitmeye zaman kalmamıştı. Öfkesi korkusunu geride bırakmaktaydı. Katilin peşinden koşup kapıdan karavana girdi, kendini sürücü yerinin hemen arkasında buldu. Güneşten kamaşmış gözleri ilk başta içerinin loşluğuna alışamadı. Ama yine de manyak itin karavanın içinde arka tarafa yöneldiğini görebildi. Salonu geçip arka odaya gitmekteydi.

Gölge gibiydi artık. Birden dönüp ateş ettiğinde, yüzü yok, onun yerinde karanlık oval bir leke vardı. Kurşun Jim'in solundaki dolaptan bir parça kopardı, Jim'in üzerine formika parçacıkları uçurdu, ortalığı dumanlar doldurdu.

Kadınla çocuğun nerede olduğunu bilmiyordu Jim. Onları vur-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

maktan korkuyordu. Kısa namlulu tüfeği pek de hassas hedef silahı sayılmazdı.

Katil tekrar ateş etti. İkinci kurşun Jim'in yüzünün o kadar yakınından geçti ki, geride alev öpücüğü gibi sıcak, hattâ yakıcı bir iz bıraktı.

Jim bir el ateş etti, tenekemsi duvarlar sarsıldı. Katil bir çığlık attı, mutfağın eviyesi üzerine devrildi. Jim tekrar ateş etti. Refleksti bu seferki. Çifte patlama kulaklarını neredeyse sağır edecekti. Bu defa adamın ayakları yerden kesilir gibi oldu, vücudu geriye savruldu, orta salonu arka odadan ayıran duvara çarptı, sonra da yere yığıldı.

Jim pantolonunun cebinden birkaç kurşun çıkarıp şarjöre tıktı, Roadking'in içinde biraz daha ilerledi, eski püskü kanepenin önünden geçti.

Adamın ölmüş olması gerektiğini biliyordu. Ama iyi göremediği için, hiçbir şeyden emin olamıyordu. Ön camdan ve açık kapıdan çölün güneşi ön tarafa doluyordu ama arkalar gölgeler içindeydi. Bunca silah patlamasından, ince bir duman tabakası da oluşmuştu.

Dar odanın dibine varıp aşağıya doğru baktığında, yerde yatan adamın ölmüş olduğu konusunda hiçbir kuşkusu kalmadı. Kanlı insan çöpü. Yaşarken de çöptü adam, ölüyken de çöptü.

Parçalanmış cesedi görünce içinde çok güçlü bir duygu kabardı. Ona kendini haklı gösteren, bir yandan sevindiren, bir yandan ürküten bir duygu. Bu yaptığından tiksinmek istiyordu. Ölen adam ölmeyi hak etmiş olsa bile. Ama görüntü midesini bulandırmasına rağmen, ruhen tiksinmediği ortadaydı. En somut türden kötülüğü insan kılığında görmüştü az önce. Bu itlerin ikisi de, Jim'in onlara yapabileceği her şeyden beterine lâyıktı. Uzun, yavaş ölümlere, büyük acılara, korkulara lâyıktı. Kendini intikam meleği gibi görüyordu Jim. İçi kutsal nefretle dolu, kıyamet gününde cezaları dağıtan melek. Kendisi de bir tür psikoz durumuna yaklaşmaktaydı ve bunun farkındaydı. Yaptığı kötülüklerin ve şiddetin iyilik olduğundan emin olabilmek için insanın gerçekten deli olması şarttı. Ama Jim yine de içinde hiçbir kuşku bulamıyordu bu konuda. Hattâ duyduğu nefret giderek kabarıyor, kabarıyordu. Kendisi Tanrı'nın kılıcıymış gibi.

Kapalı kapıya doğru döndü.

O kapının ardında yatak odası vardı.

Anneyle çocuk hâlâ orada olmalıydı.

Lisa ... Susie ...

Ama onlardan başka kim vardı içerde?

Sosyopatik katiller genellikle yalnız iş görürlerdi. Ama bazen de bu ikisi gibi ekipleşirlerdi. Daha kalabalık olmazlardı pek. Öyle gruplara daha az rastlanırdı. Charles Manson'la "aile"si vardı tabii. Başka örnekler de vardı. Jim hiçbir ihtimali safdışı bırakamazdı. Hele en saygın felsefe profesörlerinin, öğrencilere ders verirken, ahlâkın duruma bağlı bir şey olduğunu, herkesin kendine göre haklı olduğunu, her fikrin bir değeri bulunğunu, içerdiği mantık veya nefret dozunun önemli olmadığını söyledikleri bir dünyada! Canavarlar üreten bir dünyaydı bu dünya. Bu canavar da pekâlâ üç başlı olabilirdi.

İhtiyatlı davranmak gerektiğini biliyordu ama içini dolduran bu haklılık coşkusu biraz da kendini yenilmez görmesine yol açmaktaydı. Yatak odasının kapısına yaklaştı, bir tekmede açtı, omzuyla itip girdi. İçerden karnının ortasına ateş edilebileceğini biliyordu ama vız geliyordu ona. Tüfeği önünde tutmaktaydı. Ölmeye, öldürmeye hazır.

Kadınla çocuk yalnızdı. Leş gibi bir yatağın üstündeydiler. El ve ayak bilekleri sağlam yapışkan bantlarla bağlanmıştı. Ağızlarına da yapıştırılmıştı bantlar.

Kadın, yani Lisa, otuz yaşlarında, ince, olağanüstü güzel bir sarışındı. Ama Susie adındaki kızı annesinden çok daha güzeldi. İlâhi bir güzellik vardı onda. On yaşlarındaydı. Işıklı yeşil gözleri, zarif yüz hatları, kusursuz bir teni vardı. Jim'in gözüne masumluğun, iyiliğin, saflığın simgesi gibi görünüyordu. Bu batağa her nasılsa yuvarlanmış bir melek. Pis yatak odasında onu böyle bağlı görmek Jim'in öfkesine yepyeni bir güç kattı.

Çocuğun yüzünden gözyaşları süzülüyordu. Dudaklarına yapıştırılmış bandın gerisinde korku hıçkırıkları boğulmaktaydı. Anne ağlamıyordu. Ama onun da gözlerinde büyük keder ve korkular okunuyordu. Kızına karşı sorumluluk duygusu ve Jim'inkinden pek de farklı olmayan bir öfke kabarıyordu içinden. İsteri düzeyine yaklaşmak üzereydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jim onların kendisinden korktuklarını anladı. Onu da kendilerini kaçıran adamların grubundan sanmışlardı.

Hemen tüfeği çekmeceli dolaba dayadı, "Korkmayın, bitti artık," dedi. "Öldürdüm onları. İkisini de."

Anne ona iri iri açılmış gözlerinde inanmaz bakışlarla bakıyordu.

Kuşku duyduğu için suçlayamadı onu Jim. Kendi sesinin öfke dolu olduğunun farkındaydı. Her üçüncü ya da dördüncü kelimede çatlıyordu sesi. Fısıltıyla başlayan konuşması birden yükseliyor, sonra tekrar fısıltı düzeyine düşüyordu.

Bantları açabilmek için bir araç aradı. Dolabın üzerinde yapışkan bant rulosuyla bir makas duruyordu.

Makası alırken orada bir yığın porno video kasetinin de durmakta olduğunu gördü. Odanın duvarlarının seks dergilerinden kesilmiş iğrenç resimlerle kaplı olduğunu o zaman farketti, bu iğrençliğin biraz farklı bir özelliği olduğunu, çocuk pornosuyla ilgili olduğunu kavradı. Yetişkin erkekler vardı resimlerde. Yüzleri hep saklıydı. Ama kadınlar yetişkin değildi. Kız ve erkek çocuklardı hepsi. Çoğu Susie kadar küçüktü. Daha küçükleri de vardı. Akla gelebilecek her biçimde işkence ediliyordu onlara.

Demin öldürdüğü adamlar anneyi çok kısa bir süre için kullanacaklardı. İrzına geçmeleri, işkence etmeleri hep çocuk görsün diye olacaktı. Gözdağı. Sonra annenin ya gırtlağını kesecekler, ya da daha ıssız bir yerde beynine bir kurşun sıkacaklardı. Cesedi çıyanlar, karıncalar, akbabalar yesin diye çöle fırlatıp atacaklar, basıp gideceklerdi. Çocuğun peşindeydi onlar. Birkaç ayı veya yılı bir cehennem haline getireceklerdi bu çocuk için.

Duyduğu öfke artık tarif edilebilecek düzeyi aşmıştı. İçinden korkunç bir karanlığın yükseldiğini hissetti. Kara bir yağın kabarması gibi. Kuyudan fışkırmaya hazırlanan ham petrol gibi.

Çocuğun bu resimleri görmüş olması deli ediyordu onu. Bu iğrenç, leş kokulu yatağa zorla yatırılmış olmasına dayanamıyordu. İçinden tüfeği tekrar kapıp ölmüş adamlara birkaç kurşun daha sıkmak geliyordu.

Çocuğa el sürmemişlerdi. Neyse, çok şükür. Henüz zaman bu-

ımamışlardı ona dokunmaya.

Ama oda! Ah, Tanrım, sırf bu odaya sokulmak bile bir saldırı sa-ılırdı çocuğun kişiliğine.

Jim tir tir titremeye başlamıştı.

Annenin de titremekte olduğunu gördü.

Hemen ardından, annenin titremelerinin öfkeden olmadığını an-adı. Korkuyordu kadın. Jim'den korkuyordu. Odaya ilk girdiğinde bu adar korkmamıştı. Şimdi daha çok korkuyordu.

Jim odada ayna olmadığına sevindi. Kendi yüzünü görmeyi hiç stemezdi. Herhalde delilik gölgeleri dolaşıyor olmalıydı yüzünde.

Kendini toparlamak zorundaydı.

"Her şey yolunda artık," diye tekrar güvence verdi kadına. "Ben ize yardım etmeye geldim."

Onları bir an önce serbest bırakmak, korkularına son vermek in yatağın yanına diz çöktü, kadının ayak bileklerine sarılmış bantları esti, çekip çıkardı. Sonra el bileklerindekileri de çıkardı. Ondan sonasını kadının kendisine bıraktı.

Susie'nin el bileklerindeki bantları keser kesmez, kız hemen endini savunur gibi kollarıyla bedenini kucakladı. Ayakları serbest kanca Jim'e tekmeler savurdu, leke içindeki çarşafların üzerinde debeenerek ondan uzaklaşmaya savaştı. Jim ona uzanmadı. Geri çekilip urdu.

Lisa kendi dudaklarındaki bantı çıkardı, sonra ağzına sokulmuş açavraları da çekti, öğürdü, öksürdü. Hem telaş, hem de teslimiyet zleri taşıyan hışırtılı bir sesle, "Kocam," dedi. "Gerideki arabada ... kocam!"

Jim hiçbir şey söylemeden baktı ona. Bu kara haberi çocuğun önünde söyleyemiyordu bir türlü.

Kadın gerçeği onun gözlerinden okudu, bir an için güzel yüzünde acı izleri belirdi. Ama kızının hatırı için hıçkırıklarını önledi, acısıyla birlikte yuttu onları.

Yalnızca, "Ah, Tanrım!" demekle yetindi, her kelime kaybının büyüklüğünü yansıttı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Susie'yi taşıyabilir misiniz?"

Kadının aklı ölen kocasıyla meşguldü.

Jim, "Susie'yi taşıyabilir misiniz?" diye tekrarladı.

Kadın aklı karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Adını nereden biliyorsunuz?"

"Kocanız söyledi bana."

"Ama ..."

"Daha önce," dedi Jim kesin bir sesle. Ölmeden önce, demek istiyordu. Kadına boş umutlar vermek niyetinde değildi. "Onu buradan dışarı taşıyabilir misiniz?"

Kendisi de taşırdı kızı .. ama ona dokunmamasının daha iyi olacağına inanıyordu. Mantıksız ve aşırı duygusal görünse bile, Jim'in inancına göre o iki adamın bu kıza yaptıkları ve fırsat bulsa yapacakları şeyler, aslında bütün erkeklerin sorumluluğu sayılırdı. Kendisi de bu suçun, ufacık da olsa bir lekesini taşıyor ya da öyle hissediyordu.

Şu ana bu kıza dokunması gereken tek erkek babasıydı. O da ölmüştü.

Jim dizleri üzerinden doğrulup ayağa kalktı, yataktan uzaklaştı. Çekilirken gardrobun dar kapağına değdi, kapak kendiliğinden açıldı.

Yatağın üzerinde ağlamakta olan küçük kız annesinden de uzaklaşmaya çalışıyordu. Geçirdiği travma öylesine güçlüydü ki, o çok iyi tanıdığı sevgi dolu elleri bile tanıyamıyordu artık. Sonra birdenbire korkunun zincirlerini kırdı, kendini annesinin kollarına attı. Lisa ona yumuşacık bir sesle, güven verici sözler söylüyor, saçlarını okşuyor, sımsıkı sarılıyordu ona.

Katiller arabayı park edip Camaro'ya bakmak üzere indiğinden beri havalandırma da çalışmıyordu karavanın içinde. Yatak odası her an biraz daha ısınıyor, kokmaya başlıyordu. Jim'in burnuna bayat bira ve ter kokuları geldi. Ayrıca halının üzerindeki kararmış lekelerden yükselen kurumuş kan kokuları ve tanımlamaya kalkışmadığı daha bir sürü berbat kokular.

"Haydi, çıkalım buradan."

Lisa pek güçlü kuvvetli bir kadına benzemiyordu, ama kızını

yastık kaldırır gibi kolaylıkla kaldırmayı başardı, kucağında Susie'yle birlikte kapıya doğru yürüdü.

Jim, "Kapıdan çıkınca sola bakmayın," dedi. "Bir tanesi kapının hemen yanında öldü. Güzel görünmüyor."

Lisa başını bir tek kere salladı. Besbelli bu uyarı için minnet duyuyordu.

Jim onun arkasından kapıya doğru yürürken, açılan gardrobun içindekileri de görebildi. Adamların kendi çektikleri video kasetleri. Etiketlere el yazısıyla isimler yazmışlardı. İnsan ismiydi hepsi. CINDY, TIFFANY, JOEY, CISSY, TOMMY, KEVIN. İki tanesinde SALLY adı okunuyordu. Üçünde WENDY. Daha bir yığın isim. Hepsi otuz tane kadar vardı. Jim neye bakmakta olduğunu anlamıştı, ama inanmak istemiyordu. Vahşet anıları. Sapıklık anıları. Kurbanlar.

İçindeki kara duygu daha da kabardı.

Karavanın içinde Lisa'yı kapıya doğru izledi, çölün kavurucu güneşinin altına çıktılar.

2

Lisa karavanın arkasında, otoyolun kenarında, beyaz-altın güneş ışığının altında durdu. Kızı da yanında, ona sarılmış, duruyordu. Işık belli ki seviyordu onları. Saçlarının üzerinden okşayarak kayıyor, gözlerinin rengini vurguluyordu. Kuyumcular zümrütleri kadife üzerine koyarken işte bu etkiyi sağlamak isterlerdi. Tenlerine de hemen hemen mistik bir parlaklık geliyordu güneşin altında. Onlara bakan, bu ışığın içlerinden gelmediğine inanmayı zor bulurdu. Ama şimdi artık içlerine bir karanlığın girdiği, gecenin gündüzü yok etmesi gibi ışıklarını boğduğu da belliydi.

Jim onların varlığına dayanamaz haldeydi. Ne zaman gözleri o yana dönse, steyşınvagonda ölen adamı hatırlayıp yüreği burkuluyor, içinden onlara karşı bir acıyı paylaşma duygusu yükseliyordu. Bu duygu, başına gelen fiziksel hastalıklar kadar somut ve güçlüydü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karavanın kontak anahtarıyla aynı halkaya takılı bir anahtar bulup demir ızgaraların kilidini açtı, Harley Davidson'u kavradı. FXRS-SP modeliydi motosiklet, 1340 cc. tek karbüratörlü, iki valfli, beş vitesliydi. Arka tekeri dişli bir kayışla dönüyor, yağlı zincire gerek bırakmıyordu. Jim bundan daha şık ve daha güçlü motorlara da binmişti. Bu standard bir şeydi. Ama zaten şu sıra tek ihtiyacı hız ve kolay kullanımdı. Eğer motor iyi onarılmış durumdaysa, bunların ikisini de sağlayabilirdi.

O motosikleti indirip incelerken, Lisa tedirgin bir sesle konuştu. "Üçümüz bununla gidemeyiz buradan."

"Hayır," dedi Jim. "Bir tek ben."

"Lütfen bizi yalnız bırakmayın."

"Ben gitmeden biri durup sizi alacaktır."

Bir araba yaklaşıyordu. İçindeki üç kişi onlara ağızları açık baktılar. Şoför gaza daha çok bastı.

Lisa acıklı bir sesle, "Hiçbiri durmaz," diye yakındı.

"Biri duracak. O zamana kadar ben de beklerim."

Kadın bir an sessiz kaldı, sonra, "Yabancıların arabasına binmek istemiyorum," dedi.

"Kimin durduğuna bakarız."

Lisa bu sefer başını şiddetle iki yana salladı.

Jim, "Güvenilir kimseler olup olmadıklarını ben anlarım," dedi.

"Ama ben hiç ..." Sesi çatladı, çıkmaz oldu. Bir an kararsızlık geçirdikten sonra kontrolunu yeniden kazandı. "Ben hiç kimseye güvenmiyorum."

"Dünyada iyi insanlar da var. Aslında iyiler daha çok. Her neyse, biri durunca ben iyi olup olmadıklarını bilirim."

"Nasıl? Nereden bilebilirsiniz?"

"Bilirim." Ama nasıl bildiğini anlatabilmesine imkân yoktu. Tıpkı bu kadınla kızının bu ıssız yerde kendisine ihtiyaçları olduğunu nasıl bildiğini de anlatamadığı gibi.

Bacağını atıp Harley'in üzerine oturdu, kontak düğmesine bastı.

Motor hemen çalıştı. Jim onu biraz uğuldattı, sonra kapattı.

"Kimsiniz siz?" diye sordu kadın.

"Onu size söyleyemem."

"Ama neden?"

"Bu seferki pek sansasyonel. Ülke çapındaki gazetelere manşet olur."

"Anlayamadım."

"Resmimi her tarafa basarlar. Ben özel hayatımı korumayı severim."

Harley'in arkasına küçük bir çanta rafı takılıydı. Jim kemerini çıkardı, tüfeği oraya bağladı.

Lisa sesinde yürek burkan bir duyarlılıkla, "Size öyle çok şey borçluyuz ki," dedi.

Jim ona baktı, sonra gözleri Susie'ye döndü. Kız incecik kolunu annesinin beline dolamış, sımsıkı sarılmıştı ona. Konuşmaları dinlemiyordu. Gözleri net bakmıyordu. Boştu bakışları. Tek parmağının eklemini kemirmekteydi. Derisini yırtmış, parmağından kan bile çıkarmıştı.

Jim gözlerini kaçırdı, tekrar motosiklete baktı.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz," dedi.

"Ama bizi kurta ..."

"Herkesi değil," dedi Jim çabucak. "Kurtarabileceğim herkesi kurtaramadım."

Uzaktan bir motor sesi daha duyuldu, dikkatleri doğuya döndü. Bakımsız, eski bir Trans Am'ın buhar serapları arasından ortaya çıkışını seyrettiler. Gelip frenlerini gıcırdatarak tam önlerinde durdu. Ön teker çamurluğuna kırmızı alev resimleri yapılmıştı. Her iki tekerin çamurluk kenarları süslü krom çıtayla süslenmişti. İki krom egzos borusu, çöl güneşinde sıvı cıva gibi parıldıyordu.

Sürücü indi. Otuz yaşlarında vardı. Gür siyah saçlarını yüzünden geriye doğru taramıştı. Şakaklarındaki saçlar biraz uzun, arkasında da ördek kuyruğu gibi. Blucin giymiş, tişörtünün kollarını da iki pazusundaki dövmeleri gösterecek biçimde kıvırmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arabanın öbür yanından, "Bir terslik mi oldu?" diye seslendi.

Adam Trans Am'ın çevresinden dolaşıp yaklaşırken yolcu kapısı da açıldı, bir kadın indi. Erkekten birkaç yaş daha gençti. Bol bej şort, kare yakalı beyaz bluz, alnında da beyaz bir bandana. Boyalı sarı saçları tepesinden söz dinlemez bir biçimde fışkırmıştı. Yüzündeki boyalar fazlaya kaçmış, onu Max Factor deneme mankeni gibi gösteriyordu. Çok da fazla taklit mücevher takmıştı. Kocaman, sallantılı gümüş küpeler, üç sıra cam boncuktan yapılma bir gerdanlık, her bilekte ikişer bilezik, saat, dört yüzük. Sol göğsünün hemen yukarısında pembe bir kelebek dövme vardı.

"Anza mı yaptı?" diye sordu.

Jim, "Karavanın lastiği patladı," diye açıkladı.

Adam, "Benim adım Frank," dedi. "Bu da Verna." Bir yandan çiklet çiğniyordu. "Lastiği onarmanıza yardım edeyim."

Jim başını iki yana salladı. "Zaten karavanı kullanamayız. İçinde bir ceset var."

"Ceset mi?"

"Bir tane de şurada var." Jim eliyle Roadking'in öbür yanını gösterdi.

Verna'nın gözleri fincan gibi açılmıştı.

Frank çikletini çiğnemeye bir saniye ara verdi, Harley'in arkasındaki tüfeğe baktı, sonra Jim'e döndü. "Sen mi öldürdün onları?"

"Evet. Çünkü bu kadınla kızını kaçırmışlardı."

Frank onu bir an inceledi, sonra Lisa'ya baktı. "Doğru mu söylüyor?" diye sordu.

Lisa başıyla evetledi.

Verna, "Ulu Tanrım, daha neler!" dedi.

Jim, Susie'ye bakıyordu. Küçük kız bambaşka bir dünyadaydı. Bu dünyaya geri dönebilmesi için profesyonel yardım gerekecekti ona. Söylenenleri hiç duymadığı çok belliydi. Çok garipti ama çocuk kendini ne kadar olaydan kopuk hissediyorsa, Jim de bir o kadar kopuk hissetmekteydi. O iç karanlığa hâlâ adım adım gömülmeyi sürdürüyordu.

açmeden tümüyle yutacaktı onu karanlık. Frank'a döndü. "Öldürdüğüm o adamlar ... kocayı öldürmüş ... yani babayı," dedi. "Cesedi birkaç mil batıdaki steyşınvagonda."

Frank, "Allah belâlarını versin," dedi. "Tatsız olay."

Verna, Frank'a sokuldu, ürperdi.

"Onları mümkün olduğu kadar çabuk, en yakın kasabaya götürmenizi istiyorum. Tıbbi bakım görsünler. Sonra eyalet polisiyle temas kurup evlerine dönmelerini sağlayın."

"Tabii," dedi Frank.

Ama Lisa, "Durun ... hayır ... olmaz ..." diye patladı. Jim onun yanına yürüdüğünde de kulağına fısıldayarak devam etti. "Bunların görünüşü ... binemem ... Çok korkuyorum ..."

Jim bir elini onun omzuna dayadı, gözlerinin içine baktı. "Her şey her zaman göründüğü gibi değildir. Frank'la Verna iyi insanlar. Bana güveniyor musun?"

"Evet. Şimdi. Tabii."

"O halde inan bana. Bu insanlara güvenilir."

"Ama nereden bilebilirsin?" diye sorarken Lisa'nın sesi yine çatlıyordu.

"Ben *bilirim*," dedi Jim kesin bir sesle.

Lisa onun gözlerine bakmayı bir iki saniye daha sürdürdü, sonra başını salladı. "Peki," dedi.

Gerisi kolaydı. Susie ilaç verilmiş gibi sakin, kucağa alınıp arka kanepeye oturtulmasına izin verdi. Annesi yanına bindi, onu kucakladı. Frank direksiyona geçip Verna da yanına bindiğinde, Jim onların buz kutusundan çıkarıp kendisine uzattıkları bir teneke birayı minnetle kabul etti. Sonra Verna'nın kapısını kapattı, açık pencereye doğru eğildi, ona ve Frank'a teşekkür etti.

Frank, "Burada polisleri beklemeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Başın dertte değil, biliyorsun herhalde. Bu olayın kahramanısın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sen."

"Biliyorum. Ama beklemiyorum."

Frank başını evet anlamında salladı. "Kendine göre nedenlerin vardır herhalde. Bize sorarlarsa, kel kafalı, kara gözlü bir adamdı, geçen bir kamyona binip doğuya gitti diyelim istersen."

"Hayır. Yalan söylemeyin. Benim için yalan söylemenizi istemem."

"Nasıl istersen," dedi Frank.

Verna, "Kaygılanma," diye söze karıştı. "Onlara iyi bakarız."

"Bakacağınızdan eminim," diye karşılık verdi Jim.

Önce birayı açtı, bir yandan yudumlarken, bir yandan da Trans Am'ı gözden kaybolıncaya kadar bakışlarıyla izledi.

Sonra Harley'e bindi, kontak düğmesine bastı, vitese taktı, freni bıraktı, otoyolda ilerlemeye başladı. Önce bankete, sonra oradaki meyilden aşağı, çölün tabanına geçti, uçsuz bucaksız, konuksevmez Mojave Çölünde motosikleti dosdoğru güneye sürdü.

Bir süre saatte yetmiş mil hızla gitti ama rüzgâra karşı hiçbir savunması yoktu. Cildini mahvediyordu rüzgâr. Gözlerine durmadan yaşlar doluyor, o da bunu havanın acımasız sıcağına yormaya çalışıyordu.

Garipti ama sıcağa aldırdığı yoktu. Hattâ hissetmiyordu bile sıcağı. Ter içindeydi ama kendini serin hissediyordu.

Zamanı unuttu. Düz arazinin bittiğini, pas rengi tepeler arasında ilerlemekte olduğunu farkettiği zaman belki aradan bir saat geçmişti. Hızını azalttı. Bu kayalık diyarda habire dönerek, virajlar alarak gitmesi gerekiyordu. Ama SP buna uygun bir araçtı. Önde ve arkada, normal FXRS'lerden iki inç fazla süspansiyonu vardı. Ona göre yayları, amortisörleri, önde çifte disk freni de vardı. Arazi onu şaşırtırsa, cambazlar gibi tepki gösterebilecek demekti.

Bir süre sonra, artık hissettiği serinlik değildi. Üşüyor, donuyordu.

Güneş soluklaşıyordu sanki. Oysa daha akşama çok vardı. Jim'i kendi içinden gelen bir karanlık sarmaya başlamıştı.

Sonunda kocaman, yekpare kaya bir tepenin dibinde durdu. Boyu bir mil, yüksekliği üç yüz metre vardı. Çağların rüzgân ve güneşi ona yer yer garip biçimler vermişti. Çölün ortasından, yarı yarıya kuma gömülmüş eski bir tapınak gibi yükseliyordu.

Harley'in desteğini bir tekmeyle ayarladı, motosikleti onun üzerine oturttu.

Gölgelik bir yere çöktü.

Az sonra yanüstü uzandı, dizlerini karnına çekti, kollarını göğsü hizasında çaprazladı.

Tam vaktinde durmuştu. Karanlık içini tümüyle doldurdu, Jim derin bir umutsuzluk çukuruna doğru yuvarlandı.

3

Daha sonra, gün ışığının en son saatinde, kendini tekrar Harley'in üzerinde buldu. Grili pembeli bir manzaranın içinden, sivrisinek vızıltıları arasında ilerlemekteydi.

Bir kaktüsü yarıp suyunu emdiğini hayal meyal hatırlıyordu ama tekrar susamıştı. Çok susamıştı.

Hafif bir yokuşa tırmanırken hızını biraz kestiğinde, iki mil kadar ilerde küçük bir kasaba gördü. Ortasından otoyol geçiyordu. İki yanda binalar vardı. Tek tük ağaçlar, çölde bunca yol yaptıktan sonra insana doğaüstü bir şey gibi görünmekteydi. Çöl hem fiziksel, hem de ruhsal yoksunluk getiriyordu çünkü. Saatlerdir çöl yolculuğu yapıyordu Jim. Kasabanın bir serap olduğuna inanma eğilimindeydi ama yine de oraya doğru ilerledi.

Birdenbire akşamın kırmızı ve mor gökyüzüne karşı, tepesi haçlı bir kilise kulesi belirdi karşısında. Jim sayıklama durumunda olduğunun farkındaydı, bunun biraz da çölden geçerken vücudunda yer alan su kaybından olduğunu biliyordu. Ciddi su eksikliği vardı vücudunda çünkü. Bununla birlikte, o yine de gidonu önce kiliseye doğru kırdı. O

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tapınağın içindeki huzura olan ihtiyacının, suya olandan çok daha fazla olduğunu hissetmişti.

Kasabaya yarım mil kala motosikleti bir hendeğe sürdü, oraya yan yatırıp bıraktı. Hendeğin yumuşak toprak duvarlarını elleriyle avuçlamak kolaydı. Birkaç dakikada motosikletin üstünü örtüp onu görmeyi başardı.

Son yarım mili yürümekte zorluk çekmeyeceğini sanıyordu. Ama anlaşılan durumu sandığından daha kötüydü. Görüşü ikide bir bulanıyor, dudakları yanıyor, dili damağına yapışıyordu. Boğazı da acımaktaydı. Anjin olmuş gibi. Bacaklarının kaslarına kramplar giriyor, zonklamalar birbirini izliyordu. Ayaklarına betondan birer çizme geçirilmiş gibiydi.

Herhalde ayaküstü kendinden geçmiş olmalıydı, çünkü kendine geldiğinde önünde beyaz kilise binasının tuğla merdivenlerini buldu. Son birkaç yüz metreyi farkında olmadan yürümüştü. Çift kanatlı kapının yan tarafına, "*ÇÖLÜ KORUYAN MERYEM ANAMIZ*" yazılı bir pirinç levha çakılmıştı.

Bir zamanlar Katolikti Jim. Kalbinin bir köşesi hâlâ Katolikti. Daha başka şeyler de olmuştu zaman zaman. Metodist, Yahudi, Budist, Baptist, Müslüman, Hindu, Taoist ve daha nice inançlara girmiş çıkmıştı. Artık bunların hiçbirinin ibadetlerini yerine getirmiyordu ama ruhen hâlâ hepsine inanmaktaydı.

Kapı ona İsa'nın kabrinin kapısındaki kaya kadar ağır geldiyse de, sonunda çekip açmayı başardı, içeriye girdi.

Kilise, Mojave'in akşamından çok daha serindi ama yine de yeterince serin sayılmazdı. Tütsü kokuları, mum kokuları kol geziyor, Katoliklik günlerinin anılarını geri getiriyor, burada kendini rahat hissetmesini sağlıyordu.

Ana salona geçerken yanda duran mermer çanaktaki kutsal suya parmaklarını batırdı, ıstavroz çıkardı. Sonra iki avucunu suya daldırıp biraz aldı, ağzına götürdü, doya doya içti. Suyun tadı kan gibiydi. Dehşet dolu gözlerle mermer çanağın içine baktı. Kan göreceğinden emindi. Oysa su vardı orada. Kendi yüzünün hayalini yansıtan bir su.

Sızlayan çatlak dudaklarında yarıklar olduğunu anlıyordu. O yarıkları yaladı. Tattığı kan kendi kanıydı.

Sonra kendini diz çökmüş, önündeki parmaklığa dayanmış buldu. Oraya nasıl geldiğini de hatırlamıyordu. Yine kendini kaybetmiş olmalıydı.

Günün son kısmı da toz gibi uçup gitti, kilisenin pencerelerine sıcak gece rüzgârının çarptığı duyuldu. Giriş bölümündeki tek ampulden pek hafif bir ışık geliyordu. Yanan mumların üzerine kırmızı cam fanuslar geçirilmişti. Bir de duvardaki haçı aydınlatan spot ışığı vardı.

Jim birden İsa heykelinde kendi yüzünü gördü. Yanan gözlerini kırpıştırıp tekrar baktı. Heykelin yüzü demin kendi yüzüydü ama şimdi değişmiş, steyşınvagonda ölen adamın yüzü olmuştu. Derken Jim'in annesinin yüzü belirdi heykelde, sonra babasının, sonra Susie adlı kızın, Lisa'nın ... sonunda hiç yüzü kalmadı heykelin. Kara bir oval. Roadking'in içinde katile ateş ederken onun yüzünü nasıl gördüyse, tıpkı öyle.

Evet, İsa değildi çarmıhtaki artık. Katildi. Gözlerini açmış, Jim'e bakıyordu. Gülümsüyordu. Çarmıhın tahtasından ayağını çekti, kurtardı. Tek ayağındaki çivi hâlâ görünüyordu. Ellerini de kurtardı. Her avucunda bir tahta çivi. Sonra havanın içinden kayıverdi. Sanki yerçekiminin ona hiç etkisi yoktu. Jim'e doğru geliyordu uçarak.

Jim'in yüreği deli gibi çarpmaktaydı. Ama kendi kendine bunun hayal olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Ateşin etkisiyle sayıklayan bir zihnin ürünü. Başka bir şey olamazdı.

Katil onun yanına vardı, uzanıp yüzüne dokundu. Teni çürümekte olan et kadar yumuşak, sıvı gaz kadar soğuktu.

Çadırlarda diriliş gösterisi yapanlara inanıp bayılanlar gibi, Jim de bir kere daha karanlığın içine yuvarlanıverdi.

4

Beyaz duvarlı bir oda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dar bir yatak.

Seyrek ve basit eşyalar.

Pencerelerde gece.

Kötü rüyalara bir dalıyor, bir çıkıyordu. Bir iki dakikayı asla aşmayan ayılma sürelerinde, hep aynı adamı başına eğilmiş durumda görmekteydi. Elli yaşlarında, kafası kelleşmeye yüz tutmuş, oldukça kilolu, kalın kaşlı, basık burunlu biri.

Bazen bu yabancı Jim'in yüzüne bir tür melhemi yavaşça yedirerek sürüyor, bazen buzlu suda ıslatılmış bezlerle kompres yapıyordu. Jim'in başını yastıktan kaldırıp onu bir kamışla su içmeye teşvik ediyordu. Adamın gözleri kaygı ve iyilik ifadesiyle dolu olduğu için Jim de itiraz etmiyordu.

Zaten itiraz edecek sesi de yoktu, enerjisi de. Boğazı gaz içip üstüne kibrit çakmış gibiydi. Elini çarşafların üzerinden iki santim kaldırmaya bile gücü kalmamıştı.

"Yalnızca dinlen," diyordu yabancı. "Sıcak çarpması ve kötü bir güneş yanığı, o kadar."

Ya rüzgâr yanığı? En kötüsü o işte, diye düşündü Jim. Pleksiglas ön camın korumasından yoksun Harley SP'yi hatırladı.

***

Pencerelerde aydınlık. Yeni bir gün.

Gözleri yanıyordu.

Yüzünün cildi her zamankinden beter bir rahatsızlık vermekteydi.

Yabancının boynunda papaz yakası vardı.

Jim kendi sesine hiç benzemeyen hışırtılı bir fısıltıyla, "Papaz," dedi.

"Seni kilisede baygın durumda buldum."

"Çölü Koruyan Meryem Anamız."

Adam Jim'in başını yastıktan bir kere daha kaldırırken, "Doğru," dedi. "Adım Peder Geary. Leo Geary."

Jim bu sefer kendi de bir çaba gösterebiliyordu. Suyun çok tatlı olduğunu farketti.

Peder Greary, "Çölde işin neydi?" diye sordu.

"Geziniyordum."

"Neden?"

Jim cevap vermedi.

"Nereden geliyorsun?"

Jim yine bir şey söylemedi.

"Adın nedir?"

"Jim."

"Kimlik taşımıyorsun."

"Bu sefer üstümde yok."

"Bu ne demek böyle?"

Jim'den ses çıkmadı.

Papaz, "Ceplerinde üç bin dolar nakit para vardı," dedi.

"İhtiyacınız olduğu kadarını alın."

Papaz ona uzun uzun baktı, sonra gülümsedi. "İkram ettiğin şe-ye dikkat etsen iyi edersin, evlât," dedi. "Burası fakir kilisedir. Her şeye htiyacımız var."

***

Daha sonra Jim bir kere daha uyandı. Papaz orada yoktu. Ev ok sessizdi. Arasıra bir kırış gıcırdıyor, çölden esen rüzgârın kaprisi-e göre bir pencere kanadı takırdıyordu.

Papaz geri döndüğünde Jim, "Bir sorum var, Peder," dedi.

"Nedir o?"

Sesi hâlâ hışırtılı çıkıyordu ama kendi sesine bir dereceye kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

benzemeye başlamıştı. "Eğer Tanrı varsa, neden acı çekmeye izin veriyor?"

Peder Geary telaş içinde, "Kendini daha mı kötü hissediyorsun?" diye sordu.

"Yo, hayır. Daha iyiyim. Kendi acımdan söz etmiyorum. Ama ... Tanrı genel olarak ıstıraplara neden izin veriyor?"

"Bizi denemek için," dedi papaz.

"Neden denenmemiz gerekiyor?"

"Lâyık olup olmadığımızı anlamak için."

"Neye lâyık?"

"Cennete tabii. Selamete. Ebedî hayata."

"Tanrı bizi niçin lâyık yaratmamış?"

"Yaratmış. O bizi kusursuz yaratmış. Günahsız yaratmış. Ama sonra biz günah işlemişiz ve onun gözünden düşmüşüz."

"Kusursuz yaratılmışsak nasıl günah işlemiş olabiliriz?"

"Çünkü özgür irademiz var."

"Anlayamıyorum."

Peder Geary kaşlarını çattı. "Ben pek hazırcevap bir ilâhiyatçı sayılmam. Sıradan bir papazım. Sana söyleyebileceğim tek şey, bunun ilâhi esrarengizliğin bir parçası olduğu. Onun gözünden düştük, şimdi artık cenneti kendimiz kazanmak zorundayız."

"Çişim geldi," dedi Jim.

"Peki."

"Bu sefer ördek istemiyorum. Sanırım sizin yardımınızla banyoya kadar gidebilirim."

"Bence de başarırsın. Tanrı'ya şükür, çok hızlı iyileşiyorsun."

"Özgür irade," dedi Jim.

Papaz yine kaşlarını çattı.

***

Öğleden sonranın akşama dönüşeceği saatlerde, Jim'in kiliseye girmesinden yirmi dört saat sonra, ateşi otuz yediye düşmüştü. Artık kaslarında spazm kalmamış, eklemleri sancımaz olmuştu. Başı dönmüyor, derin soluk aldıkça göğsü ağrımıyordu. Yüzünde hâlâ arasıra acılar hissediyordu. Konuşurken yüz kaslarını elinden geldiğince hareketsiz tutmaya çaba göstermekteydi, çünkü dudaklarındaki ve ağzının köşelerindeki çatlaklar, Peder Geary'nin sık sık sürdüğü onca kortizonlu kreme rağmen yeniden yarılmaktaydı.

Kendi kendine yatakta doğrulup oturabiliyordu artık. Az bir yardımla odanın içinde dolaşabilmeye de başlamıştı. İştahı yerine gelince Peder Geary ona tavuk çorbası, ardından da vanilyalı dondurma verdi. Jim dikkatle yedi, dudaklarını yayıp yarmamaya, yemeğinin tadını kendi kanıyla bozmamaya uğraştı.

Bitirdiğinde, "Hâlâ açım," dedi.

"Önce bakalım bunları midende tutabilecek misin."

"İyiyim ben. Güneş çarpmasıyla su kaybı, o kadar."

"Güneş çarpması dediğin şeyden ölenler olmuştur, evlât. Daha uzun süre dinlenmen gerek."

Papaz bir süre sonra razı olup ona biraz daha dondurma getirdiğinde, Jim yarı sıkılı dişleriyle donmuş dudakları arasından konuştu. "Neden bazı insanlar adam öldürür? Polisler değil benim demek istediğim. Askerler de değil. Kendini savunma amacıyla adam öldürenler de değil. Ötekileri demek istiyorum. Cinayet işleyenleri. Neden öldürüyorlar?"

Papaz yatağın yanındaki dik arkalıklı sallanan koltuğa yerleşerek tek kaşını havaya kaldırdı. "Bu çok garip bir soru."

"Öyle mi? Belki. Bir cevap verebilecek misiniz?"

"En basit cevap şu : O adamların içinde kötülük var."

Bir iki dakika boyunca sessizlik içinde oturdular. Jim dondurmayor, tıknaz papaz da koltuğunda sallanıp duruyordu. Pencerelerin dı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şına bir akşam daha inmekteydi.

Sonunda Jim, "Cinayet, kaza, hastalık ve yaşlılık," dedi. "Zaten Tanrı bizi neden ölümlü yaptı ki? Neden ölmek zorundayız biz?"

"Ölüm bir son değildir. Ya da ben öyle inanıyorum. Ölüm yalnızca bizim geçiş biçimimizdir. Bizi ödülümüze götürecek araçtır."

"Cennete mi yani?"

Papaz bir kararsızlık geçirdi. "Ya da ötekine," dedi.

Jim iki saat kadar uyudu, uyandığında papazı yatağın ayakucunda, ayakta gördü. Dikkatle kendisini süzüyordu.

"Uykunda konuşuyordun," dedi.

Jim yatakta doğrulup oturdu. "Öyle mi? Ne diyordum?"

"Bir düşman var, diyordun."

"Bir tek bunu mu söyledim?"

"Sonra da, geliyor, dedin. Hepimizi öldürecek, dedin."

Jim'in vücudunda bir ürperti dolaştı. Bu kelimelerde herhangi bir güç olduğu için değil ... bunların ne anlama geldiğini anladığı için de değil. Ürpertisi, anlamın ne olduğunu bilinçaltı düzeyinde pekâlâ bildiğini sezmekten geliyordu.

"Rüya gördüm herhalde," dedi. "Bir kâbus. Hepsi bu."

Ama ikinci gece saat üçte yatağında çırpınarak uyandı, doğrulup oturdu, aynı sözlerin ağzından bir kere daha çıktığını duydu. "*Hepimizi öldürecek.*"

Odada hiç ışık yoktu.

Karanlıkta lambaya uzandı, onu yaktı.

Yalnızdı.

Pencerelere baktı. Dışarısı kapkaranlıktı.

Çok iğrenç ve çok amansız bir varlığın yakınlarda bir yerde olduğu duygusu vardı içinde. Yazılı tarihte karşılaşılmamış vahşilikte ve acayiplikte bir şey. Kimsenin rüyasına bile girmemiş, hayalinden bile geçmemiş bir şey. Titreyerek yataktan kalktı. Üzerinde papazın ona

pek de uymayan pijamaları vardı. Bir an öylece durdu, ne yapması gerektiğinden emin olamadı.

Sonra ışığı söndürdü, yalınayak, bir pencereye, sonra öbürüne yürüdü. İkinci kattaydı oda. Gece sessiz, derin ve sakindi. Dışarda bir şey varsa bile, şimdi gitmişti artık.

5

Ertesi sabah kendi elbiselerini giydi. Peder Geary yıkamıştı o giysileri. Günün büyük kısmını salonda, kocaman bir koltukta oturarak geçirdi. Ayaklarını bir pufa koymuştu. Dergileri okuyor, arasıra uyukluyor, papaz da bu arada cemaatiyle ilgili işlerle meşgul oluyordu.

Jim'in güneşten yanmış, rüzgârdan kavrulmuş suratı gerilmeye, sertleşmeye başlamıştı. Maske gibi.

O akşam yemeği birlikte hazırladılar. Mutfakta Peder Geary musluğun başında marulu, kereviz saplarını, domatesleri yıkayıp salatayı hazırlamaya koyuldu. Jim sofrayı kurdu, bir şişe ucuz Chianti açıp biraz nefes alsın diye bıraktı, sonra konserve mantarları bir kap spagetti sosunun içine doğrayıp ocağın üstüne koydu.

Rahat bir sessizlik içinde çalışıyorlardı. Jim aralarında gelişen bu acayip ilişkiye şaşmaktaydı. Şu son iki günün rüya gibi bir niteliği vardı çünkü. Sanki bu küçük kasabaya değil de, dünyanın dışındaki bir barış diyarına sığınmıştı. Alacakaranlık Kuşağı'ndaki bir kasabaya. Papaz artık soru sormayı kesmişti. Hattâ Jim'e sanki Peder Geary başlangıçtan beri durumun gerektirdiği kadar soru sormamış gibi geliyordu. Aslında papazın konukseverliğinin de, yaralı ve kuşkulu tipleri her zaman evine alacak kadar ileri düzeylerde olmaması gerektiğinin farkındaydı. Kendisine neden özel ilgi gösteriyordu Geary? İşte bunu bir türlü anlayamıyordu. Ama yine de minnet duyuyordu.

Mantarların yarısını doğrayıp bitirdiğinde birdenbire, "Hayat ipi," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Peder Geary musluğun başından ona döndü. Elinde bir kereviz sapı tutuyordu. "Efendim?" diye sordu.

Jim'in vücudunu bir ürperti sarmıştı. Neredeyse bıçağı sosun içine düşürüyordu. Kendini toparlayıp onu tezgâha bıraktı.

"Jim?"

Genç adam titreyerek papaza döndü, "Bir havaalanına ulaşmam gerek," dedi.

"Havaalanına mı?"

"Hemen, Peder."

Papazın tombul suratında gamzeler oluşmaya başladı. Alnı kırıştı, çizgiler tâ saçlarının başladığı yere kadar yükseldi. "Ama burada havaalanı yok."

"En yakını nerede?" Jim'in sesinde telaş vardı.

"Şey ... arabayla iki saat. Las Vegas'ta."

"Beni oraya götürmeniz gerek."

"Ne? Şimdi mi?"

"Hemen," dedi Jim.

"Ama ..."

"Boston'a gitmem gerek."

"Ama büyük bir sarsıntı geçirdin ..."

"Şimdi daha iyiyim."

"Yüzün ..."

"Acıyor, kötü görünüyor, ama öldürmez. Peder, Boston'a gitmek zorundayım."

"Neden?"

Jim bir kararsızlık geçirdi, sonra yaşlı adama bir dereceye kadar açılmaya karar verdi. "Boston'a ulaşamazsam birisi ölecek. Ölmemesi gereken biri."

"Kim? Kim ölecek?"

Jim soyulmakta olan dudaklarını yaladı. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Ama oraya varınca bileceğim."

Peder Geary ona uzun uzun baktı. Sonunda, "Jim, sen tanıdığım en garip adamsın," dedi.

Jim başını evet dercesine salladı. "Benim de tanıdığım en garip adamım," diye karşılık verdi.

***

Papazın altı yıllık Toyota'sıyla yola koyulduklarında havanın kararmasına bir saat kalmıştı. Ağustos ayındaydılar ama güneş daha şimdiden çürük renginde bir bulut kümesinin ardına saklanmıştı.

Yarım saat kadar gittiklerinde şimşekler gökyüzünü yırtmaya başladı, amber rengi çöl ufuklarının önünde zikzaklı bacakları üzerinde dans etmeye koyuldular. Şimşek ardına şimşek. Jim'in ömründe gördüğü şimşeklerin en keskinleri ve en parlakları. On dakika sonra gökyüzü daha da kararıp alçaldı, yağmur belki ancak Nuh'un o gemiyi bitirmeye çalışırken görmüş olabileceği gümüş bir katarakt gibi indi.

Peder Geary cam sileceklerini çalıştırırken, "Buralarda yaz fırtınaları enderdir," dedi.

Jim kaygılı bir sesle, "Onun bizi geciktirmesine izin veremeyiz," diye mırıldandı.

Papaz, "Seni oraya ulaştıracağım," diye güvence verdi.

"Gece saatinde Vegas'dan doğuya pek de fazla uçak kalkıyor olamaz. Çoğu gündüz kalkar. Sabaha kadar alanda çakılmak istemem. Yarın Boston'da olmam şart!"

Çatlak topraklar yağmuru yutup bitiriyordu. Ama bazı kesimler, hep güneş altında kalmanın etkisiyle fazla sertleşmiş, kayalaşmıştı. Oralardan yağmur suları yamaçtan aşağı boşalıyor, gölgeli çukurların içlerine doluyordu. Sonra oralardan minik kollar taşıyor, onlar derelere, dereler ırmaklara dönüşüyordu. Sonunda geçtikleri her köprünün altın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daki hendeği, köpüren, kurdurgan sularla dolmuş görmeye başladılar. Suların içinde de kökünden sökülmüş çöl bitkileri, ölü yaban otları yüzüyordu.

Peder Geary'nin çok sevdiği iki kaseti vardı. Onları hep arabada tutuyordu. Biri eski günlerden kalma Rock and Roll şarkıları, öbürü de Elton John'ın bir kasetiydi. Elton'ı taktı. Fırtınanın çekiçlerle dövdüğü gecenin içinde ilerlerken, "Funeral for a Friend", "Daniel" ve "Benny and the Jets"i dinlediler.

Asfalt gölcüklerle pırıl pırıldı. Jim daha birkaç gün önce serap olarak gördüğü o gölcüklerin şimdi gerçek olmasını ürkütücü buluyordu.

Her geçen dakikayla biraz daha gerginleşmekteydi. Boston sesleniyor, çağırıyordu onu. Ama çok uzaktaydı. Çöl fırtınaları altındaki ıslak asfaltlardan daha tehlikeli şey de az bulunurdu. Belki bir tek... insan yüreği ondan daha tehlikeli olabilirdi. Papaz direksiyonun üzerine doğru eğilmişti. Elton'a alçak sesle eşlik edip mırıldanırken bir yandan da yolu dikkatle inceliyordu.

Bir süre sonra Jim, "Peder, kasabada doktor yok muydu?" diye sordu.

"Vardı."

"Ama onu çağırmadınız."

"Kortizon reçetesini ondan aldım."

"Tüpü gördüm. Reçetesi sizin adınızaydı. Tarihi de üç ay eskiydi."

"Şey ... Güneş çarpmalarıyla daha önce de karşılaştım. Seni iyileştirebileceğimi biliyordum."

"Ama başlangıçta çok kaygılı gibiydiniz."

Papaz birkaç mil boyunca sessiz kaldı, sonra konuştu. "Senin kim olduğunu da, nereden geldiğini de, Boston'a neden gitmen gerektiğini de bilmiyorum. Ama başı dertte biri olduğunu biliyorum. Belki de büyük dert. En büyüklerinden. Ve bir şey daha biliyorum ... ya da inanıyorum en azından. Sen iyi yürekli bir insansın. Her neyse, bana sanki başı dertte olan biri pek göze çarpmak istemez gibi geldi."

"Sağolun. Gerçekten de öyle istiyordum."

Birkaç mil sonra yağmurun hızı daha da arttı, cam sileceklerı yetişemez oldu. Peder Geary yavaşlamak zorunda kaldı.

"O kadınla kızı kurtaran sensin," dedi birdenbire.

Jim gerginleşti ama cevap vermedi.

Papaz, "Televizyonda verilen tarife uyuyorsun," diye devam etti.

Birkaç mil daha sessiz kaldılar.

Peder Geary, "Ben mucize masallarını yutanlardan değilim," dedi.

Bu söz Jim'i şaşırtmıştı.

Peder Geary, Elton John'ı susturdu. Artık yalnızca lastiklerin su birikintilerinde çıkardığı hışırtılarla cam sileceklerinin tempo tutması duyuluyordu.

"Kutsal Kitap'taki mucizelerin gerçekten olduğuna inanıyorum, o tamam. O olayların tümünü gerçek tarih olarak kabul ediyorum." Papazın gözleri hâlâ yoldan ayrılmıyordu. "Ama Cincinnati'de, Peoria'da ya da Teaneck'de geçen hafta Çarşamba gecesi düzenlenen Bingo partisinden sonra bir kilisedeki İsa heykelinin gözlerinden gerçek yaşlar döküldüğüne ve bunu da yalnızca yeniyetme iki çocukla temizlikçinin gördüğüne inanamam. Bir evin garaj duvarına düşen gölge İsa'ya benziyor diye bunun bir kıyamet habercisi olduğuna da pabuç bırakamam. Tanrı gerçi esrarengiz şeyler yapabilir ama garaj duvarlarında gölgeler oynatarak değil."

Papaz yine sustu, Jim de bekledi. Bu sözlerin sonunda nereye varacağını merak ediyordu.

Geary her kelimesinde biraz daha fazla huşu duygusuyla devam etti. "Seni kilisede, parmaklığın dibinde yatar bulduğum zaman İsa'nın işaretleri vardı üstünde. Her iki avucunda birer çivi deliği ..."

Jim avuçlarına baktı, yara izi göremedi.

" ... alnında da dikenli tacın açtığı yaralara benzer çizik ve delikler vardı."

Jim'in yüzü yüneş yanığından hâlâ berbat durumda olduğu için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dikiz aynasında papazın tarif ettiği yaraları aramak boşunaydı.

Geary, "Korktum ... sanırım," dedi. "Ama aynı zamanda büyük hayranlık duydum."

Kırk fitlik bir köprüden geçiyorlardı. Alttaki hendeğin suları iki yamaca tırmanmaya başlamıştı. Kapkara bir göl oluşmuş, yolu yalamaya başlamıştı. Geary direksiyona daha da çok eğildi. Sular arabanın farlarını yansıtarak iki yanda dalgalar halinde açıldı. Kocaman beyaz kanatlar gibi köpük köpük.

Sel kesiminden kurtulunca, "Ben o işaretleri daha önce hiç görmemiştim," diye devam etti Geary. "Ama böyle şeyler duymuştum. Gömleğini kaldırdım, yan tarafına baktım ... ve mızrak yarasına benzeyen yarayı da gördüm."

Son birkaç ayın olayları öyle sürprizlerle, şaşırtıcı ayrıntılarla doluydu ki, Jim'in afallama tepkilerinin harekete geçme düzeyi adamakıllı yükselmiş durumdaydı. Ama papazın anlattığı hikâyeyi duyunca omurgasında bir ürperti dolaşmaya başladı.

Geary'nin sesi fısıltı sayılabilecek kadar alçaldı. "Seni benim eve götürüp yatağa yatırdığımda, işaretlerin hepsi silinmişti. Ama onları hayalimde uydurmadığımdan emindim. Gözümle görmüştüm, gerçektiler ve senin özel bir yanın olduğundan da eminim."

Şimşekler epeydir çakmaz olmuştu, Simsiyah gökyüzünü artık elektrikli gerdanlıklar süslemiyordu. Derken yağmur da hızını azaltmaya başladı. Peder Geary cam sileceklerinin temposunu yavaşlattı, gaza biraz daha bastı.

Bir süre ikisi de ne diyeceklerini bilemediler. Sonunda papaz hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Daha önce de olmuş muydu?" diye sordu. "O işaretler ..."

"Hayır. Bildiğim kadarıyla olmadı. Ama tabii bu seferkini de siz söyleyinceye kadar bilmiyordum."

"Bayılmadan önce ellerindeki yaraları farketmedin mi?"

"Hayır."

"Ama son zamanlarda başına gelen en acayip şey bu değil herhalde."

Jim hafif bir gülüşü engelleyemedi. Bu gülüşte neşeden çok karanlık bir kadercilik vardı. "Yo, kesinlikle tek acayip şey bu değil."

"Bana anlatmak istiyor musun?"

Jim cevap vermeden önce biraz düşündü. "İsterim, ama anlatamam," dedi sonunda.

"Ben papazım. Bütün itiraflara saygı duyarım. Polisin bile sözü geçmez bana."

"Yo, size güveniyorum, Peder. Polis için de kaygılanıyor değilim zaten."

"O halde?"

"Size anlatırsam ... düşman çıkıp gelir." Jim kendi ağzından bu sözlerin çıktığını duyunca kaşlarını çattı. Sanki kendisi bilinçli olarak konuşmamış da, bir başkası onun kanalıyla söylemişti bu sözleri.

"Hangi düşman?"

Jim camdan uçsuz bucaksız karanlık çöle baktı. "Bilmiyorum."

"Dün gece uykunda sözünü ettiğin düşman mı?"

"Belki.

"Hepimizi öldürecek demiştin."

"Öldürecek, evet." Sonra devam etti, ama ne dediğini ancak ağzından çıktıktan sonra duyup öğreniyordu. "Benim farkıma varırsa, hayatlar kurtardığımı, çok özel hayatları kurtardığımı öğrenirse, o zaman beni durdurmaya gelecek."

Papaz ona baktı. "Özel hayatlar mı? Bu sözle tam ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Bana kendini anlatırsan, hiç kimseye tek kelimesini söylemem. Düşman her kim olursa olsun ... aramızda konuştuğumuz bu sırrı nasıl öğrenebilir?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Evet, bilmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Papaz çaresizlik dolu bir ifadeyle içini çekti.

"Peder, oyun yapmıyorum, bilerek bir şey gizlemiyorum," dedi Jim. Koltuğunda kıpırdandı, güvenlik kemerini yerleştirdi, biraz daha rahat etmeye çalıştı. Oysa rahatsızlığı fiziksel olmaktan çok ruhsaldı. Kolay kolay geçmiyordu. "Otomatik yazı yazma diye bir şey duydunuz mu hiç?"

Geary gözlerini önündeki yola dikmiş durumda cevap verdi. "Psişiklerle medyumlar hep sözünü eder. Batıl zırvalar. Sözde bir ruh gelip medyumun elini kendi kontrolu altına alıyormuş, medyum da trans halindeyken gaipten gelen mesajları kaleme alıyormuş." Ağzından tiksinmiş gibi bir ses çıktı. "Tanrı'yla konuşma fikrine, hattâ Tanrı'nın var olduğu fikrine bile itiraz eden insanlar, tutup bir şarlatanın ölülerle ilişki kurma dolmalarını yutuyorlar."

"Her neyse, benim başıma arasıra gelen şey de, birisinin veya bir şeyin benim içimden ve benim kanalımla konuşması. Yani otomatik yazı yazmanın sözlü biçimi. Ne dediğimi ancak ağzımdan çıktıktan sonra duyup öğreniyorum."

"Trans halinde değilsin ama."

"Değilim."

"Kendini psişik veya medyum olarak mı görüyorsun?

"Hayır. Olmadığımdan eminim."

"Senin ağzından konuşanlar ölüler mi sence?"

"Hayır. Ölü değil."

"Kim o halde?"

"Bilmiyorum."

"Tann mı?"

"Belki."

"Ama bilmiyorsun," dedi Geary bezgin bir sesle.

"Bilmiyorum."

"Sen yalnızca benim tanıdığım en acayip adam değilsin, Jim. Aynı zamanda en bezdirici adamsın."

***

Las Vegas'ın McCarran Uluslararası Havaalanı'na gece onda vardılar. Alana giden yolda çok az sayıda taksi görmüşlerdi. Yağmur dinmişti artık. Palmiyeler hafif bir rüzgârla sallanıyor, her şey yeni yıkanmış gibi pırıl pırıl görünüyordu.

Daha Peder Geary terminalin önünde fren yaparken, Jim de Toyota'nın kapısını açıyordu. İndi, döndü, papazla vedalaşmak için eğildi.

"Teşekkür ederim, Peder. Herhalde hayatımı kurtardınız."

"O kadar da önemli bir şey değildi."

"Üzerimde taşıdığım üç bin doların bir kısmını Çölü Koruyan Meryem Anamız'a vermek istiyorum, ama yolda o paraya ihtiyacım olabilir. Boston'da neler olacağını hiç bilmiyorum. Neye para gerekir, onu da düşünemiyorum."

Papaz başını iki yana salladı. "Ben bir şey beklemiyorum," dedi.

"Eve döndüğümde bir miktar para yollarım. Zarf içinde, nakit olarak. Üzerine gönderen adresi yazmayacağım. Ama buna rağmen helâl paradır. Vicdan rahatlığıyla kabul edebilirsiniz."

"Hiç gereği yok, Jim. Seni tanımış olmak yeter bana. Belki bilmende yarar var ... beniliğini bezginlik sarmış, zaman zaman yaptığı işin amacından kuşku duymaya başlamış bir papazın hayatına o mistik duyguyu geri getirdin. O papaz artık hiçbir zaman kuşku duymayacak."

İkisini de şaşırtan bir sevgiyle bakıştılar. Jim arabanın içine doğru eğildi, Geary uzandı, el sıkıştılar. Papazın eli kuru, tokalaşma biçimi sağlamdı.

"Tann seninle olsun," dedi.

"Umarım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

24 AĞUSTOS - 26 AĞUSTOS

1

Holly Cuma gecesi, saat geceyarısını geçmiş olduğu halde, gazetenin haber odasındaki masası başında, karşısındaki boş bilgisayar ekranına bakarak oturmaktaydı. Psikolojik bakımdan öyle çökmüş durumdaydı ki, tek istediği evine gidip yatağına girmek, çarşafı kafasının üzerine kadar çekmek, birkaç gün hiç uyanmamaktı. Durmadan kendilerine acıyan insanlardan hiç hoşlanmazdı. Kendini ayıplayarak, kendine sitemler ederek bu ruhsal durumdan sıyrılmaya çalışmış, bu sefer de kendine acıyacak kadar alçaldığı için kendine acımaya başlamıştı. Bu durumun kara mizahını görmemeye imkân yoktu tabii. Ama o kendi durumuna gülümseyemiyordu bile. Böyle aptal ve gülünç bir duruma düştüğü için daha çok acıyordu kendine.

Yarınki nüshanın baskıya girdiğine, haber odasında kimsenin kalmamış olduğuna memnundu. İş arkadaşlarının hiçbiri onun bu durumunu göremiyordu bari. Bir tek Tommy Weeks vardı ortalıkta. Sıska hademe. Çöp sepetlerini boşaltıyor, ortalığı süpürüyordu. Bir de George Fintel vardı.

George belediye muhabiriydi. Koca salonun karşı köşesindeki masasında, kollarını çaprazlayıp başını üstüne dayamış, uyuyakalmıştı. Arasıra yüksek sesle horluyor, sesi Holly'ye kadar geliyordu. Bazen barlar kapanınca George evine gideceği yerde gazeteye dönerdi. Dolap beygiri gibi. Gecenin olmayacak bir saatinde uyanır, nerede olduğunu anlar, çıkıp yatmaya giderdi. "Politikacılar en aşağı düzeyde bir hayat türüdür," derdi sık sık. "Tarih öncesinde denizden karaya çıkan ilk canlı geriye doğru bir evrimden geçmiş ve onları oluşturmuş." Elli yedi yaşındaydı. Hayata yeniden başlayamayacak kadar tükenmiş durumdaydı. Bu nedenle, kaldığı yerden devam ediyor, için için nefret ettiği kamu görevlileri hakkında güzel yazılar yazıyor, bu yüzden kendinden de nefret ediyordu. Tek avuntusu akşamları aldığı bolca miktarda votka martinilerdi.

Holly düşündü. İçkiyi seven biri olsa, sonunda George Fintel gibi olmaktan korkardı. Ama bir tek kadeh içti mi çakırkeyif olur, üç tane içerse hemen uyurdu.

Hayatımdan nefret ediyorum, diye düşündü.

Yüksek sesle, "Kendine acıyan sefil," diye söylendi.

Evet, nefret ediyorum. Her saniyesinden.

"Seni mide bulandırıcı sersem." Bunu aklından geçirdiği için tıksiniyordu kendinden.

Tommy Weeks saplı süpürgeyi onun masasının yanından geçirirken şaşkın bir sesle, "Bana mı söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır, Tommy. Kendi kendimle konuşuyorum."

"Siz mi? Tanrım, sizin mutsuz olacak neyiniz var?"

"Hayatım."

Adam durdu, süpürgesinin sapına dayandı, tek bacağını ötekinin üzerine çaprazladı. Geniş, çilli suratı, kepçe kulakları, havuç rengi saçlarıyla çok sevimli, masum ve iyi bir insan gibi görünürdü her zaman. "İşler planladığınız gibi gitmedi mi?" diye sordu.

Holly yarı boşalmış şeker poşetini eline aldı, içinden birkaç minik akide çıkarıp ağzına attı, koltuğunda arkasına yaslandı. "Missouri Üniversitesi'nin gazetecilik bölümünü bitirdiğimde, dünyayı sarsacağımı, müthiş hikâyeler yazacağımı, Pulitzer ödülleri alacağımı sanıyordum," dedi. "Oysa şu halime bak. Bu akşam ne yaptım, biliyor musun?"

"Her ne yaptınızsa, hiç hoşunuza gitmediği belli."

"Büyük Kent Portland Kereste Ürünleri Derneği'nin yıllık yemeğinde bulunmak için Hilton'a gittim. Prefabrika pulman imal edenlerle, kontrplak satıcılarıyla, kızılağaç kerestesi dağıtımcılarıyla röportajlar yaptım. Birine Kereste Ödülü verdiler. Öyle diyorlar adına. Yılın kereste ürünleri yıldızına ödül. O adamla da röportaj yaptım. Sonra buraya koştum, hepsini yazıp yarınki gazeteye yetiştirdim. Yaman haber çünkü! *New York Times*'daki itlerin bizden çalmasını istemeyiz böyle müthiş haberleri."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sanat ve eğlence sayfasına yazıyorsunuz sanıyordum."

"Ondan bıktım. Bak, sana bir şey söyleyeyim mi, Tommy ... kötü bir şairle karşılaşmak insanı sanattan on yıllığına soğutabiliyor."

Ağzına yine birkaç şeker attı. Genellikle şeker yemez, kilo alıp perhiz yapmak zorunda kalırım diye korkardı. Annesine hep çıkışmıştı kilolu diye. Oysa şimdi burada oturmuş, şeker atıştırıp duruyordu. Kendini daha değersiz, daha sefil hissedebilmek için. Aşağıya doğru inen bir helezona kapılmış gitmekteydi.

"Hep televizyonla radyonun suçu," dedi. "Gazeteciliği öyle şahane bir meslek gibi gösteriyorlar ki! Oysa hepsi yalan."

"Ben de planladığım hayatı bulamadım," dedi Tommy. "Bu gazetenin baş hademesi olmayı hayal ederek mi büyüdüm sanıyorsunuz?"

"Değil herhalde." Holly ona yakınıp sızlandığı için kendini çok bencil hissetmişti. Zavallının kaderi onunkinden de kötüydü çünkü.

"Tabii ki değil. Daha küçüklüğümden beri, günün birinde şu damperli dev çöp kamyonlardan birinin sürücüsü olacağımı düşünmüştüm." Sesinde bir pişmanlık seziliyordu. "Sürücü yeri yüksek onların. Dünyanın tepesinde bir yolculuk. Güçlü bir makine benim emrimde. Hayalimdi bu benim. Başvurdum tabii. Ama sağlık muayenesinde çaktım. Belediyenin sağlık sigortası sorumluları diskalifiye etti beni."

Süpürgesinin sapına dayanmış, gözlerini uzaklarda bir hayale dikmiş, hafif hafif gülümsüyor, belki de kendini kocaman bir çöp kamyonunun direksiyonunda görüyordu.

Holly ona inanmaz gözlerle bakmaktaydı. O geniş yüzün aslında o kadar da tatlı, masum ve iyi bir yüz olmadığına karar verdi sonunda. Kendisi yanlış okumuştu o yüzdeki anlamı. Resmen aptal bir yüzdü bu yüz.

Seni budala, diye haykırmak geldi içinden. Ben Pulitzer ödülleri kazanmayı hayal ederken, şimdi kerestecilerle röportaj yapıp onun yazılarını yazıyorum. Trajedi diye buna derler. Çöpçü yerine hademe olmak hiç bununla ölçülebilir mi?

Ama hiçbir şey söylemedi, çünkü iki kavramın pekâlâ birbiriyle ölçülebilecek şeyler olduğunu farketmişti. Gerçekleşmemiş bir hayal,

ister şatafatlı, ister mütevazı olsun, umudunu kesen hayalciye elbette trajedi gibi görünürdü. Kazanılmamış Pulitzer'lerle çalıştırılmamış çöp kamyonları, insanı aynı düzeyde üzebilir, uykusunu aynı düzeyde kaçırabilirdi. İşte bu düşünce, kafasından geçenlerin en acıklısı oldu.

Tommy'nin bakışları yine netleşti. "Fazla üzerinde durmayın, Bayan Thorne. Hayat ... kahvede kayısı suyu ısmarlamışken önünüze böğürtlen suyu gelmesine benzer. Kayısı yoktur önünüzde. Neler kaçırdığını düşünürse deli olur insan. En akılıca hareket, böğürtlenin de tadının güzel olduğunu anlamaktır."

Odanın karşı köşesinde George Fintel uykusunda yellendi, sesi camları sarstı. *Portland Press* büyük bir gazete olsa, şu anda bu salon Beyrut'tan ya da başka bir savaş yerinden yeni dönmüş muhabirlerle dolu olsa, herkes masaların altına sipere yatardı.

Tanrım, diye düşündü Holly, Hayat Damon Runyon hikâyelerinin kötü bir kopyasından başka bir şey değil. Geceyarısından sonra iğrenç haber odaları. Yarı filozof hademeler. Masalarında uyuyakalan sarhoş muhabirler. Runyon'du ama absürd tutkunu bir yazarla karamsar bir varoluşçunun redaksiyonundan geçmiş bir Runyon'du.

"Seninle konuşmak çok iyi geldi," diye yalan söyledi Holly. "Sağol, Tommy."

"Rica ederim, Bayan Thorne."

Tommy tekrar süpürgesiyle işe koyulup masalar arasında ilerlerken Holly ağzına biraz daha şeker attı, acaba çöpçülerin sağlık sınavını ben geçebilir miydim, diye düşündü. O işin iyi yanı, gazetecilikten farklı olmasıydı. Çöp saçmak yerine çöp toplamak yani. Üstelik Portland kenti halkından en az *bir* kişinin kendisine imreneceğini de kesinlikle bilecekti.

Duvardaki saate baktı. Bir buçuktu. Hiç uykusu yoktu. Eve gidip yatağında tavana bakarak uyanık yatmayı istemiyordu. O zaman yine kendini inceler, kendine daha çok acırdı. Ama aslında istediği tam buydu herhalde. Sızlanmak istiyordu şu ara. Bunun sağlıklı bir şey olmadığını bildiği halde. Başka çaresi de yoktu. Bu gazetelerde iş günlerinin geceleri çok ölgün geçerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıllık iznine bir tam gün bile kalmamıştı. Çok ihtiyacı vardı öyle bir tatile. Herhangi bir plan yapmış değildi aslında. Dinlenecek, hiç gazete okumayacaktı. Belki bir iki sinemaya giderdi. Belki bir iki kitap okurdu. Belki Betty Ford Merkezi'ne gider, "Kendine Acımayı Tedavi" kursuna yazılırdı.

Tehlikeli bir düzeye yaklaştığını hissetti, çünkü bu sefer de kendi adını düşünüyor, onu beğenmiyordu. Holly Thorne. Şirinlik timsali bir isim. Annesiyle babasına şaşıyordu hayatta onu bu isme mahkûm ettikleri için. Pulitzer ödülünü çizgi film kahramanı gibi adı olan birine verirler miydi hiç? Bazen gecenin yarısında içinden annesiyle babasına bir telefon açmak gelirdi. Bu ismi kendisine gerçekten beğendikleri için mi, şaka olsun diye mi, yoksa bilinçli bir zalimlik sonucu mu taktıklarını sormak için.

Ama annesiyle babası kendi halinde, hayatlarını çalışarak geçiren insanlardı. Holly'ye iyi bir eğitim verebilmek için büyük fedakârlıklar yapmışlardı. Hayatta onun için hep en iyi şeyleri isterlerdi. Adından nefret ettiğini duyarlarsa yıkılır, mahvolurdu ikisi de. Besbelli onlar bu ismi çok hoş ve çok kibar bir ad olarak görmüş, o yüzden seçmişlerdi. İkisini de çok severdi Holly. Kendi eksiklikleri için onları suçlamak, ancak en derin depresyon sırasında başvurabileceği bir çare olurdu.

Birdenbire heyanlanarak telefonu kapıp onları aramaktan korktu, gözlerini bilgisayara çevirdi, yeni nüsha dosyasını inceledi. *Press*'in veri dosya sistemi, herhangi bir muhabirin istediği yazıyı dizilirken, düzeltilirken veya basılırken okuyabilmesine izin veren türdendi. Yarınki gazete artık sayfa düzeni bitmiş, baskıya girmiş olduğuna göre, her sayfasını şu ekrana çağırabilirdi. Gerçi tüm sayfayı çağırdığında, ancak başlıklar okunabilecek irilikte olurdu ... ama isterse sayfanın herhangi bir köşesini büyütebilir, ince yazıları da okuyabilirdi. Bazen ilginç bir yazıyı daha gazete çıkmadan okumuş olmak keyiflendirirdi onu. İşin içyüzünü bilme duygusu verirdi. Zaten hayal gücü zengin bir genci gazetecilik mesleğine çeken özelliklerden biri de buydu.

Ama ilk birkaç sayfanın başlıklarını gözleriyle tararken, büyütecek ilginç bir yazı göremedi. Canı daha da sıkıldı. St. Louis'de büyük bir yangın ... dokuz ölü. Ortadoğu'da savaş işaretleri. Japonya'da tankerden petrol sızması. Hindistan'da korkunç bir fırtına ve sel. On binlerce kişi evsiz barksız. Federal hükümet vergileri yine yükseltiyordu. Zaten Holly basın mesleğinin kötü haberlerle beslenerek yaşadığının her zaman farkındaydı. Felâketler, skaldallar, bilinçsiz şiddet olayları ve ıstıraplar. Ama şu anda gözüne çekilmez bir iş gibi gözüktü gazetecilik. Artık işin içyüzünü bilmeye de aldırmadığını, hattâ bunu hiç istemediğini farketti. Bu kötü şeyleri ilk bilen olmak hiç de hoş bir şey değildi.

Tam bilgisayarı kapatacağı sırada gözüne bir başlık ilişti, dikkatini çekti. ÇOCUK KURTARAN YABANCI. McAlbury Okulu'ndaki olayın üzerinden on iki gün geçmişti henüz. Bu üç kelime Holly'nin içinde özel bir ilgi uyandırdı. Merakı kabardı, bilgisayara yazının baş kısmını büyütmesini emretti.

Haber Boston'dandı. Yazının yanında bir de fotoğraf vardı. Gerçi karanlık, bulanık bir resimdi, ama resim altı artık okunabilecek kadar büyümüştü. Holly o satırları okudukça tedirginliği artıyordu. Bilgisayara ana metnin ilk kısmını büyütme komutu verdi. Birinci sütunun yazıları karşısında koskocaman belirdi, Holly zorlanmadan okudu.

İlk satırı okuduğu anda koltuğunda doğrulup dimdik oturdu : *Adının Jim olduğunu açıklayan cesur bir yabancı, Nicholas O'Conner adlı dokuz yaşındaki, erkek çocuğun hayatını raslantı sonucu kurtardı. New England Elektrik İdaresi'nin kaldırım altındaki trafosu patladığında, oradan geçmekte olan yabancı atılarak ...*

Holly alçak sesle, "Daha neler ..." diye mırıldandı.

Tuşlara bastı, yan taraftaki fotoğrafı büyütme emrini verdi. Sonra bir daha, bir daha büyüttü, surat ekranı doldurdu.

Jim Ironheart.

Holly bir an inanmazlık dolu bir sessizlik içinde oturdu. Sonra daha fazlasını bilme isteğine kapıldı. Yalnız zihinsel değil, aynı zamanda fiziksel bir açlık duyuyordu o bilgilere.

Ana metne dönüp baştan sona okudu. O'Conner'ların çocuğu, kendi evlerinin önünde, kaldırımın kenarına oturmuştu. Altmış santime doksan santimlik beton trafo kapağının tam üzerine. Netameli şeylerdi o trafo kutuları. Genellikle dört kişi iniyor, birlikte çalışıyorlardı bunların

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onarımında. Çocuk orada oyuncak kamyonlarıyla oynamaktaydı. Annesiyle babası evin ön terasında oturuyor, onu da görüyorlardı. O sırada bir yabancı sokak boyunca koşarak yaklaşmıştı. "Dosdoğru Nicky'ye geldi," diye anlatıyordu çocuğun babası. "Bir anda çocuğu kaptı. Ben acaba çocuk kaçıranlardan biri mi diye kaygılandım." Yabancı adam avaz avaz bağıran çocuğu kucağında taşıyarak, çitin üzerinden O'Conner'ların bahçesine atlamıştı. Tam o anda da 17.000 voltluk kutu patlamıştı arkasında. Patlamanın şiddetinden beton kapak göklere fırlamış, peşinden alevler yükselmişti. Nicky'nin minnet duyan annesiyle babasının, olayı gören komşularının yağdırdığı övgülerden çok utanan yabancı adam, burnuna kablo yanığı kokusu geldiğini, kasadan da bir tıslama sesi duyduğunu söylemişti. Bir zamanlar bir elektrik şirketinden çalışmış olduğunu, bu yüzden olacakları anladığını iddia etmişti. Oradaki kalabalığın içinden birinin fotoğrafını çekmesine çok sıkılmış, gazeteciler gelmeden olay yerinden ayrılmakta diretmiş, "Çünkü özel hayatım benim için çok değerlidir," demişti.

Bu kıl payı kurtarma işi, Perşembe akşamı saat 7.40 sularında, Boston'da olmuştu. O sıra Portland'da saat 4.40'dı. Dün öğleden sonra. Holly'nin gözleri duvardaki saate döndü. İkiyi iki geçiyordu, Perşembe artık yerini Cumaya bırakmıştı. Nicky O'Connor'ın o beton kapak üzerinden kaldırılışından bu yana yaklaşık dokuz buçuk saat geçmiş bulunuyordu.

İzler hâlâ tazeydi yani.

Holly bu yazıyı yazan *Globe* muhabirine birkaç soru sormak istiyordu. Oysa Boston'da şu sıra saat sabahın beşiydi. Adam işine gelmiş olamazdı.

Holly gazetenin o günkü dosyasını kapattı, ekranda büyütülmüş fotoğrafın yerine standard menu belirdi.

Holly modem kullanarak *Press*'in işbirliği yaptığı haber ajansının bilgisayarını aradı. Haber Ağı dosyasını istedi, son üç ay içinde büyük gazetelerde çıkmış yazıları tarayıp "Jim" kelimesiyle aynı cümle içinde "kurtar..." kökünün geçtiği yazıları döküm halinde vermesini istedi. Böyle yazılar çıkarsa kâğıda dökmesini emretti, ama aynı olayla ilgili bir tek yazıdan fazla gelmemesini de bildirdi.

Haber Ağı bu emri yerine getirmeye çalışırken Holly masasındaki telefonu kaptı, şehirlerarası istihbarata çeşitli bölge kotları verdi. 818, 213, 714, 619 gibi semtlerin taranıp, Jim Ironheart'ın Los Angeles, Orange, Riverside, San Bernardino veya San Diego'da olabilecek ev numarasını istedi. Santral görevlileri istediği numarayı bulamadı. Bu adam gerçekten Güney California'da oturuyorsa bile, ki kendisi öyle söylemişti, besbelli telefon numarasının rehbere girmesini istemeyen biriydi.

Lazer yazıcıdan hafif bir uğultu sesi gelmeye başlamıştı. Haber Ağı'nın ilk bulguları makineden ön tepsiye kaymaktaydı.

Holly'nin içinden hemen oraya koşmak, ilk çıkan sayfayı kapıp okumak geldi, ama kendini tuttu, dikkatini telefondan ayırmamaya çalıştı. Güney California'da Jim Ironheart'ı bulmanın başka ne gibi yolları olabilir, diye düşünüyordu.

Birkaç yıl önce olsa, California Motorlu Araçlar İdaresi'nin bilgisayar sistemine girer, sürücü belgesine sahip herhangi bir insanın adresini küçük bir ücret karşılığında elde edebilirdi. Ama artist Rebecca Schaeffere'in, adresi o yolla bulan bir manyak katil tarafından öldürülmesinden sonra, yeni bir yasa çıkarılmış, idarenin kayıtlarına girilmez olmuştu.

Eğer Holly usta bir bilgisayar korsanı olsa, o dosyalara sızabilse, istediği bilgileri orada bulacağı kesindi. Ya da kredi kartı şirketlerini tarayıp Ironheart adını arayabilirdi. Bu tür becerileriyle övünen nice gazeteci tanımıştı. Ama kendisi hep yasal haber kaynaklarını kullanma çabasında olmuş, hileye kaçmamış bir gazeteciydi.

Zaten o yüzden "Keresteciler" başlıklı ilginç yazılar yazacak düzeydesin, diye düşündü ekşi ekşi.

Sorununa cevap bulmaya çalışırken kahve makinesinin olduğu odaya geçti, kendine bir fincan doldurdu. Tadı leş gibiydi. Ama yine de hemen içip bitirdi, çünkü bu gecenin sonu gelmeden bir hayli kafeine ihtiyacı olacağını biliyordu artık. Fincanı tekrar doldurup eline aldı, haber odasına döndü.

Lazer yazıcı susmuştu. Holly geçerken tepsideki sayfaları kaptı, masasına geçti, oturdu.

Haber Ağı ülke çapındaki gazetelerden, aynı cümle içinde "Jim" ve "kurtar..." geçen bir hayli yazı bulup basmıştı. Holly hepsini saydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yirmi dokuz tane.

Birincisi *Chicago Sunday Times*'da yayınlanmıştı. Holly ilk cümleyi okudu: "Oak Park'lı Jim Foster yüzden fazla kedinin hayatını kur ..."

O sayfayı çöp sepetine attı, ikincisine baktı. *Philadelphia Inquirer*'dan bir yazı. Jim Pilsbury takımının utanç verici bir yenilgiden kurtararak ..."

Holly onu da elinden atıp üçüncüsüne geçti. Film eleştirisi. Onu hiç okumadan dördüncüsünü aldı. Bu da yazar Jim Harrison'la ilgiliydi. Beşinci yazıda New Jersey'li bir politikacının Hemlich Manevrası uygulayarak, barda boğazına bir şey kaçan Mafya babasını nasıl kurtardığı anlatılıyordu. Karşılıklı bira içerlerken *padrone* boğulur gibi olmuş, ama sonra karşısındakinin Hemlich Manevrası'nı bilmesi sayesinde hayata dönmüştü.

Kâğıt destesinin sonuna vardığında eli boş kalacağı kaygısına kapılmak üzereydi ama *Houston Chrinicle*'dan gelen altıncı yazı gözlerinin iri iri açılmasına neden oldu. BİR KADIN İNTİKAMCI KOCASINDAN KURTARILDI. 14 Temmuz tarihliydi bu yazı. Amanda Cutter adındaki bir kadın, boşanma davasında kocasından hem nafaka, hem de çocuğunun kendisinde kalması iznini koparmış, ama öfkeye kapılan kocası Cosmo onu kentin zengin kesimi olan River Oaks'daki evinin önünde vurmaya kalkmıştı. İlk iki kurşun ıskalayınca, "birdenbire ortaya çıkan bir adam" çılgın kocaya saldırıp onu yere devirmiş, silahını elinden almıştı. Kurtarıcı kendini yalnızca "Jim" olarak tanıtmış, polis gelmeden de olay yerinden uzaklaşmıştı. Otuz yaşındaki yeni dul, besbelli ona büyük hayranlık duyuyordu, çünkü onu, "yakışıklı, adaleli, filmlerden fırlamış bir süper kahraman gibi... gözleri de hülyalı bir mavi," diye tarif etmişti.

Jim Ironheart'ın mavi gözleri Holly'nin de gözünün önünde belirdi. Gerçi Holly o gözleri "hülyalı" diye tarif edecek tipte bir kadın değildi ama ... gerçekten çok duru ve etkileyici gözler olduğu kesindi. Allah kahretsin, evet, hülyalıydı da tabii. Holly bu adamın kendisini yeniyetmelik yaşlarına taşıyan bir etki yaptığını kabullenmek istemese de, başkalarını kandıramadığı gibi kendini de kandıramıyordu. O gözlerde başlangıçta gördüğü o insanlıktan uzak soğukluğu hatırladı. Ama Jim

gülümsediği anda o etki silinmiş, bir daha da geri dönmemişti.

Yedinci yazı da bir başka mütevazı Jim'le ilgiliydi. Carmen Diaz adlı otuz yaşında bir kadını Miami'deki evinde çıkan yangından 5 Temmuz günü kurtardıktan sonra, övgüleri ve gazetecileri beklemeden ortadan kaybolmuştu. Gözleri maviydi.

Holly geri kalan yirmi yedi yazıya baktığında, Ironheart'la ilgili iki yazı daha buldu. Yalnızca birinci adı veriliyordu yazılarda. 21 Haziran'da on iki yaşındaki Thaddeus Johnson, uyuşturucu dağıtım çetesine katılmayı reddettiği için dört arkadaşı tarafından Harlem'deki bir apartmanın damından aşağıya itilmek üzereyken, mavi gözlü bir adam belirmiş, çocukları göz kamaştırıcı Tae Kwon Do tekme ve tokatlarıyla sersemleterek onu kurtarmıştı. Thaddeus sonradan *Daily News*'un muhabirine, "Tıpkı Batman gibiydi ama öyle komik kıyafetler giymemişti," diye bilgi vermişti. Bu olaydan iki hafta önce, Temmuz'un yedisinde de bir başka mavi gözlü Jim, Corona-California'da, yirmi sekiz yaşındaki Louis Andetti'nin bahçesinde sanki bir anda yoktan var olmuş, Andetti'yi evinin altındaki sızma yapan su borusunu onarmak üzere o dar yere girmemesi için uyarmıştı. "Bana orada bir çıngıraklı yılanlar ailesinin yaşamakta olduğunu söyledi," diye anlatıyordu Andetti muhabirlere. "Daha sonra Vektör Kontrol Servisinden adamları gelip oraya ışık tuttuklarında, yalnızca bir yılan yuvası görmekle kalmadılar, bir kâbus gördüler. Tam kırk bir tane yılan çıkardılar evin altından. Benim asıl anlayamadığım, adamın o yılanları nereden bildiği. Ben yıllardır bu evde oturuyorum da haberim bile olmadı."

Artık Holly'nin elinde, Boston'daki Nicky O'Conner'la Portland'daki Billy Jenkins'in kurtarılması olaylarına ekleyecek dört olay daha vardı. Hepsi de Haziran'ın birinden bu yana yer almıştı. Haber Ağı'na yeni bir emir yazdı. Mart, Nisan ve Mayıs ayları için de aynı taramayı yapmasını istedi.

Biraz daha kahveye ihtiyacı vardı. Makineye giderken, George Fintel'in bir ara uyanmış ve evine gitmiş olduğunu farketti. Gidişini görmemişti bile. Tommy de gitmişti artık. Holly tek başınaydı.

Bir kahve daha aldı. Bu seferki, deminki kadar tatsız gelmedi. Kahvede bir gelişme yoktu ama Holly'nin tat alma duyusu körelmişti ilk iki fincandan sonra.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonunda Haber Ağı, Mart'la Mayıs ayları arasında yedi olay daha saptadı. Holly onları inceledi, içlerinden bir tanesinin işe yarayacağını anladı.

15 Mayıs günü Atlanta-Georgia'da mavi gözlü bir Jim, silahlı soygun sırasında bir dükkâna dalmış, iki müşteriyi vurmak üzere olan soyguncu Norman Rink'e ateş ederek onu öldürmüştü. Tehlikedeki müşteriler, yirmi beş yaşındaki Sam Newsome ile beş yaşındaki kızı Emily'ydi. Soyguncu kokain ve metamfetamin karışımı çekmiş, sırf zevk olsun diye kasadaki görevliyle iki başka müşteriyi öldürmüştü bile. Jim onu öldürdükten ve Newsome'ların sağlam olduğundan emin olduktan sonra, polis gelmeden oradan sıvışmıştı.

Dükkânın güvenlik kamerası, kahramanın bulanık bir resmini çekmeyi başarmış bulunuyordu. Tüm yazılar arasında Holly ikinci kere bir resimle karşılaşmaktaydı. Görüntü kötüydü. Ama Jim Ironheart'ı hemen tanıdı.

Olayın bazı ayrıntıları rahatsız ediyordu onu. Eğer Ironheart'ta, yabancıların hayatlarına ait ölüm anlarını önceden sezip oraya vaktinde ulaşarak kaderin yolunu çevirmek gibi bir yetenek ya da psişik güç varsa, neden dükkâna birkaç dakika önce dalıp satış görevlisiyle iki başka müşterinin ölümünü engellemiyordu? Neden Newsome'ları kurtarıp ötekilerin ölmesine izin veriyordu?

Ironheart'ın Rink'e saldırış biçimi de kanını donduruyordu Holly'nin. 12'lik tüfeğiyle çılgın adama dört kere ateş etmişti. Sonra Rink'in kesinlikle öldüğü iyice belli olduğu halde, Jim silahını yeniden doldurmuş, ona dört el daha ateş etmişti. Sam Newsome, "Öyle öfkeliydi ki, yüzü kızarmış, ter içinde kalmıştı. Şakaklarındaki ve alnındaki damarların attığı görünüyordu. Biraz da ağlıyordu, ama gözyaşları öfkesini hiç azaltmıyordu," diye tarif etmişti durumu. İşi bitince Jim, Rink'i Emily'nin gözü önünde bu biçimde öldürdüğü için pişmanlık ve üzüntü duyduğunu belirtmişti. Masum kimseleri öldüren Rink gibi adamların, kendi içinde de biraz delilik eğilimi uyandırdığını söylemişti. Newsome daha sonra muhabire, "Hayatımızı kurtardı, evet, ama itiraf etmem gerekir, adam korkunçtu, hemen hemen Rink kadar korkunçtu," demişti.

Holly'nin aklına, Ironheart'ın bazı olaylarda ilk adını bile açıklamamış olabileceği geldi. Bilgisayara son altı aylık dönemi yeniden taramasını, "kurtar..." köküyle "mavi" kelimesinin birarada kullanıldığı yazıları seçmesini emretti. Kurtarılan kimselerin bazen onu pek de tarif edemediğine, ama mavi gözlerini çoğunun hatırladığına dikkat etmişti.

Kalkıp tuvalete gitti, dönüşte biraz daha kahve aldı, sonra yazıcının başına dikildi. Her olay kâğıda dökülürken uzanıp sayfayı tepsiden kapıyor, konuyla ilgisi yoksa çöpe atıyor, yeni bir kıl payı kurtarmayla ilgiliyse, sonuna kadar heyecanla okuyordu. Haber Ağı kesinlikle Ironheart'a bağlanabilen dört hikâye daha bulmuştu. Bu seferkilerde kahramanın adı da, soyadı da belirtilmiyordu.

Masasına dönünce Haber Ağı'na, son altı ayı bir kere de "Ironheart" kelimesi açısından taramasını bildirdi.

Cevap beklerken elindeki kâğıtları sıraya soktu, hayatları Jim Ironheart tarafından kurtarılan insanların listesini tarih sırasına göre dizdi, bir döküm hazırladı. Kurtarılanların adları, yaşları, olayın yeri ve ne tür bir ölümden kurtuldukları.

O durumu incelerken Haber Ağı da işini bitirmişti

Yazıcıya gitmek üzere ayağa kalktığında birden dondu. Odada artık yalnız olmadığını ilk defa farkediyordu. Üç muhabirle bir editör, masalarına yerleşmiş, çalışmaya başlamışlardı. Bunlar erkenci kuşlar olarak ün yapmış kimselerdi. Hele editör Hank Hawkins, ABD'nin doğu kıyısında borsalar açıldığı anda masasının başında olmayı tutku edinmişti. Holly hiç farketmemişti onların gelişini. İkisi aralarında şakalaşıyor, yüksek sesle gülüşüyorlardı. Hawkins ise telefonda konuşmaktaydı. Ama Holly onları gözüyle görünceye kadar bu sesleri hiç duymamıştı. Saate baktı. Altıyı on geçiyordu. Pencerelerde sedefsi bir sabah ışığı vardı. Oysa o gecenin ağarmaya başladığını bile görmemişti. Masasının üstüne baktığında, hatırladığından iki tane daha fazla kahve fincanı gördü.

Karamsarlık duygusunun yerinde yeller estiğini de farketti birden. Kendini günlerdir hissetmediği kadar iyi hissediyordu. Hattâ haftalardır. *Yıllardır.* Yeniden muhabir olmuştu. Gerçek anlamda.

Lazer yazıcıya yürüdü, tepsiyi boşalttı, elinde sayfalarla masasına döndü. Ironheart kelimesi besbelli basında pek yer bulmamıştı. Zaten topu topu beş yazı gelmişti, onlar da bu soyadını taşıyan çeşitli kimselerle ilgiliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kevin Ironheart, Buffalo-New York. Eyalet Senatörü. Valliğe adaylığını koyacağını açıklamıştı.

Anna Denise Ironheart, Buffalo-New York. Evinin salonunda canlı bir timsah bulmuştu.

Levi Ironheart, Los Angeles-California. Şarkı yazarı. Yılın şarkısı için Akademi Ödülüne aday gösterilmişti.

Valerie Ironheart, Cedar Rapids, Iowa. Sağlıklı dördüzler doğurmuştu.

Beşinci isim ise James Ironheart'dı.

Holly yazının başlığına baktı. Orange County'nin *Register* gazetesinde çıkmıştı bu haber. 10 Nisan tarihliydi. Aynı haber eyaletin tüm gazetelerinde çıkmıştı besbelli. Bu yazı içlerinden yalnızca biriydi. Holly'nin verdiği emre uyan bilgisayar, bu olayla ilgili haberlerin yalnızca bir tanesini almış, diğerlerini almamıştı.

Holly haberin kaynağı olan yeri inceledi. Laguna Niguel, California. *Güney* California.

Bu yazıya eşlik eden fotoğraf falan yoktu. Ama muhabir adamı mavi gözlü ve gür kumral saçlı olarak tarif ediyordu. Holly bunun kendi James Ironheart'ı olduğundan emindi.

Onu bulduğuna pek de şaşırmamıştı. Kararlı çabaların sonunda, er geç bulacağını zaten biliyordu. Onu asıl şaşırtan, sözkonusu kişinin tam adını ilk defa olarak veren bu yazının konusuydu. Holly bunun da yine birinin ölümden kurtarılmasını anlatacağını beklemekteydi. Karşısındaki manşete hiç hazır değildi: LAGUNA NIGUEL'Lİ ADAM PİYANGODAN ALTI MİLYON DOLAR KAZANDI.

2

Nicholas O'Conner'ın kurtarılmasını izleyen gece, günlerdir ilk

defa rahat bir uyku uyuyabilen Jim, Boston'dan Cuma öğleden sonra ayrıldı. Günlerden 24 Ağustos'tu. Ülkenin doğu ucundan batı ucuna yolculuk yaparken üç saat kazanan Jim, John Wayne Havaalanı'na öğleden sonra 3.10'da indi, yarım saat sonra da evine vardı.

Dosdoğru çalışma odasına yürüdü, halının bir ucunu kaldırdı, altındaki yer dolabına saklı kasayı açtı, içinden beş bin dolar aldı. Kasada tuttuğu paranın yüzde onuydu aldığı.

Masasına oturup yüz dolarlık banknotları su geçirmez, yastıklı zarflardan birine yerleştirdi, tel zımbayla kapattı. Zarfın üstüne kitap harfleriyle Peder Leo Geary'nin ve ÇÖLÜ KORUYAN MERYEM ANAMIZ kilisesinin adını yazdı, yeterli posta pulu yapıştırdı. Sabah ilk iş olarak postalayacaktı bu zarfı.

Salona geçip televizyonu açtı. Kablolu yayınlardaki filmleri şöyle bir inceledi, ama hiçbiri ilgisini çekmedi. Bir süre haberleri izlediyse de, zihni dağılıyordu habire. Mikrodalga fırında bir pizza ısıtıp bir kutu bira açtı, kucağına da güzel bir kitap alıp koltuğa yerleşti. Ama kitap da canını sıktı. Okumaya fırsat bulamadığı birkaç derginin sayfalarını çevirdi, yazılar ilgisini çekemedi.

Ortalık kararırken bir bira daha açıp balkona çıktı, oradaki kanepeye oturdu. Palmiyeler hafif rüzgârla sallanıyordu. Bahçe duvarının dibindeki yaseminlerin kokusu gelmekteydi burnuna. Bahçedeki kırmızı, mor ve pembe çiçekler pırıl pırıldı. Güneş battığında hepsinin rengi soldu. Sanki bir reostaya bağlı yüzlerce minik ampuldü çiçekler. Gece siyah ipekten bir pelerin gibi indi.

Manzara sükûn vericiydi ama onun içinde hâlâ tedirginlik vardı. 15 Mayıs'ta Sam Newsome'la kızı Emily'nin hayatını kurtardığından bu yana, her geçen günle birlikte, hayatın normal olaylarına ilgi duymayı biraz daha zor bulmaya başlamıştı. Sakinleşemiyordu bir türlü. Yapabileceği onca iyiliği, kurtarabileceği onca hayatı, değiştirebileceği onca yazgıyı düşünüyordu. Yeter ki "Hayat İpi" çağrısı yine gelsin. Onun yanında diğer uğraşların hiç değeri yoktu.

Daha yüce bir gücün aracı olmanın verdiği duyguyu tattıktan sonra, artık daha azına razı olmak zor geliyordu ona.

***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Holly uykusuz geçirdiği geceyi telâfi etmek için ancak iki saatliğine kestirebilmişti ama buna karşılık gün boyu, James Madison Ironheart hakkında ne bilgi bulabiliyorsa derlemeyi başarmıştı. Ondan sonra da, çoktan beri beklediği tatile nihayet çıktı. İlk iş olarak, uçağa atlayıp Orange County'ye uçtu. İndiğinde araba kiraladı, havaalanından güneye, Laguna Tepesi Moteli'ne doğruldu, orada bir oda tuttu.

Laguna Tepesi içerlek bir yerdeydi. Tatil beldesi değildi. Ama Laguna Plajı'nda, Laguna Niguel'de ve diğer kıyı köylerinde yazları odalar hep önceden tutulmuş olurdu. Zaten onun yüzmeye, güneşlenmeye niyeti yoktu. Normal zamanda o da cilt kanserini herkes kadar davet edenlerdendi ama bu seferki tatilinin bir iş tatili olmasında kararlıydı.

Motele indiğinde, gözlerine kum dolmuş gibi hissediyordu kendini. Bavulunu odaya taşırken yerçekimi ona zalim bir oyun oynadı, bavul elinde her zamankinin beş katı ağırlaşıverdi.

Oda basit ve temizdi. Havalandırma sistemi buraya Alaska iklimini getirmeyi başarıyordu. Belki bir Eskimo gelir de vatanını özler diye herhalde.

Koridordaki makineye para atıp bir paket peynirli krakerle bir Diet Cola aldı, yatağında otururak onları yedi, açlığını bastırdı. Öyle yorgundu ki, kendini uyuşmuş gibi hissediyordu. Bütün duyularını felç ediyordu yorgunluk. Tat alma duyusunu bile. Sanki ambalaj köpüğü yiyor, katır teri içiyordu.

Başının yastığa değmesi, bir düğmeyi çevirir gibi oldu, Holly bir anda uykuya daldı.

Gece bir ara rüya görmeye başladı. Garip bir rüyaydı. Salt karanlık bir ortamda geçiyordu. Hiç görüntü yoktu, yalnızca sesler, kokular ve dokunma duyuları vardı. Belki doğuştan kör olanlar böyle rüya görürlerdi. Holly karanlık, serin bir yerdeydi. Hafif kireç kokan bir yer. Başlangıçta korkmuyordu. Yalnızca kafası karışıktı. Dikkatle, duvarları yoklayarak ilerliyordu. Duvarlar iri taşlarla örülmüş, arasına harç dökülmüştü. Etrafı biraz yokladıktan sonra burada yalnızca bir tek duvar olduğuna karar verdi. Sürüp giden tek bir duvar. Çünkü oda daire biçimindeydi. Çıkan tek belirgin sesler, Holly'nin kendi çıkardığı seslerdi. Geri planda biraz tıslama sesi, bir de yağmurun damı döverken çıkardığı sesler vardı.

Rüyada bir ara duvardan uzaklaştı, sert tahta yer döşemesi üzerinde ilerlerken ellerini öne uzattı. Hiçbir şeyle karşılaşmadı ama nedense merakı birdenbire korkuya dönüşmeye başladı. Hareket etmeyi kesti, olduğu yerde hiç kıpırdamadan durdu. Kötü bir ses duyduğundan emindi.

Sinsi bir ses. Yağmurun yumuşak, ama ısrarlı sesinin maskelediği bir şey. Yine duyuldu. Bir gıcırtı.

Holly'nin aklına önce fare geldi. Tombul ve kaygan bir fare. Ama bu ses farenin çıkaramayacağı sesti. Cikleme değil de, gıcırtı gibiydi. Ayak altındaki döşeme tahtalarının gıcırtısına da benzemiyordu. Kayboldu ... birkaç saniye sonra yeniden duyuldu ... kayboldu ... geri döndü. Ritmik biçimde.

Holly sonunda bu sesin bir tür mekanizmadan geldiğini anladığında, aslında rahatlaması gerekirdi. Oysa o titreşimli odada durmuş, bunun ne tür bir makine olabileceğini düşünürken, yürek atışlarının hızlanmaya başladığını farketti. Gıcırtının sesi gerçi pek az yükselmişti ama temposu çok hızlanmıştı. Beş altı saniyede bir kere gıcırdayacağı yerde, artık üç dört saniyede bir gıcırdıyordu. Sonra daha da sıklaştı, iki üç saniyeye, en sonunda da saniyede bire indi.

Birdenbire acayip, ritmik bir *fuşş, fuşş, fuşş, fuşş* sesi başladı. O da gıcırtıyla aynı tempodaydı. Havayı yaran, kocaman, yassı bir cismin sesi.

Fuşş.

Çok yakındaydı. Ama rüzgârı gelmiyordu.

Fuşş.

Holly bunun bir bıçak olduğuna dair çılgın bir düşünceye kapıldı.

Fuşş.

Kocaman bir bıçak. Keskin. Havayı yaran, dev bir şey.

Fuşş.

Korkunç bir şeyin yaklaşmakta olduğunu seziyordu. Öyle acayip bir şey ki ... apaydınlık olsa, açık seçik görülse bile anlaşılamayacaktı. Holly rüya görmekte olduğunun farkındaydı ama yine de o karanlık taş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yerden bir an önce çıkması gerektiğini hissediyordu. Yoksa ölecekti. Kâbustan kurtulmak için koşmak yetmezdi. Uyanmak zorundaydı. Ama uyanamıyordu. Çok fazla yorgundu. Uykunun o derin bağlarını koparamıyordu. Derken o ışıksız oda döner gibi oldu. Kocaman bir yapının dönmeye başladığını hissetti *(gırç, fuşş)*, dönerek yağmurlu göklere doğru yükseliyordu *(gırç, fuşş)*, Holly bağırmak istiyor *(gırç, fuşş)* ama sesini çıkaramıyordu *(fuşş, fuşş, fuşş)*, uyanamıyor, bağırıp imdat da isteyemiyordu. *FUŞŞ!*

***

"Yooo!"

Jim daha bağırırken yatağında doğrulup oturdu. Terden yapış yapış olmuş, tir tir titriyordu.

Işık yanıkken uyuyakalmıştı. Sık sık olurdu zaten. İsteyerek açık bırakmaz, ama genellikle unuturdu. Bir yılı aşkın zamandır uykuları kâbuslarla yüklüydü. Çeşitli konulardaki kâbuslarla. Kimi zaman canavar adamlar, kimi zaman şekli olmayan, kendisinin "düşman" diye isim taktığı yaratıklar. Zaten Çölü Koruyan Meryem Anamız kilisenin bitişiğinde, papazın lojmanında da aynı rüyayı görmüştü. "Düşman" dediği, rüyalarının en korkunç yaratığıydı. Ama gördüğü tek canavar o değildi.

Bu seferki rüyada korkunun odağı bir insan ya da yaratık olmamıştı. Bir *yerdi* bu seferki. Bir yeldeğirmeni.

Başucundaki saate baktı. Üçü yirmi geçiyordu.

Üzerinde pijamasının yalnız pantolonuyla yataktan kalktı, mutfağa yürüdü.

Floresan ışık gözlerini kamaştırdı. İyi. Uykusunun açılmasını istiyordu zaten.

Lânet olası yeldeğirmeni.

Kahve makinesini prize takıp kendine koyu bir Kolumbiya kahvesi yaptı. Birinci fincanı oracıkta, mutfak tezgâhının başında, ayakta içti, sonra fincanı yeniden doldurdu, kahvaltı masasının başına oturdu.

Niyeti hazırladığı bütün kahveyi bitirmekti, çünkü yatağa dönüp o rüyayı yeniden görmek istemiyordu.

Her kâbus onu ihtiyacı olan uykudan yoksun bırakıyordu, ama yeldeğirmeni, fiziksel olarak en büyük işkenceyi getireni oluyordu. Ne zaman o rüyadan uyansa göğsü ağrırdı. Sanki yüreği göğüs kemiğine vura vura acımış gibi. Bazen titremelerinin kesilmesi saatler sürerdi. Bu sefer olduğu gibi başı ağrır, ağrı tepesinden başlayıp yayılarak öyle zonklamalar yapardı ki, yabancı bir varlık beynine nüfuz etmeye çalışıyormuş gibi olurdu. Aynaya bakarsa yüzünü çok solgun ve çökmüş göreceğinden emindi. Mavi gözlerinin çevresinde mor halkalar olacaktı. Ölümcül kanser hastasıymış da, hastalık hayatının özünü emip tüketmiş gibi.

Yeldeğirmeni rüyası, onu rahatsız eden rüyalar arasında en sık gördüğü rüya değildi. Aslında ayda bir iki gece görürdü onu. Ama diğerleriyle ölçülemeyecek kadar kötü bir rüyaydı.

Garip olan şey, o rüyada pek bir olay olmayışıydı. Jim tekrar on yaşına dönmüş olurdu. Değirmen binasının daha küçük olan üst kat odasında, tozlu yerlere oturmuş olurdu. Değirmen taşlarının bulunduğu yerin üst katındaki odaydı orası. Kalın, sarı bir mumun titrek ışığından başka ışık olmazdı. Şato penceresi gibi dar pencerelerin dışı geceydi. Kireç taşından örülmüş duvarda ince uzun yanklardı o pencereler. Yağmur camları döverdi. Birdenbire bir gıcırtı duyulur, mekanizma hareket etmeye başlar, değirmenin dışardaki dört tahta kanadı dönmeye koyulurdu. Giderek daha hızlı, giderek daha hızlı. Nemli havayı dev bıçaklar gibi yarar dururdu kanatlar. Tavandaki delikten girip yerdeki delikte kaybolan düşey şaft da dönmeye başlar, sanki taban dönüyormuş gibi bir duygu yaratırdı. Atlıkarınca gibi. Alt katta da o eski değirmen taşları birbirine sürtünerek döner, uzaklardan gelen gökgürültüsü gibi sesler çıkarmaya başlardı.

O kadar. Başka hiçbir şey olmazdı. Ama yine de çok korkuturdu bu rüya Jim'i.

Kahvesinden kocaman bir yudum aldı.

Daha da garibi vardı. Gerçek hayatında o yeldeğirmeni çok iyi bir yerdi. Hiçbir zaman acı veya korku veren bir olaya sahne olmamıştı. Dedesiyle ninesinin çiftliğinde, bir yanında havuz, bir yanında mısır tarlası, öylece dururdu değirmen. Kentte doğup büyümüş bir çocuk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için, bir zamanlar çok egzotik ve esrarengiz bir yapı niteliğine bürünmüştü. Oyunlar oynamak, hayaller kurmak için ideal bir yer. Sıkıntılı anlarda sığınacak bir yer. Yalnızca iyi anılarını hatırladığı o yerin neden kâbus olup rüyasına girdiğini bir türlü anlayamıyordu.

***

Korkulu rüya Holly'yi uyandıramadan sona erdikten sonra, genç kadın sabaha kadar tedirgin bir uykuyu sürdürdü, denizin dibindeki bir taş kadar hareketsiz kaldı yatağında.

3

Cumartesi sabahı Holly kahvaltısını motelin kahvesinde etti. Diğer müşterilerin hepsi besbelli buraya tatile gelmişti. Hepsinin üzerinde, üniforma gibi, aynı kılık vardı. Şort ya da beyaz pantolon, parlak renkli tişörtler. Çocuklardan bazıları, göğsünde Sea World ya da Disneyland yazıları olan tişörtler giymiş, başlarına kasketler geçirmişlerdi. Anne babalar bir yandan kahvaltı ederken bir yandan da haritaları, broşürleri inceliyor, California'nın bol sayıdaki eğlenceli yerlerin hangisine hangi yolla gideceklerine karar vermeye çalışıyorlardı. Etrafta öyle çok Polo tişörtü vardı ki, uzaydan gelen biri buraya girse, Ralph Laureen'i ya büyük bir dinin tanrısı ya da dünyanın diktatörü sanabilirdi.

Holly böğürtlenli gözlemeleri yerken, Jim Ironheart sayesinde ölümden kurtulan insanların listesini inceliyordu:

15 MAYIS

Sam (25) ve Emily (5) Newsome - Atlanta, Georgia (cinayet)

7 HAZİRAN

Louis Andretti (28) - Corona, California (yılan sokması)

21 HAZİRAN

Thaddeus Johnson (12) - New York, New York (cinayet)

30 HAZİRAN

Rachel Steinberg (23) - San Fransisco, California (cinayet)

5 TEMMUZ

Carmen Diaz (30) - Miami, Florida (yangın)

14 TEMMUZ

Amanda Cutter (30) - Houston, Texas (cinayet)

20 TEMMUZ

Steven Almes (57) - Birmingham, Alabama (cinayet)

1 AĞUSTOS

Laura Lenaskian (28) - Seattle, Washington (boğulma)

8 AĞUSTOS

Doogie Burkette (11) - Peoria, Illinois (boğulma)

12 AĞUSTOS

Billy Jenkins (8) - Portland, Oregon (kaza)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

20 AĞUSTOS

Lisa (30) ve Susan (10) Jawolski - Mojave Çölü (cinayet)

23 AĞUSTOS

Nicholas O'Conner (6) - Boston, Massachusetts (patlama)

Bazı ana çizgiler belliydi artık. Bu kurtarılan on dört kişinin altısı çocuktu. Geri kalanların yedi tanesi, yirmi üçle otuz yaş arasındaydı. Bir teki daha yaşlıydı ... Steven Aimes elli yedi yaşındaydı. Ironheart gençleri tercih ediyordu. Ayrıca kurtarma operasyonunun temposunun sıklaştığı da görülmekteydi. Mayıs ayında bir tek olay, Haziran'da üç, Temmuz'da üç, şimdi ise Ağustos'un üçüncü haftasında bile beş. Daha bir hafta vardı bu ayın bitmesine.

Holly özellikle, Jim Ironheart olmasa cinayete kurban gidecek kişilere ilgi göstermekteydi. Her yıl kazada ölen insan sayısı, başkası tarafından öldürülen insan sayısından çok daha fazlaydı. Oysa Ironheart kazaları önlediğinden çok cinayetleri önlüyordu. Listedeki on dört ismin sekizi, kasıtlı cinayetten kurtulmuştu. Yüzde altmışı aşıyordu bu oran.

Belki de önsezileri, diğer tür ölümlerden çok cinayetlerle ilgili oluyordu. Bunun nedeni, insanda şiddetin daha güçlü psişik titreşimler yaratmasından olabilirdi.

Holly çiğnemeyi kesti, eli böğürtlenli gözleme lokmasını taşıyan çatalı ağzına götürürken yarı yolda durdu. Bu hikâyenin ne kadar *acayip* olduğu gelmişti aklına. Şu ana kadar onu dürten şey muhabirlik ihtirasıyla meraktı. Heyecan duymuş, kendini kaptırmıştı. Daha sonra da yorgunluk gelip çatmış, bunlar Holly'nin bu olaylar dizisini enine boyuna düşünmesini, Ironheart'ın yaptıklarının bütün anlamını ve doğuracağı etkileri hesaplamasını engellemişti. Çatalını elinden bıraktı, tabağına baktı. Sanki tabaktaki kırıntıların oluşturduğu desenlerden anlam çıkarabilecek, çingenelerin yapraklara ya da insanların avucuna bakarak yaptığı gibi olacakları anlayabilecekmiş gibi.

Neydi bu Jim Ironherat böyle? Psişik biri mi?

Holly duyu dışı algılamalara, acayip zihinsel güçlere hiçbir zaman fazla bir ilgi duymuş değildi. Bazı kimseler, cinayet kurbanının üstündeki giysilere dokunmakla bile katilin kim olduğunu görebildiklerini iddia ederlerdi. Bazen böyle kimseler polise yardımcı olur, kayıp insanların cesetlerinin bulunabilmesini sağlar, *National Enquirer* gazetesi de onlara bol bol para verir, rüyalarında geleceğin olaylarını görmelerini isterdi. Ünlü kişilerin gelecek yıl neler yapacağını falan sorarlardı onlara. Bazı kimseler de ölülerin sesini dirilere kanalize edebileceklerini ileri sürüyorlardı. Ama Holly'nin doğaüstüne duyduğu ilgi o kadar azdı ki, bu iddiaların doğru olup olmadığını hiçbir zaman merak bile etmemişti. Böyle şeyler söyleyenlerin tümünü şarlatan sayıyor değildi gerçi. Ama konu canını sıktığı için zahmet edip üzerinde düşünmüyordu.

İnatçı mantıksallığı ve kuşkuculuğu herhalde yeterince esneklik gösterebilir, ortaya arasıra gerçek güce sahip bir psişik kişinin çıkabileceğini kabul ederdi. Ama psişik kelimesinin Jim Ironheart'ı tam tanımladığından pek emin değildi. Bu adam ucuz sansasyon gazetelerinden biri adına kehanetlerde bulunanlardan değildi. Steven Spielberg'in önümüzdeki yıl bir sükseli film daha yapacağını (sürpriz!), Schwarzeneggger'in İngilizceyi hâlâ yabancı aksanıyla konuşacağını, Tom Cruise'ın şimdiki kız arkadaşını bırakacağını, Eddie Murphy'nin görünür gelecekte hep siyah olmayı sürdüreceğini falan ileri süren biri değildi. Bu adam, o yaklaşan ölümleri her seferinde ayrıntılarına kadar bilmişti. Kim, ne zaman, nerede, nasıl ... bütün bu soruların cevabını, harekete geçip oraya vaktinde vararak olayı önleyecek kadar erken bilmişti. Zihin gücüyle kaşık bükmek değildi onun yaptığı. Rama-Lama-Dingdong diye çoktan ölmüş birinin gıcırtılı sesiyle konuşmaya kalkışmıyordu. Geleceği bilirim demiyordu. Hayat kurtarıyordu, Tanrım ... kaderleri değiştiriyordu. Yalnız kurtardığı insanların hayatını etkilemekle kalmıyor, onların yakınlarının, ailelerinin, dostlarının da hayatını etkiliyordu. Belki çok sarsılacak olan hayatlarını. Gücünün uzanabileceği uzaklık da üç bin mile varıyordu. Laguna Niguel'den tâ Boston'a kadar!

Aslında belki gösterdiği kahramanlıklar Amerika Birleşik Devletleri'yle sınırlı olmayabilirdi. Holly son altı ay içinde uluslararası basında neler çıktığını araştırmamıştı. Belki Ironheart İtalya'da, Fransa'da, Al-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

manya'da, Japonya'da, İsveç'te, Pago Pago'da da hayat kurtarmıştı da onun haberi yoktu.

Psişik kelimesi kesinlikle yetersizdi ve Holly de onu daha iyi tanımlayabilecek tek kelimelik başka bir terim bulamıyordu.

Benliğini bir huşu duygusu sarınca şaşırdı. Bunu çocukluğundan beri hissetmiş değildi. Yepyeni, bir dehşet de katıldı o duyguya Holly ürperdi.

Neydi bu adam? Neydi?

Şu andan otuz saat kadar önce, Holly o Boston'daki çocukla Nicholas O'Conner'la ilgili haberi okuduğu andan bu yana, büyük bi olay yakalamış olduğunu biliyordu. Haber Ağı'nın ona bulduğu veriler inceledikten sonra, bunun meslek hayatında görüp göreceği en önemli haber olduğunu da anlamıştı. Meslek hayatı ne kadar uzun sürerse sürsün, bir daha böyle bir şey çıkamazdı karşısına. Şimdi ise, bunun belki on yılın en büyük haberi olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

"Her şey yolunda mı?"

Holly bu soruya., "Her şey pek acayip," diye cevap verdi, hemen ardından da soruyu soranın kendisi olmadığını farketti. Garson kadın gelmişti masaya. Adının Bernice olduğu yakasına işlenmişti. Kaygılı bir ifadeyle Holly'ye bakıyordu. Holly o zaman farkına vardı. Jim Ironheart'ı düşünürken, gözlerini tabağına dikmiş, öylece bakakalmıştı. Dakikalardır bir lokma bile yememişti. Bernice bunu farkettiği için bir terslik olduğundan korkuyordu.

"Acayip mi?" diyerek kaşlarını çattı.

"Şey, evet ... sıradan bir kafeye girip de ömrümde yediğim en güzel böğürtlenli gözlemeyi bulmak acayip."

Bernice bir an kararsızlık geçirir gibi oldu. Belki de Holly'ni kendisini işletmekte olduğunu düşünüyordu. "Yani ... gerçekten beğendiniz mi?"

"Bayıldım." Holly soğumuş, yumuşamış gözlemeden koca bir lokma aldı, ağzına atıp hevesle çiğnemeye koyuldu.

"Çok iyi. Başka bir şey ister miydiniz?"

"Yalnızca hesabı," dedi Holly.

Bernice gittikten sonra da gözlemesini yemeyi sürdürdü. Karnı çok açtı, önünde de o vardı ne de olsa.

Bir yandan yerken bir yandan da çevresine baktı. Kafeyi rengârenk kılıklarda tatilciler doldurmuştu. Aralarında, yaşadıkları eğlencelerle yaşayacakları eğlenceleri konuşup duruyorlardı. Olayların içyüzünü bilme zevki yıllardır ilk defa damarlarında dolaştı. Bir şey biliyordu kendisi. Başkalarının bilmediği bir şey. Büyük bir sırra sahip bir muhabirdi Holly. İyice araştırılıp güçlü ve sade biçimde kaleme alındığında, Hemingway'in gazeteciliğine taş çıkaracak (eh, öyle olmasına uğraşacaktı Holly tabii), başsayfalara geçecek, sürmanşet olacaktı. Hem de ülkenin her gazetesinde. Dünyanın hattâ. Asıl iyi yanı, Holly'yi asıl sevindiren yanı, bu haberin siyasal skandalla, zehirli atıklarla ya da modern kitle iletişim araçlarını dolduran diğer terör ve trajedi türleriyle hiçbir ilişkisi olmamasıydı. Şaşkınlık ve inanmazlık getirecek bir cesaret ve umut haberiydi onunki. Trajediden uzaklaşılmasına dönük, hayatlar kurtarılmasına, ölümün uzaklaştırılmasına dönük bir haberdi.

Hayat ne güzel, diye düşündü. Kafede yemek yiyen diğer insanlara gülümsemekten kendini alamadı.

***

Kahvaltıdan sonra ilk iş olarak, Thomas Rehberi adlı kent planları kitabında, Jim Ironheart'ın Laguna Niguel'deki evinin yerini buldu. Adresi Portland'dayken bilgisayar aracılığıyla bulmuştu. Gayrimenkul devirlerini tapu kayıtlarından izleyerek. Orange County'deki tüm ev alım satımlarını, yılın ilk gününden itibaren taramıştı. Çünkü Holly'ye göre böyle piyangodan altı milyon dolar kazanan biri, bu paranın birazıyla kendine yeni bir ev alabilirdi. Gerçekten de doğru tahmin etmişti işte. Ironheart'a piyango Ocak ayı başlarında çıkmıştı. Herhalde sezgileri sayesinde doğru numarayı seçip kazanmıştı onu. Mayıs'ın üçünde de Bougainvillea Sokağındaki evi satın almıştı. Tapu kayıtlarında Ironheart'ın o sıralarda ev sattığına dair bir kayıt yoktu. Demek piyangoyu kazanmadan önce kiracıydı.

Holly onun böylesine mütevazı bir evde oturmasına biraz şaşır-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mıştı. Mahalle yeniydi gerçi. Crown Vadisi Yolu'nun hemen yanında, temiz pak, güzel düzenlenmiş, dikkatle planlanmış bir mahalleydi. Sokakları geniş, zarif kıvrımlarla ilerleyen sokaklardandı. İki yanında palmiyeler ve başka ağaçlar göze çarpıyordu. Evlerin hepsi Akdeniz tarzıydı. Damları kırmızının çeşitli tonlarında kiremitlerle kaplıydı. Ama Laguna Niguel gibi cazip bir güney kentinde evlerin metrekare fiyatı Manhattan'daki lüks çatı dairelerinin fiyatına geldiği halde, Ironheart yine de bu evden daha iyisine çıkışabilecek durumdaydı. Aşağı yukarı iki yüz metrekarelik gibi görünüyordu. Mahallenin evleri arasında en küçük tipten. Duvarları krem rengi, pütürlü betondu. Balkon kapıları öndeki terasa açılıyordu. Fazla süslü püslü yoktu. Önündeki çim ekili küçük bahçede açalyalar, ortancalar göze çarpmaktaydı. İki de söğüt. Gölgeleri sabah güneşinde evin duvarına dantel gibi düşen ağaçlar.

Holly arabayı evin önünden ağır ağır sürüp geçti, geçerken orayı iyice inceledi. Bahçe yolunda park etmiş bir araba vardı. Pencerelerin perdeleri kapalıydı. Ironheart'ın evde olup olmadığı anlaşılmıyordu ... meğer kı gidip ön kapıyı çalsın. Sonunda yapacaktı onu da. Ama henüz değil.

Blokun sonuna vardığında dönüş yaptı, evin önünden bir kere daha geçti. Hoş, çekici, sevimli bir yerdi ... ama sıradandı. Olağanüstü bir insanın, şaşırtıcı yetenekleri olan bir insanın şu duvarların ardında yaşadığına inanmak insana zor geliyordu.

***

Viola Moreno'nun Irvine'daki evi, Irvine şirketinin altmışlı yetmişli yıllarda inşa ettiği, parka benzer sitelerden birindeydi. Bahçelere dikilen bitkiler iyice büyümüş, ağaçlaşmıştı o günden bugüne kadar. Kırmızı ökaliptüsler, Hint lorelleri, evlerin boyunu aşmış, yaz günlerinde çevreye güzel bir gölge düşürüyordu. Evin içi, şıklıktan çok rahatlığa önem vererek döşenmişti. Pufla bir kanepe, kocaman koltuklar, yumuşacık puflar. Her şey toprak renginin tonlarındaydı. Gözü heyecanlandırmaktan çok dinlendirmeyi amaçlayan geleneksel manzara resimleri vardı duvarlarda. Raflar dolusu kitaplar, sehpaların üzerinde bol bol dergiler vardı. Holly daha kapıdan içeri adımını attığı anda kendini evindeymiş gibi rahat hissetti.

Viola'nın kendisi de evi gibi konuksever ve sevimliydi. Elli yaşlarında bir kadındı. Meksika-Amerikan kırması, pürüzsüz teni yanık bakır renginde, neşeli gözleri mürekkepler kadar karaydı. Gerçi boyu kısaca, kendisi artık biraz tombulcaydı, ama bir zamanlar erkeklere baş çevirtecek kadar güzel olduğu da belliydi. Bugün bile hoş kadındı. Kapıda Holly'nin elini sıktı, sonra koluna girip içeri, küçük evine aldı onu. Evin içinden geçip arka balkona çıktılar. Eski dostmuş gibi. Dünkü telefon görüşmeleri ömürlerinde ilk ilişkileri değilmiş gibi.

Balkon diğer evlerle ortak kullanılan çimen bir alana bakıyordu. Cam masada bir sürahi buzlu limonatayla iki bardak durmaktaydı. Demir koltukların üzerinde sarı pufla yastıklar vardı.

Sandalyelere yerleşirlerken Viola, "Ben bütün yazı burada geçiririm," dedi. O kadar bunaltıcı bir gün değildi. Hava kuru ve temizdi. "Çok şirin bir dünya köşesi ... öyle değil mi?"

Sıralanmış evleri diğer sıradan ayıran alçak bir dizi çalı vardı. Ağaçlar altındaydı çalılar. Aralara da renkli çiçek yatakları kurulmuştu. İki sincap bahçe yolunun bir yanındaki hafif eğimli yamaçtan aşağıya koşuverdi.

"Çok güzel," diye ona katıldı Holly. Viola limonatayı bardaklara servis yaptı.

"Kocamla ikimiz burayı aldığımızda bu ağaçlar daha incecik birer fideydi," dedi. "Çalı çit yerde bir gölgeden ibaretti. Ama ilerde bir gün nasıl olacağını gözümüzde canlandırabiliyorduk. Sabırlı insanlardık biz. Gençken bile." İçini çekti. "Bazen kötü anlarım olur. Onun o kadar erken ölmesine, buranın böyle güzelleşmesini görmeye yetişememesine bozulurum, içim acıyla dolar. Ama genellikle böyle şeyler düşünmem, yalnızca buranın tadını çıkarmaya çalışırım, çünkü Joe'nun bu dünyadan daha iyi bir yerde olduğunu, benim mutlu olmamı istediğini her nasılsa sezerim."

"Üzgünüm," dedi Holly. "Dul olduğunuzu bilmiyordum."

"Tabii bilmiyordun, hayatım. Nereden bilebilirdin? Her neyse, çok uzun yıllar önce oldu o işler. Kocamı 1969'da kaybettim ben. Otuz yaşındaydım. O da otuz ikiydi. Deniz piyadesiydi. Çok gurur duyardı bundan. Ben de duyardım. Hâlâ duyuyorum ... Vietnam'da ölmüş olmasına rağmen."

Holly şaşalamıştı. O savaşın ilk kurbanlarının, yaşasalar şimdi orta yaşı çoktan geçmiş olacağını ilk defa farkediyordu. Geride bıraktıkları eşlerinin de yalnız geçirdikleri yılların sayısı, kocalarıyla geçirdikleri yılları aşmıştı. Vietnam'ın da Aslan Yürekli Richard'ın katıldığı haçlı seferi kadar eski görünmesi için aradan ne kadar uzun bir süre geçmesi gerekirdi acaba?

Viola sesinde bir tedirginlikle, "Ne büyük ziyan," dedi. Ama hemen ardından, "Çok uzun süre önce," dediğinde, o tedirginlik gölgesi kaybolmuştu bile.

Holly'nin bu kadın için kafasında canlandırdığı yaşam biçimi, yani hayatın küçük zevklerinden yararlanarak sıcacık yuvasında oturmak, belki daha çok, neşeli, kahkaha dolu günler geçirmek, işin yalnızca yarısıydı. Hattâ yarısından azıydı. Viola'nın Joe'dan "kocam" diye söz ederken sesinde sezilen o sıcaklık, aradan geçecek hiçbir sürenin bu anıları solduramayacağını belli ediyordu. Ondan sonra hayatına başka erkeklerin girmediği çok belliydi. Bu kadının hayatı, kocasının ölümüyle büyük bir değişikliğe uğramış, adeta çekip küçülmüş, daralmıştı. Yaratılış olarak iyimser, dışa dönük biri olduğu belliydi ama yüreğindeki trajedi gölgesini de her zaman taşıyordu.

Her gazete muhabirinin, daha mesleğinin en başlarında öğrendiği derslerden biri, insanların genellikle göründükleri gibi olmadığıydı. Hiçbiri hayatın kendisinden daha az esrarengiz değildi.

Viola limonatasını yudumladı. "Fazla tatlı. Şekerini her zaman fazla kaçırıyorum. Özür dilerim." Bardağı elinden bıraktı. "Şimdi bana şu arayıp durduğunuz ağabeyinizi anlatın. İçimde büyük bir merak uyandı o konuda."

"Portland'dan telefon ettiğimde size söylediğim gibi, ben evlât edinilmiş bir çocuktum. Beni alan aile çok iyi insanlardı. Kendi annem babam olsalar, yine onları daha çok sevemezdim, ama ... şey ..."

"Asıl annenizle babanızı tanımak istemeniz çok doğal."

"Bu sanki ... içimde bir boşluk varmış gibi bir duygu veriyor bana. Yüreğimin bir yerinde bir karanlık nokta." Holly bunları söylerken işi aşırı duygusallaştırmamaya çalışıyordu.

Bu kadar kolay yalan söyleyebilmiş olmasına aslında şaşırmıyordu. Onun şaştığı, yalanı ne kadar iyi söyleyebildiğiydi. Konuşmak

isteyebilecek bir kaynaktan bilgi sızdırmaya çalışırken aldatmaca çok yararlı bir araç olabilirdi. Joe McGinniss gibi, Joseph Wambaugh gibi, Bob Woodward ve Carl Bernstein gibi büyük gazeteciler zaman zaman bu kurnazlığın gerekliliğini ileri sürmüşler, bunun gerçeği öğrenebilme uğruna yapıldığını savunmuşlardı. Ama Holly hiçbir zaman fazla becerikli olmamıştı bu konuda. En azından, söylediği yalandan utanma, üzüntü duyma duyarlılığına sahipti. Bu duyguların ikisini de Viola Moreno'dan çok iyi saklamayı başarıyordu.

"Evlât veren acentenin kayıtları pek de yeterli olmamakla birlikte, gerçek annemle babamın, yani biyolojik annemle babamın yirmi beş yıl önce, ben sekiz yaşımdayken öldüklerini öğrenebildim." Aslında yirmi beş yıl önce ölenler, Jim Ironheart'ın annesiyle babasıydı. Jim on yaşındayken. Holly bunu piyango kazanmakla ilgili haberi okurken öğrenmişti.

"Ne korkunç bir şey. Şimdi de size acıma sırası bana geldi," dedi Viola. Yumuşacık sesinde samimi bir üzüntü vardı.

Holly kendini pek ahlâksız hissetti. Bu sahte trajediyi uydurmak ona Viola'nın gerçek kaybıyla alay etmek gibi geldi. Ama yine de tuttuğu yolda devam etti. "Durum gözüktüğü kadar da kötü değil aslında. Çünkü bir ağabeyim olduğunu öğrendim. Telefonda söylemiştim size."

Viola kollarını masaya dayayıp öne doğru eğilerek hikâyeyi dinlemeye, kendisinin nasıl yardımcı olabileceğini öğrenmeye hazırlandı. "Ağabeyinizi bulabilmeniz konusunda benim yapabileceğim bir yardım var, öyle mi?"

"Pek sayılmaz. Yani ... ben onu buldum bile."

"Ne kadar harikulâde!"

"Ama ... ona yaklaşımda bulunmaya korkuyorum."

"Korkuyor musun? Ama neden?"

Holly çalılık çite doğru baktı, birkaç kere yutkundu. Duygudan boğuluyormuş da kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi. Konuştuğunda sesine belli belirsiz bir titreme getirmeyi de başardı. "Bildiğim kadarıyla, dünyada kan bağım olan tek kişi o. Hiç tanımadığım annem ve babamla aramdaki tek bağ da o. O benim ağabeyim, Bayan Moreno. Seviyorum onu. Hiç karşılaşmamış olsam bile, seviyorum. Ama ya

eğer onunla konuşur, kalbimi ona açarsam ... o da beni hiç görmemiş olmayı dilerse? Benden hiç hoşlanmazsa?"

"Ulu Tanrım, elbette sevecek seni! Böyle tatlı bir kadını neden sevmesin? Böyle cici bir kardeşi olduğuna neden sevinmesin?"

Holly içinden, bu günah tek başına beni cehennemde çürümeye mahkûm edebilir, diye düşünüyordu.

"Şey, belki size budalaca görünebilir ama ben yine de kaygılanıyorum. İnsanlar üzerinde bıraktığım ilk etki hiçbir zaman fazla olumlu değildir."

"Benim üzerinde mükemmel bir etki bıraktın, hayatım."

Beni yere yatırıp ayağıyla ezse yeri, dedi içinden Holly. Ama devam etti.

"Dikkatli davranmak istiyorum. Gidip kapısını çalmadan önce, onun hakkında mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmek istiyorum. Neleri sever, neleri sevmez, duyguları nedir ... Ah, Tanrım, Bayan Moreno, bu şansımı mahvetmek istemiyorum."

Viola başını sallamaya başlamıştı. "Herhalde bana gelişinin nedeni, ağabeyini tanıyor olmam," dedi. " Yıllar önce okuttuğum sınıflardan birinde öğrencim miydi yoksa?"

"Burada, Irvine'daki okulda tarih öğretmenisiniz ..."

"Evet, öyle. Joe'yla tanışmadan önce başlamıştım bu işe."

"Ama ağabeyim öğrenciniz olmadı. Aynı okulda İngilizce öğretmeniydi. İzini oraya kadar sürdüm, on yıl boyunca onunkine bitişik derslikte eğitim yaptığınızı öğrendim. Onu iyi tanıyor olmalısınız."

Viola'nın yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme belirdi. "Jim Ironheart'ı mı kastediyorsun?"

"Evet, o. Ağabeyim."

"Çok güzel ... nefis ... harika bir şey bu!" diye coşkunluk gösterdi kadın.

Tepkisi öylesine aşırıydı ki, Holly gözlerini kırpıştırdı, ne diyeceğini şaşırdı.

"İyi adamdır," dedi Viola içten bir sevgiyle. "Öyle bir oğlum olmasını o kadar çok isterdim ki! Arasıra yemeğe gelir bana. Şu sıra artık pek eskiden olduğu kadar sık gelmiyor. Ona yemek pişiririm, annelik ederim. Bunun bana ne büyük bir zevk verdiğini anlatamam." Yüzüne hüzünlü bir ifade geliverdi, bir an sessiz kaldı. "Her neyse ... kendine daha iyi bir ağabey bulamazdın, hayatım. Tanıdığım en harika insanlardan biridir. Adanmış bir öğretmendir. Yumuşak huyludur, iyi yürekliidir, sabırlıdır."

Holly'nin aklına Norman Rink gelmişti. Geçen Mayıs ayında, Atlanta'daki o dükkânda bir tezgâhtarla iki müşteriyi vuran adam. Onu da o yumuşak huylu, iyi yürekli Jim Ironheart öldürmüştü. Yüzüne baka baka sekiz kurşun sıkmıştı ona. Bunun dördünü, Rink'in öldüğü belli olduktan sonra, cesede sıkmıştı. Viola Moreno belki bu adamı iyi tanıyor olabilirdi ama besbelli gerektiğinde ne kadar büyük öfkelere kapılabileceğini bilmiyordu.

"Zamanında hayli iyi öğretmenler tanımışımdır, ama öğrencileriyle Jim Ironheart kadar ilgilenenini görmedim. Kendi çocuğuymuş gibi kaygılanırdı onlar için." Arkasına yaslanıp başını iki yana salladı. Hatırlıyordu. "Onlara öyle çok şey verirdi ki ... hayatlarını daha iyileştirmeye öyle çok uğraşırdı ki! En uyumsuzlar hariç, hepsi de cevap verirdi onun yaklaşımlarına. Öğrencileriyle böyle dostça ilişkiler kurabilmek için başka öğretmenler canını verebilir. Ama o, öğretmen-öğrenci mesafesini bozmaksızın çocuklarla dost olmayı başarırdı. Nice öğretmen, öğrencileriyle arkadaş olmaya çalışır, ama çoğu bunu başaramaz."

"Öğretmenliği niçin bıraktı?"

Viola bir kararsızlık geçirdi, yüzündeki gülümseme yok oldu. "Biraz da piyango yüzünden oldu," dedi.

"Hangi piyango?"

"Onu bilmiyor muydunuz?"

Holly kaşlarını çattı, başını iki yana salladı.

Viola anlattı. "Ocak ayında altı milyon dolar kazandı."

"Vay canına!"

"Ömründe ilk defa piyango bileti alıyordu."

Holly ilk şaşkınlık ifadesini kaygıya çevirmeyi başararak, "Ah, Tanrım," diye mırıldandı. "Şimdi zengin oldu diye ona yaklaşmaya çalıştığımı sanacak."

Viola, "Yo, hayır," diye güvence vermeye çalıştı. "Jim hiç kimse hakkında kötü şeyler düşünmez."

Holly, "Benim durumum da fena değil," diye yalan söyledi. "Onun parasına ihtiyacım yok. Vermek istese bile almam zaten. Beni evlât edinen ailede, annem de, babam da doktordu. Zengin değillerdi ama halleri vakitleri yerindeydi. Ben de avukat oldum. Hayli iş tecrübesi edindim."

Bunları söylerken için için kendine, tamam, doğru, parasını gerçekten de istemiyorsun ama yine de sahtekâr cadının birisin, ayrıntı uydurma konusunda ürkütücü bir yeteneğe sahipsin, sonsuza kadar bok yığını içinde oturup şeytanın çizmelerini cilalamak zorunda kalacaksın, diyordu.

Viola'nın ruhsal durumu değişmeye başlıyordu. Sandalyesini arkaya itip kalktı, balkonun kenarına yürüdü, begonya saksısından bir yaban otu yoldu. Onu sağ elinin baş parmağıyla işaret parmağı arasında dalgın dalgın çevirirken düşünceli bakışlarını güzel bahçeye dikmişti.

Uzun süre sessiz kaldı.

Holly yanlış bir şey söylemiş olmaktan korkuyordu. Belki farkında olmadan sahtekârlığını açığa vurmuştu. Her geçen saniye biraz daha ürkütüyordu onu. Neredeyse söylediği yalanlar için özür dileyecekti.

Çimenlerde sincaplar koşturup durmaktaydı. Balkonun tentesi altına hızla bir kelebek daldı, bir an limonata sürahisinin kenarına kondu, sonra uçup gitti.

Sonunda Holly bu sefer gerçekten titreyen bir sesle, "Bayan Moreno?" diye sordu. "Bir şey mi oldu?"

Viola büküp öldürdüğü yaban otunu çimenlerin üzerine fırlattı. "Nasıl söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum," dedi.

"Neyi?" Holly'nin korkusu artıyordu.

Kadın ona dönüp masaya yaklaştı. "Sen bana Jim'in ... ağabeyinin öğretmenliği neden bıraktığını sordun. Piyango yüzünden dedim, ama bu doğru değil aslında. Öğretmenliği hâlâ birkaç yıl önce sevdiği kadar seviyor olsa, hattâ bir yıl önce sevdiği kadar sevse, yüz milyon kazansa yine çalışırdı."

Holly'nin ağzından rahatladığını belli eden bir soluk kurtulacaktı neredeyse . "Neydi onu işinden soğutan?" diye sordu.

"Bir öğrenci kaybetti."

"Kayıp mı etti?"

"Sekizinci sınıfta, Larry Kakonis diye bir çocuk. Çok zeki, iyi yürekli bir çocuktu ... ama sorunluydu. Huzursuz bir aileden geliyordu. Babası annesini döverdi. Larry kendini bildi bileli hem de. Larry buna engel olması gerektiğini hisseder, ama yapamazdı. Sorumlu hissederdi kendini. Oysa etmemesi gerekirdi. O tür bir çocuktu. Sorumluluk duygusu çok fazlaydı."

Viola limonata bardağını eline aldı, balkonun kenarına döndü, yine yeşilliklere baktı. Sessizlik bir kere daha uzamaya başlamıştı.

Holly bekledi.

Sonunda kadın konuştu. "Anne bağımlı tiplerdendi. Babanın öfkesinin kurbanıydı ama aynı zamanda kendi ıstırabını kendi yaratanlardandı. Babanın ruh sağlığı ne kadar bozuksa, anneninki de bir o kadar bozuktu aslında. Larry annesini çok sevdiği, ona çok saygı duyduğu için, onun bir noktada bu dayaklara ihtiyaç duyduğunu, bunlardan zevk aldığını sezmeye başladığında bunu kabul edemedi."

Holly hikâyenin nereye doğru gitmekte olduğunu anlamıştı. Gerisini dinlemek istemiyordu. Ama başka çaresi de yoktu.

"Jim o çocukla çok uğraşmıştı. Yalnız İngilizce derslerini demek istemiyorum. Akademik değildi ilgisi yalnızca. Larry hiç kimseye açılmadığı kadar açılmıştı ona. Jim çocuğa öğütler veriyordu. Doktor Lansing'in yardımıyla. Doktor Lansing bu bölgedeki okullarda yarım gün görev alan bir psikologdur. Larry düzeliyor gibiydi. Annesini ve kendi kendini anlamaya uğraşıyor, bir dereceye kadar da başarıyordu. Derken bir gece ... geçen yıl, Mayıs'ın on beşinde ... yani bugünden on beş ay kadar önce ... olayın o kadar eskidiğine inanmak zor geliyor

doğrusu ... Larry Kakonis babasının silah koleksiyonundan bir tabanca alıp dolduruyor, namluyu kendi ağzına sokuyor ... ve beynine kurşunu sıkıyor."

Holly tokat yemiş gibi irkildi. Gerçekten de tokat yemişti. İki tokat. Fiziksel anlamda olmasa bile. On üç yaşında bir çocuğun, daha hayatının en güzel günleri ilerde onu beklerken intihara kalkışması, onu sarsan şeylerin ilkiydi. Küçücük bir sorun bile çok büyük gözükebilirdi insana o yaşta. Ciddi bir sorun ise felâket gibi görünür, umut kalmadığına inandırırdı onu. Holly, Larry Kakonis'e çok acıdığını hissetmekteydi. Ayrıca çocuğun hayattaki bütün korku ve dehşetlerin üstesinden gelinebileceğini öğrenmeye vakit bulamamış olmasından ötürü de, kime yönelik olduğu belli olmayan bir öfke duyuyordu. Aslında iki taraf birbiriyle karşılaştırılırsa, hayatın insana sunduğu sevinçlerin sayısı, dertlerin sayısından fazlaydı. Ama Holly'yi sarsan ikinci nokta da çocuğun kendini 15 Mayıs'ta öldürmüş olmasıydı.

O olaydan bir yıl sonra, bu yılın 15 Mayıs'ında, Jim Ironheart ilk mucizevi kurtarma operasyonunu sergilemiş, Sam ve Emily Newsome'ı kurtarmıştı. Atlanta, Georgia. Norman Rink adlı bir sosyopat tarafından öldürülmekten kurtulmuştu ikisi de.

Holly artık yerinde sakin oturmayı zor buluyordu. Ayağa kalktı, balkonun kenarına, Viola'nın yanına yürüdü. Birlikte sincapları seyrettiler.

"Jim kendini suçladı," dedi Viola.

"Larry Kakonis için mi? Ama sorumluluk onun değil ki!"

"Yine de kendini suçladı. Öyle bir insandır o. Ama gösterdiği tepki çok aşırıydı. Jim için bile fazla aşırı. Larry'nin ölümünden sonra, öğretmenliğe duyduğu hevesi kaybetti. Kendisinin bir yarar sağlayabileceğine inanmaz oldu. Oysa ne çok başarısı olmuştu! Tanıdığım her öğretmenden çok. Ama o bir tek yenilgi ... fazla gelmişti ona."

Holly'nin gözü önünde, Jim'in çok çevik bir hareketle Billy Jenkins'i o kamyonetin önünden kapıp kaçırışı belirmişti. O olayın başarısızlıkla sona ermediği kesindi.

Viola, "Depresyona doğru helezon çizerek inmeye başladı," diyordu. "Bir türlü kendini kurtaramıyordu o inişten."

Holly'nin Portland'da gördüğü adam hiç de depresyon içindeki birine benzemiyordu. Esrarengiz biriydi, evet. İçine kapanıktı. Ama güzel bir mizah anlayışı vardı. Çabucacık gülümsemeyi de başarmıştı.

Viola limonatasından bir yudum aldı. "Tuhaf, şimdi de fazla ekşi geldi," dedi. Bardağı ayaklarının dibine, betonun üstüne bıraktı, nemli elini pantolonuna kuruladı. Tekrar konuşacak oldu, bir kararsızlık geçirdi, sonunda baklayı ağzından çıkardı. "Ondan sonra ... biraz garipleşti."

"Garipleşti mi? Nasıl garipleşti?"

"İçine kapandı. Sessizleşti. Yakın dövüş sanatlarını öğrenmeye koyuldu. Tae-Kwon Do. Herhalde böyle şeylere ilgi duyan insanlar az değildir, ama Jim'in karakterine hiç uymuyor gibiydi."

Oysa Holly'nin tanıdığı Jim Ironheart'a pek güzel uyuyordu.

Viola, "Kolay da değildi bunları yapması," diye anlattı. "Her gün okuldan çıkınca Newport Plajı'na, ders almaya gidiyordu. Tutku haline getirdi bunu. Onun için çok kaygılanıyordum. Ocak ayında piyangodan ona para çıkınca sevindim. Altı milyon dolar! Ne güzel bir şey, ne büyük şans! Hayatı değişir artık, dedim kendi kendime. Depresyondan kurtulur sandım."

"Kurtulmadı mı?"

"Hayır. Piyango olayına pek şaşırmış görünmedi. Sevinmiş de görünmedi. Öğretmenlikten ayrıldı, oturduğu apartman dairesinden bir eve taşındı ... arkadaşlarıyla arasındaki mesafe daha da arttı." Holly'ye dönüp gülümsedi. Bir süredir ilk defa gülümsüyordu. "Bana onun kızkardeşi olduğunu söylediğin zaman bu yüzden heyecanlandım. Varlığını bile bilmediği bir kızkardeş. Çünkü belki altı milyon doların yapamadığını sen yapabilirsin ona."

Aldatmaktan duyduğu suçluluk duygusu Holly'nin benliğini bir kere daha sardı, yüzünü bir sıcaklık kapladı. İnşallah Viola kızarıklığı görünce bunu sevinç gibi, heyecan gibi bir şeye yorar, diye düşünüyordu. "Yapabilsem çok iyi olurdu."

"Yapabilirsin. Eminim. Yalnız biri o. Ya da öyle hissediyor kendini. Sorunun birazı o zaten. Bir kızkardeşi olursa, artık yalnız olmayacaktır. Bugün git ona. Hemen, şimdi."

Holly başını iki yana sallıyordu. "Yakında. Ama henüz değil. Biraz ... güven duygusu kazanmam gerek. Ona benden söz etmeyeceksiniz, değil mi?"

"Tabii etmem, hayatım. Ona söylemenin zevki sana ait olmalı. Ne de güzel bir an olacak!"

Holly gülümserken dudaklarını yüzüne tutkalla yapıştırılmış plastik parçaları gibi hissetti. Sanki maske takmıştı.

Birkaç dakika sonra, ön kapının orada Holly ev sahibesine veda ederken Viola elini onun koluna dayadı, "Seni yanıltmak istemem," dedi. "Onun moralini düzeltmek, yeniden hayata döndürmek kolay olmayacaktır. Jim'i tanıdığım süre boyunca, içinin derinliklerinde bir hüzün duygusu olduğunu her zaman hissettim. Çıkmayan leke gibi bir şey. Bunda da şaşacak bir şey yok aslında ... annesiyle babasına olanları hatırlayınca.. On yaşında yetim kalmış."

Holly başını salladı. "Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz."

Viola içgüdüsel bir hareketle kucakladı onu. Yanağını öptü, "İlk fırsatta Jim'le ikinizi yemeğe bekliyorum," dedi. "Ev yapımı yeşil mısır *tamales*, kuru fasulye, ***jalapeño*** pirincinden pilav ... dişlerinin dolgularını eritecek kadar sıcak!"

Holly bir yandan sevinirken bir yandan da kaygı içindeydi. Bu kadını tanımış olmak zevk veriyordu ona. Bir çırpıda onu çocukluğundan beri bildiği bir teyze yerine koymuştu. Ama bir yandan da ona kendini başka türlü tanıtmış olduğu için üzüntü duymaktaydı.

Kiraladığı arabaya doğru yürürken Holly dişleri arasından kendini payladı durdu. Küfrediyordu kendine. Küfürler dilinde hazırdı. Ayrıca, kendini lânetleyip duruyordu. On iki yıldır gazete binalarında, haber odalarında, muhabirlerle birarada bulunmak ona zengin bir argo dağarcığı kazandırmıştı. Küfür yarışmasına girse ödül kazanabilirdi. Tourette sendromu denilen hastalığa yakalanmış en ağzı bozuk yarışmacıya karşı bile.

***

Telefon rehberinin sarı sayfalarında, Newport Plajı'nda bir tek Tae Kwon Do okulunun numarası buldu. Newport Bulvarı'ndaki alışveriş merkezinde bir yerdi. Bir yanında perdeci, öbür yanında fırın vardı.

Okulun adı Dojo'ydu. Yakın dövüş sanatları uygulama salonu anlamına gelen Japonca bir kelime. Yani bir restorana "Restoran" diye, bir giyim mağazasına "Giyim Mağazası" diye isim takmak gibi bir şey. Bu yalın ad Holly'yi biraz şaşırtmıştı, çünkü Asyalı işadamlarının genellikle girişimlerine şiirsel duyarlılığı olan isimler taktıklarını bilirdi.

Dojo'nun kocaman camı önündeki kaldırımda üç kişi durmuş, bitişikteki çörekçi fırınından gelen güzel kokuların ortasında, herhalde oradan almış oldukları ekler'leri yiyor, içerde spor yapan altı kişiyi seyrediyorlardı. Altı kişinin başında tıknaz, ama olağanüstü çevik, Koreli bir hoca vardı. Siyah pijamalar giymişti. Hoca öğrencilerden birini yerdeki minderin üzerine attıkça, dükkânın kocaman vitrin camı titriyordu.

Holly çikolatalı, tarçınlı keklerin kokuları içinden geçip kapıdan girdi, bu sefer kendini bayat ter kokuları içinde buldu. Ulusal şampiyonada madalya kazanmış bir Portland'lı gençle röpörtaj yapmış olduğu için, Tae Kwon Do'nun aslında karate'ye benzediğini, karate'nin Korelilere özgü bir saldırı biçimi olduğunu, yumruk, kesme, blok, itme, boğma hareketlerinin ve tekmelerin de kullanıldığı bir güç sporu olduğunu biliyordu. Hoca aslında pek sert vurmuyordu ama yine de öğrencilerden inlitiler, homurtular, gırtlaktan gelme rahatsızlık sesleri çıkıyordu.

Salonun uzakta kalan sağ köşesinde, esmer bir kız bir tezgâhın arkasında oturmuş, büro işleri yapıyordu. Giyiminin ve davranışlarının her ayrıntısı, ne kadar cinsel çekiciliği olduğunu ortaya koyma amacını taşımaktaydı. Üzerine oturmuş, V yakalı kırmızı tişörtü, iri göğsünü vurguluyor, kiraz kadar iri meme başlarını belli ediyordu. Kestane rengi saçlarını dağınık bırakmıştı. Sarı röfleler de atılmıştı saçlarının arasına. Gözlerine egzotik bir hava veren fardan, dudaklarına da mercan rengi rujdan bolca sürmüştü. Teni tam kararında bir güneş yanığıydı. Tırnakları işlerini engelleyecek kadar uzatılmış, rujunun rengine boyanmıştı. Gümüş taklidi mücevherleri de hesaba katılırsa, kız doğrusu kusursuz bir "kadın satışı ilânı" olabilirdi.

Holly ona, "Antrenman bütün gün sürer mi?" diye sordu.

"Günün büyük kısmı boyunca sürer."

"Sizi etkilemiyor mu?"

Kumral kız çapkınca göz kırparak, "Eh, etkiliyor," dedi. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bunlar birbirine tos vurup duran koçlar gibi. Burada bir saat oturdum mu, sesler beni öyle azdırıyor ki, dayanamaz oluyorum."

Ama Holly'nin demek istediği bu değildi. Gürültünün baş ağrıtıcı olduğunu kastetmişti o, tahrik edici olduğunu değil. Yine de, kıza cevap olsun diye göz kırptı, "Patron burada mı?" diye sordu.

"Eddie mi? İki yüz basamak çıkma egzersizi yapıyor. Ne istiyorsunuz?"

Holly basından geldiğini söyledi, Dojo'yu da ilgilendiren bir yazı dizisi üzerinde çalışmakta olduğunu ekledi.

Bunu duyunca resepsiyoncu kızın yüzü parladı. Başka insanlar gibi kuşkulanıp aksilenmedi. Eddie'nin her zaman işini tanıtmaya, duyurmaya uğraştığını söyledi. Taburesinden kalktı, tezgâhın arkasındaki bir kapıdan girip gözden kayboldu. Bu arada, ayağında yüksek topuklu sandaletler olduğu, bir de dapdar, kısacık beyaz şort giymiş olduğu ortaya çıktı. Şortu öyle dardı ki, sanki teni beyaza boyanmış gibiydi.

Holly kendini erkek çocuk gibi hissetmeye başlıyordu.

Kumral kızın da dediği gibi, Eddie bir gazetede okulunun adının geçeceğini duyunca hemen ilgilenmişti. Ama gazetecinin, kendisi jimnastiğini yaparken röportajı aradan çıkarmasını istiyordu. Asyalı değildi Eddie. Belki okuluna hayal gücünden bu kadar yoksun bir isim vermesi de bundandı. Uzun boylu, sarışın, süpürge saçları uzamış, mavi gözlü bir adamdı. Üzerinde yalnız kendi kaslarıyla bir de siyah bisikletçi şortu vardı. Stair-Master merdiven makinesinde, hızlı adımlarla, sonu bir yere varmayan tırmanışını sürdürüp durmaktaydı.

Kasları çok gelişmiş olanbacaklarını pompa gibi hareket ettirirken, "Harika bir şey," dedi. "Altı kat daha çıktım mı, Washington Anıtı'nın tepesine varıyorum."

Hızlı soluyordu ama Holly Portland'da üçüncü kata yaya çıksa daha hızlı solurdu. Adamın gösterdiği sandalyeye oturdu. Sandalye makinenin tam karşısında olduğu için adamı çok iyi görüyordu. Güneş

yanığı teninin ter tabakasıyla kaplı olduğunu, bu terin ensesindeki saçların rengini de koyulttuğunu farkedebiliyordu. Siyah şortu bedenini, dışardaki kızın beyaz şortu gibi sımsıkı kavramaktaydı. Sanki adam Holly'nin geleceğini biliyordu da, makineyle sandalyeyi böyle ayarlayarak kendini en iyi haliyle göstermek istemişti.

Holly yine yalan söylemeye hazırlanıyordu, ama Eddie'yi kandırmak onu Viola Moreno'yu kandırmak kadar üzmüyordu. Bir kere, bu sefer paravanı o kadar hayal ürünü değildi. James Ironheart'la ilgili bir inceleme yazısı yazacağını söyledi. Bu doğruydu. Piyangonun onun hayatında yaptığı etkileri incelemek istediğini anlattı. Bu yalandı. Röportajı Ironheart'ın izniyle yapıyordu. Bu da yalandı. Demek ki hikâyesinin doğruluk oranı yüzde otuz üç virgül üçtü. Bu da Holly'yi suçluluk duygusundan kurtarmaya yetiyordu. Yüzde otuz üçle yetindiğine göre, vicdanının pek de güçlü olmadığını kabul etmek zorundaydı.

Eddie, "Dojo'nun adını yanlış yazmayın da," dedi. Sağ bacağına doğru bakıp mutlu bir sesle, "Şu baldıra bakın," diye ekledi. "Kaya gibi sert."

Sanki Holly yeterince bakmıyormuş gibi.

"Derimle alttaki kasım arasındaki yağ tabakası hemen hemen yok olmuş. Hepsini yakıp yok ettim o yağların."

Eddie'yi kandırmaktan suçluluk duymayışının bir nedeni de, adamın kibirli, bencil bir serseri olusundan kaynaklanıyordu.

"Üç kat merdiven kaldı," diyordu Eddie. Konuşmasının ritmi, hızlı soluklarına bağımlıydı. Kelimeler her soluk alıp verişinde yükselip alçalıyordu.

"Yalnızca üç kat mı? O halde bekleyeyim."

"Yo, hayır. Sorun sorularınızı. Tepeye varınca duracak değilim. Bundan sonra da, Empire State'in neresine kadar tırmanabiliyorum, ona bakacağım."

"Ironheart sizin öğrencinizdi."

"Evet. Ona ben kendim ders verdim."

"Piyango çıkmadan çok önce gelmişti sizinle konuşmaya."

"Evet. Arada bir yıldan uzun zaman vardı."

"Geçen yılın Mayıs ayında herhalde."

"Olabilir."

"Size Tae Kwon Do'yu neden öğrenmek istediğini söylemiş miydi?"

"Hayır. Ama büyük bir heves vardı içinde." Bundan sonraki sözleri ağzından haykırırcasına çıktı. İlk tırmanışının sonuna gelmiş, zafere ulaşmıştı. "Anıtın tepesi!" diye bağırdı. Sonra adımlarını yavaşlatacağı yerde daha hızlandırdı.

"Bunu garip bulmamış mıydınız?"

"Neden?"

"Yani öğretmen olduğuna göre ..."

"Öğretmenler de gelir bize. Her tür insan gelir. Birini tepeleyebilmeyi herkes ister." Derin bir soluk aldı, saldı, konuştu. "Şimdi Empire State Binası. Başlıyorum."

"Ironheart yetenekli miydi?"

"Mükemmeldi! Yarışmalara girebilir, bana rakip olabilirdi."

"Olabilirdi mi? Yani ... bıraktı mı arkasını?"

Adam deminkinden biraz daha hızlı soluyarak kesik kesik konuştu. "Yedi sekiz ay geldi. Her gün. Zorlanmaktan hoşlanıyor, doymuyordu. Yay çeker, aerobik yapar, ek olarak da dövüş sanatlarına çalışırdı. Canı yandı mı yakınmazdı. Kayaları ezecek kadar sertleşiyordu. Gerçekten. Derken bıraktı. Paraları kazandıktan iki hafta sonra."

"Ha, anlıyorum."

"Yanlış anlama. Bırakmasına sebep o para değildi."

"O halde neden?"

"İhtiyacı olan şeyi kendisine sağladığımı söyledi bana. Fazlasını istemediğini söyledi."

"İhtiyacı olan mı?" diye sordu Holly.

"Ne yapmak istiyorsa, ona yetecek kadar Tae Kwon Do."

"Ne yapmak istediğini söyledi mi?"

"Hayır. Birini pataklamak istiyordu herhalde."

Eddie kendini gerçekten zorlamaya başlamıştı artık. Adımları Stair-Master'ın basamaklarına basarken vücudu öyle terliydi ki, başını salladıkça damlalar saçlarından saçılıyor, kollarındaki ve sırtındaki kaslar da bacaklarındakiler gibi dışarı fırlıyordu.

Adamın iki metre ötesindeki sandalyede oturmakta olan Holly, kendini rollerin değiştiği bir striptiz kulübünde seyirci gibi hissetmeye başlamıştı. Ayağa kalktı.

Eddie dosdoğru karşısındaki duvara bakıyordu. Yüzünden gerilim okunmaktaydı. Ama bakışlarında hülyaya dalmış gibi, uzaklara bakan bir ifade vardı. Belki de o duvarın yerinde, Empire State Binası'nın sonu gelmez merdivenlerini görüyordu.

"Size hiç ... ilginç ya da olağandışı bir şey söylediği oldu mu?" diye sordu Holly.

Eddie cevap vermedi. Tüm dikkatini tırmanışına yoğunlaştırıyordu. Boyun damarları kabarmış, damarın içinden balık sürüleri geçiyormuş gibi atıyordu.

Holly kapıya vardığında Eddie konuştu. "Üç şey."

Holly tekrar ona döndü. "Öyle mi?"

Adam ona bakmıyordu. Gözleri hâlâ dalgındı. Adımlarını hiç yavaşlatmadan, Manhattan gökdeleninin merdiven boşluğundan konuştu. "Ironheart tanıdığım insanlar arasında, tutkusu benden fazla olan tek kişi."

Holly kaşlarını çatıp bu sözün anlamını düşündü. "Başka bir şey?" diye sordu.

"Ders kaçırmasına yalnız Eylül ayının iki haftasında rastladım. Kuzeye, Martin County'ye mi, öyle bir yere gitti. Saldırgan sürücülük kursuna."

"O da ne?"

"Orada politikacıların, diplomatların, zengin işadamlarının şoförlerini falan eğitirler. Arabayı James Bond gibi kullanıp terorist tuzaklarından, adam kaçırmak isteyenlerden falan kurtulmayı

öğretirler."

"Böyle bir eğitime neden ihtiyaç duyduğunu söyledi mi?"

"Hoş bir şeydir herhalde, dedi."

"İki etti."

Adam başını iki yana sallayınca yine ter damlaları uçuştu, çevredeki eşyaları ve yerdeki halıyı ıslattı. Holly menzilin hemen dışındaydı. Adam hâlâ ona bakmıyordu. "Üçüncüsü ... yeterince Tae Kwon Do öğrendikten sonra silahları öğrenmek istiyordu."

"Silahları öğrenmek mi?"

"Nişancılık öğretebilecek birini tanıyıp tanımadığımı sordu. Her tür silahı öğrenmek istiyordu. Altıpatlar, otomatik tabanca, tüfek ..."

"Kime yolladınız onu?"

Adam iyice soluk soluğa kalmıştı ama yine de solukların arasında kesik kesik konuşabiliyordu. "Hiç kimseye. Silahlar benim alanım değil. Ama ne düşünüyorum, biliyor musunuz? Bence o, paralı asker dergisi okuyan tiplerdendi. Kendini o hayallere kaptırmış olmalı. Paralı asker olmak istiyor, kesinlikle savaşa hazırlıyordu kendini çünkü."

"Böyle birine yardım ediyor olmak sizi kaygılandırmadı mı?"

"Dersinin parasını verdiği sürece, beni kaygılandırmaz."

Holly kapıyı açtı, bir kararsızlık geçirdi, adama baktı. "O makinede bir sayacınız falan var mı?"

"Var."

"Kaçıncı kattasınız?"

"On," dedi Eddie. Soluk verirken söylediği için kelime ağzından bir tuhaf çıkmıştı. İkinci soluğunda bir de sevinç sesi çıkardı. "Tanrım, taş gibi bacaklarım var. Granit gibi. Bir adamı bacaklarımla kıskaca alıp kemiklerini kırabilirim sanıyorum. Bunu da koyun yazınıza, tamam mı? İkiye bölerim insanı bacaklarımla."

Holly çıkıp kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

Ana salonda ders daha da kızışmıştı. Şu anda yaptıkları

egzersiz, grup halinde hocaya saldırmakla ilgiliydi. Hoca bir yumruk, bir tekme, bir tokatla hepsini püskürtüyor, dervişler gibi dönüyor, yıldırım gibi hareket ediyordu.

Kumral kız gümüş takılarını çıkarmış, ayaklarına da Reebok'larını giymişti. Artık üzerinde daha bol bir sort, başka bir tişört, içinde de sutyen vardı. Resepsiyon tezgâhının önünde uzanma egzersizleri yapıyordu.

"Saat bir," diye açıklamada bulundu Holly'ye. "Öğle yemeği saatim. Yemek yemek yerine, dört beş mil koşarım hep. Bay bay." Koşar adım kapıya yöneldi, açıp sıcak Ağustos havasına çıktı, sola dönüp koşarak gözden kayboldu.

Holly de çıktı dışarı. Bir an güzelim güneşin altına durdu, arabalardan inip dükkânlara giren, çıkan kalabalığın hemen hepsinin fiziksel formunun iyi olduğunu ilk defa farketti. Kuzeybatıya göçeli bir buçuk yıl olmuş, artık Güney California'lıların ne kadar sağlık manyağı olduğunu unutmuştu. Görünüşlerine ne kadar dikkat ettikleri de çıkmıştı aklından. Orange County'de kişi başına düşen çift ceneler, çıkık kalçalar, göbekte yağlar, armut popolar, Portland'dakinden çok daha azdı.

İyi görünmek ve kendini iyi hissetmek, Güney California'lının hayat biçimiydi. Zaten Holly de burayı en çok bunun için seviyordu. Ama aynı zamanda ... bu yüzden nefret de ediyordu buradan.

Bir şeyler yemek için bitişikteki fırına girdi. Tezgâhın vitrininden kendine bir çikolatalı ekler, bir karamelli, üzeri kivili tart, bir peynirli kek, bir tarçınlı açma, bir dilim de portakallı rulo pasta seçti. "Bir de Diet Cola," dedi satıcıya.

Tepsisini eline alıp cam kenarında bir masaya taşıdı. Sokaktan geçen sırım gibi, güneş yanığı insanları seyredebilecekti oradan. Çörekler harikaydı. Biraz ondan, biraz bundan yedi, her lokmanın tadını çıkardı. Niyeti tepside ne varsa, son kırıntısına kadar bitirmekti.

Bir süre sonra, birisinin kendisine bakmakta olduğunu hisseder gibi oldu. İki masa ilerde, tombulca bir kadın oturuyordu. Otuz beş yaşlarında vardı. Holly'ye inanmazlık dolu, imrenen bakışlarla bakmaktaydı. Onun tepsisinde bir tek sefil turta duruyordu.

lly'nin içinden hem durumu açıklama isteği, hem de kadına

acıma duygusu yükseldi. "Bunu yapmayabilmeyi çok isterdim ama elimde değil," dedi. "Başka hiçbir şey yapamıyorsam, yemek yiyorum."

Tombul kadın başını salladı. "Ben de," dedi.

***

Ironheart'ın Bugenvillea Sokağı'ndaki evine sürdü arabayı. Artık hakkında yeterince şey bildiğine göre, ona yaklaşımda bulunabilirdi. Niyeti de buydu zaten. Ama arabayı onun bahçe yoluna saptıracağı yerde, evin önünden ağır ağır bir kere daha geçti.

İçgüdüleri ona zamanın bu yapacağı şeye uygun olmadığını fısıldıyordu. Oluşturduğu Ironheart portresi ancak görünüşte tamamlanmıştı. Bir yerinde bir boşluk, bir delik vardı o portrenin. O delik de boyanmadan bir yaklaşımda bulunmanın tehlikeli olacağını seziyordu.

Motele döndü, öğleden sonranın geri kalanıyla akşam üstünü odanın penceresi önünde oturarak geçirdi. Bardağa attığı Alka Seltzer'i içti, sonra bir Diet 7-up içti, motel avlusundaki mücevher mavisi havuzu seyrederken düşündü, habire düşündü.

Tamam, diyordu kendi kendine. Hikâyenin bugüne kadar aldığı biçim şöyle: Ironheart yüreğinin içinde bir hüzün taşıyan adamlardan. Nedeni belki on yaşındayken hem öksüz, hem de yetim kalmış olması. Diyelim ki ömrünün büyük kısmını ölümü düşünerek, özellikle de zamansız ölümlerin haksızlığını düşünerek geçiriyor. Kendini öğretmenliğe adaması ve çocuklara yardım etmesi, belki de zamanında kendisine yardım edecek kimseyi bulamadığı için. Belki annesiyle babasını kaybetmiş olmanın etkilerine dayanabilmesi için kimse yardım etmemiş olabilir ona. Derken Larry Kakonis intihar ediyor. Ironheart yıkılıyor. Bunu önleyebilmem gerekirdi, diye düşünüyor. Çocuğun ölümü, Ironheart'ın kadere, yazgıya ve insanoğlunun bu kadar zayıf olmasına karşı duyduğu ve içine gömdüğü tüm öfkeyi su yüzüne çıkarıyor. Tanrı'ya karşı bir öfke. Ruhsal dengesizliğin sınırlarını zorlayan bir zihinsel baskı altında, kendisini Rambo haline getirip, kadere karşı savaşmak için bir şeyler yapmaya karar veriyor. Bu tepki en iyi ihtimalle acayip, en kötü

ihtimalle de su katılmadık delilik. Halter kaldırarak, aerobik dayanıklılık egzersizleri yaparak, Tae Kwon Do öğrenerek kendini bir savaş makinesi haline dönüştürüyor. Film aktörlerinin dublörleri gibi araba sürmeyi öğreniyor.. Her türlü silah kullanmanın ustası oluyor. Hazır artık. Bir tek şey daha var. Kendine bir de kehanet öğretiyor. Böylelikle piyangoyu kazanabiliyor, zengin oluyor, tüm zamanını bu çıkacağı haçlı seferine hasredebilecek duruma geldiği yetmiyormuş gibi, bir sonraki zamansız ölümün ne zaman ve nerede yer alacağını da görebiliyor.

İşte bu noktada parça parça oluyordu hikâye. İnsan Dojo gibi bir yere gidip savaş sanatlarını öğrenebilirdi. Ama telefon rehberinin sarı sayfalarında kehanet okullarının listesi yoktu. Bu psişik güçlerini nereden elde etmişti bu adam?

Bu soruyu akla gelebilecek her açıdan ele alıp düşündü. Aklına gelenleri eleyip kesin bir cevap bulma peşinde değildi. Yalnızca *olabilecek* bir cevap arıyordu. Ama sihir sihirdi. Nedenini araştırmanın bir yolu yoktu.

Kendini doğaüstü konularına eğilen gazetelerin muhabirlerinden biri gibi hissetmeye başlamıştı. Hattâ muhabir de değildi de, gazetesi sanki onu Cleveland'a yerleşmiş uzaylıları aramaya yollamıştı. Ahlâk kavramından yoksun kadın hayvanat bahçesi bekçileri, yarı goril, yarı insan çocuklar doğurmaya başlıyordu. Tacikistan'da yağmur yerine gökten kurbağa ve tavuk yağıyordu. Ama ... lânet olsun, bu Ironheart on dört kişiyi gerçekten ölümden kurtarmıştı. Ülkenin her köşesinde. Hep en son anda. Mucizevi bir önsezisiyle.

Saat sekiz olduğunda, Holly'nin içinden kafasını masaya, duvarlara, dışardaki havuzun etrafındaki betonlara vurmak geldi. Sert bir şeye. Yeter ki o zihinsel engel çatlasın da kafasına bir anlayış gelsin! Sonunda düşünmeyi kesip yemeğe çıkmaya karar verdi.

Yemeğini yine motelin kafesinde yedi. Izgara pilişle bir salata. Çörekçide yediği öğle yemeğinin günahını çıkarmak için. Kafedeki diğer müşterilere ilgi göstermeye, biraz onları seyretmeye çalıştı. Ama Ironheart'ı ve Ironheart'ın sihirbazlığını düşünmeden edemiyordu.

Ironheart, Holly'nin düşüncelerini daha sonra da doldurmayı sürdürdü. Yatağında yatar, uyumaya çalışırken. Pencerelerdeki

jaluzlerin tavana vurduğu gölgelere bakıyor, ona duyduğu hayranlığın profesyonel düzeyden daha derine uzandığını kabullenecek kadar dürüst davranıyordu. Gerçi Ironheart onun meslek hayatının en önemli yazısıydı, o tamam. Ayrıca öyle mucizevi bir insandı ki, muhabir olsun olmasın, kimi olsa etkilerdi. Holly'nin onu çekici bulmasının bir nedeni de uzun süredir yapayalnız olmasındandı. Bu yalnızlık Holly'nin içinde bir boşluk oymuştu. Jim Ironheart da yıllardan beri karşılaştığı en hoş erkekti.

Ama çılgınlıktı bu.

Çünkü belki Ironheart delinin biriydi.

Holly aslında, bilinçaltı düzeyde kullanılmayı, incitilmeyi ve terkedilmeyi özlediği için habire yanlış erkeklerin peşine düşen kadınlardan değildi. Erkek konusunda son derece seçici bir insandı. O yüzden yalnızdı zaten. Onun standartlarına uyacak pek az erkek çıkardı.

Aman, ne de seçici, diye alay etti kendisiyle. O yüzden mi bu adama, kendini taytsız, pelerinsiz bir Süpermen sanan bu garip adama ilgi duyuyorsun? Kendine gel, Thorne. Tanrım!

James Ironheart'la ilgili romantik hayaller kurmak kısır görüşlü, sorumsuz, yararsız ve tam anlamıyla budalaca bir şey olurdu.

Ama o *gözler.*

Holly, gözünün önünde onun yüzü kıpırdarken uykuya daldı. O yüz kocaman bir bayrak gibiydi tepesinde. Gerçekdışı bir gökyüzünde dalgalanıyor, Holly'ye bakıyordu. Gözleri bayrağa fon oluşturan gökyüzünden bile daha maviydi.

Az sonra kendini yine o kör rüyada buldu. Yuvarlak oda. Yer döşemeleri tahta. Nemli kireç kokusu. Damı döven yağmur. Ritmik gıcırtılar. *Fuşşş.* Bir şey geliyordu üstüne doğru. Karanlığın bir kısmı her nasılsa canlanmış, üstüne geliyordu. Canavar bir varlık. Holly onu duyamıyor, göremiyor, ama hissedebiliyordu. Düşman. *Fuşşşş.* Kör olduğuna şükrediyordu Holly. Bu varlığın görünüşünün çok acayip, çok korkunç olduğunu, onu gördüğü anda öleceğini biliyordu çünkü. *Fuşşşş.* Bir şey dokundu Holly'ye. Nemli, buz gibi bir duyarga. Ense köküne. Kurşun kalem kadar ince bir kol. Holly bir çığlık attı, o anda

kolun ucu ensesini oyup içine girdi, kafatasının dibini deldi ...

Fuşşşş.

Holly küçük bir korku çığlığıyla uyandı. Nerede olduğunu merak etmedi. Bu motelde olduğunu daha uyandığı anda biliyordu. Laguna Tepesi.

Fuşşşş.

Rüyasındaki ses hâlâ yakasını bırakmamıştı. Koskoca bir bıçak havayı yarıyordu. Ama bu rüya sesi değildi. Gerçekti. Oda da o karabasandaki karanlık yer kadar soğuktu. Korku dolu yüreği ağırlık veriyormuşçasına, hiç kıpırdayamadan yatıyordu Holly. Kıpırdamak istedi, yapamadı. Burnuna ıslak kireç kokusu geldi. Motel odasının alt katında sanki kocaman bir oda vardı. Oradan gelen ses ... nasılsa biliyordu Holly ... o ses birbirine sürtünen kocaman taş tekerlerin sesiydi.

Fuşşşş.

Anlatılmaz derecede korkunç bir şey hâlâ ensesinde kıpırdamakta, kafatasının içinde eğilip bükülmekteydi. İğrenç bir parazit. Bir insan vücuduna yerleşmek isteyip Holly'yi seçen bir parazit. İşte içine girmeye çalışıyordu. Yumurta bırakacaktı beynine. Ama Holly kımıldayamıyordu.

Fuşşşş.

Tek görebildiği, yarı kapalı jaluzlerin tavanda oluşturduğu gölgelerdi. Çizgi çizgi. Daha çok ışık olmasını çok istiyordu Holly.

Fuşşşş.

Acıklı korku kıpırtıları vardı vücudunda. Bu zayıflığından öyle tiksiniyordu ki, sonunda o felcin etkisinden kurtulmayı başardı. Soluk soluğa doğrulup oturdu, elini ensesine attı, o yağlı, soğuk, kurt gibi kolu yakalayıp çekmeye, çıkarmaya hazırlandı. Hiçbir şey yoktu ensesinde. Hiçbir şey. Holly bacaklarını yatağın yan tarafından aşağıya sallandırdı, el yordamıyla başucu lambasını aradı. Neredeyse deviriyordu lambayı. Düğmeyi buldu. Işık.

Fuşşşş.

Yataktan fırladı. Ensesini tekrar elledi. Ensesi. Hattâ daha aşağısı. Kürek kemiklerinin arası. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu orada. Ama yine de ... hissediyordu.

Fuşşşş.

İsterinin eşiğini aşmış, artık geri dönemez duruma gelmişti. Ağzından korku ve umutsuzluk ifade eden küçük hayvansal sesler çıkıyordu. Gözünün kuyruğuyla bir hareket gördü. Hemen döndü. Yatağının arkasında kalan duvar. Terliyordu duvar. Parıldıyordu. Duvarın tümü kabardı, Holly'nin üstüne gelir gibi şişti. Sanki zardan yapılmıştı da, arkasındaki kocaman, korkunç bir kütle ısrarla itiyordu onu. İğrenç bir biçimde, nabız gibi atmaktaydı duvar. Tarih öncesinden kalma bir hayvanın dev bir iç organı gibi.

Fuşşşş.

Holly geriledi, kötü niyetli bir canlanma gösteren duvardan uzaklaştı. Arkasını döndü. Koştu. Buradan çıkmak zorundaydı. Hemen. Düşman. Geliyordu. Onu izlemişti. Rüyadan çıkmış, peşinden bu dünyaya gelmişti. Kapı. Kilitliydi. Sürgülüydü. Sürgüyü çekti. Elleri titriyordu. Düşman. Geliyor. Kapının pirinç zinciri. Onu şangırdatarak açtı. Kapı. Kanadı tutup çekti. Eşikte bir şey vardı. Kapı girişini tıkamıştı. Holly'den iriydi. İnsanlık deneyimlerine sığacak bir şey değildi. Hem böceksi, hem örümceksi, hem sürüngensi. Kıvrılıyor, titriyor, incecik örümcek bacakları, çok yüzlü petek gözleri, yılan dili ve pençeleriyle bin karabasanın bileşiminden oluşmuş gibi görünüyordu. Ama *uyanıktı* Holly! O yaratık kapıdan içeriye daldı, Holly'yi yakaladı, belinin iki yanında o pençelerin battığı yerde müthiş bir acı patlaması oldu, Holly avazı çıktığı kadar bağırdı ... bir gece rüzgârı.

Açık duran kapıdan içeri tek giren oydu. Yumuşak, tatlı bir yaz rüzgârı.

Holly kapı aralığında duruyor, ürperiyor, soluk almaya çalışıyor, şaşkın gözlerle otelin beyaz beton avlusuna bakıyordu. Dantel gibi palmiyeler. Avustralya'dan getirilme ağaç gibi çalılar. Diğer yeşillikler. Hepsi o tropik esintinin altında dalgalanmaktaydı. Yüzme havuzunun yüzeyi yavaşça buruşuyor, havuzun dibindeki ışıkları yansıtıyor, sanki o avluda havuz yokmuş da, bir korsanın cilalı safirlerden oluşan

hazinesi varmış gibi görünüyordu.

Holly'ye saldıran yaratık gitmişti. Sanki hiç var olmamış gibi. Koşarak kaçmamış, bir ağa tırmanarak kaybolmamış, yalnızca bir an içinde buharlaşmıştı.

Holly artık o buz gibi, kıvrılıp duran duyargayı ense kökünde ve kafatasının içinde hissetmiyordu.

Avlunun ilerisindeki başka odalarda kalanlardan birkaçı odalarından çıkıyorlardı. Besbelli Holly'nin çığlığının nedenini anlamak istemişlerdi.

Holly eşikten içeri çekildi. Artık onların dikkatini çekmek istemiyordu.

Omzunun üzerinden arkaya baktı. Yatağın gerisindeki duvar yine normal bir duvar olmuştu.

Başucu masasına monte edilmiş saat 5.08'i gösteriyordu.

Holly kapıyı kapadı, birden kanada dayanmak zorunda kaldı. Dizleri kesilivermişti.

Bu garip olay sona erdi diye sevineceği yerde, büsbütün yıkılmıştı. Kollarıyla bedenini kucaklayıp tir tir titredi, dişleri takırdadı. Birden sessizce ağlamaya başladı. Yaşadığı olayın verdiği korkudan değildi ağlaması. Şu anda güvenliğinden korktuğu için de değildi. Aklını kaybetme korkusundan da değildi. Benliği ihlâl edilmiş gibi bir duygu vardı içinde. Ona ağlıyordu. Kısa bir süre için çaresiz kalmış, kurban durumuna düşürülmüş, korku ve dehşetin esiri olmuş, anlayamadığı bir varlığın kontroluna girmişti. Psikolojik olarak ırzına geçilmişti. İhtiyaç içindeki bir varlık, ondan güçlü olduğu için zorla içine girmiş, onun özgür iradesini dikkate bile almamıştı. Evet, şimdi gitmişti, ama Holly'nin içinde izlerini bırakmıştı bir kere. Zihnini ve ruhunu lekeleyen bir kalıntı bırakmıştı.

Bir rüya yalnızca, diyerek kendini cesaretlendirmeye çalıştı.

Ama yatakta doğrulup lambayı yakarken rüya değildi. Karabasan onu izlemiş, gerçek hayata gelmişti.

Bir rüya yalnızca. Fazla büyütme. Kendine gel. Holly büyük bir çabayla kendine gelmeye uğraştı. Kendini o karanlık yerde görmen

rüyaydı. Sonra da yatakta doğrulup lambayı yaktığını gördün rüyanda. Onun ardından, duvarın kabardığını yine rüyanda görüp kapıya koştun. Ama uykunda yürüyordun o sıra. Kapıyı açıp öcüyü görerek bağırdığında hâlâ uyuyordun. İşte o çığlık uyandırdı seni aslında. Kendi çığlığınla uyandın.

Bu açıklamaya inanmayı çok istiyordu. Ama inanılamayacak kadar basit bir açıklamaydı bu da. Bildiği karabasanların hiçbiri yapı olarak o kadar dolu ve zengin ayrıntılı değildi. Hem uykusunda yürümezdi ki Holly!

Gerçek bir şeydi ona doğru uzanan. Belki o kapıda gördüğü böcek-sürüngen-örümcek olmayabilirdi. Belki daha başka bir varlık, Holly'yi korkutabilmek için o görüntüye bürünmüştü. Ama bir varlık bu dünyaya doğru ...

Nereden?

Nereden olduğunun önemi yoktu. Oralarda bir yerden. Ötelerden. Neredeyse yakalamıştı da Holly'yi.

Hayır. Gülünçtü bu. Korku dergilerinin malzemesindendi. *National Enquirer* bile bu kadar vıcık hikâyeler yayınlamıyordu artık. "ÖBÜR DÜNYADAN BİR YARATIK ZİHNİMİN IRZINA GEÇTİ." Böyle bir söz, "CHER UZAY YARATIĞI OLDUĞUNU İTİRAF ETTİ" manşetinden bile üç kademe aşağıda sayılırdı. "İSA BİR MİKRODALGA FIRININ İÇİNDEN RAHİBEYLE KONUŞTU" manşetinden de iki adım aşağıdaydı. Hattâ "ELVIS BEYİN TRANSPLANTASYONU YAPTIRDI, ŞİMDİ ROSEANNE BARR ADIYLA YAŞIYOR" manşetinden bile bir tam adım aşağıda sayılırdı.

Böyle şeyler düşündüğü için kendini ne kadar budala hissederse, o kadar sakinleşiyordu. Olup bitenleri kendi çığrından çıkmış hayal gücünün bir ürünü olarak kabul ederse, durumla başa çıkmak daha kolaylaşıyordu. Herhalde inanılmaz Ironheart olayı nedeniyle, mantıksız bir biçimde coşmuştu hayal gücü.

Sonunda kapının kanadına yaslanmadan, ayakta dimdik durmayı başardı. Kilidi çevirdi, sürgüyü çekip kapattı, zinciri de taktı.

Kapıdan uzaklaşırken, sol tarafında alev alev yanan bir acı hissetti. Pek de ciddi düzeyde sayılmazdı ama yüzünü buruşturmasına yetti. Derken sağ tarafında da buna benzeyen, biraz

daha hafif bir acının varlığını farketti.

Acıyan yerine bakmak için tişörtünün eteğini tutup aynaya doğru giderken, kumaşın yırtılmış olduğunu gördü. Kan lekeleri de vardı.

Korkusu yeniden kabararak banyoya girdi. O parlak floresan ışığı yaktı, aynanın karşısında durdu, tişörtü kafasından çekip çıkardı.

Sol tarafında, pek derin olmayan üç çizikten kanlar sızmıştı. Birinci çizik göğsünün hemen altı hizasındaydı. Ötekiler de onar santim arayla aşağıya doğru iniyorlardı. Sağında iki tırmık izi vardı. Onlar soldakiler kadar bile derin olmadıkları için kan akmamıştı.

Pençeler.

•••

Jim tuvalete eğilip kustu, sifonu çekti, ağzını yıkayıp saneli bir sıvıyla çalkaladı.

Aynadaki surat ömründe gördüğü en kaygılı surattı. Kendi gözlerini görmemek için başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

Lavaboya dayandı. Son bir yıl içinde belki birinci kere, kendisine neler olduğunu merak etti.

Uykusunda yine yeldeğirmenine dönmüştü. Daha önce hiçbir zaman aynı karabasanı peşpeşe iki gece görmüş değildi. Genellikle aynı rüya yeniden gelene kadar haftalar geçerdi aradan.

Daha da beteri, insanın huzurunu kaçıran yeni bir ayrıntı eklenmişti rüyaya. Pencerelerde yalnızca yağmur yoktu. Yalnız dolunun ışığıyla onun duvarda oluşturduğu gölgeler, yalnız dışarda dönen kanatların hışırtısı, aşağıdaki değirmen taşlarının uğultusu ve o anlaşılmaz dönen oda duygusuyla kalmıyordu bu seferki. Bu gece rüyasında kötü niyetli bir şeyin varlığını da hissetmişti. Görünmüyordu ama her saniye biraz daha yaklaşıyordu. Öyle bilinmedik ve öyle kötü bir şeydi ki, Jim onun neye benzediğini de, niyetinin ne olduğunu da hayal bile edemiyordu. Onun duvarı patlatarak ya da yer döşemelerini kazarak ortaya çıkmasını beklemişti. Ya da belki değirmen

merdivenlerinin tepesindeki o kocaman, ağır kapıdan gelecekti üstüne. Ne tarafa kaçacağını bilememişti. Sonunda kapıyı tutup açmış, bir çığlık atarak uyanmıştı. Orada bir şey var idiyse bile, neye benzediğini hatırlayamıyordu.

Görünüşünü bilmemekle birlikte, adının ne olduğunu biliyordu Jim onun: düşman. Ama şimdi artık büyük harf D ile, "Düşman" diye düşünüyordu onu. Nice başka karabasanlarını dolduran şekilsiz hayvan, sonunda yolunu bulup değirmen rüyasına da girmişti. Oysa daha önce hiç Jim'i değirmende korkutmaya kalkışmamıştı.

Çok çılgın bir düşünceydi ama ... Jim o yaratığın yalnızca uyurken bioinçaltında oluşan bir hayal olmadığına dair sezgiler duymaktaydı. Kendisi ne kadar gerçekse, o yaratık da o kadar gerçekti sanki. Bu gece rüyalar arasındaki sınırı geçmeyi nasıl başardıysa, er geç rüyalar dünyasıyla uyanık dünya arasındaki sınırı da aşardı o.

4

Holly tekrar yatağına girmeyi aklından bile geçirmedi. Saatlerce uyuyamayacağını biliyordu. Sonunda yorgunluğa dayanamaz duruma gelince, kaç fincan sade kahve içmiş olursa olsun, göz kapaklarının inmesini engelleyemeyecekti. Uyku artık sığınılabilecek bir şey değildi. Bir tehlike kaynağıydı. Cehenneme ya da daha beter bir yere açılan yoldu. O yolun üstünde, insan olmayan bir başka yolcuyla karşılaşabilirdi.

Bunu düşünmek kızdırdı onu. Uykunun dinlendirici niteliği herkesin hakkıydı ve herkesin ihtiyacı vardı buna.

Şafak sökerken girip uzun uzun duş yaptı, iki yanındaki tırmıkları dikkatle, ama özenle ovalayıp temizledi. Sabunla sıcak su o yaraları biraz yakıyordu ama hiç aldırmadı. Kısacık bir süre için gördüğü o yaratığın kendisi kadar acayip bir mikrop kapmaktan korkuyordu.

Öfkesi biraz daha arttı.

Yapı olarak, izci çocuklar gibiydi Holly. Kendini her şeye hazır tutmaya çalışırdı. Yolculuğa çıktığında yanına ilk yardım malzemesi de alırdı. Tentürdiyot, gazlı bez, yara bandı, bir küçük tüp Bactine, ufak tefek yanıkları geçiştirecek bir tüp yağ. Duştan çıkıp kurulandığında, çıplak olarak yatağın kenarına oturdu, yaralarına biraz Bactine sıktı, sonra da tentürdiyot sürdü.

Gazeteci oluşunun nedenlerinden biri de, gençliğinde gazeteciliğin dünyaya bir açıklama bulabilen meslek olduğuna inanması, anlamsız gözüken olaylardan anlam çıkarmayı bu mesleğin başarabildiğini sanmasıydı. On yılı aşkın bir süre gazetelerde muhabir olarak çalışmak bu inancını biraz sarsmıştı. Artık insan davranışlarının, değil her zaman, çoğu zaman bile açıklanabileceğine pek inanmıyordu. Ama yine de masasının üstünü düzenli tutar, kâğıtlarını dosyalara aksatmadan kaldırır, yazı notlarını doğru dürüst tutardı. Evinin dolapları da düzenliydi. Elbiseleri mevsimlere göre sıralanmış durur, mevsim dizilerinin içinde de giyilebilecek yerlere göre, yani resmi, abiye, spor ... biçiminde dizilirdi. Üçüncü ölçüt de renkti. Renklere göre de bir sıralama yapılırdı son olarak. Eğer dünya bir kaos olmakta direnecekse ve eğer gazetecilik de bir açıklama aracı sağlamaya yetmeyecekse, en azından kendi düzeniyle şu evrenin içinde kişisel bir istikrar köşesi oluşturabilirdi. O köşe ne kadar zayıf olursa olsun, dışarda yatan kargaşanın üzerinde ne kadar az etkili olursa olsun.

Tentürdiyot yakıyordu.

Holly daha da öfkelendi. Kuduruyordu öfkeden.

Solundaki daha derin çizikler üzerindeki kabuk gitmişti duş sırasında. Yeniden hafif bir kanama başlamıştı. Bir süre yatağın kenarında sessizce oturdu, elindeki kâğıt mendili yaraların üzerine bastırdı, kan kesilinceye kadar sürdürdü bunu.

Bej bluciniyle zümrüt yeşili bluzunu giyip hazırlandığında saat yedi buçuk olmuştu.

Güne nasıl başlayacağını çoktan beri biliyordu Holly. Onu planından hiçbir şey vazgeçiremezdi. Kahvaltı edecek kadar iştahı yoktu. Dışarıya çıktığında gökyüzünün bulutsuz, havanın da, Orange

County için bile aşırı sıcak olduğunu gördü. Ama bu hava onu sakinleştiremedi. Holly bir an durup yüzünü sabah güneşine doğru kaldırmayı bile düşünmedi. Kiraladığı arabayı park yerinden çıkardı, Laguna Niguel'e doğruldu. Bu sabah Jim Ironheart'ın kapısını çalacak, ondan bir yığın soruya cevap vermesini isteyecekti.

Hikâyenin tümünü bilmek istiyordu. İnsanların öleceğini nereden bildiğini, bu yabancıları kurtarmak için kendi hayatını neden tehlikeye attığını soracaktı ona. Ama başka şeyler de soracaktı. Dün geceki rüyanın nasıl gerçeğe dönüşebildiğini, duvarın nasıl ve niçin öyle parıldayıp et gibi zonklamaya başladığını, rüyadan fırlayıp onu hiç de hayal olmayan pençeleriyle kavrayan yaratığın neyin nesi olduğunu da soracaktı.

Jim'in cevapları bildiğine inanıyordu. Dün gece Holly, otuz üç yıllık hayatında ikinci kere bilinmeyenle karşılaşmış, doğaüstüyle burun buruna gelmişti. İlk seferi 12 Ağustos'taydı. Ironheart, Billy Jenkins'i mucize sayılacak bir biçimde kurtardığı, yaklaşan kamyonun önünden çekip aldığı gün. Holly o sıra bu adamın Alacakaranlık Kuşağı'ndan çıkma biri olduğunu henüz bilmiyordu. Birçok kusuru olduğunu kendisi de kabullenirdi ... ama budalalık, o kusurların arasında yer bulamazdı. Bu iki doğaüstü olayın, yani Ironheart'la bu rüyanın gerçeğe dönüşmesinin, birbiriyle ilişkili olduğunu kim olsa görebilirdi.

Öfkenin ötesindeydi artık Holly'nin durumu. Fena halde bozuk çalıyordu.

Crown Vadisi Park Yolu'nda ilerlerken, öfkesinin asıl nedenini de anlamaya başladı. O önemli, dünyayı sarsacak yazısı, onun sandığı gibi şaşırtıcı bir cesaret, umut ve zafer hikâyesi olmaktan çıkıyordu yavaş yavaş. Matbaanın icadından bu yana nice gazetenin baş sayfalarında yayınlanan nice yazılar gibi, bu seferki hikâyenin de bir karanlık yanı vardı.

***

Jim duşunu yapmış, kiliseye gitmek üzere giyinmişti. Genelde pazarları pek kiliseye gittiği yoktu. Yıllar boyunca girip çıktığı din ve

inançlardan hiçbirinin ayinlerine de gitmezdi. Ama geçen Mayıs ayından, Florida'ya uçup Sam'le Emily Newsome'ın hayatını kurtardıktan bu yana, kendisi daha yüksek bir gücün kontrolunda olduğuna göre, Tanrı'yı biraz daha sık düşünür olmuştu artık. Hele Peder Geary birkaç gün önce ona bayıldığı zaman avuçlarında beliren kutsal işaretleri anlattıktan sonra, Katolik inancının cazibesini biraz daha fazla hissetmeye başlamıştı. Kilisede bulacağı cevapların son olaylardaki esran açıklığa kavuşturmasını bekliyor değildi tabii ... ama umut edebilirdi.

Mutfak duvarında, garaj kapısına yakın yerdeki çengelden arabanın anahtarını alırken birdenbire kendi sesinin, "Hayat ipi," dediğini duydu. O gün için kurduğu planlar bir anda değişti. Olduğu yerde dondu, ne yapacağını bilmez durumda kalakaldı. Derken yine o çok iyi tanıdığı duyguya, kendisinin bir kukla olduğu duygusuna kapıldı. Anahtarı tekrar çiviye astı.

Yatak odasına dönüp ayağındaki yürüyüş pabuçlarını, gri pantolonuyla lacivert ceketini, beyaz gömleğini çıkardı. Üzerine spor bir pantolon ve çiçekli bir Hawaii gömleği giydi, gömleğin eteklerini pantolonunun üzerine bıraktı, giysileri içinde mümkün olduğunca serbest hareket edebilme olanağını hazırladı.

Gevşek, esnek durumda olmalıydı. Neden böyle olması gerektiğini bildiği yoktu, çünkü onu ne gibi olayların beklediğinden habersizdi. Ama yine de öyle olması gerektiğini biliyordu.

Dolabın önüne, yere oturup bir çift lacivert pabuç seçti. En rahat pabuçlarını. Biraz eskimişlerdi. Bağlarını sağlam, ama çok da sıkı sayılmayacak biçimde bağladı. Ayağa kalkıp rahatlığını denedi. İyiydi.

En üst rafta duran bavula uzandı, sonra bir kararsızlık geçirdi. Bavul gerekip gerekmediğinden emin değildi. Birkaç saniye sonra, yolculuğa hafif çıkması gerektiğinden emin oldu. Bavulu almadan dolabı kapattı.

Bavul almamak demek, gideceği yerin arabayla gidilecek uzaklıkta olması, gidiş dönüş artı yapılacak işin yirmi dört saatı aşmaması demekti. Ama dolaba arkasını dönerken kendi sesinin, "Havaalanı" dediğini duyup şaşırdı. Tabii bir gün içinde uçakla da gidip dönebileceği dünya kadar yer vardı.

Çekmecenin üzerinden cüzdanını aldı, biraz bekledi, onu da yerine bırakması gerekip gerekmediğini denedi, sonunda pantolonun arka cebine soktu. Besbelli yalnız paraya değil, kimliğe de ihtiyacı olacaktı. Ya da en azından, kimlik taşımaktan bir tehlike gelmeyecek demekti.

Tekrar mutfağa doğru yürüyüp çividen anahtarı alırken vücudunda bir korku ürpertisi dolaştı ... ama bir önceki kadar güçlü değildi bu seferki ürperti. O gün ona bir araba çalması söylenmişti. Sonradan izi sürülüp adı belli olmasın diye. Ve o çalıntı arabayla Mojave Çölü'ne gitmesi söylenmişti. Bu defa belki karşılaşacağı düşmanlar o iki adamdan daha bile tehlikeli olabilirdi, ama nedense o kadar kaygı duymuyordu. Gerçi ölebilirdi, onu biliyordu. Daha yüksek bir gücün emrinde olmak, ölümsüzlük garantisi getirmezdi insana. Ne olursa olsun, insandı Jim. Eti parçalanabilir, kemikleri kırılabilir, kurşun girerse yüreği durabilirdi. İyimserliğine neden arıyorsa, ancak Peder Geary ile yaptığı o yolculukta öğrendiği, avuçlarında kutsal işaret belirmiş olmasını bulabilirdi cevap olarak. Bunlardan, bu işe ilâhi bir gücün karışmış olduğu anlamını çıkarıyordu çünkü.

***

Holly arabasıyla Bugenvillea Sokağı'na sapmış, Jim Ironheart'ın evine varmasına bir blok kalmıştı ki, yeşil bir Ford'un o bahçeden geri geri çıktığını gördü. Ironheart'ın ne tür bir arabası olduğunu bilmiyordu. Ama o evde yalnız oturduğuna göre, Ford'un ona ait olması gerektiğini varsaydı.

Gaza biraz yüklendi, niyeti bir bakıma onu sollayıp önüne geçmek, durmaya zorlamak, sokağın ortasında karşısına dikilmekti. Sonra tekrar yavaşladı, tedbirli gitmenin daha az tehlike getirebileceğini düşündü.

Evin önünden geçerken garaj kapısının kepenk gibi kapanmakta olduğunu gördü. Bu arada, içerde başka araba olmadığını da farketti. Ford'daki kişi Ironheart olmak zorundaydı.

Holly daha önceki röportajlarını yaparken uyuşturucu kaçakçılarının, ahlâksız politikacıların veya rüşvetçi işadamlarının

peşine düşmeye alışkın olmadığı için, trafik arasında kendini belli etmeden araba izlemeyi de pek iyi bilmiyordu. Onun işleri daha çok, ödül kazanmış kimselerle, radyasyona dirençli tulumlar içinde canlı farelerle oynayan teknisyenlerle, pasta yeme yarışmalarıyla ilgili olduğundan, gizli operasyonlar pek gerekli olmuyordu. Öte yandan, Ironheart'ın iki haftalık "saldırgan sürücülük" kursuna devam ettiği de aklının bir köşesindeydi. Arabasını peşindeki teröristlerden kurtulacak biçimde sürmeyi biliyorsa, izlendiğini anladığından otuz saniye sonra Holly'yi ekerdi zaten.

Holly cesaret edebildiği kadar geride kaldı. Şans yüzüne gülmüştü. Pazar sabahı trafiği yeterince yoğun olduğu için, arkasına saklanabileceği başka arabalar da vardı. Ama Ironheart'la arasını açacak, birden sıkışıverecek kadar da fazla trafik yoktu.

Ironheart, Crown Vadisi Park Yolu üzerinden doğuya, 5 numaralı eyaletlerarası yola gidiyordu. Sonra kuzeye, Los Angeles'e doğru saptı.

South Coast Plazza'nın ulu ağaçlarını geçtiler. Orası Orange County'nin iki milyonluk nüfusuna ait bir numaralı alışveriş ve işyeri semtiydi. Holly'nin keyfi biraz yerine gelmişti. İzleme işinde oldukça başarılı buluyordu kendini. Ironheart'la arasında her zaman iki ile altı araba bulunduruyor, ama kavşakların birine dalıp ana yoldan ayrıldığı anda onu görüp izleyebilecek kadar da yakınında oluyordu. Bu becerisi, içindeki öfkeyi biraz azaltmaya yaramıştı. Arasıra çevresine bakmaya, masmavi gökyüzünün, iki yanda yer yer göze çarpan parlak pembe ve beyaz çiçeklerin zevkini çıkarmaya bile fırsat buluyordu.

Ama Long Beach'den geçerken, acaba bütün günü onunla birlikte bu yollar üzerinde mi geçireceğim, diye kaygılandı. Belki de Ironheart, Holly'nin ilgilendiği esrarengizliklerle hiç ilgisi olmayan bir yere gidiyordu. Kendi kendini görevlendirmiş, kehanet yeteneğine sahip bir süper-kahraman bile, arasıra boş bir sabah geçirmeye karar verebilirdi. Gidip evinden uzak bir Çin lokantasında öğle yemeği yemek isteyebilirdi.

Acaba psişik güçleri nedeniyle beni farkedebilir mi, diye de merak etmeye başladı. Herhalde birkaç araba arkadaki birinin varlığını sezmek, Boston'daki bir çocuğun öleceğini sezmekten daha kolaydı. Ama belki de sezgi gücü zaman zaman gelen bir şeydi bu adama.

Belki kendisi isteyince düğmesini çevirir gibi açıp kapayamıyordu onu. Belki o sezgi yalnızca büyük şeyler için çalışıyordu. Gözünün önüne, yaklaşan ölümün biçimiyle ilgili hayaller getiriyor olabilirdi. Ya da belki hiçbir hayal getirmiyordu. Bu da akla uygundu bir bakıma. Çünkü insanın gideceği filmi beğenip beğenmeyeceği, yemeği sevip sevmeyeceği, yediği sarmısak soslu hamur işinin dokunup dokunmayacağı konusunda önceden sezgilere sahip olması ... deli ederdi herhalde. Ama Holly yine de biraz daha geriden gitmeyi seçti, araya bir iki arabanın daha girmesine izin verdi.

Derken Ironheart, Los Angeles Uluslararası Havaalanı'na giden kavşakta otoyoldan ayrıldı. Holly heyecanlandı. Belki de yolcu karşılamaya gidiyordu Ironheart alana. Ama daha büyük ihtimalle, bir uçağa atlayacak, yeni bir kurtarma işine koşacaktı. 12 Ağustos'ta Portland'a uçtuğu gibi. Holly seyahata hazır durumda değildi. Yanında değişecek bir kat giysisi bile yoktu. Ama harcamalarına yetecek nakit parası ve kredi kartları vardı. Bir temiz bluz gerekirse, nereden olsa alabilirdi onu. Ironheart'ı olay yerine kadar izleme fikri çok heyecanlandırıyordu onu. Sonunda bu adamla ilgili yazıyı yazarken, iki kurtarma olayına tanık olmuş biri olarak çok daha hakim olurdu konuya.

Alanın otoparkına onun peşinden girerken birden cesaretini kaybeder gibi oldu. Artık aralarında başka araba yoktu çünkü. Ama başka seçenek arıyorsa, tek yapabileceği dosdoğru ilerleyip başka otoparka girmekti. O zaman da kaybederdi Ironheart'ı. Elinden geldiğince yavaş ilerledi, otoparka giriş biletini yine de Ironheart'tan birkaç saniye sonra aldı.

Ironheart üçüncü katta, sıranın ortalarında bir yer buldu, Holly de on araba ilerdeki başka bir boşluğa girdi. Koltuğunda kaykılıp oturdu, arabadan hemen inmedi. Ironheart'ın öne düşmesini istiyordu, kendisini görmesi ihtimalini azaltmak için.

Bekleme süresini neredeyse fazlaya kaçıracaktı. Arabasından indiğinde Ironheart son köşeyi dönüyor, otoparkın aşağısına doğru gözden kayboluyordu.

Hızla onun peşinden seğirtti. Alçak beton tavanlı koridorda Holly'nin ayak sesleri hafif de olsa duyuluyordu. Rampanın dibindeki köşeyi döndüğünde, onu merdivenlerin başındaki kapıdan girerken

gördü. Kendisi de koşup aynı kapıdan girdi, aşağıdan Ironheart'ın ayak seslerini dinledi. Derken Ironheart sokağa çıkan kapıyı açtı.

Genç adamın giydiği çiçekli gömlek sayesinde Holly onun hayli gerisinde kalabiliyor, yine de onu gözden kaçırmayabiliyordu. Başka yolcu gruplarının arasına karışabiliyor, onun ilerleyip United Havayolları terminaline girdiğini görebiliyordu. İnşallah Hawaii'ye gitmiyoruzdur, diye geçirdi içinden. Hazırlanacak bir yazıyı gazetenin parasal desteği olmaksızın araştırmak bile yeterince zordu. Eğer Ironheart bugün birinin hayatını kurtaracaksa, bari Honolulu'da değil de, San Diego'da yapsaydı bu işi.

Terminalde Holly bir grup uzun boylu İsveçlinin arkasına gizlenerek durdu, Ironheart'ın ekranların karşısına dikilip kalkacak uçaklara bakışını izledi. Kaşlarındaki çatıklığa bakarsa, kendi istediği uçak yoktu o listede. Ya da belki hangi uçağa binmesi gerektiğini henüz bilmiyordu. Belki sezgileri ona açık seçik gelmiyor, kendisi öğraşarak ortaya çıkarmak zorunda kalıyordu onları. Belki nereye gideceğini, kimin hayatını kurtaracağını son ana kadar o da bilmiyordu.

Birkaç dakika sonra Ironheart döndü, bilet satış yerine doğru yürüdü. Holly yine arkada, ondan uzakta kalmaya özen gösterdi. Uzaktan bakıyordu ona. Derken birden aklına geldi. Biraz yaklaşmayı göze almazsa, onun nereye gitmekte olduğunu öğrenemezdi ki! Oraya yanaşıp kulak kabartmak zorundaydı. İstemeyerek ilerledi.

Tabii Ironheart'ın biletini alıp yürümesini bekleyebilir, hangi biniş kapısına gittiğine bakabilir, sonra kendisi de aynı uçuş numarasına bilet alabilirdi. Ama ya uçak çabucak hareket eder, kendisi koridorlarda koşup canını çıkarır, yetişemezse? Bilet satış görevlisini kandırabilir, ondan Ironheart'ın hangi uçağa bilet aldığını öğrenebilirdi belki. Ironheart'ın kredi kartını düşürdüğünü söyler, onu geri vermek istediğini ileri sürerdi. Bu numara belki tutardı, belki de havayolu şirketi kredi kartını yolcuya kendisi vermeyi üstlenir, hattâ fazla kuşkulanırsa güvenlik görevlilerini çağırabilirdi.

Bilet Satış denilen yerdeki kuyrukta, Ironheart'la arasında bir kişi kalacak kadar yaklaşmayı göze aldı. Aralarındaki yolcu iri kıyım, kıvırcık saçlı, göbekli bir adamdı. Kötü de kokuyordu. Ama paravan görevini iyi yapıyordu doğrusu. Holly buna sevindi.

Kısacık kuyruk çabucak ilerledi. Ironheart'ın sırası geldiğinde Holly şişman adamın biraz yan tarafına kaydı, nereye bilet istendiğini duymaya çalıştı.

O sırada hoparlörden uyurgezer bir kadın sesi anons vermeye başladı. Kayıp bir çocuk bulunduğunu söylüyordu. Aynı anda yakından gürültücü bir New York'lu grup da geçmekteydi. Aralarında, California'nın turist ağırlama servisinin o sahte tutumundan yakınıyorlardı. Besbelli kendi kentlerinin düşmanca davranışlarını özlemiş olmalıydılar. Ironheart'ın ağzından çıkan sözü duyamamıştı Holly.

Ona biraz daha sokuldu.

Şişman adam kaşlarını çatarak baktı. Herhalde önüne geçeceğinden korkmuştu. Holly ona güven verircesine gülümsedi, kötü bir niyeti olmadığını belirtti, bakışlarıyla onun sırf iriliğiyle bile kendisini pestil edebileceğinin farkında olduğunu anlatmaya çalıştı.

Ironheart o anda arkasına baksa, Holly'nin suratını bulacaktı karşısında. Holly soluğunu tuttu, bilet satış görevlisinin sözlerini duymayı başardı : " ... O'Hare Havaalanı, Chicago, yirmi dakikaya kadar kalkıyor ..." Sonra Holly hemen geriye kaydı, şişman adamın arkasına girdi. Adam başını çevirip ona bir kere daha kaşlarını çattı.

Holly içinden, Chicago'ya uçmak için neden bu alana geldiklerini düşünüyordu. Orange County'deki John Wayne Havaalanı'ndan da oraya bir yığın uçak kalktığından emindi. Eh, Chicago gerçi San Diego'dan uzaktı ama ... hiç değilse Hawaii'den yakındı ve çok da daha ucuz bir yolculukla ulaşılabilecek bir yerdi.

Ironheart biletinin parasını ödedi, Holly'nin tarafına hiç bakmadan hızla dönüp gideceği biniş kapısını aradı.

Ne de psişikmiş ya, diye düşündü Holly.

Kendinden pek memnundu.

Kuyrukta sırası gelince kredi kartını uzatıp Chicago'ya kalkan aynı uçakta yer istedi. Bir an için, görevlinin ona yer kalmadı diyeceğinden korktu. Ama vardı yer. Holly biletini almayı başardı.

Biniş kapısına yakın bekleme yeri hemen hemen boştu. Diğer yolcular binmişlerdi uçağa. Ironheart da görünürlerde yoktu.

Biniş koridorunda ilerlerken, uçağın içinde, koltuklar arasındaki yoldan arkaya yürürken Ironheart'ın kendisini göreceğinden kaygı duydu. Kendisi onu görmemiş gibi yapabilirdi. Ya da görüp de tanımamış gibi yapabilirdi. Ama Holly'nin bu uçağa binişinin sırf rastlantı olacağına herhalde inanmazdı Ironheart. Daha bir buçuk saat önce Holly onun karşısına çıkmak için dayanılmaz bir istek duyarken, şimdi bu karşılaşmadan kaçınma uğruna her şeyi yapmaya hazırdı. Ironheart onu görürse belki bu yolculuğundan vazgeçer, Holly de bir daha onu iş başında görme fırsatını asla yakalayamazdı.

Uçak geniş bir DC-10'du. Koltuklar arasından arkaya uzanan iki yol vardı. Her sıra dokuz koltukluktu ve üç bölüme ayrılmıştı. İki koltuk sancak penceresinde, beş koltuk ortada, iki koltuk da iskele penceresinde. Holly'nin yeri yirmi üçüncü sıradaki H koltuğuydu. Yani sancak tarafında, cam kenarı koltuğun hemen yanındaki. Arkaya doğru ilerlerken yolcuların yüzlerini inceliyor, Jim Ironheart'la gözgöze gelmemeyi umuyordu. Keşke onu uçuş boyunca hiç görmese de, O'Hare'e indikleri zaman yeniden bulsaydı. DC-10 çok büyük bir uçaktı. Bazı boş koltuklar varsa da, şu anda uçakta iki yüz elliden fazla yolcu oturmaktaydı. Ironheart'la ikisinin dünya turu yapıp yine de birbirlerini görmemeleri mümkündü. Chicago'ya kadarki birkaç saatlik uçuşun sözü mü olurdu?

Derken birdenbire gördü onu Holly. On altıncı sırada, orta bölüme rastlayan beş koltuktan birinde oturuyordu. Yeri iskele tarafına yakındı, yani Holly'nin oturacağı yere göre uçağın öbür tarafında sayılırdı. Havayolu dergisinin sayfalarını karıştırmakla meşguldü. Holly kendisi geçinceye kadar onun başını kaldırmaması için dua etti. Gerçi bir ara hostese yol vermek için yana yapışmak zorunda kaldı ama yine de duaları kabul oldu. Holly o hizayı geçinceye kadar Ironheart'ın başı o dergiye eğik durumda kaldı. Sonunda Holly 23 H'yı buldu, rahatlayıp içini çekti. Ironheart kalkıp tuvalete gitse, ya da bacaklarını hareket ettirmek için dolaşmak istese bile, herhalde uçağın sancak tarafına geçmek için hiçbir nedeni olamazdı. Harika.

Yanında, cam kenarındaki koltukta oturan adama bir göz attı. Otuz yaşını yeni geçmişe benziyordu. Güneş yanığı, formda, zeki bir adama benziyordu. Lacivert takım elbise, beyaz gömlek giymişti. Pazar sabahı uçuşunda bile. Elbisesi ütülü, ama alnı kırış kırıştı. Kucağına koyduğu laptop bilgisayarda işini yapıyordu. Kulağında

kulaklıklar vardı. Ya müzik dinliyor, ya da yanındakiyle konuşmamak için dinliyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Holly'ye soğuk bir gülümseme sundu. Bu gülümseme de sohbete niyeti olmadığını belli eden bir gülümsemeydi.

Holly'ye göre hava hoştu. Muhabirlerin pek çoğu gibi, o da yapı olarak geveze bir insan sayılmazdı. İşi onun iyi bir *dinleyici* olmasını gerektiriyordu, iyi bir konuşucu değil. Uçuş süresini havayolu dergisiyle ve kafasındaki entrika dolu düşüncelerle başbaşa geçirmeye bir itirazı yoktu.

•••

Uçak kalkalı iki saat geçmiş, Jim hâlâ O'Hare'de inince nereye gitmesi gerektiği konusunda bir sezgi alamamıştı. Pek kaygılanmıyordu buna ama. Sabırlı olmayı öğrenmişti artık. O bilgi gelirdi nasılsa. Er ya da geç.

Havayolu dergisinde ona ilginç gelecek hiçbir yazı yoktu. Gösterilen film de hiç eğlenceli değildi. Tatilini bir Sovyet cezaevinde geçiren insan ne kadar eğlenebilirse, o filmin sunduğu eğlence de o kadardı. Jim'in sağındaki iki koltuk boştu. Bu sayede, yabancılarla çene çalmak zorunda kalmıyordu. Koltuğun arkasını hafifçe yatırdı, ellerini karnı üzerinde kavuşturdu, gözlerini yumdu, hostesin bir arzusu olup olmadığını sormak için uğrama zamanlarının dışında, kendi kendine o yeldeğirmeni rüyasını düşünmeye başladı. O rüyanın herhangi bir önemi varsa ... neydi acaba?

Aslında bunu düşünmek için kendini zorluyor sayılırdı. Çünkü her nedense aklı durmadan gazeteci Holly Thorne'a kayıp duruyordu.

Allah kahretsin, çok saf davranıyordu bu konuda ... çünkü Holly Thorne'un neden habire rüyalarına girip girip çıktığını çok iyi biliyordu. Bir kere, ona bakmak gözlere ziyafetti. Zekiydi de aynı zamanda. Yüzüne bir göz atsanız, kafasının içinde bir milyon dişli çarkın dönmekte olduğunu, hepsinin birbirine mükemmel uyduğunu, hepsinin iyi yağlanmış, sessiz ve verimli çalıştığını anlardınız.

Mizah anlayışı da vardı. Jim geri kalan günlerini ve rüyalarla

boğuşarak geçen gecelerini böyle bir kadınla paylaşmak için neler vermezdi! Gülmek genelde paylaşmanın bir fonksiyonu sayılırdı ... bir gözlemi, bir şakayı, bir anı paylaşmanın fonksiyonu. İnsan her an yalnız kalıyorsa, pek fazla gülemezdi. Eğer yine de gülüyorsa, duvarları yastıklarla kaplı bir odaya uzun süre kapatılmaya aday demekti.

Jim kadınlar konusunda hiçbir zaman pek başarılı sayılmazdı, bu nedenle de genellikle zamanının çoğu kadınsız geçerdi. Kabullenmek zorundaydı doğrusu ... şu son zamanlardaki gariplikler başlamadan önce bile zaman zaman geçinmesi zor bir erkek olagelmişti. Tam anlamıyla depresif sayılmasa da, hayatın ölümle yoldaş olduğunun çok fazla farkındaydı. Yaklaşan karanlığa kaygılanmaya her zaman pek hazırdı. Bir anı yakalayıp tadını çıkaramayacak kadar yavaş harekete geçerdi. Eğer ...

Gözlerini açtı, koltuğunda doğrulup dik oturdu. O anda ... beklediği bilinçlenme gelivermişti çünkü. En azından, bir bölümü. Chicago'da ne olacağını hâlâ bilmiyordu, ama kurtarması gereken insanların isimlerini biliyordu artık. Christine ve Casey Dubrovek.

Şaşırarak farkına vardığı ikinci bir şey de, bu insanların kendisiyle birlikte bu uçakta bulunuyor olmasıydı. Demek belki de sorun O'Hare Havaalanı'nın terminalinde ortaya çıkacaktı. Ya da tekerlekler yere değdikten hemen sonra. Yoksa kendisi onların karşısına bu kadar erken çıkarılmazdı. Genellikle kurtaracağı insanlarla tehlikeden birkaç dakika önce karşılaşırdı çünkü.

Geçen Mayıs ayından beri ona yol gösteren güçlerin dürtüsüyle ayağa kalktı, uçağın ön tarafına yürüdü, koltukların önünden sancak tarafına geçti, kuyruğa doğruldu. Ne yapmakta olduğunu bilmiyordu bile. Ama yirmi ikinci sıraya gelince durdu, orada oturan anneyle çocuğa baktı. H ve İ koltuklarında oturmaktaydılar. Kadın daha otuzuna gelmemişti. Tatlı bir yüzü vardı. Güzel sayılmazdı ama hoş ve zarifti. Çocuk beş altı yaşlarındaydı.

Kadın başını kaldırıp ona merakla baktı. Jim kendi sesinin, "Bayan Dubrovek?" dediğini duydu.

Kadın gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Özür dilerim ... sizinle tanışıyor muyduk?"

"Hayır, ama Ed bana bu uçağa bineceğinizi söyledi, yolda sizi bulmamı istedi." Ed'in bu kadının kocası olduğunu, bu ismi söylerken anlamıştı. Bu bilginin kendisine nereden geldiğini hiç bilmiyordu. Kadının koltuğunun yanına çömeldi, ona en tatlı gülümsemesini sundu. "Benim adım Steve Harkman. Ed satış departmanında çalışır, ben de reklam servisinde. Haftada bir düzine toplantıda karşılaşır, birbirimizi deli ederiz."

Christine Dubrovek'in madonna suratı parıldadı. "Ah, evet, sizden söz etmişti. Şirkete ... durun bakayım, bir ay önce mi girmiştiniz?"

"Altı hafta oluyor," dedi Jim. İçinden geldiği gibi konuşuyordu. Kendisi farkında olmasa bile, ağzından doğru sözlerin dökülece ğine güvenmekteydi. "Bu da herhalde Casey olmalı."

Küçük kız cam kenarındaki koltuktaydı. Başını kaldırdı, sayfaları açılınca kartonların kabardığı masal kitabından dikkatini bir süre için ayırdı. "Yarın altı yaşında olacağım, benim doğum günüm. Şimdi büyükannemle büyükbabama gidiyoruz. Onlar çok ihtiyar ama çok şeker insanlar."

Jim güldü, "Senin gibi bir torunları olduğu için de gurur duyuyorlardır herhalde," dedi.

***

Holly onun sancak tarafındaki ara yoldan yaklaşmakta olduğunu görünce öyle şaşırdı ki, neredeyse koltuğundan fırlayacaktı. Önce onun dosdoğru kendisine bakmakta olduğunu sandı, daha o yaklaşırken kendini itirafta bulunmaya hazırladı. "Evet, tamam, seni izliyor, seni kontrol ediyor, özel hayatını ihlâl ediyordum." Bir insanın özel hayatına burnunu soktuğu için özür dileme gereğini hissedecek pek az sayıda muhabir tanıyordu, ama nedense, daha üniversiteden gazeteci olarak mezun olduğundan bu yana hep kariyerini engelleyen bu dürüstlük duygusu yine yakasını bırakmıyordu. Neredeyse hayatındaki her şeyi bir kere daha berbat edecekti aynı duygu. Tam o sırada, Ironheart'ın kendisine değil, tam önünde oturan esmer kadına bakmakta olduğunu farketti. O zaman yutkundu Holly. Ayağa fırlayıp

itiraflara başlamak yerine koltuğunda aşağıya kaykıldı, az önce elinden bıraktığı havayolu dergisini yavaşça, bilinçli bir hareketle aldı, açıp okuyormuş gibi yüzüne tuttu. Ani hareket ederse, yüzünü o parlak sayfaların ardına saklayamadan Ironheart'ın dikkatini çekmekten korkuyordu.

Dergi Holly'nin de onu görmesini engellemekteydi, ama yine de, ağzından çıkan her kelimeyi duyabiliyor, kadının verdiği cevapların da çoğunu işitiyordu. Ironheart'ın kendini Steve Harkman olarak tanıtışını dinledi. Şirketin reklamcısı. İçinden, bu maskaralığın ne anlama geldiğini merak etti.

Tüm cesaretini topladı, başını yana kaydırıp derginin kenarından tek gözüyle baktı. Ironheart ara yola, kadının yanıbaşına çömelmişti. O kadar yakınındaydı ki, Holly tükürse onun üstüne gelirdi. Ama Holly hedefe tükürme konusunda da, gizli izleme konusunda olduğu kadar acemiydi.

Ellerinin titremekte olduğunu gördü. Dergi hafif hafif sallanıyordu elinde. Başını tekrar geri çekti, karşısındaki sayfalara baktı, sakin olmaya çalıştı.

***

"*Beni* nasıl tanıdınız peki?" diye sordu Christine Dubrovek.

"Şey, Ed ofiste ikinizin resmini hiç bulundurmuyor diyemem."

"Ha, doğru."

"Bakın, Bayan Dubrovek ..."

"Bana Christine deyin."

"Teşekkür ederim, Christine ... benim buraya gelip ikinizi böyle rahatsız etmemin başka bir nedeni var. Ed'in dediğine göre sen insanları tanıştırıp evlendirmeye pek meraklıymışsın."

Bu söz herhalde söylenmesi uygun bir söz olsa gerekti. Kadının zaten ışıl ışıl görünen yüzünde birden ampul yanmış gibi oldu. "Eh, birbirine iyi uyacağını sandığım insanları tanıştırmaktan hoşlanırım.

Hattâ bu konuda enikonu başarılı olduğumu da itiraf etmem gerek."

Casey Dubrovek birdenbire, "Sen insanları mı tanıştırıyorsun, anne?" diye sordu.

Christine altı yaşındaki bir çocuğun aklından geçenleri tahmin etmeye çalışarak, "Her zaman değil, tatlım," dedi.

"İyi öyleyse." Casey bir kere daha elindeki masal kitabına döndü.

Jim, "Mesele şu," diye konuşmaya başladı. "Ben Los Angeles'de yeniyim. Geleli daha sekiz hafta oldu. Bildiğin, klasik yalnız erkek tipiyim. Bekârların gittiği barlardan hoşlanmam, sırf kadınlarla tanışabilmek için jimnastik salonlarına üye olmak da bana ters gelir. Düşünüyorum da, bir bilgisayar şirketinin beni eşleyeceği kişi de tıpkı benim gibi çaresiz, karmakarışık biri olur."

Christine güldü. "Çaresiz ve karmakarışık gibi görünmüyorsun," dedi.

Yaklaşan bir hostes gülümseyerek Jim'in omzuna dokundu. "Özür dilerim, efendim, ama yolu tıkamanıza izin veremem."

"Ha, tabii, evet." Jim ayağa kalktı. "Bana bir dakika izin verin, yeter." Sonra Christine'e döndü. "Bakın, gerçi çok utanıyorum ama ... sizinle konuşmayı gerçekten çok istiyorum. Kendimi anlatmak istiyorum size. Bir kadında neler aradığımı falan. Belki tanıdığınız biri vardır ..."

"Tabii, çok hoşuma gider." Christine'in sesi öyle hevesli çıkıyordu ki inanılacak gibi değildi.

"Aaa, bakın, benim yanımdaki iki koltuk boş," dedi Jim birdenbire. "Belki yolun geri kalanında gelip orada oturursanız ..."

Kadının cam kenarındaki koltuklardan vazgeçmek istemeyeceğinden korkuyordu. Boğazına bir düğüm oturmuştu. Cevap bekledi.

Ama kadının kararsızlığı yalnızca bir iki sâniye sürdü. "Olur, neden olmasın?"

Hâlâ yanıbaşlarında durmakta olan hostes, başıyla bu planda bir sakınca görmediğini belli etti.

Christine, Jim'e döndü. "Casey pencereden aşağısını seyretmekten hoşlanır sanmıştım ama pek aldırdığı yok galiba. Hem zaten kanadın hemen arkasına oturmuşuz. Manzaranın çoğunu kanat kapatıyor."

Jim içindeki rahatlamanın nedenini pek anlamış değildi ... ama bugünlerde onu şaşırtan öyle çok şey oluyordu ki! "Güzel. Harika! Teşekkür ederim, Christine."

Christine Dubrovek'in kalkmasına izin vermek için bir adım geri çekildiğinde, onun arkasındaki koltukta oturan yolcuyu farketti. Zavallı kadın besbelli uçaktan çok korkuyordu. Dergiyi yüzüne tutmuş, kendi aklını korkularından uzaklaştırmaya çalışıyordu, ama elleri öyle titriyordu ki, dergi habire sallanmaktaydı elinde.

"Nerede oturuyorsunuz?" diye sordu Christine.

"Öbür tarafta, on altıncı sırada. Gelin, göstereyim."

Christine'le Casey birkaç küçük eşyayı toplarken o da tepedeki raftan tek el bagajını aldı, sonra onları önden dolaştırıp kendi yerine götürdü. Casey önde, annesi arkada yürüyordu.

Jim yerine oturmadan önce, içinden gelen bir duygu onu bir kere daha uçaktan korkan kadına bakmaya zorladı. Yirmi üçüncü sırada oturan o kadına. Kadın artık dergiyi indirmişti. Jim'e bakıyordu. Jim de tanıyordu onu.

Holly Thorne.

Şaşırıp kaldı Jim.

Christine Dubrovek, "Steve?" dedi.

Uçağın öbür tarafındaki gazeteci de anlamıştı Jim'in kendisini gördüğünü. Gözleri iri iri açılmış, olduğu yerde donmuştu. Oto farlarına yakalanmış geyik gibi.

"Steve?"

Jim başını eğip Christine'e baktı, "Şey, bir dakika izin ver bana, Christine," dedi. "Yalnızca bir dakika. Hemen dönerim. Burada bekle. Tamam mı?"

Öne yürüyüp bir kere daha sancak tarafına geçti.

Yüreği gümbür gümbür atıyordu Jim Ironheart'ın. Boğazı korkudan sıkışmıştı. Ama nedenini bilmiyordu bu korkunun. Holly Thorne'dan korkmadığını biliyordu. Onun burada oluşunun bir rastlantı olmadığını da hemen anlamıştı. Besbelli Holly onun sırrını keşfetmiş, peşine düşmüştü. Ama şu anda ona aldırdığı yoktu Jim'in. Keşfedilmek, maskesinden yoksun kalmak ... onu korkutan bunlar değildi. İçindeki kaygının asıl nedenini bilmemekle birlikte, o kaygının giderek artmakta olduğunun farkındaydı. Vücudundaki adrenalin kulaklarından fışkıracak düzeye gelmişti.

Orta yoldan gazeteciye doğru yürürken, o da ayağa kalkmak üzere davranıyordu. O sırada Holly'nin yüzüne, her şeye razı oluvermiş gibi bir ifade geldi, tekrar yerine oturdu. Ona bakmak şimdi de Jim'in hatırladığı kadar kolaydı, rahattı ... ama gözlerinin çevresinde cildi biraz koyu renkti. Uykusuz kalmış gibi.

Jim yirmi üçüncü sıraya gelince, "Haydi, gel," dedi, onun eline doğru uzandı.

Holly elini ona vermedi.

"Konuşmamız gerek," dedi Jim.

"Burada konuşabiliriz."

"Hayır, konuşamayız."

Az önce ona koridoru tıkamamasını söyleyen hostes yine yaklaşıyordu.

Holly elini vermeyince Jim onu kolundan tuttu, ayağa kaldırmaya çalıştı, içinden, inşallah onu sürükleyip oradan çıkarmama yol açmaz, diye geçirdi. Hostes herhalde daha şimdiden onun sapık bir Svengali olduğu kararına varmış olmalıydı. Uçaktaki en güzel kadınları çevresine toplayıp iskele tarafında kendine bir harem kurma peşinde olduğunu düşünüyordu belki de. Bereket versin Holly fazla direnmeden ayağa kalktı.

Jim onu tuvaletlerden birine doğru götürdü. Tuvaleti boş görünce Holly'yi içeriye itti, kendisi dönüp arkasına baktı. Hostesin bakıyor olmasından çekiniyordu. Ama hostes o sıra bir başka yolcuyla meşguldü. Kendisi de Holly'nin arkasından tuvalete girdi, kapıyı çekip kapattı.

Holly köşeye kısılmış, ondan uzak durmaya çalışıyordu ama yine de burun burunaydılar.

"Senden korkmuyorum," dedi.

"İyi. Korkmak için bir neden yok."

Tuvaletin çelik duvarları titreşimi çok iyi geçiriyordu. Motorların o derin uğultusu burada içeriye göre çok daha fazla duyulmaktaydı.

Holly, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sana ne diyorsam onu yapman gerek."

Holly kaşlarını çattı. "Bak, ben ..."

"Tıpatıp benim dediklerimi yapacaksın, hiç itiraz etmeyeceksin, çünkü itirazlara zaman yok." Jim'in sesi kesindi. Bunları niçin böyle söylediğinden kendisinin de zerre kadar haberi yoktu.

"Hepsini biliyorum aslında bu senin ..."

"Ne bildiğin umurumda değil. Şimdi önemi yok bunların."

Holly yine kaşlarını çattı. "Yaprak gibi titriyorsun."

Jim yalnız titremekle kalmıyor, buram buram da terliyordu. Tuvalet oldukça serindi, ama onun alnında boncuk boncuk terler belirmişti. Bir damlası sağ şakağından aktı, gözünün dışından aşağıya doğru kaydı.

Jim hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Uçakta ön tarafa gelmeni istiyorum. Bana yakın, daha önde bir yerde oturacaksın. Oralarda iki boş yer daha var."

"Ama ben ..."

"O eski yerinde, yirmi üçüncü sırada kalamazsın ... imkânsız bir şey!"

Holly pek de yumuşakbaşlı bir kadın değildi. Kendi kararlarını kendi verirdi. Ona emir verilmesine hiç alışkın değildi. "Orası benim yerim. Yirmi üç H. Bana asla zorla ..."

Jim sabırsız bir sesle, "Orada oturursan öleceksin," dedi.

Holly ne kadar şaşırdıysa, Jim de bir o kadar şaşırmıştı. Çok şaşkındılar ikisi de. "Ölmek mi? Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Ama tam o sırada ... istemediği bilgi geliverdi Jim'e. "Ah, Tanrım. Ah, ulu Tanrım. Düşüyoruz."

"Ne?"

"Uçak." Jim'in yüreği, uçağı havada tutan o motorlardan daha hızlı atmaya başlamıştı. "Düşüyoruz. Tâ aşağıya."

Holly'nin yüzündeki o anlamamış ifadenin silinip yerine korku dolu bir anlayış geldiğini gördü. "Bu uçak düşecek, öyle mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Yakında. Yirminci sıranın arkasında kalanların hemen hemen hiçbiri sağ kalmayacak." Ne söylemekte olduğunu ağzından çıkıncaya kadar bilmiyordu. Kendi kelimelerini duyduğunda dehşete kapılıyordu. "İlk dokuz sıranın sağ kalma ihtimali arkaya göre biraz daha fazla, ama o da yetmez. Benim oraya taşınmak zorundasın."

Uçak sarsıldı.

Holly kazık kesildi, çevresine korkuyla bakındı. Sanki tuvalet duvarlarının üstlerine çökmesini bekliyordu.

"Hava boşluğu," dedi Jim. "Yalnızca hava boşluğu. Daha bizim ... birkaç dakikamız var."

Holly onun hakkında yeterince şey öğrenmiş olduğu için bu kehanete de inanabildi. Hiç kuşku belirtmedi. "Ölmek istemiyorum."

Jim giderek artan bir telaşla onu omuzlarından yakaladı. "Bu yüzden ön tarafa gelmek zorundasın. Benim yanımda otur. On ile yirmi arasındaki sıralarda hiç kimse ölmeyecek. Yaralanmalar olacak. Birkaçı ciddi. Ama o bölümde ölen olmayacak. Çoğu da kazadan sapasağlam çıkacak. Şimdi Tanrı aşkına gel artık."

Kapının kulpuna uzandı.

"Dur. Pilota söylemen gerek."

Jim başını iki yana salladı. "Yararı olmaz."

"Ama belki onun yapabileceği bir şey vardır ... belki olmasını engeller."

"Yapabileceği bir şey olsa bile bana inanmaz ... ona ne söyleyebilirim ki? Düşüyoruz, evet, ama nedenini bilmiyorum. Belki havada bir çarpışma, belki gövdede kusur, belki de uçakta bomba var. Her şey olabilir."

"Ama sen psişiksin. Çaba gösterirsen daha fazla ayrıntı da görebilmen gerekir."

"Beni psişik sanıyorsan, demek hakkımda sandığın kadar çok şey bilmiyorsun."

"Elinden geleni yapmak zorundasın."

"Bak, kızım, yapardım ... deli gibi uğraşırdım ... eğer bir yararı olacak olsaydı. Ama yararı yok."

Korkuyla merak Holly'nin yüzündeki ifadeyi ele geçirmek için savaşa tutuşmuş gibiydiler. "Psişik değilsen ... nesin sen?"

"Bir araç."

"Araç mı?"

"Birisi ya da bir şey ... beni kullanıyor."

DC-10 bir kere daha sarsıldı. Oldukları yerde dondular, ama uçak inişe geçmedi. Eskisi gibi yoluna devam etti. Üç koca motoru uğuldayıp duruyordu. Yine hava boşluğu.

Holly onun koluna sarıldı. "Onca insanın ölmesine izin veremezsin!"

Bir suçluluk duygusu Jim'in göğsünde ve karnında düğüm oluverdi. Uçaktaki diğer insanların ölümünden kendini sorumlu tutma duygusu.

"Ben o kadınla kızı kurtarmak için buradayım, başkalarını değil," dedi.

"Bu iğrenç bir şey."

Jim tuvaletin kapısını açarken, "Ben de hoşlanıyor değilim, ama durum böyle," dedi.

Holly onun kolunu bırakmadı. Tekrar hırsla çekiştirdi. Yeşil gözlerinde hayalet görmüş gibi bir ifade vardı. Belki de enkaz arasında yatan cesetleri görüyordu zihninde. Yine aynı şeyi, bu sefer hırslı bir

fısıltıyla tekrarladı. "Onca insanın ölmesine izin veremezsin."

Jim sabırsızlıkla, "Ya benimle gel, ya da diğerleriyle birlikte öl," dedi.

Tuvaletten çıktığında Holly de çıkıp onu izledi. Ama Jim giderken, onun peşinden gelip gelmediğini bilmiyordu. İnşallah geliyordur, diye dua edip durmaktaydı içinden. Kendisi diğer insanların ölmesinden sorumlu tutulamazdı, çünkü onlar, Jim uçakta olmasa bile, nasılsa öleceklerdi. Kaderleri böyleydi. Zaten Jim buraya onların yazgısını değiştirmek için gönderilmiş değildi. Bütün dünyayı kurtaramazdı ki! Kendisine rehberlik eden her kimse, ona güvenmek zorundaydı. Ama Holly Thorne ölürse, bundan kendisinin sorumlu olacağı kesindi. Çünkü Jim farkında olmadan onu buraya çekmiş olmasa, hiç binmeyecekti Holly bu uçağa.

Jim koltukların arasından öne doğru ilerlerken soldaki camlardan dışarıya, masmavi gökyüzüne baktı. Alttaki o koca boşluğu tüm gücüyle hissetti, midesi ağzına gelir gibi oldu.

On altıncı sıradaki yerine vardığında arkasına bakma cesaretini gösterdi. Holly'nin hemen peşinden yürümekte olduğunu görünce içi rahatladı.

Kendisiyle Christine'in koltuklarının hemen arkasındaki iki boş koltuğu gösterdi.

Holly başını iki yana salladı. "Ancak sen de yanıma oturursan. Konuşmamız gerek."

Jim, Christine'e baktı, sonra Holly'ye döndü. Zamanın yavaş yavaş uçup gittiğinin fena halde farkındaydı.. Korkunç çarpma anı yaklaşıyordu. İçinden gazeteciyi kucakladığı gibi zorla koltuğa oturtmak, güvenlik kemerini bağlamak, kalkmasına izin vermemek geldi. Ama güvenlik kemerlerinin kilidi yoktu ki!

Jim öfkesini saklamayı beceremeden, sıkılı dişleri arasından konuştu. "Benim yerim onlarla," dedi. Christine ve Casey Dubrovek'den söz ediyordu.

Alçak sesle konuşmuştu. Holly'nin kullandığı ses tonuyla. Ama diğer yolcular dönüp onlara bakıyorlardı artık.

Christine kaşlarını çatarak eğildi, arkaya, Holly'ye doğru baktı,

"Bir terslik mi var, Steve?" diye sordu.

"Hayır. Her şey yolunda," diye yalan söyledi Jim.

Pencerelere doğru baktığında yine mavi gökleri gördü. Geniş. Boş. Aşağılarında kaç mil vardı acaba?

Christine bu sefer, "İyi görünmüyorsun," dedi.

Jim yüzünün hâlâ parlak bir ter tabakasıyla kaplı olduğunu anladı. "Biraz sıcak geldi. Şey, bak, eski bir arkadaşıma rastladım. Bana beş dakika izin verir misin?"

Christine gülümsedi. "Tabii, tabii. Ben zihnimden en uygun insanlar listesini tarıyorum."

Jim bir an için onun neden söz ettiğini anlayamadı. Sonra birden hatırladı. Kendisi ondan evlenmesine yardımcı olmasını istemişti. "İyi," dedi. "Harika. Hemen dönerim, konuşuruz."

Holly'yi on yedinci sıraya oturttu, kendisi de onun yanına, koridor kenarındaki koltuğa geçti.

Holly'nin öbür yanında büyükanne tipli bir kadın vardı. Çiçekli kumaştan bir elbise giymişti. Mavimsi saçları bukle bukleydi. Derin bir uykuya dalmış, hafif hafif horlamaktaydı. Altın çerçeveli gözlüğü, inip kalkan göğsünde, zincir ucunda sallanıyordu.

Holly, Jim'e doğru eğilip alçak sesle fısıldayarak konuştu. Sesinin en yakın koltuklardan bile duyulmamasına çalışıyor, ama yine de kesin ve inançlı bir tonda konuşuyordu. "Onca insanın ölmesine izin veremezsin."

"Bunu konuşmuştuk," dedi Jim. Onun da sesi az duyulan yükseklikte, ama Holly'ninki kadar kararlıydı.

"Senin sorumluluğun..."

"Ben bir tek kişiyim!"

"Ama çok özel bir kişisin."

"Ben Tanrı değilim," diye sızlandı Jim.

"Pilotla konuş."

"Tanrım, hiç aman bilmiyorsun."

"Pilotu uyar," diye fısıldadı Holly.

"Bana inanmaz."

"O zaman yolcuları uyar."

"Bu kısımda herkesi alacak kadar koltuk yok."

Holly çok kızıyordu ona. Sesi alçaktı ama öyle yoğundu ki, Jim ne ondan gözlerini kaçırabiliyor, ne de söylediklerini kulakardı edebiliyordu. Holly tek elini onun koluna dayadı, canını acıtacak kadar sıktı. "Allah kahretsin, belki onlar kendi canlarını kurtarmak için bir şeyler yapabilirler."

"Panik yaratır, o kadar."

"Eğer daha çok kişiyi kurtarabilecekken ölmelerine izin verirsen, bu cinayet sayılır," diye diretti Holly'nin fısıltısı. Gözlerinde öfke parıldıyordu.

Bu suçlama Jim'i çok sarstı. Göğsüne çekiç darbesi inmiş gibi oldu. Bir an soluk alamadı. Konuşabildiği zaman sesi çatlıyordu. "Ben ölümden nefret ederim. İnsanların ölmesini istemem, nefret ederim bundan. İnsanları kurtarmak, bu dünyadaki tüm acıları durdurmak isterim. Ama ancak elimden geleni yapabilirim."

"Cinayet," diye direndi Holly.

Jim'e yapmakta olduğu şey büyük haksızlıktı. Omuzlarına yüklemek istediği büyük sorumluluğu Jim taşıyamazdı ki! Dubrovek'leri kurtarabilirse, iki mucize gerçekleştirmiş olacaktı. Hem annenin, hem de çocuğun kaderi değişecekti. Ama onun yeteneklerine yabancı olan Holly'ye iki mucize yetmiyordu. Üç, dört, beş, on, yüz mucize bekliyordu o. Jim üzerine büyük bir ağırlığın çökmekte olduğunu hissetmekteydi. Koca uçağın toplam ağırlığı onu eziyor, yere bastırıyor gibiydi. Bu suçu Jim'in üzerine atması doğru bir şey değildi, haksızlıktı. Eğer mutlaka birini suçlamak istiyorsa, Tanrı'ya çatması gerekirdi. Uçağın düşmesi kararı ona ait değil miydi başlangıçta?

"Cinayet!" Holly'nin parmakları Jim'in koluna daha da çok battı.

Jim ondan akıp gelen öfkeyi, güneşi yansıtan metal gibi algılayabiliyordu. Düşündü. Birdenbire bu durumun *Freudian* sayılabilecek bir şey olduğunu kavradı. Holly'nin uçaktaki herkesi

kurtarmama karşısında duyduğu öfke, kendisinin de bu işi beceremekten duyduğu öfkeden fazla değildi. Aslında Holly'nin öfkesi de Jim'inkinin bir yansımasıydı.

"Cinayet," diye tekrarladı Holly. Besbelli bu suçlamanın onu ne kadar derin etkilediğinin farkındaydı.

Jim onun güzel gözlerine baktı, içinden onu tokatlamak, yumruklamak, tüm gücüyle vurup bayıltmak geldi. Bir daha kendi kafasındaki düşünceleri alıp böyle seslendirmesin diye. Gözlem yeteneği çok büyüktü Holly'nin. Jim onun haklı olduğunu görüyor, bu yüzden nefret ediyordu ondan.

Vurmak yerine, ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Holly.

"Uçuş sorumlusuyla konuşmaya."

"Ne konuda?"

"Sen kazandın, tamam mı? Sen kazandın."

Jim uçağın arka tarafına doğru yürürken yanından geçtiği insanlara bakıyor, birçoğunun az sonra öleceğini bilmek kanını donduruyordu. İçindeki çaresizlik duygusu giderek yoğunlaşırken hayal gücü de gelişti, o insanların derisinin içindeki kurukafaları, tenlerinden parıltı saçan kemikleri görebilmeye başladı. Yaşayan ölülerdi hepsi. Korkudan içinin bulandığını hissetti. Kendisi için değil, onlar için korkuyordu.

Uçak gökyüzündeki bir çukurun üzerinden geçiyormuş gibi eğildi, sarsıldı. Jim dengesini bulabilmek için bir koltuğun arkasını yakaladı. Ama bu sarsıntı, onun beklediği büyük sarsıntı değildi.

Uçuş görevlileri uçağın arka tarafına toplanmışlardı. Çalışma alanıydı orası onların. Az sonra servis yapacakları yemek tepsilerini hazırlıyorlardı. Karma bir gruptu. Erkekli kadınlıydılar. Bir ikisi yirmi ile otuz yaş arasındaydı ama içlerinde ellisine yakın olanları da vardı.

Jim aralarında en yaşlı olanına yaklaştı. Göğsündeki rozete bakılırsa adı Evelyn'di.

En yakındaki yolcular bile epey uzakta olduğu halde, Jim yine de alçak sesle, "Pilotla konuşmam gerekiyor," dedi.

Evelyn bu öneriye şaşırdıysa bile renk vermedi. Ona öğretildiği gibi gülümsedi. "Üzgünüm, efendim, ama buna imkân yok. Sorun her neyse, eminim ben yardımcı olabilirim ..."

"Bakın, demin tuvaletteydim ... bir şey duydum. Yanlış bir ses." Yalan söylüyordu Jim. "Normal motor sesi değildi."

Kadının gülümsemesi biraz daha genişledi ama içtenliği de hayli azaldı. Ondan sonra da hemen "korkan yolcuyu sakinleştirme" davranışlarını benimsedi. "Bakın, uçuş sırasında pilot hızı değiştirdikçe motorların sesinin değişmesi son derece doğal bir şeydir ve ..."

"Onu biliyorum." Jim sesinin mantıklı bir adam gibi çıkmasına çalışıyordu. Başka türlü sözünü dinletemezdi kadına. "Ben çok uçuş yaptım. Bu seferki farklıydı." Yine yalan söyledi. "Uçak motorlarını iyi bilirim. McDonnell Douglas'da çalışıyorum. DC-10'ları biz tasarımlayıp hazırladık. Bu uçağı iyi bilirim. Tuvalette duyduğum ses yanlış bir sesti."

Kadının gülümsemesi sarsıldı. Jim'i ciddiye almaya başladığı için değilse bile, bu seferkinin daha *yaratıcı* bir korkak olduğuna kanaat getirdiği için.

Diğer görevliler de yemek servisini yarıda kesmiş, Jim'e bakıyorlardı. Besbelli bu adamın sorun çıkarıp çıkarmayacağına karar vermeye çalışıyorlardı.

Evelyn kelimelerini dikkatle seçerek konuştu. "Eh, aslında her şey mükemmel işliyor. Havanın biraz sarsması dışında..."

"Kuyruk motoru," dedi Jim. Bu seferki yalan değildi. İlham doluyordu yine içine. Bilmediği sözlerin, o bilmediği kaynaktan gelip ağzından dökülmesine izin veriyordu. "Vantilatör takımı yerinden çıkmaya başladı. Pervane kanatları fırlarsa o ayrı olay ... parçaları kontroldan çıkmaz o kadar. Ama eğer komple vantilatör takımı yerinden çıkarsa, neler olacağını Tanrı bilir."

Korkunun bu kadar spesifik bir şeye dayalı olması, uçaktan korkan normal bir yolcudan ayırmış, farklılaştırmıştı onu. Tüm uçuş ekibi ona, saygıyla değilse bile, kuşkulu ve düşünceli gözlerle bakmaya başlamıştı.

Evelyn yine eğitimine sığındı, "Her şey yolunda," dedi. "Ama bir motor kaybetsek bile, geri kalan iki motor bizi yolumuza devam ..."

Jim heyecanlanmaya başlıyordu. Kendisini yöneten o yüksek güç besbelli bu insanları ikna edebilmesi için neye ihtiyacı varsa, hepsini verme kararındaydı. Belki de uçaktaki tüm yolcuları kurtarmak için bir şeyler yapılabilirdi gerçekten.

Etkileyici ve sakin kalmaya çaba gösterirken kendi sesini duydu. "O motorda kırk bin libre itme gücü var. Gerçek bir canavar sayılır. Eğer patlarsa, bomba patlamış gibi olur. Kompresörler geri teper, otuz sekiz titanyum vantilatör kanatları, hattâ rotorun parçaları şarapnel gibi dışarıya doğru patlar, kuyrukta delikler açar, fren pedallarını ve kaldırıcıları mahveder ... Uçağın tüm kuyruk kısmı parçalanabilir."

Uçuş görevlilerinden biri, "Belki de birimizden biri Kaptan Delbaugh'ya bundan söz etse iyi olacak," dedi.

Evelyn hemen itiraz etmedi.

"Ben bu motorları iyi bilirim," diye üsteledi Jim. "Kaptan pilota anlatabilirim. Beni uçuş kabinine götürmek zorunda değilsiniz. Enterkomdan konuşayım onunla."

Evelyn, "McDonnell Douglas'ta mı çalışıyorum demiştiniz?" diye sordu.

"Evet. On iki yıldır mühendisim orada." Bu da yalandı.

Evelyn artık kendisine öğretilen standart cevapların sağlıklı olduğu konusunda pek de o kadar emin sayılmazdı. Jim neredeyse ikna etmeyi başarmıştı onu.

Umutları kabararak konuşmayı sürdürdü. "Kaptanınız iki numaralı motoru kapatmalı. Kapatır da yolun geri kalanını bir ve üç numaralı motorlarla alırsa, hepimiz sağ salim kurtuluruz bu işten."

Evelyn öbür üç uçuş görevlisine baktı, iki tanesi başlarıyla evet işareti yaptı. "Herhalde bir zararı olmaz ... belki de ..."

"Haydi," dedi Jim telaşla. "Pek fazla zamanımız kalmamış olabilir."

Evelyn'in peşisıra oradan çıktı, sancak tarafındaki yoldan öne doğru ilerlediler.

O sırada uçak bir patlamayla sarsıldı.

Evelyn yüzükoyun yere devrildi, Jim de öne savruldu, kadının üzerine düşmemek için bir koltuğa sarıldı, bu yüzden yana kayıp oradaki yolcuya çarptı, uçak sarsılırken o da yeri boyladı. Derken yemek tepsilerinin üstüste yere düşerken çıkardığı gürültüyü duydu. İnsanlar şaşkınlık çığlıkları atıyor, korkularını seslendiriyorlardı. İncecik bir çığlık daha duyuldu. Jim ayağa kalkmaya çabalarken uçağın burnu aşağıya doğru eğildi, irtifa kaybetmeye başladılar.

***

Holly on yedinci sıradaki koltuktan kalkıp Christine Dubrovek'in yanına oturdu, kendini Steve Harkman'ın bir arkadaşı olarak tanıttı ve tam o sırada o iç bulandırıcı şok dalgasıyla oturduğu yerden fırladı. Patlama sesini ikinci bir gümbürtü izledi. Sanki bir şey çarpmıştı uçağa.

"Anne!" Kemer bağlama ışıkları yanık olmadığı halde, Casey'nin güvenlik kemeri yine de bağlıydı. Öne fırlamamıştı ama kucağındaki kitaplar yerlere saçıldı. Gözleri korkudan iri iri açılmıştı.

Uçak hâlâ irtifa kaybediyordu.

"Anne?"

"Bir şey yok, yavrum," dedi Christine. Korkusunu kızından saklamaya çalıştığı belliydi. "Titreşim yalnızca. Bir hava boşluğu."

Hızla düşüyorlardı.

"Holly, "Bir şey olmayacak size," derken Christine'in üzerinden eğilmiş, verdiği güvenceyi küçük kızın da duymasını sağlamaya çalışıyordu. "Burada kalır, hiç kıpırdamaz, koltuklarınızdan kalkmazsanız ikinize de bir şey olmayacak."

Havayı delen bir bıçak gibi iniyorlardı ... bin fit ... iki bin ... Holly telaşla kendi kemerinin tokasını taktı.

... üç bin ... dört bin ...

İlk korku ve panik dalgası yolcuları sarmaya başlıyordu. Ama

ardından çabucak soluksuz bir sessizlik sardı ortalığı. Herkes koltuğunun kollarına sarıldı, yaralı uçağın zamanında açıyı düzeltip düzeltemeyeceğini görmek üzere bekledi.

Holly'yi çok şaşırtan bir şey oldu o sıra. Uçağın burnu yavaş yavaş kalktı. Yatay durumda uçmaya başladılar.

Yolcu kabininde rahatlama belirten iç çekişleri duyuldu, ardından tek tük alkış sesleri işitildi.

Holly dönüp Christine'le Casey'e sırıttı. "Bir şey olmayacak. Hepimiz kurtulacağız."

O sırada hoparlörden kaptanın sesi duyuldu. Motorlardan birini kaybettiklerini söylüyordu. Geri kalan iki motorla yine de uçabilecekleri konusunda güvence verdi. Bununla birlikte, O'Hare'den daha yakın bir havaalanına inmenin daha iyi olacağını açıkladı. Yolculara gösterdikleri sabırdan ötürü teşekkür etti, bir bakıma, başlarına gelebilecek en kötü şeyin birazcık rahatsızlıkla kalacağını ima etmiş oldu.

Az sonra Jim Ironheart koltuklar arasındaki yolda belirdi, Holly'nin yanına çömeldi. Ağzının köşesinde bir kan damlası parıldıyordu. Besbelli sağa sola savrulmuş, bir yerlere çarpmıştı.

Holly öyle mutluydu ki, içinden onu öpmek geliyordu. "Başardın," dedi Jim'e. "Değiştirdin. Her nasılsa, gerekli farkı sağladın."

Ironheart'ın yüz ifadesi çok ciddiydi. "Hayır," dedi. Holly'ye biraz daha yaklaştı, ağzını onun kulağına getirdi, daha önceki gibi yine fısıltıyla konuşmaya hazırlandı. Ama Holly, Christine Dubrovek'in söylelenlerden birazını duyabileceği kanısındaydı. Jim, "Geç kalındı," dedi.

Holly midesine yumruk yemiş gibi oldu. "Ama uçak düz uçuyor."

"Parçalanan motorun parçaları kuyruğu deldi. Hidrolik hatların çoğu parçalandı, parçalanmayanlar da delik deşik. Yakında uçağı yönlendiremeyecekler."

Holly'nin demin eriyip giden korkusu şimdi buz kristalleri gibi yeniden belirdi.

Düşeceklerdi.

Holly, "Sen neler olduğunu biliyorsun," dedi. "Kaptanın yanında olman gerekirdi, burada değil."

"Geçti artık. Geç kaldım."

"Hayır. Hiçbir zaman ..."

"Artık yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Ama ..."

Uçuş görevlilerinden biri gözüktü. Sarsılmıştı ama sesi sakin çıkıyordu. "Beyefendi, lütfen koltuğunuza oturun."

"Peki, oturayım," dedi Jim. Önce Holly'nin elini tuttu, sıktı. "Korkma," dedi. Sonra Christine'e ve Casey'e baktı. "Size bir şey olmayacak," dedi.

Tekrar on yedinci sıraya döndü, Holly'nin tam arkasına oturdu. Holly onu göremediğine çok kızıyordu. Onu görmek moralini düzeltiyordu çünkü.

***

Kaptan Sleighton Delbaugh yirmi altı yıldır hayatını pilot kabinlerinde, yolcu uçaklarını uçurarak kazanan biriydi, son sekiz yıl da ekip başıydı. Nice sorunun üstesinden gelmiş, nicesinden kaçınmayı başarmıştı. Bu sorunlardan bazıları kriz doğuracak kadar ciddi şeyler olmuştu. Kaptan Delbaugh, United Havayolları'nın sürekli açtığı eğitim ve bilgi yenileme kurslarından yararlanan biriydi. Modern bir uçakta başlarına gelebilecek her şeyle başa çıkabileceğine inanmıştı. Ama 246 uçuş numaralı seferdeki bu olaya inanmak gerçekten zordu.

İki numaralı motor bozulunca koca kuş planlanmamış bir inişe geçmiş, kontrollar pilotun elinde donuvermişti. Sonunda açıyı düzeltmeyi başarmışlar, inişi de büyük ölçüde yavaşlatabilmişlerdi. Ama şu anda on bir bin fitlik irtifa kaybetmiş olmak onların baş derdi sayılamazdı.

"Sağa dönüyoruz," dedi Bob Anilov. Anilov, Delbaugh'nun yardımcısı ve uçağın birinci subayıydı. Kırk üç yaşında, pırıl pırıl, mükemmel bir pilottu. "Hâlâ sağa dönüyoruz. Kilitleniyor, Slay."

Uçuş mühendisi Chris Lodden de, "Kısmi hidrolik arızamız var," dedi. İçlerinde en genci oydu ve hosteslerin de gözdesiydi. Bunun nedeni bir bakıma Chris'in temiz yüzlü çiftlik çocuklarına benzemesiydi ama daha çok o utangaç halinden kaynaklanıyordu. Uçuş ekiplerinde sıkça rastlanan o kendinden emin adamlardan çok farklı bir görünümü vardı bu yüzden. Chris, Anilov'un arkasındaki yerde oturuyordu. Mekanik sistemlerin denetimi onun sorumluluğundaydı.

Anilov, "Sağa doğru daha da hızlı dönüyor," dedi.

Delbaugh çoktan sol pedal, sol teker uygulamasına geçmişti. "Allah kahretsin!"

Anilov, "Etkilemiyor," dedi.

Chris Lodden, "Kismi arıza değil," diyerek önündeki aletlere tıp tıp vurdu. Sanki gördüğü işaretlere inanamıyormuş gibiydi. "Bu nasıl olabilir?"

DC-10'da üç tane hidrolik sistem vardı, yedekleme tertibatı da çok iyi tasarımlanmıştı. Her şeyi kaybetmiş olmalarına imkân yoktu. Ama ... kaybetmişlerdi işte.

O sırada pilot kabininde Pete Yankowski de bulunmaktaydı. Denver'deki uçuş okulu hocalarından olan Yankowski, Chicago'daki kardeşini görmeye gidiyordu. Bu uçağa binmişti o da.. Şu anda uçuş ekibinin gözlemci üyesiydi. Kelleşmeye başlayan kızıl saçlı kafasıyla, Delbaugh'un tam arkasındaki koltuktaydı. "Ben gidip kuyruğa bakayım, hasar tesbiti yapayım," dedi.

Yankowski giderken Lodden, "Elimizde kalan tek kontrol, motorun itme gücü," diye bilgi verdi.

Kaptan Delbaugh zaten o gücü kullanmaya başlamıştı. Sağdaki motora yükleniyor, soldakine geçerken artırıyordu. İstenmeyen dönüşten kurtulabilmek için. Sola dönüş gereğinden fazla olunca, yine iskele motoruna yükleniyor, eski doğrultuyu buluyordu.

Uçuş mühendisinin yardımıyla Delbaugh, kuyruktaki dış ve iç kaldırıcıların kaybedildiğini anlamış bulunuyordu. Kanatlardaki iç

aileronlar ölmüş durumdaydı. Dış aileronlar da öyle. Flaplar ve spoylerler için de aynı şey geçerliydi.

DC-10'un kanat ucundan kanat ucuna eni yüz elli beş fitti. Gövdesi yüz yetmiş fit uzunluğundaydı. Uçak denilemeyecek kadar iriydi. Havada giden bir gemi sayılırdı. "Jumbo Jet" kelimesinin en tipik örneğiydi. Şimdi de bu koca uçağı yönlendirmek için ellerindeki tek çare iki tane General Electric/Pratt & Whitney motordu. Böyle bir şey, oto sürücüsünün yönü ayarlamak için kendi vücut ağırlığını sağa ya da sola vermesinden pek az farklıydı.

***

Kuyruk motorunun patlamasından bu yana henüz birkaç dakika ancak geçmişti. Hâlâ havadaydılar.

Holly Tanrı'ya inanırdı. İnanışı öyle hayatını değiştiren müthiş bir tecrübe geçirmiş olmasından ötürü değil, inanmamanın çok korkunç olduğunu gördüğü içindi. Metodist mezhebinde büyütülmüş, bir süre Katolikliğe geçip geçmemeyi düşünmüş, ama ne tür bir Tanrı'yı tercih ettiği konusunda pek bir karara varamamıştı. Protestan mezheplerindeki gri takım elbiseli papazın temsil ettiğini mi, daha ciddi olan Katolik inancını mı, yoksa bambaşka bir şeyi mi? Günlük hayatında, her sorunun çözümü için gözlerini göklere dikenlerden değildi. Yemeğe başlamadan dua ettiğine ancak Philadelphia'da oturan annesiyle babasını ziyarete gittiği zamanlar rastlanırdı. Şu anda dua etmeye başlasa, kendini pek ikiyüzlü hissedecekti. Ama yine de Tanrı'nın merhamet göstereceğini, DC-10'daki yolcuları koruyacağını ümit ediyordu. Tanrı ya da Tanrıça olsun, şu ya da bu mezhebi tercih ediyor olsun, yine de!

Christine, Casey ile birlikte, masal kitaplarından birini okuyordu. Birtakım hayvanların serüvenleriyle oyalamaya çalışıyordu kızını. Deminki patlamayı unutturmaya çalışıyordu ona. Çocuğa bu kadar yoğun bir ilgiyle eğilmesi, asıl duygularını açığa vurmaya yetiyordu aslında. Belânın bitmiş olmadığının farkındaydı o da.

Dakikalar geçerken Holly giderek inkâr tarafına kaymaya başladı. Jim Ironehart'ın söylediğini kabul edemiyordu. Mesele

kendisinin, Jim'in ya da Dóbrovek'lerin sağ kalacağından kuşku duyması değildi. Jim kaderle savaşa kalkıştığında çok başarılı olabildiğini kanıtlamıştı çünkü. Holly şu orta koltuklarda hayatlarının güvende olduğundan oldukça emindi, çünkü Jim öyle söylemiş, öyle söz vermişti onlara. Holly'nin inkâr etmek istediği, daha doğrusu inkâr etmek *zorunda kaldığı* şey, uçak yolcularından bu kadar çoğunun ölecek olmasıydı. Yaşlısı genci, erkeği kadını, masumu suçlusu ... hepsinin aynı olay sonucu, birarada ölmesi, bir kayalığa, tarlaya düşüp, yanan jet yakıtının arasında kavrulması, hayatlarını gururla, insana saygı duyarak yaşamış olanlara hiçbir ayrıcalık tanınmaması ... kabul edebileceği bir şey değildi onun.

***

Iowa göklerinde, 246 uçuş numaralı uçak Minneapolis merkezinin alanından çıktı. Denver merkezinden sonraki ilk hava trafik kontrolu buradaydı. Şimdi artık Chicago merkeziyle ilişkideydiler. Hidrolikler işlemeyince Kaptan Delbaugh, United Havayolları'nın Chicago yetkilisiyle ilişki kurup, O'Hare yerine en yakın büyük havaalanına iniş izni aldı ... o da Dubuque-Iowa'ydı. Uçağın kontrolunu Anilov'a devreden Delbaugh, Chris Lodden'le birlikte bu krizden kurtulma yollarını aramaya koyuldu.

İlk adım olarak San Fransisco Uluslararası Havaalanı'ndaki Sistem Uçak Bakım (SAM) merkezini aradı. SAM merkezi United'ın merkez bakım üssüydü. Dev bir merkezdi. On bin kişiyi aşan bir kadrosu vardı.

Delbaugh sakin bir sesle, "Burada bir durum var," dedi. "Komple hidrolik arızası. Bir süre havada kalabiliriz, ama manevra yapamıyoruz."

SAM'da United'ın kendi kadrosuna ek olarak, her model uçaktan anlayan uzmanlar üç vardiya halinde çalışırdı. General Electrik'den de CF-6 motorları bilen biri vardı. McDonnell Douglas'ın da adamı vardı. O da DC-10'lar için bulunuyordu orada. El kitapları, referans rehberleri, bilgisayarla anında ulaşılabilecek bir yığın veri ellerinin altındaydı. Ayrıca United filosunun her uçağının ayrıntılı

geçmişi de ellerinde hazırdı. Delbaugh ile Lodden'e bu uçağın ömrü boyunca başına gelmiş gelecek her olayı anlatabilirlerdi. Bakımlarında neler yapıldığını da, koltuk kaplamalarının en son ne zaman değiştirildiğini de ... Tek bilemeyecekleri, yolcuların koltuk aralarına son on iki aylık süre içinde ne kadar bozuk para düşürmüş olabileceğiydi.

Delbaugh onların kendisine, apartman kadar büyük bir uçağı, kaldırıcısız, dümen frensiz, aileronsuz ve hiçbir manevra aracı olmaksızın nasıl uçurabileceğini de söyleyebileceklerini ummaktaydı. En ileri pilotluk kurslarında bile, pilotun elinde bir miktar kontrolun sağlam kalacağı varsayılırdı. SAM'dakiler önce tüm hidrolik sistemin gittiğini kabul etmekte zorluk çektiler, bir miktar hasar olduğunu sandılar. Delbaugh sonunda derdini onlara anlatmayı başardı. Bu çok üzdü onu. Çünkü tecrübeli pilotların kriz karşısında sürdürmeleri gereken sükûneti korumak istiyordu o da. Hele genç pilotların önünde! Ama bu yetmiyormuş gibi, bir de kendi öfkeli sesinin verdiği korku sözkonusuydu. Öyle bağırdıktan sonra, sakin olduğuna kendini inandırmakta da güçlük çekmeye başladı.

Denver'li uçuş hocası Pete Yankowski uçağın arka tarafına doğru çıktığı geziden döndü, pencereden baktığında, kuyruğun yatay kısmında elli santimlik bir delik gördüğünü bildirdi. "Herhalde benim göremediğim başka hasarlar da vardır," dedi. "Sanırım uçan kıymıklar mahvetti arka kısmı. Hidrolik sistem de oradan geçiyor. Neyse, basıncımız düşmedi hiç değilse."

Delbaugh karnında düğümlenen sinirlere kızarak, sağ salim evlerine dönüşleri kendisine bağlı olan iki yüz elli üç yolcuyla on kişilik uçuş ekibini düşünerek, SAM'a Yankowski'nin söylediklerini anlattı, sonra ciddi biçimde yaralanmış uçağı nasıl uçurabileceğine dair bilgi istedi. San Fransisco'daki uzmanların uzun tartışmalar sonunda hiçbir öneride bulunamadıklarını görünce pek şaşırmadı. Kendisi onlardan imkânsız bir şey istemişti. Kontrolsuz uçağa nasıl hakim olabileceğini söylemelerini istemişti. Yani Tanrı ondan ne istiyorsa, o da uzmanlardan aynı şeyi istemişti.

United'ın yetkilisiyle de iletişimi kesmiyordu. Yetkili zaten United'ın uçan tüm donanımını izlemekten sorumluydu. Telsizin bir kanalı yetkiliye, ikincisi SAM'a bağlıydı. Tabii aynı kanallara sayısız

insan da girebiliyordu. Meraklı, ilgili, bilgili kimseler. Ama onlar da bir öneride bulunamıyorlardı.

Delbaugh, Yankowski'ye döndü. "Evelyn'e söyle, McDonnell Douglas'da çalıştığını söyleyen o adamı bulsun. Hemen getirsin onu buraya."

Pete tekrar pilot kabininden çıkarken Anilov da kontrol tekeriyle boğuşuyor, uçaktan birazcık bir tepki alabilmek için savaş veriyordu. Delbaugh, SAM'daki vardiya başına McDonnell Douglas'dan bir mühendisin uçakta olduğunu söyledi. "Patlamadan hemen önce bizi uyarmış, kuyruk motorunda arıza olduğunu söylemişti," dedi. "Sanırım sesinden anlamış. Şimdi onu buraya çağırıyoruz. Bakalım bir yardımda bulunabilecek mi!"

SAM'da General Electric'in CF-6 turbofan motor uzmanları hemen cevap verdiler. "Ne demek istiyorsun? Sesinden nasıl anlar? Nasıl bir sesmiş?"

"Bilmiyorum," dedi Delbaugh. "Biz garip bir ses duymadık. Uçuş ekibi de duymadı."

Delbaugh'nun kulaklığı çatırdadı, cevap geldi. "Saçma bir şey bu!"

McDonnell Douglas'ın SAM'daki DC-10 uzmanı gerçekten şaşırmıştı. "Adı neymiş adamın?"

"Öğreneceğiz. Şimdilik ancak ilk adını biliyoruz," dedi Sleighton Delbaugh. "Jim'miş."

***

Kaptan hoparlörden yolculara, mekanik bir arıza nedeniyle Dubuque Havaalanı'na ineceklerini bildirirken, Jim de karşıdan Evelyn'in yaklaştığını gördü. Uçak artık eskisi kadar dengeli olmadığı için kadın yalpalayarak geliyordu. Jim içinden, keşke o isteyeceği şeyi istemese benden, diye düşünmekteydi.

" ... Ve yolculuk biraz sarsıntılı geçebilir," diye bitirdi kaptan sözlerini.

Pilotlar bir motorun gücünü kesip diğerininkini artırarak ilerlerken kanatlar inip kalkıyor, uçak dalgalı denizdeki bir gemi gibi sallanıp duruyordu. Her sarsıntıyı çok çabuk toparlıyorlardı tabii. Ama titreşimli yerlerden geçerken uçaktaki sarsıntı müthiş oluyordu.

"Kaptan Delbaugh lütfen uçuş kabinine gelmenizi rica ediyor," dedi Evelyn. Sesi yumuşacıktı, yüzü gülümsüyordu. Sanki yemeğe davet ediliyordu Jim.

Reddetmek istedi. Christine'le Casey'nin, hattâ Holly'nin, kendisi yanlarında olmazsa o düşüşten ve düşüşü izleyen kargaşadan sağ kurtulabilecekleri konusunda pek de o kadar emin değildi. Birinci sınıf bölümünün hemen arkasında, gövdenin o çarpma etkisiyle yarılacağını, orta kısmın ön ve arka kadar hasar görmeyeceğini biliyordu. Kendisi 246 uçuş numaralı seferin kaderine burnunu sokmadan önce, bu bölümdeki yolcuların hepsi sağlam kurtulacaklardı, onu da biliyordu. Sağ kalmak kimin alnında yazılıysa, elbette yine sağ kalacaktı o kişiler. Ne var ki, Dubrovek'leri orta bölüme getirmenin onları kurtarmaya yetip yetmeyeceğini tam olarak bilemiyordu. Belki çarpmadan hemen sonra, onları enkaz arasından kurtarmak için kendisinin orada olması gerekirdi. Eğer uçuş kabinine giderse, orada olamazdı tabii.

Ayrıca uçuş ekibinin sağ kalıp kalmayacağını da hiç bilmiyordu. Eğer çarpma sırasında kendisi de onlarla birlikte burundaysa ...

Yine de kalkıp Evelyn'le birlikte yürüdü. Seçme şansı yoktu. En azından, Holly bir tek kadınla çocuğu kurtarmakla yetinemeyeceğinde direttiği için yoktu. Kaderin yolunu küçük çapta değiştirmektense, büyük çapta değiştirmesini istediği için. Mojave Çölü'nde, otomobilin içinde ölmek üzere olan adamı, Atlanta'daki dükkânda geçen Mayıs ayında ölenleri hatırladı ... vaktinde yetişse onları da kurtarabilirdi aslında.

On altıncı sıranın hizasından geçerken Dubrovek'lere baktı. Masal kitabına gömülmüşlerdi ana kız. Sonra Holly'yle gözgöze geldi. Holly'nin kaygıları gözlerinden okunuyordu.

Evelyn'in peşisıra öne doğru ilerlerken Jim yolcuların düşünceli gözlerle kendisini süzmekte olduklarını da gördü. Onlar gibi yolcuydu o da. Ama şimdi özel bir mevkiye yükseltiliyordu. Yolcular bu nedenle, durumun kendilerine söylendiğinden daha ciddi olabileceğini

düşünmeye, kuşku duymaya başlamışlardı. Acaba bu adam, pilot kabininin öğrenmek isteyeceği hangi bilgilere sahipti? Ah, bir bilebilselerdi!

Uçak yine yalpalamaya başladı.

Jim hemen Evelyn'den bir taktik öğrendi. Kadın yalnız eğrilen tabana göre uyum sağlamakla kalmıyor, uçağın ne tarafa yatacağını önceden kestirip vücut ağırlığını ona göre ayarlıyordu. Dengesini koruyabilmek için vücudunun ağırlık merkezini değiştiriyordu habire.

Yolculardan birkaçı ön poşetten aldıkları torbaların içine kusmaya başlamışlardı. Birçoğu da, kusmalarını kontrol altında tutabilmelerine rağmen, kül rengindeydi. .

Jim daracık, alet dolu pilot kabinine girdiğinde, gördüğü manzara karşısında şaşırıp kaldı. Uçuş mühendisi bir kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Yüzünde çaresizlik ifadesi vardı. İki pilot, yani Delbaugh ile Anilov ise (bu isimleri ona Evelyn söylemişti ama onunla birlikte kabine girmemiş, geri dönmüştü) titreyip duran jumbo-jet'i zaptetme savaşı vermekteydiler. Kızıl saçlı bir başka adam iki pilotun arasına diz çökmüş, kaptanın emriyle levyeleri ve çubukları oynatıyor, iki pilotu savaşlarında serbest bırakmak amacıyla yardımcı oluyordu.

Anilov, "Yine irtifa kaybediyoruz," dedi.

İçeriye birinin girdiğini hisseden Delbaugh, "Ciddi değil," diye karşılık verdi, dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. Jim o kaptanın yerinde olsa, arabacı beygiri gibi terlerdi. Oysa Delbaugh'nun yüzünde pek ince bir ter tabakası parıldamaktaydı. Birisi yüzüne sprey sıkmış gibi. Sesi de dengeliydi. "Sen misin o?"

"Evet," dedi Jim.

Delbaugh tekrar önüne döndü. "Dönüyoruz," dedi Anilov'a. Yardımcı pilot kafasını salladı. Delbaugh hız değişimi emretti, yerdeki adam emri yerine getirdi. Derken kaptan, Jim'e hiç bakmadan konuştu. "Sen bunun olacağını bilmişsin."

"Evet."

"Şimdi başka ne söyleyebilirsin bana?"

Uçak tekrar yalpalanırken Jim kapının kenarına yaslanıp destek bulmaya çalıştı, "Komple hidrolik arızası," dedi.

"Bilmediğim ne söyleyebilirsin demek istemiştim." Delbaugh'nun sesi soğuk, biraz da alaycıydı. Öfkeli bir homurtu da kullanabilirdi ama kendine son derece hakimdi. Sonra kontrol noktasıyla konuştu, yeni talimat aldı.

Jim onu dinlerken, Dubuque Havaalanı kulesinin bu uçağı peşpeşe 360 derecelik dönüşlerle getirmek niyetinde olduğunu anladı. Böylelikle iniş pistlerinden birini hizalayabileceklerini umuyorlardı. Pilotlar uçağı kolay kolay düz bir çizgi halinde indirebilecek durumda değillerdi çünkü. Gerçek bir kontrolları yoktu uçağın üzerinde. Yaralı uçağın habire sağa dönmeye çalışması insanı delirtiyordu. Her turun yarıçapı dikkatle ayarlanabilirse, iniş hızı da buna uydurulabilirse, belki sonunda bir pisti hizalar, oraya inebilirlerdi.

Beş dakikaya kadar çarpma.

Jim birden şok oldu. Neredeyse bu dört kelimeyi yüksek sesle söyleyecekti.

O sırada kaptan kuleyle konuşmasını bitirmişti. Jim, "İniş takımlarınız çalışır durumda mı?" dedi.

Delbaugh, "Tekerleri indirip yerine kilitledik," diye onayladı.

"O zaman belki başarırız."

"Başaracağız. Meğer ki karşımıza bir sürpriz daha çıksın."

"Çıkacak," dedi Jim.

Kaptan ona bir kere daha, kaygıyla baktı. "Neymiş?"

Beş dakikaya kadar çarpma.

"Bir kere, siz tam inerken yandan ani bir rüzgâr gelecek. Beklemediğiniz zamanda. O rüzgâr sizi yere doğru sürüklemeyecek, ama yere çarptıktan sonraki tepkisi zorluk yaratacak. Kayıyormuş gibi olacaksınız."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Anilov.

"Son kere alçalırken, pistin ucuna birkaç yüz metre kala, hâlâ açı çarpık olacak," diye devam etti Jim. Yine o bilmediği gücün kendi

ağzından konuşmasına izin veriyordu. "Ama yine de devam etmek zorunda kalacaksınız, çünkü başka seçeneğiniz yok."

Uçuş mühendisi, "Bunu nereden bilebilirsin sen?" diye sordu.

Jim bu soruya aldırmaksızın devam etti. Kelimeler ağzından hızla dökülüyordu. "Uçak birdenbire sağa yatacak, kanat yere çarpacak, döne döne pistte kayacaksınız, sonra tarlalara sürükleneceksiniz. Tüm uçak parçalanacak ve yanacak."

Kızıl saçlı, sivil giysili adam inanmaz bakışlarla Jim'e baktı. "Bu da ne biçim bir zırvalık böyle? Kim sanıyorsun sen kendini?"

Delbaugh soğukkanlı sesiyle, "İki numaralı motorun patlayacağını bilmişti," dedi.

360 derecelik dönüşlerin ikincisine başlamakta olduklarını farkeden Jim yine konuştu. "Uçuş kabininde bulunan sizler ölmeyeceksiniz. Ama yüz kırk yedi yolcu kaybedeceksiniz. Uçuş ekibinden dört kişi de ayrı."

Delbaugh alçak sesle, "Ah, Tanrım," diye mırıldandı.

Anilov, "Bunu bilemez," diye itiraz etti.

Üç dakikaya kadar çarpma.

Delbaugh kızıl saçlı adama yeni emirler verdi, o da yerine getirdi. Bir motorun sesi arttı, öteki yumuşadı, koca uçak ikinci dönüşe girdi, bir yandan da alçalmayı sürdürdü.

Jim, "Ama bir uyarı olacak," dedi. "Uçak sağa yatmadan hemen önce."

Delbaugh, "Ne?" diye sordu. Jim'e hâlâ bakamıyordu. Tek çabası, elindeki tekerden bir cevap alabilmeye yönelikti.

"Siz anlamını anlamayacaksınız. Garip bir ses olacak. Daha önce duymadığınız bir ses. Çünkü kanatta yapısal arızadan kaynaklanıyor. Kanadın gövdeye bitiştiği yerden. Sert bir çatırtı. Çelikten yapılmış dev bir gitar teli gibi. Onu duyunca, eğer hemen iskele motorunun gücünü artırırsanız, sola yüklenirseniz, dönerek sürüklenmeyi engelleyebilirsiniz."

Anilov tüm sabrını kaybetmişti. "Çılgınlık bu. Slay, bu herif

buradayken düşünemiyorum ben."

Jim de biliyordu Anilov'un haklı olduğunu. San Fransisco'daki SAM merkezi de, Chicago'daki United yetkilisi de bir süredir sessiz kalmışlardı. Uçuş ekibinin konsantrasyonunu bozmak istemiyorlardı. Kendisi bu kabinde kalırsa, tek bir kelime söylemese bile, en duyarlı anda, istemeyerek onların aklını dağıtabilirdi. Hem zaten onlara başka değerli bilgi veremeyeceğini de anlıyordu.

Uçuş kabininden çıktı, elinden geldiğince hızlı adımlarla on altıncı sıraya yürüdü.

İki dakikaya kadar çarpma.

Holly gözünü kapıya dikmiş, Jim Ironheart'ı bekliyor, inşallah yine yanımıza döner, diye umuyordu. En kötü olay yer alırken yanında istiyordu onu. O gece gördüğü acayip rüyayı unutmuş değildi. Rüyadan çıkıp motel odasına gelmiş gibi görünen o canavarı unutmadığı gibi, Ironheart'ın masum hayatları kurtarmaya çalışırken kaç insan öldürdüğünü, Norman Rink'i ne kadar vahşice öldürdüğünü de unutmuyordu. Ama Jim'in aydınlık yanı, karanlık yanını tümüyle bastırıyor, önemini kaybettiriyordu. Çevresini hep bir tehlike dalgası sarmış olmasına rağmen, Holly kendini bir koruyucu meleğin bulutu içindeymiş gibi güvende hissetmekteydi.

Hoparlörden birisi acil durumda neler yapılabileceğini sayıp dökmekteydi. Uçuş görevlileri uçağın içinde yerlerini almış, herkesin talimata uyduğundan emin olmaya çalışıyorlardı.

DC-10 yine sarsılıp yalpalamaya başlamıştı. Daha da beteri, gövde yapısının hiçbir yerinde tahta bulunmadığı halde fena halde gıcırdıyordu. Sanki okyanus fırtınası içinde yol alan bir gemiydi. Pencerelerden gökyüzünün masmavi olduğu görünüyordu ama besbelli hava yalnız rüzgârlı olmakla kalmıyor, kur kur kuduruyordu dışarda.

Artık yolcuların hiçbiri iyimser değildi. En kötü koşullarda bir iniş yapacaklarının farkındaydılar hepsi. Sarsıntılı olacağını, hattâ belki ölümle sonuçlanacağını da biliyorlardı. Koskoca uçakta herkes şaşılacak kadar sessizdi. Sanki katedralde ayine katılmaktaydılar. Belki de zihinlerinde kendi cenazelerini canlandırıyorlardı.

Jim birinci sınıf bölümünden çıkıp yaklaştı. Holly onu görünce

çok rahatladı. Jim bir an durup Dubrovek'lere cesaret verircesine gülümsedi, elini Holly'nin omzuna koyup sıkarak güvence verdi. Sonra Holly'nin arkasındaki koltuğa geçip oturdu.

Uçak daha öncekilerden daha berbat bir titreşime kapılıverdi. Holly havada uçmak yerine, ondüle saç üzerinde ilerlemekte olduklarına inanabilecek duruma gelmişti.

Christine, Holly'nin elini alıp bir an avucunda tuttu. İki eski dostmuşlar gibi. Aslında garipti ama, doğruydu iki eski dost oldukları. Ölüm ihtimali yaklaşınca, insanlar böyle etkilenirdi genellikle.

"İyi şanslar, Holly."

"Sana da," dedi Holly.

Annesinin öbür yanında oturan Casey öyle ufacık görünüyordu ki!

Artık hostesler bile oturmuştu. Yolculara nasıl oturmalarını söylemişlerse, kendileri de o pozda oturuyorlardı. Sonunda Holly de onları taklit etti, iniş yaparken olabilecek çarpmalara karşı en çok güvence sağlayan konumu aldı. Güvenlik kemeri sımsıkı tokalı, baş dizlerin arasında, elleri ayak bileklerine sarılmış durumda.

Uçak titreşimli hava tabakasından çıktı, bir an cam üzerinde kayar gibi ilerledi. Ama Holly'nin rahatlamasına fırsat kalmadan, gökyüzü bütünüyle sarsılır gibi oldu. Sanki biri dört ucundan tutmuş, silkeliyordu mavi gökleri.

Tepelerinde bagaj kapakları açıldı. Bavullar, valizler, ceketler ve kişisel eşyalar koltukların üzerine döküldü. Holly'nin eğik sırtının orta yerine de bir şey çarptı, sıçradı. Ağır değildi. Hemen hemen hiç acıtmamıştı. Ama Holly bir kadına ait ağır makyaj çantalarından birinin düşüp omurgasını sakatlayacağından kaygı duymağa başlamıştı.

***

Kaptan Sleighton Delbaugh, Yankowski'ye yeni emirler veriyordu. Yankowski iki pilotun arasında, dizleri üstünde, düğmelerle oynarken pilotlar da kullanabilecekleri kontrollardan yararlanmaya

çalışmaktaydılar. Yankowski kendini sağlama almıştı ama sert bir iniş yine de onu tehlikede bırakıyordu.

Üçüncü ve sonuncu 360 derecelik turdan çıkmaktaydılar. Pist karşılarındaydı. Ama tam hizalamış değillerdi ...tıpkı Jim'in söylediği gibi. Allah kahretsin, adamın soyadını unutmuştu.

Yabancı aynı zamanda çok titreşimli hava içinden alçalacaklarını da bilmişti: Aksları eğrilmiş eski bir otobüste gider gibiydiler. Sanki bir dağ yamacından gümbür gümbür iniyorlardı otobüsün içinde.

Delbaugh ömründe böyle bir hava görmüş değildi. Uçak sağlam bile olsa, bu hilekâr yan rüzgârlar altında, ikide bir yükselen sıcak havalarla boğuşarak inmek yine bir mesele olurdu.

Ama yükselip uçuşa devam edemezdi. Daha iyi koşullara sahip başka bir havaalanı arayamazdı. Kuyruktaki patlamadan bu yana jumbo-jet'i otuz üç dakikadır havada tutmaktaydılar. Gurur duyabilirlerdi bununla. Ama işi daha ileriye götürmek için beceri de, zekâ da, akıl da, sağlam sinirler de yetmiyordu artık. Önce her geçen dakikayla, şimdi de her geçen saniyeyle, DC-10'u havada tutmak zorlaşıyordu. Koca bir kayayı uçurmaya çalışmakla birdi bu iş.

Pistin ucuna iki bin metre kadar yolları kalmıştı ve hızla yaklaşmaktaydılar.

Delbaugh, Westlake Village'deki karısını ve on yedi yaşındaki oğlunu düşündü. Los Angeles'in kuzeyinde bir yerdeydi Westlake. Sonra öbür oğlu Tom geldi aklına. Çoktan evden ayrılmış, Willamette'e yerleşmiş, üniversitenin üçüncü yılına gelmişti bile. Onların yüzünü görmek, eliyle o yüzlere dokunmak için özlem duydu.

Kendi için korkmuyordu. En azından, çok fazla korkmuyordu. Canı konusunda büyük korku duymayışının nedeni, o yabancı onlara ölmeyeceksiniz dediği için değildi ... bir kere adamın kehanetlerinin her zaman doğru çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu henüz. Asıl neden, korkmaya pek vakti olmayışındandı.

Bin beş yüz metre.

Daha çok, yolcular ve uçuş ekibi için kaygılıydı. Hayatlarını onun ellerine emanet etmiş insanlardı hepsi. Çarpmanın

nedenlerinden ufacık bir tanesi kendi sorumluluğundan kaynaklansa, karar verememekten, sinirlerini kontrol edememekten, yeterince hızlı hareket edememekten doğsa, hayatta yaptığı tüm iyilikler yetmezdi bu felaketi telafi etmeye. Bazıları onu, kendisine karşı fazla acımasız davrandığı için suçlarlardı. Bu düşüncesi de o suçlamaları haklı çıkarıyor gibiydi. Ama Delbaugh nice pilotların de hep böyle ağır sorumluluk duyguları altında olduğunu bilen biriydi.

Yabancının dediği bir şeyi hatırladı: " ... *yüz kırk yedi yolcu kaybedeceksiniz* ..."

Elleri kontrol tekeri üzerinde kaskatı kesildi, acıyla zonkladı. Teker zangır zangır titriyordu.

"... *ayrıca uçuş ekibinden de dört kişi* ..."

Bin iki yüz metre.

"Sağa dönme eğiliminde," dedi Delbaugh.

Anilov, "Tut onu öyle!" dedi hemen. Çünkü bu kadar alçaktan yaklaşırken artık her şey Delbaugh'nun elindeydi.

Yüz elli bir ölü. Onca aile acılar içinde. Nice hayatın bu trajedilerden etkilenerek mahvoluşu.

Bin yüz metre.

Ama o adam nereden bilebilirdi kaç kişinin öleceğini? Böyle bir şey mümkün değildi. Kendini kâhin falan mı sanıyordu? Saçmaydı bunlar. Yankowski'nin dediği gibi. Evet ... ama motorun patlayacağını önceden bilmişti, titreşimli havayı bilmişti ... bütün bunları görmezden gelmek için insanın budala olması gerekirdi.

Bin metre.

Delbaugh kendi sesinin, "Tamam, giriyoruz," dediğini duydu.

***

Jim Ironheart koltuğunda öne eğilmiş, ayak bileklerine sarılmış durumda beklerken, eskiden duyduğu bir fıkradan bir söz geldi aklına :

"Kıçını öpüp vedalaş!"

İnşallah müdahalelerimle kaderi saptırışım, hem kendimin, hem Dubrovek'lerin, hem de kaderinde ölmek bulunmayan diğer yolcuların mahvıyla sonuçlanmaz, diye dua etti içinden. Çünkü pilotlara söylediklerliyle geleceği bir hayli değiştirmiş olması kaçınılmazdı. Artık olacaklar ilk yazgıdan daha iyi olabileceği gibi, daha kötü de olabilirdi.

Onu araç olarak kullanan o üstün güç, sonunda daha çok insanın hayatını kurtarmaya çalışmasını onaylamış gibi görünüyordu. Ama öte yandan, o gücün neyin nesi olduğu öyle bilinmezlikler içindeydi ki, niyetinin ne oduğunu anlamaya kalkışmak ancak budalaların harcı olabilirdi.

Uçak titriyor, sarsılıyordu. Motorların çığlığı giderek daha bir tizleşiyor gibiydi.

Jim ayaklarının altındaki tabana baktı. Tabanın birden patlayıp suratına püskürmesini bekliyordu sanki.

En çok da Holly Thorne için korkuyordu. Onun bu uçakta bulunması, ilk yazılan senaryoyu büyük ölçüde çarpıtmaktaydı. Belki kaderin işine burnunu sokmakla uçakta daha fazla insanın hayatını kurtarmayı başaracağını, ama bu arada Holly'nin daha ilk çarpmada ikiye bölüneceğini düşünerek korkuyordu.

***

DC-10 yere doğru gıcırdayarak, sarsılarak iniyordu. Holly kendini dertop edip sımsıkı bir paket haline getirmeye çalıştı, gözlerini yumdu. Kendi karanlığının içinde, çehreler yüzüyordu gözünün önünde. Annesiyle babası. Bu beklenirdi tabii. :Benny Callaway ... Ömründe ilk âşık olduğu çocuk. Bu beklenmezdi. On altı yaşından bu yana görmemişti onu Holly. Bayan Ronney ... kendisine özel ilgi gösteren bir lise öğretmeni. Lori Clugar ... lise boyunca ve üniversitenin de yarısına kadar en iyi arkadaşıydı Holly'nin. Hayat onları ülkenin değişik köşelerine sürükleyip ilişkilerini koparıncaya kadar. Ve bir düzine çehre daha. Hepsini sevmişti, hâlâ da seviyordu. Hiçbiri düşüncelerini saniyenin ufacık bir parçasından fazla işgal etmiş

olamazdı. Ama ölümün yakınlığı, zamanı çarpıtmış olmalıydı. Her sevgili yüzle uzun uzun birlikteymiş gibi hissetti Holly kendini. Gözünün önünden geçen şey kendi hayatı değildi. O hayatın içindeki özel insanlardı. Ama bir bakıma bu da aynı anlama gelirdi.

Şu anda, jet'in gıcırtıları ve çığlıkları arasında bile, zihni karşısındaki sevgili yüzlerle meşgulken bile, Christine Dubrovek'in kızına söylediği sözleri duydu: "Seni seviyorum, Casey."

Holly ağlamaya başladı.

***

Üç yüz metre.

Delbaugh burunu kaldırmıştı.

Her şey yolunda gözüküyordu. Bu koşullar altında, olabildiğince yolunda.

Piste az bir açı oluşturacak şekilde ilerliyorlardı ama yere değdikten sonra belki ayarlayabilirdi onu. İşe yarayacak kadar doğrultamazsa, o zaman da pistten çıkmadan önce üç bin, hattâ dört bin fit ilerlerlerdi. Yandaki tarlalar yeni hasat edilmişe benziyordu. Yığınlar halinde durmaktaydı biçilen ekinler ... ne tür bir ürünse! Oralarda yolculuğa son vermek pek iyi sayılmazdı. Ama hızları büyük ölçüde kesilmiş olurdu pistten çıkana kadar. Uçak parçalanabilirdi tabii. Alttaki toprağa bağlıydı. Ama büsbütün parçalara ayrılma ihtimali azdı.

İki yüz metre.

Titreşim yok oldu.

Uçuyorlardı. Tüy gibi.

Anilov, "Güzel," derken Delbaugh da "Yavaş ... yavaş ..." demekteydi. İkisi de aynı şeyi söylüyorlardı aslında. Durum fena değil gibiydi. Başaracaklardı.

Yüz metre.

urun hâlâ yukardaydı.

Mükemmel, mükemmel.

Tekerler değdi ve ...

GAAARRRÇÇÇ!

... lastikler betonda dönerken aynı anda o ses de duyuldu. Delbaugh yabancının uyarısını hatırladı o zaman. "Motor bire kuvvet!" deyiverdi, hızla sola yüklendi. Yankowski de hatırlamıştı. Gerçi bunlar saçma diyen oydu ama ... Delbaugh'nun emrine hemen uydu. Daha verilirken. Sağ kanat alçaldı. Tıpkı yabancının söylediği gibi. Ama onların hızlı tepkisi uçağı sola çekmişti. Sağ kanat hemen tekrar yükseldi. Bu sefer de tersine bir çekiş tehlikesi vardı. Delbaugh yeni emirler verdi, kendisi uçağı sola doğru tutmayı sürdürdü. İlerliyorlardı ... ilerliyorlardı ... uçak sarsılıyordu ... Delbaugh, motorlar geri, emrini verdi, çünkü hız artırmayı sürdüremezlerdi. İlerliyorlardı. Hâlâ piste açı oluşturmaktaydılar. Yavaşlıyor, ama yine de ilerliyorlardı. Sağ kanat yine alçaldı, bu sefer ona canhıraş metalik yırtılma sesleri eşlik etti. Yorgun çelik sesi. Jim, kanat gövde bitişiminde sorun, demişti onlara. Bir de, yüzyılda bir rastlanacak güçte yan rüzgâr. İlerliyorlardı hâlâ. Ama Delbaugh yapısal kusur konusunda bir şey yapamazdı. Dışarıya çıkıp o eklem yerini eliyle tutamazdı. İlerliyorlardı. Hız daha azaldı. Sağ kanat hâlâ alçalıyordu. Delbaugh'nun karşı tedbirleri sonuç vermez olmuştu artık. Kanat indi, indi, ah Tanrım, kanat ...

***

Holly uçağın sağa doğru biraz daha yattığını hissetti. Soluğunu tuttu ... ya da tuttuğunu sandı, ama aynı zamanda boğazından soluk sesi geldi kulağına.

Gıcırtılar, metal çığlıkları gerçi dakikalardır sürüyordu, ama şimdi birdenbire pek artmıştı. Uçak sağa daha da yattı. Bomba gibi bir ses yolcu kabinini doldurdu, sonra uçak sıçradı, yere hızla çarptı, iniş takımları çöktü.

Pistte kayıyorlardı. Sarsılıyor, sıçrıyorlardı. Derken uçak kayarken dönmeye başladı, Holly'nin yüreği ve midesi düğüm oldu. Dünyanın en müthiş karnaval yolculuğuydu ama hiç komik değildi.

Güvenlik kemeri midesinde bir bıçaktı sanki. Vücudunu ikiye bölüyordu. Bu geziye bilet satan bir karnavalcı varsa bile, Holly onun sıntan bir iskelet olacağından emindi.

Gürültü dayanılır gibi değildi. Yolcuların çığlıkları, bu gürültünün en kötü kısmı sayılmazdı. O sesleri, uçağın karnının piste sürtünüp çığlık çığlığa erime sesi bastırıyordu. Bazı parçaların kopma, ayrılma sesi de vardı. Bu ölüm çığlığına taş çıkaran belki ancak dinozorlar olabilirdi. Tam mekanik ses de sayılmazdı aslında. Metalikti ama bir bakıma canlıydı. Öyle esrarengiz ve dondurucu bir sesti ki, cehennemde işkence çekenlerin seslerinin bileşimini andırıyordu. Yüz milyonlarca ruhun çığlığı. Holly kulak zarlarının patlayacağından emindi.

Kendisine verilen talimatı bir kenara bırakıp başını kaldırdı, çabucak çevresine bakındı. Camların dışında beyaz, sarı, türkuaz kıvılcımların uçuştuğunu gördü. Sanki uçak bir havai fişek gösterisinin içinden geçiyordu. Altı yedi sıra ilerde gövde tıpkı çanağın kenarına vurulmuş yumurta kabuğu gibi yarıldı.

Gördükleri yeterdi. Fazlaydı bile. Başını yine dizlerinin arasına sakladı.

Kendi sesinin bir şeyler söylediğini duydu, ama öyle bir dehşete kapılmıştı ki, ne dediğini anlayamıyordu. Kulağına gelen ancak, "Yapma, yapma, yapma, yapma, yapma ..." kelimeleri oldu.

Belki de birkaç saniyeliğine bayılmıştı. Ya da duyuları aşırı yükten düğmeyi kapatıvermişlerdi. Kaşla göz arasında, her şeyi sessiz ve hareketsizmiş gibi gördü. Havada acı kokular dolaşıyordu. O kokular kendine getirdi onu. Tanıyamıyordu kokuları. İşkence bitmişti, ama Holly uçağın ne zaman durduğunu da hatırlayamadı.

Yaşıyordu.

İçinde bir sevinç, bir coşku kabardı. Başını kaldırıp doğruldu. Sağ olmanın sevincini yaşamaya hazırlandı ... ama tam o anda alevleri gördü.

***

DC-10 dönüp yuvarlanmamıştı. Kaptan Delbaugh'ya verilen tiyo yararlı olmuştu.

Ama tam Jim'in korktuğu gibi, çarpma sonrası da çarpmanın kendisi kadar tehlikelere gebeydi.

Uçağın sancak tarafı, yakıtın püskürdüğü taraf, boydan boya alevler içindeydi. Camlardan görünüyordu turuncu alevler. Jim kendini yabancı bir dünyada, bir ateş denizinde giden denizaltında sandı. Camların bazıları çarpmanın etkisiyle kırılmış, alevler çerçeveden içeriye giriyordu. Şu anda uçağın ön kısmını ayıran yarıktan da alevler doluyordu içeriye.

Jim güvenlik kemerini çözüp titreyen bacakları üzerinde doğrulurken sancak tarafındaki koltukların da alev aldığını gördü. O taraftaki yolcular kendilerini yere atıyor, yayılan alevlerin altından emekleyerek geçmeye çalışıyorlardı.

Jim ara yola çıktı, Holly'yi yakaladı, onu ayağa kalkarken kucakladı. Holly'nin omzu üzerinden Dubrovek'lere baktı. Anneyle kız yaralı değildi. Ama Casey ağlıyordu.

Jim, Holly'yi elinden tutmuş, en çabuk nereden çıkabileceğini araştırırken uçağın arkasına baktı, bir an ne görmekte olduğunu anlayamadı. DC-10'un arkasında parçalanmış, erimiş gibi görünen kısma bakıyor, oradan doğru şekilsiz bir kitlenin yuvarlanarak gelmekte olduğunu görüyordu. Eski korku filmlerinden bir yaratıktı sanki. Kapkara ve balonumsu! Önüne çıkan her şeyi yutarak geliyordu. Duman. Jim başlangıçta onun duman olduğunu anlayamamıştı. Çünkü son derece yoğundu. Bir yağ ya da çamur duvarını andırıyordu.

Arkalarında, boğularak ölme ihtimali, hattâ belki daha kötü ihtimaller bekliyordu onları. İlerdeki alevlere rağmen yine de öne gitmek zorundaydılar. Alevler sancak tarafındaki yırtılan gövdeyi yalıyor, kabinin tâ içine kadar uzanıyor, yarıya kadar dolduruyordu o tarafı. Ama iskele tarafında henüz alev yoktu. Oradan ilerleyebilirlerdi.

"Çabuk," diyerek Christine'le Casey'e döndü Jim. Onlar da on altıncı sıradan çıkmaktaydılar. "Mümkün olduğu kadar çabuk ilerleyelim."

Ama turist mevkiyindeki ilk altı sıranın yolcuları onlardan önce

koridora birikmişti. Herkes son hızla dışarı çıkmaya çalışıyordu. Genç hosteslerden biri elinden geleni yapmaktaysa da, ilerleme çok yavaştı. Ara yola, yukardan düşmüş valizler, el çantaları, cep kitapları ve başka eşyalar da saçılmıştı. Birkaç adım sonra Jim kendini bu öteberinin içinde buldu.

Dönerek gelen duman arkadan onlara yetişti, hepsini kucakladı. Öyle acı ve batıcıydı ki, Jim'in gözleri hemen yanmaya başladı. Yalnız tıkanmakla kalmadı, aynı zamanda öğürmeye koyuldu. Ama arka tarafta koltukların yanısıra nelerin yanmakta olduğunu düşünmek istemedi.

Yoğun, yağlı duman onu geçip ön tarafı sardığında, öndeki yolcular da görünmez olmaya başladılar. Sanki kadife bir perdenin içine girip kayboluyorlardı.

Görüş uzaklığı birkaç santime düşmeden önce Jim, Holly'yi bırakıp Christine'in omzunu tuttu. "Onu ben alayım," diyerek Casey'i kucakladı, kaldırdı.

Lax Hediye Mağazası'nın ambalaj olarak kullandığı bir kesekâğıdı, yerde, ayaklarının dibindeydi. İnsanlar üzerine bastığı için yırtılmıştı. Jim kesekâğıdının içinde, göğsünde "I LOVE L.A." yazılı bir tişört gördü. Pembe, şeftali rengi ve yeşil palmiye resimleri vardı yazının altında.

Hemen tişörtü kapıp Casey'in minik ellerine tutuşturdu. Herkes gibi öksürerek, "Onu yüzüne tut, tatlım," dedi. "Onun içinden soluk al."

Sonra büsbütün kör oldu. Çevresindeki duman öyle yoğundu ki, kucağında taşımakta olduğu çocuğu bile göremiyordu. Dumanların dönüşü bile belli olmuyordu artık. Karanlık gözlerini yumduğu zamankinden daha koyuydu. Göz kapaklarının iç kısmında beliren renkli ışıklar, onun iç dünyasını aydınlatan korkunç bir desen oluşturdu.

Gövdenin açılan kısmına uzaklıkları belki yedi metre kadardı. Kaybolma tehlikesi yoktu, çünkü ancak bu koridordan ilerleyebilirlerdi.

Soluk almamaya çalıştı. Bir dakika kadar tuttu soluğunu. Herhalde yeterince uzun bir süre sayılırdı. Ama işin kötü yanı, acı dumanın birazını daha önce içine çekmiş oluşuydu. Ciğerleri şişiyor, diyaframı yükseliyor, onu öksürmeye zorluyordu. Ama her öksürüğün

sonunda istemeyerek de olsa, içine biraz daha hava çekmekteydi.

Herhalde beş metre yolları ancak kalmış olmalıydı.

Önündeki insanlara, *"Yürüsenize!"* diye bağırmak geliyordu içinden. Oysa onların da ellerinden geldiğince hızlı ilerlemeye çalıştıklarını biliyordu. Ama yine de seslenmek istiyordu onlara. İçinden öfke çığlığının yükselmekte olduğunu hissetti, isterinin eşiğinde olduğunu anladı.

Birkaç küçük silindir biçimli şeyin üzerine bastı, bilyeler üzerinde yürüyen biri gibi kaydı, ama dengesini korudu.

Casey sessiz öksürüklerle sarsılıyordu. Jim onun sesini duyamıyor, ama kucağında taşıdığı için sarsıntıları hissediyordu. Hâlâ I LOVE L.A. tişörtünün içinden solumaya çalışıyordu küçük kız.

Öne doğru ilerlemeye başladıklarından bu yana henüz bir tam dakika bile geçmiş değildi. Casey'i belki yarım dakika önce kucağına almıştı. Ama bitmez bir tünelin ucuna doğru upuzun bir yolculuk yapıyorlarmış gibi geliyordu ona.

Korku ve öfke aklını dağıtsa da, bir yerlerde okuduğu bir şeyi hatırlamayı başardı. Yanan bir odada, dumanın tavana yakın yerde dolaştığını okumuştu. Birkaç saniyeye kadar açık havaya varamazlarsa, yerde emeklemek zorunda kalacak, zehirli gazlardan bir dereceye kadar kurtulmayı umacaktı.

Birdenbire çevresini bir sıcaklık sardı.

Kendini fırına giriyormuş gibi hissetti, derisinin bir anda yok olacağını sandı. Yüreği şimdiden kafesine saldıran bir kuş gibiydi. Yavaş yavaş daha da hızlı çarpmaya başladı.

Gövdede daha önce gördüğü yarığa birkaç adım kaldığından emindi. Gözlerini açtı, gözleri bir anda yandı ve sulandı. O koyu karanlığın yerini şimdi gri dumanlar almış, arada da kırmızılıklar nabız gibi atıyordu. O nabız, dumanın sardığı alevlerdi. Binlerce kül zerresinin uçuşması gibi görünüyorlardı. Neredeyse o alevler üstlerine atlayacak, kemiklerine kadar olan her şeyi kavuracaktı.

Kurtulamayacaktı Jim.

Solunabilecek hava yoktu.

Ateş onu her yandan kuşatıyordu.

Alev alacaktı. Canlı bir mum gibi yanacaktı. Hayalinde canlanan sahne, o yüksek güçten değil, kendi korkusundan doğuyordu. Yenilgi içinde yere yığılırken gördü kendini. Kucağındaki çocuk. O da onunla birlikte yanıyor, çelik eriten bir cehenneme akıyordu ...

Ani bir rüzgâr çekiverdi Jim'i. Dumanlar soluna doğru emilip gidiyordu.

Gün ışığını gördü. Serin, gri bir ışık. Yanan yakıtın renginden hemen ayırt edilebiliyordu.

Çocukla birlikte kavrulma hayalinden kaçarcasına kendini o griliğe doğru fırlattı ve uçaktan düştü. Orada onları bekleyen merdiven falan yoktu tabii. Şişen lastik de yoktu. Çıplak toprak, o kadar. Bereket versin, orada yeni hasat edilmiş ekinler istiflenmişti. Yığının yanı da çukurlaştırılmıştı. Yeni kabartılmış toprak soluğunu kesecek kadar sertti ama yine de kemiklerini kıracak gibi değildi.

Casey'e sımsıkı sarılıp soluk almaya çalıştı. Dizleri üzerinde döndü, kalktı. Çocuk hâlâ kucağındaydı. Sendeleyerek uçaktan gelen alevlerin sıcağından uzaklaştı.

Kurtulanlardan bazıları koşarak uzaklaşmaya çalışıyordu. Sanki DC-10'un dinamitle tıka basa dolu olduğuna, her an patlayacağına inanıyorlarmış gibi. Bir kısmı da şok içinde, amaçsızca dolaşıp durmaktaydı. Birkaçı yerde yatıyordu. Bir adım daha atamayacak kadar sersemlemişlerdi. Kimi de yaralıydı. Hattâ bazıları ölmüş bile olabilirdi.

Jim temiz havaya şükrederek, ciğerlerindeki zehirli gazları temizlemek için öksürerek bakındı, tarladaki insanlar arasında Christine Dubrovek'i aradı. Bir o yana, bir bu yana dönüyor, ona adıyla sesleniyordu. Ama göremiyordu onu. Christine'in uçakta öldüğünü düşünmeye başlamıştı. Belki üzerine basıp geçtiği, yalnızca yere düşmüş eşyalar değildi. Belki birkaç da yolcu vardı aralarında.

Casey onun aklından geçenleri hissetmiş gibi, palmiyeli tişörtü elinden attı, son dumanları çıkarmak için öksürerek ona sarıldı, annesini sormaya başladı. Sesi korku doluydu. En kötü ihtimali beklediği belliydi.

Jim'in içini bir başarı duygusu sarmıştı az önce. Ama bu sefer yepyeni bir korku, buz parçaları gibi akıyordu içine. Iowa tarlası üzerindeki sıcak Ağustos güneşiyle DC-10'dan gelen kavurucu sıcak yarar sağlayamadı. Jim kendini kutuptaki bir ovada duruyormuş gibi hissetti.

"Steve?"

Önce bu isme tepki göstermedi.

"Steve?"

Ona kendini Steve Harkman olarak tanıttığını neden sonra hatırlayabildi. Herhalde ilerde Christine'le kocası, hattâ gerçek Steve Harkman, bu işe şaşıp kalacak, şaşkınlıkları yıllarca sürecekti. Yavaşça sese doğru döndü. Christine karşısındaydı. Kaba topraklara bata çıka geliyordu. Yüzü ve giysileri yağlı dumandan lekelenmiş, ayakları çıplaktı. Küçük kızı almak üzere kollarını ileriye doğru uzatmıştı.

Jim çocuğu ona verdi.

Anne kız sımsıkı kucaklaştılar.

Christine kızının omzu üzerinden ağlayarak Jim'e baktı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim beni oradan kurtardığın için. Tanrım, Steve, sana hiçbir zaman yeterince teşekkür edemem."

Onun istediği teşekkür değildi. Bir tek şey istiyordu, o da Holly Thorne'du. Sağ ve sağlam olarak.

"Holly'yi gördün mü?" diye sordu kaygılı bir sesle.

"Evet. Bir çocuk ağlayarak yardım istiyordu. Belki Casey olabilir diye düşündü." Christine titriyordu. Telaş içindeydi. Sanki belânın bittiğinden emin değilmiş gibi. Sanki yer yarılıp sıcak lavlar fışkıracakmış, yeni bir karabasan daha başlayacakmış gibi. "Nasıl ayrıldık biz? Birbirimizin hemen arkasındaydık. Sonra kendimizi dışarda bulduk. O patırtıda seni ve Casey'i göremedik."

"Holly," dedi Jim sabırsız bir sesle. "O nereye gitti?"

"Tekrar içeriye, Casey'i almaya gitmek istedi, ama o sırada imdat sesinin ön taraftan geldiğini farketti." Christine elindeki çantayı havaya kaldırarak konuşmasını sürdürdü. "Çantasını alıp oraya kadar

taşımıştı. Hiç farkında olmadan. Onu bana verip geri döndü. Ağlayan çocuğun Casey olmadığını anlamıştı ama yine de döndü."

Christine parmağıyla gösterince, Jim ilk olarak, uçağın ön kısmının kendi bindikleri bölümden tümüyle ayrılmış olduğunu gördü. Tarlanın yetmiş metre ilerisindeydi ön bölüm. Buradaki koca gövde kadar alevli yanmıyordu ama yine de çok daha fazla hasar görmüşe benziyordu.

Holly'nin o yanan cehenneme gerisin geri girdiğini duymak şaşırttı Jim'i. Pilot kabiniyle birinci mevki, o Iowa tarlasının ortasında, bir uzay mezarlığındaki mezar taşı gibi duruyordu öylece. Oraya ait olmayan bir görüntü. Acayip, kocaman, kara ve korkunç.

Jim, Holly'nin adını haykırarak oraya doğru koşmaya başladı.

***

Holly gerçi bu uçağın birkaç saat önce Los Angeles'den bindiği uçak olduğunu biliyordu, ama ön bölüme girince oranın bir DC-10 parçası olduğuna inanmakta zorluk çekti. Daha çok, deli bir heykeltraşın yapabileceği DC-10 heykeli gibiydi. Gerçek bir uçağın kısımları birbirine lehimlenerek yapılmıştı ama araya her tür atıklar da karıştırılmış gibiydi. Kek kalıpları, teneke çöp kutuları, acayip borular, oto çamurluğu gibi saçlar, hurda teller ve alüminyum, arasıra da demir. Her taraf patlamış, camlar eriyip gitmiş, koltuklar yerinden fırlayıp, mezat salonu köşesine atılmış istenmeyen eşyalar gibi üstüste yığılmıştı. Madenler kıvrık ve bükülüktü. Bazı yerlerde çekiç yemiş kristal gibi tuzla buz olmuştu. İç gövde panelleri hep soyulmuş, ağır kirişler öne fırlamıştı. Taban yer yer kabarmıştı. Ya çarpma etkisinden ya da aşağıdaki patlamadan. Her tarafa madeni parçalar saçılmış durumdaydı. Kasırga sonrasında eski makineler mezarlığı gibi.

Korkmuş bir çocuğun çığlıklarına benzeyen sesin yerini bulmaya çalışırken Holly her zaman ayakta ilerleyemiyordu. Bazen çömelmek, dar yerlerden sürünerek geçmek, önündeki eşyaları sağa sola itmek zorunda kalıyor, itilemeyenlerin ya altından ya da üstünden geçiyordu. Uçağın eskiden düzenli olan koltuk sıralarıyla ara yolları,

şimdi çılgın bir labirentti.

Pencerelerin dışından geçen sarı ve kırmızı kıvılcımları görünce sarsıldı. Sancak tarafında, önden arkaya doğru uçuyordu kıvılcımlar. Pilot kabininin yolcu kabininden ayrıldığı yerden geliyordu. Ama yangın düzenli değildi. Az önce gördüğüne benzemiyordu. Tabii aniden parlayabilir, yolundaki her şeyi silip süpürebilirdi, ama şimdilik yeterli oksijen ya da patlayabilecek madde bulamıyor gibiydi.

Dumanlar iplik iplik yükselmekteydi. Bir tehdit değil, bir rahatsızlık düzeyindeydi. Solunabilecek hava boldu. Holly pek fazla öksürmek zorunda bile kalmadı.

Sinirini en çok bozan, cesetlerdi. Jim Ironheart işe karışmasa, çarpışma elbette çok daha şiddetli olurdu, ama yine de herkes sağ kurtulmuş değildi. Birinci sınıf bölümünde de ölenler olmuştu. Bir adam, oturduğu koltukta, bir yerlerden fırlayan boru gelip boğazına çakıldığı için ölmüştü. Gözlerinde hâlâ bir şaşkınlık ifadesi vardı. Yanındaki kadının kafası hemen hemen bedeninden ayrılmıştı. Güvenlik kemeri hâlâ bağlıydı. Koltuğu yerinden fırlayıp duvara çarpmıştı. Diğer fırlayan koltuklarda da türlü yaralar almış yolcular, kadavralar görüyordu Holly. Ölüleri yaralılardan ayırmanın tek yolu da kulak kabartıp kimlerin inlemekte olduğunu duymaktı.

Korkuyu bir yana itmeye çalıştı. Kanları görüyor, ama kan falan yokmuş gibi davranıyordu. Yaraların en kötülerinden gözlerini kaçırdı, karşısına çıkan kötü durumdaki yolcuları görmeden ilerledi. İnsan vücutları onun gözünde soyut biçimler haline geldi. Gerçek değilmiş de, Picasso'yu taklit eden bir kübistin biçimlendirip boyadığı desenlermiş gibi. Zihninin bu gördüklerini algılamasına izin verirse, ya gerisingeri oradan çıkması ya da yere çöküp ağlamaya başlaması gerekirdi.

Derhal sıkıştığı yerden çıkarılması ve tıbbi yardım sağlanması gereken bir düzine insan gördü. Ama Holly'nin yardım edemeyeceği kadar ağır şeylerin altındaydılar. Zaten o durmadan çocuğun çığlıklarına doğru ilerlemekteydi. Önce çocukların kurtarılması gerektiği içgüdüsüne uyuyordu. Doğa bunu genetik olarak programlamıştı insanlara.

Uzaktan siren sesleri duyulmaya başladı Profesyonel kurtarıcıların geleceğini düşünmeye zamanı olmamıştı Holly'nin. Ama

önemi yoktu. Geri dönüp bu işi onların yapmasını bekleyemezdi. Ya çocuğa bir dakika erken ulaşmak çok önemliyse? Ya her şey zamana bağlıysa?

Holly ilerlerken yan tarafta zayıf alevlerin ikide bir parladığını görüyordu. Jim Ironheart'ın sesini duydu. Arka taraftan. Uçağın ön tarafının ana gövdeden koptuğu yerden geliyordu ses. Dumandan kurtulduklarında, besbelli ayrı taraflara sürüklenmişlerdi. Jim'in tam arkasında olması gerektiğini bildiği halde, onu bulamamıştı Holly. Jim'in de, Casey'nin de kurtulduğundan oldukça emindi. Belki Jim'in kurtulma konusunda yetenekli olduğunu bildiği için. Ama yine de sesini duymak güzel bir şeydi.

"Buradayım!" diye seslendi. Ama kargaşanın arasında onu göremiyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Küçük bir oğlancığı arıyorum," diye seslendi Holly. "Sesini duyuyorum. Yaklaşıyorum, ama onu henüz göremiyorum."

"Çık oradan!" Yaklaşan yardım taşıtlarına rağmen sesini duyurabilmek için Jim daha yüksek sesle haykırmaya başlamıştı. "Sağlık görevlileri geliyor. Onlar böyle şeyler için eğitilmiş."

Holly öne doğru ilerlerken, "Sen gel," dedi. "Burada hemen yardım edilmesi gereken başkaları da var."

Birinci sınıf bölümünün ön tarafına yaklaşıyordu Holly. Gövde kirişleri burada da içeriye doğru fırlamıştı ama arkadakiler kadar değil. Ne var ki, yerinden fırlayan eşyaların yığınları daha çoktu bu kesimde. O yığına sıkışmış sağ ve ölü kişi sayısı da daha çoktu.

Kırık bir koltuğu yolunun üzerinden çektiğinde, soluk almak üzere durdu, arkada Jim'in eşyaları çekiştirmeye çalıştığını duydu.

Holly yerde emekleyerek gitmekteydi. Yan dönüp uzandı, dar bir aralıktan başını uzattı, kendini ağlayan çocukla yüzyüze buldu. Beş yaşında kadar bir erkek çocuğuydu. Kocaman kara gözleri vardı. Gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak Holly'ye baktı, boğazına tıkanan hıçkırığını yuttu. Kimsenin kendisine ulaşabilmesini beklemiyormuş gibi bir hali vardı.

Beş koltukluk bir sıra devrilmiş, çocuk arkada kalmıştı. Çadır

gibi çevirmişti çevresini koltuklar. Yüzükoyun yatıyor, çaresizlik içinde bakınıyordu. Görünüşe göre, kendisi de kolaylıkla çıkabilirdi oradan.

"Ayağımı bir şey kaptı," dedi. Hâlâ korkuyordu, ama artık idare edilebilecek durumdaydı. Holly'yi gördüğü anda, deminki dehşet duygusundan kurtulmuştu. İnsan ister beş yaşında, ister daha büyük olsun, en kötüsü yalnız kalmaktı. "Ayağımı kaptı, bırakmıyor."

Holly öksürerek, "Ben seni çıkaracağım, tatlım," dedi. "Geçecek hepsi."

Başını kaldırıp baktı, ikinci bir sıra koltuğun daha devrilmiş olduğunu gördü. Koltukların tepesine kıvrık bir çelik levha düşmüştü. Tavandan besbelli. Holly içinden, acaba ön bölüm yan devrilmeden önce takla mı attı, diye merak etti.

Parmak uçlarıyla çocuğun yanaklarındaki yaşları sildi. "Adın nedir, tatlım?"

"Norwood. Çocuklar bana Norby der. Acımıyor. Ayağım yani."

Holly bunu duyduğuna sevinmişti.

Ama enkazı kaldırıp ayağı kurtarmaya çalışırken çocuğun, "Hissetmiyorum," dediğini duydu.

"Neyi, Norby?"

"Ayağımı. Çok komik. Onu sanki bir şey tutuyor, çünkü çekemiyorum. Ama ayağımı hissedemiyorum, biliyor musun? Yokmuş gibi."

Holly'nin kafasında beliren hayal midesinin takla atmasına yol açtı. Ama durum o kadar kötü olmayabilirdi. Belki ayağı sıkışmıştı bir yere. Uyuşmuş, hissizleşmiş olabilirdi. Holly'nin hızlı düşünmesi, hızlı hareket etmesi şarttı, çünkü çocuk çok kan kaybediyor da olabilirdi.

Çocuğun yattığı yer çok dar olduğu için Holly onun üzerinden aşıp geçemez, ayağı bulup kurtaramazdı. Yattığı yerde sırtüstü döndü, tabanlarını çocuğun üzerindeki koltuk yığınının altına dayadı.

"Tamam, tatlım. Ben bacaklarımı gereceğim. Sen de yukarı itmeye yardım et. Bir iki santim yükselince ayağını oradan çekmeye çalış."

İnce gri bir duman sütunu Norby'nin arkasından çıkagelip

yüzünün önünde dolaştı. Çocuk, "Burada ölüler var," dedi.

"Ziyanı yok, bebeğim." Holly bir yandan bacaklarını gerdi, tüm gücüyle koltuk yığınını itmeye çalıştı. "Burada fazla uzun kalmayacaksın artık."

"Benim koltuğum, sonra boş bir koltuk, sonra da ölüler," dedi Norby titrek bir sesle.

Holly içinden, bu şokun çocuğu ne kadar bir süre etkileyeceğini düşünüyordu. Acaba ona karabasanlar mı getirecek, hayatının akışını mı çarpıtacaktı?

"İşte," dedi.

İki ayağıyla birlikte, olanca gücüyle itti. Yığın yeterince ağırdı, ama tavandan düşen levha da çok kötü bastırıyordu. Holly biraz daha zorlanınca, üzerine ince halı serilmiş madeni taban sırtını acıtmaya başladı. Boğazından bir acı hıçkırığı kurtuldu. Kıpırdatamadığına kızarak, daha kuvvetle, daha inatla itti. Öfkeden kuduruyordu. Ve sonunda ...

...yığın kıpırdadı.

Bir santimden bile az.

Ama kıpırdadı.

Holly biraz daha yüklendi, sahip olduğunu bilmediği gücün tümünü kullandı, bacaklarındaki zonklamalar sırtındaki acıyı gölgede bıraktı. Yığın gıcırdadı, iki santim kadar kalktı.

"Hâlâ bırakmıyor ayağımı," dedi çocuk.

Çevresine daha çok duman doluyordu. Deminki gibi gri değil, daha kara dumanlar. Daha yağlı. Çok da kötü kokuyordu. Holly içinden, inşallah koltukların içindeki kaplama köpükleri alev almamıştır, diye umdu.

Bacaklarındaki kaslar titremeye başlamıştı. Sırtındaki acı göğsüne de yayıldı. Yüreğinin her vuruşu acılıydı artık. Her soluk alışı bir işkenceydi.

O ağırlığı uzun süre taşıyamayacağını anlıyordu. Daha fazla kaldırması ise hiç mümkün değildi. Ama yığın birdenbire iki santim daha yükseldi, sonra da yükselmeyi sürdürdü.

Norby'den bir acı ve heyecan çığlığı yükseldi, çocuk öne doğru geldi. "Kurtuldum. Bıraktı beni."

Holly bacaklarını bükerek yığını yine yerine bıraktı. Çocuğun kafasından geçeni biliyordu. Kendisi de beş yaşında olsa aynı şeyi düşünürdü. Ayağını o ölülerden birinin buz gibi pençesi yakaladı sanmıştı yavrucak.

Holly yana kaydı, Norby'ye kendini dışarıya çekmesine yer bıraktı. Norby dar aralıktan geçip Holly'nin bulunduğu yere geldi.

Uçağın arkasından Jim'in sesi duyuldu. "Holly?"

"Buldum onu!"

"Burada bir kadın var. Ben onu çıkarıyorum."

"Harika!" diye bağırdı Holly.

Dışarda siren sesleri yaklaştı, kısıldı, sonunda da kesildi. Yardım ekibi gelmişti.

Norby'nin demin kurtulduğu yerden şimdi daha çok kara dumanlar geliyordu, ama Holly yine de biraz vakit ayırıp o ayağı inceledi. Bir yana sarkıyordu ayak. Gevşekti. Paçavra bebek ayağı gibi. Bileğin kırıldığı belliydi. Holly çocuğun ayağındaki keten pabucu hemen çıkardı. Ayak hızla şişmekteydi çünkü. Beyaz çorapta kan lekeleri vardı. Çorabı sıyırıp alttaki deriye bakınca, ayağın yalnızca sıyrılmış olduğunu gördü. Birkaç hafif çizik, o kadar. Kan kaybından ölecek değildi çocuk. Ama yakında ayağındaki acıyı hissetmeye başlayacaktı.

"Haydi, çıkalım buradan."

Holly'nin niyeti onu geldiği yoldan çıkarmaktı, ama sol tarafına bakınca gövdede bir delik daha gördü. Pilot kabininin hemen arkasında. Şimdi bulundukları yerden birkaç adım ilerdeydi bu açıklık. Duvar açılmıştı ama yarık tavana kadar uzanmıyordu. Duvardaki kaplamayla kirişler fırlamıştı yalnızca. Açılan delik fazla büyük sayılmasa da, kendisi çocukla birlikte çıkabilirdi oradan.

Deliğin kenarına çıktıklarında, dört metre kadar aşağıdaki tarlada bir kurtarma görevlisi belirdi, çocuğu almak üzere kollarını uzattı.

Norby atladı. Adam onu hemen yakaladı, geri çekildi.

Holly de atladı, ayaküstü düştü.

"Annesi misiniz?" diye sordu adam.

"Hayır, ağladığını duydum, onu bulmaya gittim. Ayak bileği kırık."

"Frank amcamla birlikteydim," dedi Norby.

Kurtarma görevlisi sesini neşeli çıkarmaya çalışarak, "Tamam, o halde Frank amcanı bulalım," diye karşılık verdi.

Norby ruhsuz bir sesle, "Frank amcam öldü," dedi.

Adam Holly'ye baktı. Belki ne söylemek gerektiğini o bilir, diye umuyordu.

Holly sessizdi. Çok sarsılmıştı. Beş yaşında bir çocuğun böyle bir deneyimi yaşamak zorunda kalması, içini çaresizlik duygularıyla dolduruyordu. Onu kucaklamak, kollarında sallamak, dünyanın yine düzeleceğini söylemek geldi içinden.

Ama dünyanın hiçbir yanı düzgün değil ki, diye düşündü. Nedeni de, ölümün hesaba dahil olması. Adem söz dinlemeyip elmayı yemiş. Bilgelik meyvesini hapır hupur mideye indirmiş. Tanrı da onun her türlü şeyi bilmesine karar vermiş. İyi şeyleri de, kötü şeyleri de. Adem'in çocukları avlanmayı, tarım yapmayı, kışın soğuğundan korunmayı, yemeklerini ateşte pişirmeyi, aletler yapmayı, barınaklar kurmayı öğrenmişler. Tanrı da onlara genel bir eğitim vermek amacıyla, acı çekmenin ve ölmenin bir milyon yolunu öğrenmelerine izin vermiş. Onları dil öğrenmeye, okuma ve yazma öğrenmeye, biyoloji, fizik ve genetik kotlama öğrenmeye teşvik etmiş. Onlara beyin tümörlerinin, adale distrofisinin, bübonik hastalığın, kanserin vücutlarında var oluşuyla ilgili çok farklı korku ve dehşet duygularını öğretmiş. Tabii bunlar arasında uçak kazaları da önemli bir yer tutmaya başlamış. Çok hevesli bir öğretmen olmuş Tanrı. Bilgiyi öyle çok ve öyle ayrıntılı vermiş ki, insan bazen o ağırlığın altında ezileceğini hissetmeye başlamış.

Kurtarma görevlisi, kucağında Norby ile tarlada park etmiş cankurtarana doğru yürüdüğünde, Holly'nin çaresizlik duygusu da öfkeye dönüşmeye başlıyordu. Yararsız bir öfke ... çünkü öfkesini

yöneltebileceği bir tek Tanrı vardı ortada. O öfkeyi ifade etmek de hiçbir şeyi değiştiremezdi. Holly bu işi korkunç bir haksızlık olarak görüyor diye, Tanrı herhalde ölüm belâsını insanlığın sırtından geri alacak değildi.

Zaman zaman Jim Ironheart'ı pençesine alan türden bir öfkenin elinde olduğunu farketti Holly. On yedinci sırada fısıldayarak konuşurken Jim'in söylediği bir sözü hatırladı. Holly ona, bir tek Dobrovek'leri değil, 246 uçuş numaralı seferdeki herkesi kurtarmaya çalışması gerektiğini söylediğinde, Jim, "*Ölümden nefret ederim. İnsanların ölmesinden nefret ederim!*" demişti. Kurtardığı bazı insanlar da onun bu tür sözler söylemiş olduğunu anlatmışlardı. Viola Moreno'nun söylediğini de hatırlattı. Bu çocukta derin bir hüzün duygusu var, herhalde küçük yaşta öksüz kalmasından geliyor, demişti kadın. Jim öğretmenliği bırakmış, mesleğine veda etmişti. Larry Kakonis'in gösterdiği tepki, onun tüm çabalarını boşa çıkardığı için. Başlangıçta Jim'in bu hareketi Holly'ye biraz aşırı gibi görünmüştü. Ama şimdi çok iyi anlıyordu. Onun da içinden, günlük yaşamı bir yana bırakıp hayatta daha anlamlı bir şey yapmak, kaderin kurallarını kırıp parçalamak, evrenin dokusunu Tanrı'nın seçtiği biçimden farklı bir biçime getirmek gibi şeyler geliyordu.

Iowa tarlasının ortasında, rüzgârın getirdiği ölüm kokuları arasında durup, kurtarma görevlisinin ölmesine ramak kalmış olan çocukla birlikte uzaklaşmasını seyrederken, bir an için kendini Jim Ironheart'a daha yakın hissetti. Başka hiçbir insana olmadığı kadar yakın.

Onu aramak üzere harekete geçti.

Parçalanmış DC-10'un çevresindeki manzara, çarpma anına göre daha bir kargaşa içindeydi. İtfaiye arabaları gelmişti oraya. Uçağın üzeri beyaz köpüklerle kaplıydı. Gövdenin üstüne ve çevredeki yakıt dökülmüş alana krema yayılmış gibiydi. Orta kısımdan hâlâ dumanlar tütüyor, her delikten, yarıktan, kırılmış pencereden dışarı süzülüyor, sonra rüzgârın emrine uyup dağılıyor, yükseliyordu. Tepelerine bir kara bulut serilmiş gibiydi. Öğleden sonra güneşi onun arasından yer yer geçip gelirken ortalıkta habire değişen gölgeler dolaşıyordu. Yalnız siyah ve gri cam parçaları kullanılarak yapılmış bir kaleidoskop gibi. Kurtarma ekipleriyle sağlık görevlileri enkazın her

yanına dağılmış, sağ kalanları arıyordu. Sayıları onlardan yardım bekleyenlere göre öyle azdı ki, yolculardan bazıları da bu kurtarma çabalarına destek vermeye kalkışmışlardı. Yolcuların bir kısmı, bu felaketten hiç etkilenmemiş, daha duştan yeni çıkıp giyinmiş gibi görünürken, bazıları da kir pas içinde, darmadağınık bir haldeydi. Tek tek ya da küçük gruplar halinde duruyor, kendilerini Dubuque terminal binasına götürecek minibüslerin gelmesini bekliyorlar, ya sinirli sinirli konuşuyor ya da sessizce bekliyorlardı. Kaza alanındaki bütün bu farklı oluşları birbirine bağlayan bir tek ortak olay varsa, o da telsizlerde çatırdayan o parazitli seslerdi.

Holly, Jim Ironheart'ı ararken karşısına uzun gömleği andıran sarı elbise giymiş genç bir kadın çıktı. Yirmi yaşını yeni geçmiş gibi görünen, kumral saçlı, porselen tenli bir kızdı. Yaralı olmamakla birlikte, yardıma çok ihtiyacı vardı. Uçağın hâlâ dumanlar kusan arka tarafına yakın yerde durmuş, hep aynı adı tekrar ederek haykırıyordu: "Kenny! Kenny! Kenny!" Bağırmaktan sesi boğuklaşmaya başlamıştı.

Holly elini onun omzuna koyarak, "Kim o?" diye sordu.

Yabancı kızın gözlerinin mavisi isteri yansıtır gibiydi. Pırıl pırıldı. "Kenny'yi gördünüz mü?"

"Kim Kenny, hayatım?"

"Kocam."

"Nasıl biri?"

Kız dalgın dalgın, "Balayımızdaydık," dedi.

"Onu aramana yardım edeyim."

"Hayır."

"Haydi, yürü, yavrum. Her şey düzelecek."

"Onu aramak istemiyorum," dedi kız. Ama Holly'nin kendisini döndürüp cankurtarana doğru yürütmesine izin verdi. "Onu görmek istemiyorum. Bu halinde. Ölmüş halde. Parçalanmış, yanmış ve ölmüş."

Birlikte yumuşak topraklar üzerinde yürüdüler. Gelecek yıl oraya yeni bir ürün ekilecek, bahara yeşil filizler verecekti. O zamana kadar ölümün tüm izleri silinmiş olacak, doğa yine sonsuz olma hayalini sürdürebilecekti.

5

Holly'ye bir şeyler oluyordu. Önemli bir değişiklik yer almaktaydı içinde. Bunun ne olduğunu henüz anlamış değildi. Ne anlama geldiğini, sona erdiğinde kendisini hangi bakımlardan farklı bir insan haline getireceğini bildiği yoktu. Ama yüreğinin tâ içinde ve zihninde çok derin birtakım değişimlerin yer aldığının farkındaydı.

İç dünyası böylesine bir fırtınadan geçmekte olunca, dış dünyayla başa çıkacak enerjiyi kendinde bulamıyor, bu yüzden diğer yolcularla birlikte, kendilerine çizilmiş standart kaza sonrası programına uyuyordu.

246 uçuş numaralı sefer yolcularına sunulan duygusal, psikolojik ve pratik destek etkiliyordu onu. Dubuque'un sağlık ve sivil savunma kadroları besbelli bu tür durumlara göre programlanmıştı. Gecikmeksizin ve etkin biçimde müdahale ediyorlardı olaylara. Psikologlar, danışmanlar, papazlar ve bir de haham, onlar terminale vardıktan hemen sonra görev başında hazırdı. Koskoca bir VIP salonu, maun masaları, mavi kumaş kaplı rahat koltuklarıyla onların kullanımına ayrılmıştı. On on beş telefon hattı verilmişti emirlerine. O hatlar normal havaalanı işletme birimlerinin hatlarıyken, el konmuştu hepsine. Salonda hemşireler, gecikmiş şok belirtisi var mı diye yolcuları sürekli gözlemekteydi.

United'ın kadrosu özellikle yardımcı oluyor, geceyi Dubuque'da geçirmek isteyenlere otel, hemen uçmak isteyenlere yeni seferlerde yer ayarlıyordu. Ayrıca yaralanmamış akraba ve dostları, hastanelere taşınanların yanına bir an önce ulaştırmayı da sağlıyordu. Sevdikleri ölenlere, bu acı haber mümkün olduğunca sevecen ve anlayışlı bir biçimde iletilmekteydi. United kadrosunun duyduğu dehşet ve üzüntü de yolcularınki kadar derin gibiydi. Onlar da çok sarsılmış, böyle bir şeyin kendi uçaklarından birinde olmasına onlar da çok üzülmüşlerdi. Holly, United üniforması giymiş bir genç kadının birdenbire dönüp gözündeki yaşları saklamak için salondan çıktığını gördü. Diğerleri de, erkekli kadınlı, solgun ve sarsılmış durumdaydı. Holly onları avutma

isteği duydu. Kolunu onların omuzlarına atıp, en iyi yapılmış, bakımı ve denetimi en iyi biçimde yürütülen uçaklarda bile böyle şeylerin olabildiğini söylemek geldi içinden. Nedeni de, insanoğlunun bilgilerinin yeterli olmamasından ve kusurlarla karanlıkların dünyada pek bol bulunmasındandı.

Cesaret, vakar ve merhamet, bu zorlayıcı koşullar altında öyle çok göze çarpıyordu ki, Holly basın ve televizyonların tam kadro halinde çıkagelmesinden üzüntü duydu. Onların saldırısı karşısında ilk kurbanın vakar olacağını biliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, onlar da görevlerini yapıyorlardı tabii. O mesleğin sorunlarını ve baskılarını çok iyi bilirdi Holly. Ama görevlerini doğru dürüst yapabilen muhabir sayısı da, musluğu doğru dürüst onarabilen tesisatçı sayısından, kapıyı her seferinde yerine gereğince oturtabilen doğramacı sayısından daha fazla değildi. Aradaki fark, duygusuz, yeteneksiz ya da resmen düşman davranışlı muhabirlerden kaynaklanmaktaydı. Bu tipler, karşılarındaki kişiye rahatsızlık verebiliyor, hattâ bazı durumlarda masumlara çamur atarak insanların adını kalıcı biçimde lekeliyordu. Bunun verdiği zarar, herhalde musluğun tıkanmasından ya da kapı kanadının sarkmasından çok daha büyüktü.

Tüm televizyon, radyo ve gazetelerden insanlar, havaalanına doluşmuş, çok geçmeden, girilmesi yasak olan bölgelere sızmayı da başarmışlardı. Bazıları kazadan kurtulanların duygularına ve ruhsal durumlarına saygılıydı. Ama daha çoğu, United kadrosuna "sorumluluk ve ahlâkî zorunluluk" mavalları okuyup ahkâm kesiyor, ya da kazazedelerin peşine düşüp onların en gizli korkularını deşmeye, gazete okurları heyecanlansın diye olayı onlara yeni baştan yaşatmaya çabalıyordu. Holly bu usulleri bilirdi, üstüne gelenleri püskürtmekte de tecrübeliydi. Ama buna rağmen, kendisine aynı soru, on beş dakika içinde, dört muhabir tarafından tam on iki kere soruldu. "Neler hissettiniz?" Uçağın inişte yere çarpacağını anladığınızda neler hissettiniz? Ölebileceğinizi farkedince neler hissettiniz? Çevrenizdekilerden bazılarının ölmüş olduğunu görünce neler hissettiniz?

Sonunda iniş ve kalkış pistlerini gören bir pencerenin köşesinde kendini kıstırılmış bulunca, Holly karşısındaki CNN muhabirini haşlayıp öfkesini boşalttı. Pahalı kuaförden çıkma, Anlock adlı bir

adamdı CNN muhabiri. Gösterdiği ilginin Holly'yi neden kızdırdığını bir türlü anlayamıyordu. "Bana neler gördüğümü, neler düşündüğümü sorun!" diye patlamıştı Holly. "Kim, ne, nerede, ne zaman, nasıl, diye sorun. Ama Tanrı aşkına, ne hissettiğimi sormayın, çünkü eğer sizde biraz insanlık varsa, ne hissettiğimi siz de bilirsiniz. İçinizde bir nebze insani anlayış varsa, bilmeniz gerek."

Anlock'la kameramanı geri çekilmeye çalıştılar, Başka bir avın üzerine gitmekti niyetleri. Holly salondaki pek çok kişinin, patırtı nedenini anlamak üzere o yana döndüğünün farkındaydı. Ama vız geliyordu ona. Anlock'u elinden o kadar kolay kaçırmaya niyeti yoktu. Bu sefer o izledi CNN ekibini:

"Size gerçekler gerekli değil, siz yalnız dram istiyorsunuz. Kan ve gök gürültüsü istiyorsunuz. İnsanlar size ruhlarını açsın istiyorsunuz. Sonra o insanların sözlerini elden geçirecek, değiştirecek, farklı haberler vereceksiniz. Çoğu zaman yanlış olacak verdiğiniz haberler. Buna da başka türlü bir ırza geçme denir aslında!"

Kaza alanında tutulduğu öfkenin pençesine bir kere daha düştüğünün farkındaydı. Anlock'a kızdığından çok daha fazla Tanrı'ya kızıyordu yine. Böyle bir öfke yararsız bile olsa!... Karşısındaki muhabir, Tanrı'nın kendisinden daha kolay bir hedefti. Tanrı göklerin karanlık köşelerine saklanabiliyor, görünmeyebiliyordu çünkü. Demin bu öfkeden kurtulduğunu sanmıştı. Onun içinden bir kere daha kabardığını görünce kaygılanmaya başladı.

Çileden çıkmış, kontrolunu kaybetmişti, üstelik de aldırdığı yoktu. Anlock'un ağzının köşelerindeki alaycı ifadeyle gözlerindeki o yamyam pırıltısı, Holly'nin aklını başına getirdi. Onun bu patlaması adamı pek de üzmüş sayılmazdı Kendisi bu adama iyi bir dram sağlıyordu işte. Holly'nin saldırısının hedefi kendi şahsı bile olsa, böyle bir şeyi kullanmamazlık edemezdi bu adam. Tabii daha sonra kendi davranışını izleyicilere mazur göstermeye çalışan birkaç söz söyleyecek, Holly'nin çektiği acılara yalancıktan anlayış gösteriyormus gibi davranacak, böylelikle kendini hem korkusuz muhabir, hem de anlayışlı insan olarak göstermeyi başaracaktı.

Holly böyle durumlarda son kazananın her zaman muhabir olduğunu bilen biriydi. Böyle olduğu halde yine de bu adamın işine gelecek biçimde davranmış olmasına büsbütün öfkeleniyordu. Hemen

kameraya arkasını döndü. Uzaklaşırken Anlock'un mikrofona söylediği sözleri duydu. " ... zavallı kadının çektikleri düşünülürse, bu davranışı çok doğal tabii ..."

Geri dönüp Anlock'un suratını parçalamak istedi. Ne sevinirdi adam!

Neyin var senin, Thorne? diye sordu kendine. Sen hiç kontrolu kaybetmezdin. Hele bu biçimde. Hiç kaybetmezdin ama işte şimdi kaybediyorsun.

Muhabirlere aldırış etmemeye, özanaliz isteğini bastırmaya çalışarak bir kere daha Jim Ironheart'ı aramaya koyuldu, ama bulamadı. Kaza yerinden son gelenler arasında değildi Jim. United kadrosundan hiç kimse onun adını yolcular listesinde bulamıyordu. Holly buna da pek şaşırmadı.

Herhalde Ironheart hâlâ kaza yerindeydi. Belki arama ve yardım ekiplerine elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu. Holly onunla konuşmayı çok istiyordu ama sabırlı olmak zorundaydı.

Anlock'a öyle saldırdıktan sonra muhabirlerin bazıları ondan kusku duyuyorlardı ama Holly kendi meslekdaşlarını yönetmesini bilirdi. Plastik bardaktan neskafesini (sanki sinirlerinin bir de kafeine ihtiyacı varmış gibi) yudumlarken bir yandan salonu ve dışardaki holü dolaştı, kendisinin de gazeteci olduğunu hiç belli etmeksizin onları biraz sondajladı, sonunda oldukça ilginç bilgiler edindi. Bir kere, şu ana kadar sağ olarak kurtarılanların iki yüz kişiye ulaştığını öğrendi. Ölü sayısı asla elliyi aşamazdı. Uçağın çarpma biçimini ve ardından çıkan yangını düşününce, bu şaşılacak kadar küçük bir rakamdı. Buna sevinmesi gerekirdi, çünkü Jim'in uyarılarının kaptanı etkilediği, kaderin belirlediğinden daha az sayıda ölü olduğu ortadaydı. Ama Holly sevineceği yerde, bu sefer de her şeye rağmen yine de ölmüş olanlar için üzülmeye başladı.

Hepsi sağ kurtulan uçuş ekibinin de, kendilerine son derece yardımcı olmuş olan bir yolcuyu aramakta olduklarını öğrendi. Adamın adı "Jim bilmemkim" olarak verilmekteydi. Kevin Costner'e benzeyen, masmavi gözlü bir adamdı. Olay yerine ilk gelen resmi görevliler bu "Jim bilmemkim" le konuşmak istediklerine göre, basın ve televizyon muhabirleri de hani hani onu bulmaya çalışıyorlardı.

Holly, Jim'in ortaya çıkmayacağını yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Karıştığı olayların çoğunda yaptığı gibi sessizce yok olacaktı ortalıktan. Muhabirlerin ve her kademedeki yetkililerin ulaşamayacağı bir yere çekilecekti. Adının Jim olduğundan başka bir şey bilemeyecekti insanlar.

Kurtarma operasyonlarından herhangi birinde tam adını verdiği ilk insan Holly'ydi. Kaşlarını çattı, acaba neden herkese yaptığı açıklamalardan daha çoğunu söylemek için beni seçti, diye merak etti.

En yakın kadınlar tuvaletinin kapısında Christine Dubrovek'e rastladı. Christine ona çantasını uzatıp Steve Harkman'ı sordu. Onun herkesin aradığı esrarengiz Jim'in ta kendisi olduğundan haberi yoktu.

"Bu gece ne olursa olsun Chicago'ya varması gerekiyordu, bu yüzden araba kiraladı ve gitti," diye yalan söyledi Holly.

Christine, "Ona bir kere daha teşekkür etmek istemiştim," dedi. "Ama Los Angeles'e dönünceye kadar beklemem gerek anlaşılan. Kocamla aynı şirkette çalışıyorlar, biliyorsunuz."

Casey annesinin yanıbaşındaydı. Yüzü silinip temizlenmiş, saçları taranmıştı. Elindeki yaldızlı çikolatayı yiyor, ama pek zevk alıyormuş gibi görünmüyordu.

Holly ilk fırsatta izin isteyip, VIP salonunun köşesinde United Havayolları tarafından kurulmuş olan acil yardım merkezine yöneldi. Bir uçak arıyordu. Kaç aktarma yapmak gerekirse gereksin, razıydı, yeter ki bu akşam Los Angeles'e dönebilsin. Ama Dubuque da pek evrenin merkezi sayılacak bir yer değildi. Güney California taraflarına kalkan uçaklardaki bütün yerler şimdiden kapatılmıştı. En iyi çare olarak, sabahleyin Denver'e kalkan uçakta yer ayırttı. Öğlende de Denver'den Los Angeles'e uçak vardı.

United ona gece kalabileceği bir yer ayarladı. Saat altıda Holly kendini, Best Western Midway Motor Lodge'un temiz ama neşesiz bir odasında yalnız buldu. Ama belki de oda o kadar neşesiz değildi. Holly bu haliyle zaten Ritz Oteli'nin odasını bile beğenebilecek durumda değildi.

Philadelphia'daki annesiyle babasına telefon açtı, sağ salim ve iyi durumda olduğunu bildirdi. Belki kendisini CNN'de görürler ya da

yarınki gazetede adına kazaya uğrayan uçağın yolcu listesinde rastlarlar diye kaygılanıyordu. Annesiyle babasının henüz hiçbir şeyden haberleri olmadığını, mutlu mutlu yaşamlarına devam ettiklerini gördü. Ama olayı duyunca, birinci sınıf bir "olay sonrası korkusu" sergilediler. Onlar Holly'yi avutacaklarına Holly onları avutmak zorunda kaldı. Dokunaklı bir durumdu bu durum. Çünkü onu ne kadar sevdiklerini gösteriyordu. Annesi, "Bu kovaladığın olay ne kadar önemli olursa olsun, oradan otobüse binmeni, evine otobüsle dönmeni istiyorum," diye tutturdu.

Sevildiğini bilmek Holly'nin keyfini yerine getirmeye yetmedi.

Saçları karmakarışık, duman kokar durumda, sokağa çıkıp en yakın alışveriş merkezine yürüdü, Visa kartıyla oradan bir değişimlik kıyafet aldı. Bir pantolon ve ince bir blucin ceket. Bir çift de yeni Reebok aldı. Ayağındakilerin üzerindeki o koyu bej lekelerin kan lekesi olduğu izleniminden kendini bir türlü kurtaramıyordu çünkü.

Odasına dönünce, ömrünün en uzun duşunu yaptı, bir kalıp sabunu bitirene kadar ovaladı, temizledi kendini. Yine de pek temizlenmiş gibi hissetmiyordu ama sonunda içindeki etkileri arındırmaya çabaladığını farketti, suyu kapattı.

Telefonu açıp oda servisinden bir sandviç, bir salata, bir de meyve ısmarladı. Tepsi geldiğinde, hiçbirini yiyemedi.

Bir süre duvara bakarak öylece oturdu.

Televizyonu açmaya cesaret edemiyordu. 246 uçuş numaralı seferin kazasıyla ilgili habere rastlayabilirdi çünkü.

Jim Ironheart'ı arayabilecek olsa, hemen arardı. On dakikada bir arar, bunu saatlerce sürdürürdü. Ironheart evine dönüp telefona cevap verinceye kadar. Ama numaranın rehbere girmemiş, gizli numaralardan olduğunu biliyordu.

Sonunda aşağıya, kokteyl salonuna indi, bara oturdu, bir bira ısmarladı. Alkolü hiç kaldıramayan biri için, doğrusu oldukça tehlikeli bir davranıştı. Yanında yiyecek bir şey de olmayınca, bir tek şişe Beck bile onu sızdırmaya, sabaha kadar kendine gelememesini sağlamaya yeterdi herhalde.

Omaha'lı bir satış görevlisi onunla sohbet etmeye çalıştı. Kırk

beş yaşlarında vardı. Çirkin adam sayılmazdı. Nazik de görünüyordu. Ama Holly onu umutlandırmak istemedi. Elinden geldiğince nazik bir biçimde, arkadaş aramadığını belirtti.

"Ben de aramıyorum," diyerek gülümsedi adam. "Tek istediğim, iki çift lâf edecek biri."

Holly ona inandı, sonradan sezgilerinin doğru çıktığını da gördü. Barda iki saat kadar birlikte oturdular, sinemadan, televizyon programlarından, komedyenlerden ve şarkıcılardan, havadan, yemeklerden söz ettiler, asla politikaya, uçak kazalarına, dünyanın sorunlarına girmediler. Holly üç bira içip de, başının hafif dönmesinden başka bir şey hissetmeyince pek şaşırdı.

Veda ederken, "Howie, sana ömrüm boyunca minnet duyacağım," dedi.

Odasına yalnız döndü, soyunup yatağa girdi, daha başı yastığa değerken uykusunun geldiğini hissetti. Havalandırmanın serinliğinden kurtulmak için çarşafı bedenine sardı, biranın değil, yorgunluğun sarhoşluğuyla dili dolanarak, "Kozana saklan, yakında kelebek olursun," diye mırıldandı. Bu sözün nereden aklına geldiğini, anlamının ne olduğunu merak ederek uykuya daldı.

Fuşşşş, fuşşşş, fuşşşş, fuşşşş, fuşşşş ...

Kendini yine taş duvarlı odada bulmuştu ama rüya daha öncekine birçok bakımdan farklıydı. Bir kere, kör değildi Holly. Mavi bir tabağın içinde, kalın, sarı bir mum yanıyor, dans eden turuncu alevi çevredeki taş duvarları, dar uzun pencereleri, tahta yer döşemelerini, tabandan gelip tavana yükselen o dönen sütunu, kocaman ahşap kapıyı yeterince net gösteriyordu. Bir yeldeğirmeninin üst kattaki odasında olduğunu her nasılsa anladı Holly. Bu *fuşşş, fuşşş, fuşşş* sesi de dışarda, gece rüzgârıyla dönen dev kanatların sesiydi. Odanın kapısının dışında, alttaki değirmen odasına inen o kıvrık kireç merdivenler vardı. Rüya başlarken kendisi ayaktaydı, ama sonradan durum bir çırpıda değişmiş, Holly kendini oturur bulmuştu. Normal bir sandalyede değildi ama. Uçak koltuğundaydı. Güvenlik kemeri bağlıydı. Başını sola çevirince, Jim Ironheart'ın da yanında oturmakta olduğunu gördü. "Bu ihtiyar değirmen dünyada Chicago'ya kadar varamaz," dedi Ironheart. Sesi çok ciddiydi. Her nedense o taş yapıyla

uçuyor olmak o anda son derece mantıklı geldi. Yapının jetleri ya da dönen pervaneleri onları havada tutuyormuş gibi. Holly, "Sağ kalacağız, değil mi?" diye sordu. Jim gözlerinin önünde soldu, yerine on yaşında bir çocuk geldi. Holly bu sihire hayran kaldı. Sonra çocuğun gür kumral saçlarına ve masmavi gözlerine bakınca, onun bir başka zamana ait Jim olduğuna karar verdi. Rüyaların o serbest kurallarına uygundu bu da. Sihir gibi görünmüyor, çok mantıklı görünüyordu. Çocuk, "Eğer *o* gelmezse kurtuluruz," dedi. Holly, "*O* nedir?" diye sordu, bu sefer çocuk, "Düşman," dedi. Çevrelerindeki değirmen bu son söze tepki gösterdi, şişip sönmeye, nabız gibi atmaya koyuldu. Laguna Tepesi'ndeki motel odası gibi. Holly'ye sanki kireç duvarlarda canavar bir surat görüyormuş gibi geldi. "Burada öleceğiz," dedi çocuk. "Hepimiz öleceğiz burada." Duvardan gelmekte olan yaratığı adeta hoş karşılıyor gibi bir hali vardı. *FUŞŞŞ!*

Holly sarsılarak uyandı. Son üç gece de olduğu gibi. Ama bu sefer hiç kimse onu rüyadan gerçek dünyaya izlemedi. İçindeki korku da öyle dehşet düzeyinde değildi. Korkuyordu, evet. Ama sinsi bir korkuydu duyduğu. İsteri eşiğinde oynaşan bir şey değildi.

Daha da önemlisi, Holly bu rüyadan bir kurtulma, serbest kalma duygusuyla uyanmıştı. Uyandığı anda yatağında doğrulup oturdu, yastıklara yaslandı, kollarını çıplak göğüsleri üzerinde kavuşturdu. Titremeleri korkudan ya da soğuktan değil, heyecandandı.

Uykuya dalarken, biranın da etkisiyle, çok gerçek bir şey söylemişti. "Kozana saklan, yakında kelebek olursun." Şimdi anlıyordu bunun anlamını. Jim Ironheart'a rastladığından bu yana geçirdiği değişimleri de anlıyordu artık. İlk olarak havaalanının VIP salonunda farketmişti bir değişimden geçmekte olduğunu.

Bir daha *Portland Press*'e dönecek değildi.

Hiçbir zaman hiçbir gazetede çalışmayacaktı artık.

Gazetecilik hayatı bitmişti Holly'nin.

CNN muhabiri Anlock'a o yüzden öyle parlamıştı. O adamdan nefret etmiş, ama için için suçluluk da duymuştu. Adam bir haberi kovalıyordu. Holly ise, kendisi içinde olduğu halde kovalamamıştı o haberi. Hâlâ gazeteci olsa, diğer yolcularla röportajlar yapmak için koşuşturur, sonra da gazetesine bir yazı yetiştirme telaşına kapılırdı.

Oysa canı hiç böyle bir şey istememişti. Bir an için bile. Bu yüzden de, bilinçaltının o kendisini tiksindiren kumaşını alıp ondan çok geniş omuzlu, geniş klapalı, vatkalı bir ceket dikmiş, onu giyip CNN kamerasını azarlamıştı. Bunların altında yatan neden, artık gazeteciliğe aldırmadığını kanıtlamak, mesleğini bırakacağını, bir zamanlar hayatının tümü saydığı bu işten kopacağını onaylamaktı.

Yatağından kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladığında, kendini hareketsiz oturamayacak kadar heyecanlı hissetti.

Gazetecilik hayatı bitmişti.

Bitmişti.

Serbestti artık. Nüfuzu olmayan, orta halli, çalışarak geçinen bir ailenin çocuğu olarak, ömrü boyunca kendini önemli hissetme ihtiyacıyla kavrulmuştu. Zeki bir çocuktu, büyüyünce daha da akıllı bir kadın olmuştu. Dünyanın ve hayatın göze çarpan düzensizliği onu şaşırtmıştı o zaman. Ve bunları, gazeteciliğin pek de yeterli olmayan araçlarıyla açıklamaya kalkışmıştı. İşin acı yanı, bu kabul görme ve açıklama çabaları uğruna, başlangıçtan beri haftada yetmiş seksen saat çalışması boşuna gitmişti. Hayatta köksüz kalmıştı o yüzden. Ne önemli bir sevgilisi vardı, ne çocukları, ne gerçek dostları, ne de hayatı açıklayacak daha sağlam bir kuramı. Şimdi birdenbire bütün o ihtiyaçlardan ve tutkulardan kurtulmuştu. Artık belli bir seçkin grubun parçası olmaya da, insan davranışlarını açıklamaya da hiç aldırmıyordu.

Gazetecilikten nefret ettiğini sanmıştı Holly. Oysa nefret etmiyordu. Onun nefret ettiği, kendisinin gazetecilikteki başarısızlığıydı. Başarısızlığının nedeni de, bu işin daha başından beri ona göre bir şey olmayışından kaynaklanıyordu.

Kendini anlamak ve alışkanlığın bağlarını koparabilmek için, demek tek ihtiyacı, mucizeler yaratabilen bir erkeğe rastlamak, sarsıcı bir uçak kazası yaşamaktı.

"Amma da esnek kadınsın, Thorne," dedi kendine. Alay ediyordu. "İçgörülerin ne kadar da güçlü!"

Eğer Jim Ironheart'ı tanımak ve yanan uçaktan kurtulmak ona ışığı göstermeye yetiyorsa, o zaman Jiminy Cricket kapısını çalıp ona hayat felsefesiyle dolu şiirlerinden birini söylese de yetmeliydi

Holly'nin gerçeği görebilmesine, neyin akıllıca ve neyin aptalca olduğunu anlamasına.

Güldü. Yataktan battaniyeyi kapıp çıplak vücuduna sardı, iki koltuktan birine yerleşti, bacaklarını altına kıvırdı, ilk gençliğinden beri gülmediği kadar güldü.

Yo, mesele başkaydı asıl. Holly hiçbir zaman öyle çılgın bir yeniyetme olmamıştı. İlk gençliğinde bile, son derece aklı başında bir kızdı. Güncel olaylara ilgi duyar, Üçüncü Dünya Savaşı'na kaygılanırdı ... çünkü ona, daha liseyi bitiremeden atom bombasından öleceği söylenirdi. Dünya nüfusunun artmasına kaygılanırdı, çünkü 1990 yılına kadar bir buçuk milyar insanın açlıktan öleceğini duymuştu. Böylelikle dünya nüfusu hemen hemen yarıya inecek, olaydan Amerika Birleşik Devletleri bile etkilenecekti. İnsan yapısı hava kirliliğinin dünya iklimini yavaş soğuttuğuna kaygılanırdı, çünkü o zaman yeni bir buzul çağı başlayacak, uygarlık Holly'nin yaşam süresi sona ermeden yok olacaktı. Bu haber, yetmişli yılların sonlarında, gazetelerde birinci sayfa haberiydi. Hemen ardından, kirliliğin yarattığı "Sera Etkisi"ne, dünya ikliminin ısınmasına kaygılanmak moda olmuşyu. Holly ilk gençlik ve ön yetişkinlik yıllarını pek de eğlenerek geçirmiş sayılmazdı. Neşe olmayınca, hayata bakış perspektifini kaçırmış, her aktüalite haberinin, gerçek de, sahte de olsa, kendisini etkilemesine izin vermişti.

Şimdi çocuklar gibi gülüyordu. Çocuk milleti, ergenlik çağına gelip hormonların etkisine kapılmadan önce, hayatın korkutucu, karanlık ve acayip bir şey olduğunu bilirdi. Bilirdi, evet. Ama aynı zamanda, hayatın saçmalıklarla, gülünecek şeylerle dolu olduğunu, ona gülmek gerektiğini, hayatın içinden geçip çok uzaklardaki bilinmeyen, harika bir yere doğru yolculuk yapmanın bir serüven olduğunu da bilirdi.

Holly Thorne birdenbire kendi adından pek hoşlandığını farketti. Ayrıca ... nereye gitmekte olduğunu, orada niçin gitmekte olduğunu da biliyordu artık.

Jim Ironheart'dan koparmak istediği şeyin ne olduğunu da biliyordu. İyi bir röportaj değildi onun aradığı. Gazetecilik başarısına yol açacak, ona Pulitzer Ödülü kazandıracak bir şey değildi. Holly'nin o adamdan istediği, çok daha iyi, çok daha kalıcı bir şeydi. Daha

büyük bir ödül peşindeydi o. Artık talebiyle Jim'in karşısına dikilmeye hazırdı.

İşin komik yanı, eğer Jim ona istediğini vermeye razı olursa, Holly neşeye de, anlamlı bir varoluşa da kavuşmuş olacaktı. Bu işin tehlikelere gebe olduğunun farkındaydı. Ondan istediğini alabilirse, bir yıla kalmadan ölebilirdi de. Belki bir aya kalmadan. Belki gelecek haftaya. Ama en azından şu an için, zihnini olayın neşeli yanına yönlendirdi, ölüm ve sonsuz karanlık gibi ihtimallerin kendisini yolundan çelmesine izin vermedi.

İkinci Bölüm

DEĞİRMEN

Bir sır hiçbir yerde,
öyle karanlık ve derin
bir sır olarak kalamaz,
eskisi gibi kalıcı biçimde,
gömülü durumda duramaz.

Onu kendi yüreğinizin karanlığında saklayın,
yoksa söylentiler hemen başlar.

Nice yıllar boyunca
gömülü sırlarınıza kaygılandıktan sonra
söylememiş olduğunuz sözleri
kimsenin açığa vuramayacağını anlarsınız.

O zaman ancak siz, siz kendini
açıklayabilirsiniz
belleğin güvenli mezarındaki sırları,
belleğin güvenli mezarı içinde.

-SAYILI HÜZÜNLER KITABI'NDAN

Gerçek dünyada da,
rüyalardaki gibi,
hiçbir şey aslında,
göründüğü gibi olmaz.

-SAYILI HÜZÜNLER KİTABI'NDAN

BEYDABA

27 AĞUSTOS - 29 AĞUSTOS

1

Holly, Denver'de uçak değiştirdi, batıya doğru yolculuk yaparken iki kere birer saat kazandı, Los Angeles Uluslararası Havaalanı'na Pazartesi sabahı saat on birde vardı. Bagajı olmadığı için derdi azalıyordu. Kiraladığı arabayı otopark garajından aldı, dosdoğru güneye, Laguna Tepesi'ne doğru yola koyuldu, saat yarımda Jim Ironheart'ın kapısına dayandı.

Garajın önüne park etti, inip bahçe yolundaki ayrık taşlara basa basa ön kapıya ilerledi, zili çaldı. Jim cevap vermedi. Holly zili bir daha çaldı. Jim yine cevap vermedi. Holly kapıyı durmaksızın çalmaya koyuldu. Sonunda zilin düğmesinin yuvarlak izi sağ başparmağına çıktı.

Geri çekilip alt kata, sonra ikinci kat pencerelerine baktı. Hepsinin iç pancurları kapalıydı. Holly camların ardında pancurların aralıklarını görebiliyordu.

"İçerde olduğunu biliyorum," diye tısladı dişlerinin arasından.

Arabasına döndü, camlarını açtı, direksiyonun arkasına yerleşti, Jim'in dışarı çıkmasını bekledi. Er geç ya yiyecek bir şeye, ya çamaşır deterjanına ya da ilaca ihtiyacı olacaktı. Belki tuvalet kâğıdı falan almak isteyecekti. Bir şey gerekecekti elbette. O zaman yakalardı Holly onu.

Yazık ki hava bu tür uzun beklemelere elverişli değildi. Son birkaç gün sıcak geçmişti gerçi ... ama bunaltıcı değildi. Oysa şimdi Ağustos sıcakları, masallardaki canavar gibi geri dönmüş, alev alev soluğuyla ortalığı kavuruyordu. Palmiyelerin yaprakları sarkmış, çiçekler güneş altında solmaya başlamıştı. Bahçenin güzelliğini sürdürmeyi başaraN o geliştirilmiş sulama sistemlerinin biraz gerisinde, çöl kendini bir kere daha kabul ettirmek üzere hazır

bekliyordu.

Fırına sürülmüş tepsi içindeki kurabiyeler gibi hızla pişmekte olan Holly, sonunda arabanın camlarını kapadı, havalandırmayı çalıştırdı. Serin hava bir harikaydı. Ama çok geçmeden araba ısınmaya başladı, termometrenin ibresi kırmızı tarafa kaydı.

Saat biri çeyrek geçe, yani buraya geldiğinden kırk beş dakika sonra, Holly arabayı geri vitese taktı, bahçeden çıkıp Laguna Tepesi Motelı'ne döndü. Kıyafetini değiştirip bej bir şortla sarı bir Kalipso bluzu giydi. Midesi açıkla kalmıştı böylelikle. Ayaklarına yeni koşu pabuçlarını geçirdi ama bu sefer içine çorap giymedi. Yakındaki bir dükkâna uğradı, katlanabilen bir bahçe şezlongu, bir buz torbası, altılık ambalajda Diet soda, bir de John D. McDonald'ın yazdığı Travis McGee romanı satın aldı. Güneş gözlüğü zaten vardı.

Saat iki buçuk olmadan, Holly yine Ironheart'ın Bugenvillea Sokağı'ndaki evinin önündeydi. Kapıyı çalmayı bir kere daha denedi. Jim açmadı.

Holly onun içerde olduğunu her nasılsa biliyordu. Belki o da biraz psişikti.

Buz torbasını, katlanan şezlongu ve diğer eşyaları evin arka bahçesine kadar taşıdı. Şezlongu çimenlerin üzerine kurdu. Kızılağaç kaplamalı arka balkonun hemen ilerisine. Birkaç dakika sonra kendini rahat bir ortama sokmayı başarmıştı.

McDonald romanında Travis McGee, Fort Lauderdale'de bir sıcak dalgasıyla boğuşmaktaydı. Plajlar bile ölgünleşmişti sıcaktan. Holly bu romanı daha önce de okumuştu. Şimdi yine onu seçmesinin nedeni, olayın tropik iklimde, cehennem sıcağında geçiyor olduğunu hatırlamasındandı. Cehennem gibi, rutubetli Florida, McDonald'ın etkili diliyle karşısında diriliyor, Laguna Niguel'in kuru sıcağını biraz daha iyi göstermeye yanıyordu.

Yarım saat kadar sonra eve doğru baktığında, Jim Ironheart'ı mutfak penceresinin gerisinde gördü. Ona bakıyordu.

Holly elini salladı.

Jim el falan sallamadı.

Pencereden uzaklaştı, ama bahçeye çıkmadı.

Holly bir diet soda açtı, romanına döndü, güneşin bacaklarını yakışını hissetti. Yo, güneş yanığından korkuyor değildi. Zaten biraz esmerleşmişti bacakları. Ayrıca, sarışın ve beyaz tenli olmasına rağmen vücudu pigment doluydu. Maraton plaj sefalarına kalkışmadıkça, güzelce esmerleşir, ama kavrulmazdı.

Bir süre sonra, şezlongu düzleyip yüzüstü yatabilmek için ayağa kalktığında, Jim Ironheart'ı balkonda, salonun yana kayarak açılan kapısının hemen yanında gördü. Üzerinde buruşuk bir pantolon, buruşuk bir tişört vardı. Traş olmamıştı. Saçları dağınık ve yağlıydı. Pek iyi görünmüyordu.

Holly'den beş metre ötedeydi. Bu yüzden sesi kolaylıkla duyuldu. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Biraz güneş banyosu yapıyorum."

"Lütfen gidin, Bayan Thorne."

"Seninle konuşmam gerek."

"Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Hah!"

Jim tekrar içeriye girdi, kapıyı kapadı. Holly kilidin de çevrildiğini duydu.

Bir saat kadar karnüstü yatıp, okumak yerine uyukladıktan sonra, Holly bu kadar güneşin yeterli olduğuna karar verdi. Hem saat üç buçukta artık en bronzlaştırıcı ışıklardan eser kalmamış olurdu.

Şezlongu, buz kutusunu ve geri kalan eşyalarını daha serin, daha gölgelikli olan balkona taşıdı. İkinci bir diet soda açtı, McDonald romanını bir kere daha eline aldı.

Saat dörtte salon kapısının yana kayarak açıldığını duydu. Jim'in ayak sesleri yaklaştı, Holly'nin tam arkasında durdu. Jim bir süre orada öylece durup bekledi. Herhalde Holly'ye bakıyordu. İkisi de konuşmadılar. Holly okuyormuş gibi numara yapmayı sürdürdü.

Jim'in sürüp giden sessizliğinde ürkütücü bir hava vardı. Holly onun karanlık yanınıdüşünmeye başlamıştı. Atlanta'da Norman Rink'e sıktığı sekiz kurşunu örneğin. Tedirginliği giderek arttı, sonunda onun kendisini bilerek korkutmaya çalıştığına karar verdi.

Holly yanındaki buz kutusundan soda tenekesini alıp bir yudum içti, keyifle içini çekti, kutuyu tekrar yerine koydu, bu arada elinin bir kere bile titremesine izin vermedi. Ironheart sonunda şezlongun ön tarafına yürüdü, Holly'nin görebileceği yerde durdu. Hâlâ darmadağın, hâlâ traşsızdı. Gözlerinin çevresinde mor halkalar vardı. Teni de pek sağlıksız bir solgunluk yansıtmaktaydı.

"Ne istiyorsun benden?" diye sordu.

"Anlatması biraz uzun sürer."

"Pek uzun zamanım yok."

"Ne kadar var?"

"Bir dakika."

Holly bir kararsızlık geçirdi, sonra başını iki yana salladı. "Bir dakikada anlatamam. Daha çok vaktin olana kadar beklerim burada."

Jim onda çekingenlik yaratacak bakışlarla bakıyordu.

Holly romanda kaldığı yeri buldu.

Jim, "Polis çağırıp seni bahçemden çıkarttırabilirim," dedi.

"Hemen yapsana."

Jim orada birkaç saniye daha durdu. Sabırsız ve kararsızdı. Sonunda eve girdi, kapıyı kaydırarak kapattı, kilitledi.

Holly içinden, "Fazla uzatma," diye mırıldandı. "Bir saat daha geçti mi, tuvalete gitmem gerekecek."

Çevresinde iki tarla bülbülü, çiçeklerden bal özü emiyorlardı. Gölgeler uzadı, açık soda kutusunun içinde baloncuklar tıpır tıpır sesler çıkarmayı sürdürdü.

Florida'da da şu anda tarla bülbülleri, serin gölgelikler, buz gibi Dos Equis şişeleri vardı. Travis McGee her geçen paragrafla birlikte başını biraz daha belâya sokuyordu.

Holly'nin midesi guruldamaya başladı. Dubuque Havaalanı'nda kahvaltı etmiş, gördüğü cesetlerin nasıl olup da iştahını sonsuza dek kapatmadığına şaşmıştı. Öğle yemeği yememişti. Buraya gelmek yüzünden. İşte şimdi de açlıktan ölüyordu. Eh, hayat bu!

Holly'nin tuvalete gitmek için koyduğu en son sınır saatine on beş dakika kala Ironheart çıkageldi. Duş yapmış,traş olmuştu. Mavi, kayık yaka bir şört, beyaz pamuklu kumaştan bir pantolon giymişti. Ayağında beyaz keten pabuçlar vardı.

Onun iyi gözükmek için çaba harcamış olması Holly'ye gurur verdi.

"Pekâlâ," dedi Ironheart. "Ne istiyorsun?"

"Önce evinin tesisatından yararlanmam gerek."

Upuzun, acı dolu bir ifade Jim'in yüzünün uzamasına neden oldu. "Pekâlâ, pekâlâ, ama sonra konuşalım, bitsin ve sen de git."

Holly onun peşisıra oturma odasına girdi. Oturma odası bir kahvaltı yerine ve mutfağa açılıyordu. Eşyaları sanki üniversiteyi bitirip öğretmen olarak işe girdiğinde, antreponun boşaltılması için açılan mezattan pek ucuza almış gibiydi. Temizdi ama hepsi çok eskimişti. Kitap raflarında yüzlerce cep kitabı görünüyordu. Ama ne duvarlarda bir tablo, ne de ortalıkta vazo, kâse, heykel gibi herhangi bir süs eşyası vardı. Odaya sıcak bir hava verecek saksı çiçekleri bile yoktu.

Jim ona holdeki tuvalet kapısını gösterdi. Duvarlar kâğıtlı değildi. Beyaz badanalıydı. Gül goncası ya da istiridye biçiminde süslü sabunlar da yoktu. Normal bir kalıp tuvalet sabunu, o kadar. İşlemeli havlular yerine, bir rulo kâğıt havlu duruyordu ortada.

Holly kapıda durdu, döndü, Jim'in yüzüne baktı. "Belki de biraz bir şeyler yerken konuşuruz," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Tuvalette işi bitince, çıkıp salona bir göz attı. Buranın döşenişi ... eğer buna döşeniş denilebilirse ... elden düşmeydi. Oturma odasından daha bile sade, hattâ çıplaktı. Doğrusu piyangodan altı milyon dolar kazanmış bir adamın evine hiç benzemiyordu burası. Ev olarak bile. Ama eşyaların yanında evin kendisi çok lüks sayılırdı.

Holly mutfağa geçtiğinde, onu yuvarlak kahvaltı masasının başında bekler buldu.

Bir sandalyeyi çekip onun karşısına otururken, "Bir şeyler pişiririz diye ummuştum," dedi.

Jim bunu komik bulmadı. "Ne istiyorsun?"

"Önce sana ne *istemediğimi* söylemekle başlayayım," dedi Holly. "Senin hakkında yazı yazmak istemiyorum. Ben gazeteciliği bıraktım. Bıktım gazetecilikten. Şimdi ... ister inan, ister inanma, ama doğrusunu söylüyorum. Gazeteci milleti peşine düşerse, yaptığın iyilikler olsa olsa engellenir ancak. Kurtarabileceğin hayatlar kaybedilmeye başlar. Bunu görebiliyorum artık."

"İyi."

"Sana şantaj yapmak da istemiyorum. Bu yaşadığın lüks ve hovarda hayata bakılırsa, geriye on sekiz doların kalmışsa şaşarım zaten."

Jim gülümsemedi. Gaz alevi gibi mavi gözleriyle Holly'ye bakmayı sürdürdü.

Holly, "İşini engellemek ya da ona herhangi bir zarar vermek istemem," diye devam etti. "Seni yeni bir peygamber olarak görmediğim gibi, seninle evlenmek niyetinde falan da değilim. Çocuklarını doğurmak, senden hayatıma bir anlam koparmak istemiyorum. Zaten hayatın anlamını bir tek Elvis Presley bilirdi, o da Mars'daki bir mağarada, bir uzay kasası içinde hareketsiz bekler durumda."

Jim'in yüzü taş gibi hareketsiz kaldı. Sağlam adamdı.

Holly devam etti. "Benim istediğim ... merakımı gidermek, bu yaptıklarını nasıl yapabildiğini öğrenmek ve bir de ... bunları neden yaptığını öğrenmek." Bir kararsızlık geçirdi, derin bir soluk aldı. İşte baklayı ağzından çıkarmak üzereydi. "Ve bu yaptıklarının bir parçası olmak istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Holly hızlı hızlı konuşmaya başladı. Cümleleri birbirine karışıyordu. Hepsini söylemeden sözü kesilir diye korkuyor, bir daha fırsat bulamamaktan çekiniyordu. "Seninle çalışmak istiyorum. Sana yardım etmek, yaptıklarını kolaylaştırmak istiyorum. Ne diyorsan o yaptıklarına. İnsanları kurtarmak istiyorum. En azından, kurtarılmalarına yardım etmek istiyorum."

"Yapabileceğin bir şey yok ki!"

"Bir şey olmalı," diye direndi Holly.

"Yalnızca engel olursun."

"Bak, ben zeki bir insanım ..."

"Ne olmuş yani?"

"... iyi bir eğitim almışım ..."

"Ben de öyle."

"... cesurum ..."

"Ama benim sana ihtiyacım yok."

"... becerikliyim, başarılıyım ..."

"Üzgünüm."

"Allah kahretsin!" diye patladı Holly. Kızmaktan çok, çaresizlik duygusuna kapılmıştı. "İzin ver de sekreterin olayım. İhtiyacın olmasa bile. Hizmetkârın Cuma olayım. Sağ kolun olayım ... en azından *arkadaşın* olayım."

Jim bu yakarışlardan etkilenmemiş gibiydi. Holly'nin yüzüne öyle uzun süre baktı ki, sonunda Holly kendini tedirgin hissetmeye başladı. Ama yine de gözlerini kaçırmadı. Bu adamın o benzersiz biçimde içe nüfuz eden bakışlarını, insanlar üzerinde kontrol kazanmak ya da onlarda çekingenlik yaratmak için kullandığını seziyordu. Ama kendisi de kolay yönetilebilecek biri değildi. Bu görüşmeyi daha başlamadan ona teslim etmeye, onun biçim vermesine olanak tanımaya razı değildi.

Sonunda Jim,"Demek benim Lois Lane'im olmak istiyorsun," dedi.

Holly bir an onun ne demek istediğini anlayamadı. Sonra birden hatırladı. Metropolis, *Günlük Gezegen*, Jimmy Olsen, Perry White, Lois Lane, Clark Kent, Superman.

Onun kendisini kızdırmak istediğini anlıyordu. Kızdırmak da yönetmenin bir başka yoluydu. Holly çileden çıkar, saldırganlaşırsa, Jim onu buradan sepetlemek için bir özür bulmuş olurdu. Sakin kalmaya, aralarındaki kapıyı kapatmayacak kadar olumlu kalmaya karar verdi.

Ama hem bu sandalyede oturup hem de sakinliğini koruyamazdı. Öfke enerjisinin birazından kurtulması, pillerini boşaltması gerekiyordu. Sandalyeyi geri itti, ayağa kalktı, ona cevap verirken dolaşmaya koyuldu. "Hayır, o tam benim olmak *istemediğim* şey. Senin yaptıklarının kaydını tutan silik bir gazeteci kız olmak istemiyorum. Bıktım usandım gazetecilikten." Sonra ona bu duygusunun nedenlerini anlattı. "Senin yaptıklarını hayran hayran seyretmek değil istediğim. Habire kendi başını belâya sokan, onun gelip kendisini Lex Luther'in pençelerinden kurtarmasını bekleyen kız olmak istemem. Ortalıkta çok şaşırtıcı bir şeyler oluyor ve ben de bu olanların bir parçası olmak istiyorum. Aynı zamanda tehlikeli, evet, ama ben yine de bunların bir parçası olmak istiyorum, çünkü senin yaptığın şey öylesine ... öylesine anlamlı ki! Nasıl katkıda bulunabilirsem bulunmak, hayatımı şimdiye kadar olduğundan daha değerli şeylerle geçirmek istiyorum."

"İyilik yapmaya meraklı kimseler genellikle kendilerini öyle çok önemser, için için öyle küstah insanlar olurlar ki, bilmeksizin iyilikten çok kötülük yaparlar," dedi Jim.

"Ben iyilik yapma meraklısı değilim. Kendimi öyle görmüyorum. Cömertliklerim, fedakârlıklarım için övülme peşinde değilim. Kendimi manen üstün görmeye ihtiyacım yok. Yalnızca *yararlı* olmak istiyorum."

Jim teslim olmayı bir kere daha reddetti. "Dünya iyilik yapma meraklılarıyla dolu. Bir yardımcıya ihtiyacım olursa, ki yok, neden onca iyilik meraklısının arasından seni seçeyim?"

Amma da uyumsuz adamdı! Holly'nin içinden ona bir yumruk patlatmak geldi.

Ama dolaşmayı sürdürerek konuşmayı yeğledi. "Dün o çocuk için ... Norby için ... uçağa tekrar girdiğimde ... kendim de şaştım. Böyle bir yanım olduğunu hiç bilmezdim. Cesur değildim. Olayın başından sonuna kadar, her an korkup durdum. Ama yine de o çocuğu buldum orada. Kurtardım. Ömrümde hiç kendimden bu kadar memnun olmamıştım."

Jim heyecansız bir sesle, "Kahraman olduğunda insanların sana bakış biçimi hoşuna gidiyor," dedi.

Holly başını iki yana salladı. "Hayır, mesele o değil. Bir tek kurtarma görevlisi dışında hiç kimse bilmiyordu Norby'yi oradan benim çekip çıkardığımı. O iş bitince kendimin kendime bakış biçimim hoşuma gitti, o kadar."

"Demek sende bir risk, bir kahramanlık tutkusu başladı. Cesaret manyağı kesildin."

Holly bu sefer ona iki yumruk atmak istedi. Suratına. Güm, güm. Gözlerini kaydıracak kadar sert yumruklar. Öyle hoşuna giderdi ki böyle bir şey yapmak!

Kendini tuttu. "Pekâlâ, güzel ... sen öyle anlamak istiyorsan, cesaret manyağıyım diyelim."

Jim özür dilemedi. Holly'ye bakmayı sürdürdü.

Holly, "Ama yine de her gün burnuma yarım kilo kokain çekmekten iyidir, sence de öyle değil mi?" dedi.

Jim cevap vermedi.

Holly yine çaresizliğe kapılıyor, ama göstermemeye çalışıyordu. "Dün o iş bittiğinde ... Norby'yi o kurtarma görevlisine teslim ettiğimde, ne hissettim, biliyor musun? En güçlü duygum neydi? Onu kurtarmış olmanın sevinci değil. Sevindim de tabii ... ama en güçlü duygum o değildi. Ölüme meydan okumanın gururu da değildi. En baskın duygum öfkeydi. Bu beni şaşırttı, hattâ korkuttu bile. O küçük çocuğun ölüme bu kadar yaklaşmasına, amcasının yan koltukta ölmesine, çocuğun o cesetlerle birlikte koltukların altına sıkışmasına, tüm masumiyetinin böylece uçup gitmesine, bir daha asla normal bir çocuk gibi hayatın keyfini çıkaramayacağına kızdım, öfkeden kudurdum. Birine bir yumruk patlatmak istiyordum. Biri o çocuk için özür dilesin istiyordum. Ama kader denilen şey, ucuz takım elbise giymiş bir sahtekâr değil ki! Onun kolunu büküp özür dilemezsin. Tek yapabileceğin, öfkeden kudurmak."

Holly bunları bağırarak söylemiyordu. Ama sesi son derece güçlüydü. Adımları giderek hızlanıyor, heyecanlanıyordu. Öfkeleneceği yerde, hırsa kapılmaktaydı. Bu hali, çaresizliğini daha da çok açığa vururdu. Ama tutamıyordu kendini.

"Öfkeden kudurmak. Meğer ki Jim Ironheart olasın. *Sen* bir

şeyler yapabilirsin bu konuda. Kimsenin yaratamadığı farklılığı yaratabilirsin. Şimdi artık seni bildiğime göre, kendi eski hayatımı sürdürüp, omuzlarımı silkip uzaklaşamam. Çünkü sen bana, kendi içinde bir güç bulma fırsatı verdin. Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir güç. Bana umut verdin. Umut istediğimin farkında bile olmadığım halde. Düne kadar varlığını bilmediğim bir ihtiyacımı doyurmamı sağladın. Karşı gelme ihtiyacı. Ölümün yüzüne tükürme ihtiyacı. Allah kahretsin, şimdi kapıyı yüzüme kapatıp beni dışarda bırakamazsın!"

Jim hâlâ bakıyordu ona.

Holly onun soğukkanlılığını kendi sıcakkanlılığıyla karşılamış, onun çok etkili sessizliklerini, söz çağlayanlarıyla cevaplamıştı. Bir tek şansı vardı. İkincisi olmayacaktı. O şansı da yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

Kendini çok sefil hissediyordu. Tüm enerjisi bir anda tükendi, dönüp yerine oturdu. Dirseklerini masaya dayayıp ellerini yüzüne kapadı. Ya ağlayacak ya da haykıracaktı. Hangisi olacağından emin değildi. Ama ikisini de yapmadı. Yalnızca yorgun yorgun içini çekti.

"Bir bira ister misin?" diye sordu Jim.

"Tanrım, hem de nasıl!"

***

Batıya doğru alçalmakta olan güneş, kahvaltı yerinin penceresindeki jaluziler arasından alev bıçakları gibi giriyordu içeriye. Tavanda bakır ve alev rengi çizgiler sıra sıraydı. Holly sandalyesine yığıldı, Jim ise masaya doğru eğildi. Holly'ye kendi içmekte olduğu Corona birasının yarısını verirken Holly ona bakıp duruyordu.

Jim, "Sana uçakta da söylediğim gibi, ben psişik falan değilim," diye üsteledi. "Olayları sırf kendim öyle istiyorum diye önceden bilemem. Vizyonlar görmem. Daha yüksek bir güç beni araç olarak kullanıyor."

"Onu biraz anlatabilir misin?"

Jim omuz silkti. "Tanrı."

"Tanrı konuşuyor mu seninle?"

"Konuşma değil. Ben ses falan duymuyorum. Ne onun sesini, ne de bir başkasının sesini. Arasıra, belli bir zamanda, belli bir yerde olmaya kendimi mecbur hissediyorum ..."

Jim elinden geldiğince açıklamaya çalıştı, nasıl olup da kendini Portland'daki McAlbury Okulu'nun önünde bulduğunu tarif etti. Diğer kurtarma olaylarına nasıl gittiğini de anlattı. Ayrıca Holly'ye, Peder Geary'nin kendisini nasıl kilisede, yere kapaklanmış durumda bulduğunu, nasıl avuçlarında, alnında ve belinin yan tarafında kutsal işaretler gördüğünü de anlattı.

Kulağa çok zırva geliyordu. Kendini safsataya kaptırmış bir Katoliğin anlatabileceği hikâyelere benziyordu. Clint Eastwood tipi bir polis olduğuna inanan Katolik hem de. Holly hayranlıkla dinliyordu. Ama ağzını açtığında, "Doğrusu sana bu işleri gerçekten Tanrı yapıyor diyemem," dedi.

"Ben diyorum." Jim alçak sesle konuşuyordu. "Bazen insan çok sert ve acımasız davranmak zorunda kalıyor. Susie'yle annesini çöle kaçıran o adamlarla çatışırken olduğu gibi."

"Onlar hak ettiklerini buldular," diye devam etti heyecansız bir sesle. "Bazı insanların karanlık yanı çok fazla. Beş ömür boyu pişmanlık duysalar, yine de günahlarını temizlemeye yetmez. Kötülük gerçek bir şey. Dünyada var. Bazen şeytan da ikna yoluyla çalışıyor. Bazen içlerinde anlayıştan ve merhametten eser bulunmayan sosyopatları ortaya salıveriyor."

Holly, "Bu olayların bazılarında aşırı şiddet gösterdiğini söylüyor değilim," dedi. "Görebildiğim kadarıyla, başka çaren yokmuş. Benim demek istediğim, Tanrı'nın bir insana, 'eline tüfeğini al,' demesi biraz zor."

Jim birasından biraz içti. "Sen Kutsal Kitabı hiç okudun mu?"

"Tabii."

"Orada Tanrı'nın Sodom ve Gomora'daki kötü insanları yok ettiği yazılı. Volkanlarla, depremlerle, ateş yağmurlarıyla. Zaten bir kere de dünyayı sel altında bıraktı, değil mi? Kızıl Denizi firavunun askerlerinin üzerine kapattı, hepsini boğdu. Bir tek tüfek konusunda

çekingenlik göstereceğini sanmam."

"Ben herhalde Ahdicedit'teki Tanrı'yı düşünüyor olmalıyım. Belki onu da duymuşsundur. Anlayışlı, merhametli, bağışlayan ..."

Jim o etkili gözlerini bir kere daha Holly'ye dikti. O gözler bazen öyle hoş oluyordu ki, Holly dizlerinin gevşediğini hissedebiliyordu. Ama bazen de çok soğuk gözler oluyordu aynı gözler. İnsan ürperiyordu. Daha bir an önce sıcacık olan gözler şimdi buz gibiydi. Eğer Holly'nin biraz kuşkusu varsa bile, bu bakışlar ona, Jim'in henüz kendisini hayatına kabul etmeye hazır olmadığını göstermiş oldu. "Ben öyle adi insanlar gördüm ki, onlara hayvan demek hayvanlara hakaret sayılır. Eğer Tanrı'nın insanları her zaman bağışladığını kabul etsem, hiç istemezdim öyle bir Tanrı'yı."

***

Holly mutfaktaki musluğun başına dikilmiş, mantarları temizleyip domatesleri dilimliyor, Jim de bu arada yumurtaların sarılarıyla beyazlarını ayırıp ikisine birer düşük kalorili omlet hazırlamaya çalışıyordu.

"İnsanlar sık sık, sana arka bahçen kadar yakın yerlerde ölüp duruyor, ama sen hayat kurtarmak için kalkıp tâ ülkenin öbür ucuna gidiyorsun."

"Bir kere Fransa'ya bile gittim," dedi Jim. Böylelikle Holly'nin yurt dışı kurtarma operasyonları konusundaki kuşkularını da onaylamış oldu. "Bir kere Almanya'ya, iki kere Japonya'ya, bir kere de İngiltere'ye."

"Bu yüksek güç neden sana yalnızca yerel işler vermiyor?"

"Bilmiyorum."

"Kurtardığın insanların nesi bu kadar özelmiş, hiç merak ettin mi? Yani ... neden başkaları değil de onlar?"

"Evet, merak ettim. Gazetelerde her gün öldürülen masum insanların haberlerini okuyorum. Ya da kazalarda gidiyorlar. Burnumun dibinde, Güney California'da. Neden onları kurtarmak

istemiyor da, Boston'daki bir çocuğu kurtarmak istiyor, diye soruyorum kendi kendime. Bulabildiğim tek cevap ... belki Boston'daki çocuğu şeytan zamanından önce almaya kalkışmıştır, Tanrı da bunu engelleyeyim diye beni seçmiştir."

"İçlerinden öyle çoğu genç ki!"

"Ben de farkına vardım."

"Ama nedenini bilmiyorsun, öyle mi?"

"Zerre kadar fikrim yok."

***

Mutfağı pişen yumurtaların, soğanların, mantarların ve yeşil biberlerin kokuları doldurmuştu. Jim tek bir tavada büyük bir omlet yaptı, piştiği zaman ikiye bölmeyi planladı.

Holly ekmek kızartma makinesindeki dilimlerin durumunu kontrol ederken, "Tanrı neden o çölde Susie ile annesinin kurtarılmasını istesin de ... babasının kurtarılmasını istemesin?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Babası fena bir adam değildi, değil mi?"

"Hayır. Öyle görünmüyordu."

"O halde neden hepsini birden kurtarmıyor?"

"Benim bilmemi isterse ... söyler bana."

Jim'in kendisini Tanrı'nın aracı saymaktaki güveni ve Tanrı'nın bazı insanları kurtarmak isteyip diğerlerini kurtarmak istemediğine olan inancı Holly'yi rahatsız etmeye başlıyordu.

Ama buna karşılık, Jim de başına gelen bu olağanüstü duruma başka nasıl tepki gösterebilirdi ki? Tanrı'yla tartışmanın bir yararı olamazdı.

Holly'nin aklına eski bir söz geldi. Pop psikoloji meraklılarının diline düşüp kalıplaşmış bir söz. Tanrım, bana değiştirebileceğim

şeyleri değiştirecek, değiştiremeyeceklerimi kabullenecek gücü ver, ikisi arasındaki farkı kavrayabilecek akıl da ver. İster kalıplaşmış olsun, ister olmasın, doğrusu sağduyulu bir tutumdu.

İki ekmek dilimi yukarıya fırlayınca Holly onları aldı, yerine yeni iki dilim koyarken, "Eğer Tanrı o trafo patlamasında Nicholas O'Conner'in ölmemesini istiyor idiyse, neden daha önceden patlamayı engellemedi?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Tanrı'nın bu işte seni kullanması, tutup seni ülkenin bir ucundan öbür ucuna götürmesi, 17.000 voltluk patlamadan bir saniye önce O'Conner denilen çocuğun üzerine atılmanı istemesi biraz garip gelmiyor mu sana? Neden kendisi kalkıp da ... öff, bilemiyorum ... tükürüverseydi o kabloya. İlâhi salyayla onarıverseydi patlamadan önce. Ya da o dükkânda Norman Rink'i öldürmek için seni tâ California'dan Atlanta'ya göndereceğine, neden beyin damarlarını birazcık kıvırmadı? Neden onu en uygun zamanda beyin kanamasından öldürmedi?"

Jim tavayı ustalıkla eğip omleti çevirmeye çalışırken, "Ona bakarsan, neden insanlara özüntüler gönderiyor, neden kedilere fareleri yediriyor?" diye sordu. "Bitkileri öldüren yaprak bitlerini neden yaratmış? Sonra neden o bitleri yiyecek uğur böceklerini yaratmış? Kafalarımızın arkasına neden göz koymamış? Buna rağmen neden bize arkamızı görmemiz gereken onca durum yaratmış?"

Holly ilk çıkan iki kızarmış ekmeğe tereyağı sürerken, "Ne demek istediğini anlıyorum," diye karşılık verdi. "Tanrı'nın işleri esrarengizdir."

"Hem de çok."

***

Kahvaltı masasına oturup yediler. Kızarmış ekmeklerin yanısıra domates dilimlemiş, soğuk Corona şişeleri açmışlardı.

Akşamın morumsu ışığı dışardaki dünyayı kapladı, gece tüm

çıplaklığıyla kendini ortaya çıkarmaya koyuldu..

Holly, "Sen bu olaylarda pek de kukla durumunda değilsin," dedi.

"Tam kukla durumundayım."

"Sonuçları etkileyecek biraz gücün var."

"Hiç yok."

"Örneğin, Tanrı seni 246 numaralı sefere yalnızca Dubrovek'leri kurtarasın diye bindirdi."

"Doğru."

"Ama sen işi kendi eline aldın, Christine'le Casey'nin dışında başka insanları da kurtardın. Kaç kişi ölecek demiştin?"

"Yüz elli bir."

"Peki, kaç kişi öldü aslında?"

"Kırk yedi."

"Tamam işte. Sen Tanrı'nın istediğinden yüz iki kişi fazla kurtarmışsın."

"Yüz üç, seni de sayarsak. Ama Tanrı buna izin verdiği için, yapmama yardım ettiği için olabildi."

"Yani ... senin dediğin ... Tanrı yalnızca Dubrovek'leri kurtarmanı istiyordu, ama sonradan fikrini değiştirdi, öyle mi?"

"Herhalde."

"Tanrı ne istediğinden emin değil mi?"

"Bilemem."

"Tanrı'nın kafası mı karışıyor bazen?"

"Bilmiyorum."

"Tanrı kararsız mı?"

"Holly, nereden bileyim!"

"Omlet çok güzel olmuş."

"Teşekkür ederim."

"Tanrı herhangi bir konuda fikrini neden değiştirsin, onu anlamak bana zor geliyor. Ne de olsa, yanılmaz bir varlık o, değil mi? Bu durumda, zaten başlangıçta kararını yanlış vermiş olamaz."

"Ben bu tür sorularla ilgilenmem. İşin bu açısını hiç düşünmem bile."

"Belli," dedi Holly.

Jim yüzüne baktığında, Holly onun o garip bakışlarının tüm ağırlığını hissetti. Sonra Jim dikkatini yemeğine ve birasına çevirdi, Holly'nin son sözüne cevap vermedi.

Holly onun güvenini kazanmaya bir adım bile yaklaşmamış olduğunu hissetti. Jim onu istemeye istemeye evine aldığında ne kadar yakınsa, şu anda da ancak o kadar yakındı. Jim hâlâ yargılıyordu Holly'yi. Ve yargıladıkça da Holly herhalde puan kaybediyordu. Ona gereken, nakaut edecek bir darbe vurmaktı. O darbenin ne olacağını da biliyor, ama tam tavına getirmeden kullanmak istemiyordu.

Jim yemeğini bitirince gözlerini boş tabağından kaldırıp baktı, "Pekâlâ, söylediklerini dinledim, karnını doyurdum, şimdi de gitmeni istiyorum," dedi.

"Hayır, istemiyorsun."

Jim gözlerini kırpıştırdı. "Bayan Thorne ..."

"Daha önce bana Holly diyordun."

"Bayan Thorne, lütfen sizi dışarıya *atmaya* zorlamayın beni."

Holly, "Hayır, gitmemi istemiyorsun," dedi. Sözlerini bu konudaki inancından daha kuvvetli çıkarmaya çalışıyordu. "Bütün bu kurtarma olaylarında herkese yalnızca ilk adını verdin. Hiç kimse senin hakkında başka bir şey öğrenemedi. Bir tek benim dışımda. Bana Güney California'da oturduğunu söyledin. Soyadının Ironheart olduğunu da söyledin."

"Sana hiçbir zaman kötü muhabir demiştim ki! Bilgi koparmakta çok başarılısın ..."

"Koparmak değil yaptığım. Kendin verdin. Vermek istemeseydin, mühendislik diplomasına sahip, elinde ağır demir çubuk

taşıyan kılı bir ayı bile alamazdı ağzından. Bir bira daha istiyorum."

"Gitmeni istiyorum demiştim."

"Sen kalkma. Biraların yerini biliyorum."

Holly kalktı, buzdolabına yürüyüp bir Corona daha aldı.Bıçağın keskin kenarında yürüyordu ama üçüncü bira bir özürdü. Zayıf bir özür olsa bile ... özürdü. Bu sayede kalıp onunla tartışabilecekti. Dün gece de Dubuque'daki motelin kokteyl salonunda üç tane yuvarlamıştı. Ama tabii o sıra vücudu hâlâ adrenalin doluydu. Benzedrin yüklü bir siyam kedisi kadar gergindi. Alkol damarına girer girmez, bu etkiler onu hemen yok ediyordu. Yine de yatağına serildiğinde tonlarca içki içmiş gibi sızıvermişti. Ironheart'ın karşısında sızarsa, uyandığında kesinlikle kendisini arabasının içinde bulurdu. Bir daha da bu eve dünyada giremezdi. Birayı açıp masaya getirdi.

"Seni bulmamı istedin," dedi yerine otururken.

Jim ona bakarken gözleri, kutup buzlarında donmuş yatan bir penguenin bakışları kadar sıcaktı. "Demek istedim, öyle mi?"

"Kesinlikle. Bana soyadını da, bulunabileceğin yeri de, bu yüzden söyledin."

Jim cevap vermedi.

"Portland Havaalanı'nda bana en son ne söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Bana sunulmuş en güzel davetiyeydi."

Jim bekliyordu.

Holly onu biraz daha bekletti, bira şişesini ağzına dikip bir yudum daha aldı. "Arabanın kapısını kapatıp terminale girmeden hemen önce bana, 'Siz de öyle, Bayan Thorne,' dedin."

"Bana pek davetiye gibi gelmedi."

"Müthiş romantikti."

"'Siz de öyle, Bayan Thorne' sözü mü? Sen bana ne demiştin peki? 'Eşeğin birisin,' mi?"

"Ha, ha, ha," diye güldü Holly. "Mahvetmeye çalış bakalım sen. Elinden geleni yap ... ama mahvedemezsin. Ben o sıra sana, alçakgönüllülüğün iç açıyor, demiştim, sen de cevap olarak, 'Siz de öyle, Bayan Thorne,' dedin. Bak, şimdi hatırlayınca kalbim yine hızlanmaya başladı. O anda ne yapmakta olduğunu da bal gibi biliyordun. Bana adını verdin, nerede oturduğunu söyledin, çapkın çapkın baktın o lânet olası gözlerinle. Masum numaraları yaptın. Sonra da bu sözü, 'Siz de öyle, Bayan Thorne,' sözünü fırlattın bana. Ardından da dönüp Bogart gibi uzaklaştın."

"Bence o birayı bitirme sen."

"Öyle mi? Ben de bütün gece burada oturup bira üstüne bira içmek niyetindeyim."

Jim içini çekti. "Öyleyse ben de kendime bir tane daha açayım bari," dedi.

Bir bira alıp döndü, oturdu.

Holly ilerleme yaptığı kanısındaydı.

Ya da belki işletiyordu onu Jim. Belki biralarla gevşemek bir hileydi. Zeki olduğu kesindi bir kere. Belki Holly'yi sarhoş edip sızdırmak niyetindeydi. İşte onu asla beceremezdi, çünkü Holly yardımsız da çoktan sızmış olurdu zaten.

"Seni bulmamı istedin," dedi Holly.

Jim yine cevap vermedi.

"Bulmamı neden istediğini biliyor musun?"

Jim hâlâ susuyordu.

"Benim gerçekten iç açan, hoş biri olduğumu düşündüğün için bulmamı istedin, çünkü sen de buradan Hardcock, Missouri'ye kadarki alanda yaşayan en yalnız insansın."

Jim susuyordu. İşte susma konusunda çok başarılıydı. En uygun zamanda susmayı ondan iyi başaran olamazdı şu dünyada.

Holly, "Sana yumruk atma isteği uyandırıyorsun içimde," dedi.

Jim yine bir şey demedi.

Corona'nın Holly'ye vermeyi başardığı özgüven birdenbire

içinden boşalıp kaybolmaya koyuldu. Yine kaybetmekte olduğunu hissetti. Demin birkaç raund boyunca kesinlikle puan toplamıştı, ama şimdi Jim sessizliğiyle yine yeniyordu onu.

"Neden habire aklıma bu boks deyimleri geliyor?" diye sordu Holly ona. "Bokstan nefret ederim ben."

Jim birasından bir yudum daha aldı, sonra başını sallayarak Holly'ye önündeki birayı işaret etti. "Onu bitirmekte gerçekten kararlı mısın?"

"Hem de nasıl." İçkinin kendisini etkilemeye başladığının farkındaydı. Belki de tehlikeli biçimde etkiliyordu. Ama nakaut yumruğunu patlatmanın zamanı gelmişti ve Holly de bunu farkedecek kadar ayıktı hâlâ. "Eğer bana o yeri anlatmazsan, şişko, ihtiyar bir ayyaş olana kadar içmeye devam ederim şuracıkta," dedi. "Seksen iki yaşıma geldiğimde, Vermont eyaleti kadar büyümüş karaciğerim yüzünden ölürüm burada."

"O yer mi?" Jim şaşırmış görünüyordu. "Hangi yer?"

İşte tam sırasıydı. Holly yumruğu, yumuşak, kısık bir fısıltı düzeyinde patlatmaya karar verdi. "Yeldeğirmeni."

Jim gerçi yere serilmedi, karikatürlerdeki gibi kafasından yıldızlar falan da çıkmadı, ama Holly onun çok sarsıldığını kolaylıkla hissetti.

"Yeldeğirmenine mi gittin?" diye sordu Jim.

"Hayır. Yani orası gerçek bir yer mi?"

"Onu bile bilmiyorsan, bu söylediğin kadarını nereden bilebilirsin?"

"Rüyalardan. Yeldeğirmeni rüyası. Son üç gece, peşpeşe."

Jim soldu. Tavandaki ışık yanık değildi. Gölgeler arasında oturuyorlardı. Mutfakta ancak davlunbazın ve ve eviyenin üzerindeki ışıklardan yansıyan aydınlık vardı. Bitişikteki oturma odasının ışığı da yanıktı. Holly onun güneş yanığı teninin solduğunu yine de görebildi. Yüzü kocaman, bembeyaz bir pervanenin surat desenli gibi kanadıydı sanki o loşluğun içinde.

O rüyanın inanılmaz canlılığı ve benzersiz niteliği, hele

uyandıktan sonra o motel odasında hâlâ devam etmesi, Holly'yi arada Jim Ironheart'la bir ilişki kurmaya doğru itmişti. Bu kadar kısa arayla iki paranormal şey birden olursa, herhalde birbiriyle ilişkili olmak zorundaydı. Ama yine de Jim'in böyle afallaması Holly'nin içini rahatlattı. Kuşkuları doğrulanmıştı.

"Duvarlar kireç," dedi. "Yerler tahta. Ağır bir ahşap kapı. Çerçevesi de demir. Açınca kireç merdiven basamaklarına geliyorsun. Mavi bir tabak içinde sarı bir mum."

"Ben o rüyayı yıllardır görüyorum," dedi Jim yumuşacık bir sesle. "Ayda bir ya da iki kere. Hiçbir zaman daha sık değil. Şu son üç geceye kadar. Ama aynı rüyayı nasıl görebiliriz?"

"Gerçek değirmen nerede?"

"Ninemle dedemin çiftliğinde. Santa Barbara'nın kuzeyinde. Santa Ynez Vadisi'nde."

"Orada başına korkunç bir şey mi geldi, ne oldu?"

Jim başını iki yana salladı. "Hayır. Hiç öyle bir şey yok. Bayılırdım o yere. Orası bana bir ... sığınaktı."

"O halde ben adını anınca neden rengin attı?"

"Attı mı?"

"Albino bir kedi, fareyi kovalarken köşeyi dönüp kendini bir Doberman'la yüzyüze bulursa ne renk alır? İşte öyle oldun."

"Şey ... ben değirmen rüyasını gördüğümde, her zaman korku rüyası oluyor ..."

"Bilmiyor muyum sanıyorsun? Ama eğer hayatında sevdiğin bir yerse, senin için bir sığınaksa, o zaman neden kâbus haline geliyor?"

"Bilmiyorum."

"İşte yine başladık."

"Gerçekten bilmiyorum," diye direndi Jim. "Sen niçin gördün o rüyayı? Ömründe orayı hiç görmedin ki!"

Holly biraz daha bira içti ama düşünceleri netleşmedi. "Belki de rüyayı bana sen ilettin. Aramızda bir bağlantı kurmak, beni sana çekmek için."

"Neden isteyeyim seni bana çekmeyi?"

"Çok teşekkürler."

"Her neyse, daha önce de söylediğim gibi, ben psişik falan değilim. O tür yeteneklerim yok. Ben yalnızca bir araç durumundayım."

"Öyleyse senin üstün güç yapmıştır. O yollamıştır bana o rüyayı. Bizim karşılaşmamızı istediği için."

Jim tek eliyle yüzünü sildi. "Bunlar bana şu sıra çok fazla geliyor. Aşırı yorgunum."

"Ben de. Ama saat daha dokuz buçuk ve konuşacak çok şeyimiz var."

"Dün gece bir saat uyudum ancak."

Gerçekten çok yorgun görünüyordu. Duş yapıp traş olmak görünüşünü biraz iyileştirmişti ama gözlerinin çevresindeki mor halkalar giderek koyulaşıyordu. Değirmen rüyasını duyunca uğradığı solgunluktan sonra rengi de bir daha yerine gelmemişti.

"Sabahleyin devam edebiliriz," dedi.

Holly kaşlarını çattı. "Olmaz. Sabah buraya döndüğümde beni içeriye almazsın."

"Alırım."

"Onu şimdi öyle söylüyorsun."

"Eğer sen de aynı rüyayı görüyorsan, o zaman ben istesem de, istemesem de, bu işin parçası sayılırsın."

Zaten oldukça soğuk çıkan sesi daha da soğuklaşmıştı. "Ben istesem de, istemesem de," diyordu ama ... aslında, "Ben hiç istemediğim halde," demek istediği çok belliydi.

Yalnız bir insandı. Besbelli her zaman öyle olagelmişti. Onu çok seven Viola Moreno, Jim'in çevresi tarafından sevildiğini ileri sürmüştü. Ama yine de onu herkesten ayıran derin bir hüzünden söz etmişti. Zaten Jim öğretmenliği bıraktıktan sonra Viola'yı da pek seyrek görmeye başlamıştı. Holly ile aynı rüyayı paylaştıklarını öğrenince ilgilenmiş, Holly'ye "iç açıcı" demiş, onu bir dereceye kadar

çekici bulmuştu ama yine de Holly'nin özel hayatına girmeye kalkışmasını sindiremiyordu.

Holly, "Yetmez," dedi. "Ben sabah geldiğimde sen gitmiş olursun. Nereye gittiğini bilemem. Belki de hiç dönmezsin."

Jim'in karşı koyacak gücü kalmamıştı. "O halde gece burada kal," dedi.

"Fazla yatak odan var mı?"

"Var. Ama içinde yatak yok. Oturma odasındaki kanepede yatabilirsin herhalde. Ama kanepe çok eski. Pek rahat sayılmaz."

Holly yarı boşalmış bira şişesini alıp oturma odasına yürüdü, ortası çökmüş, eski kahverengi kanepeye oturup denedi. "İdare eder," dedi.

"Nasıl istersen." Jim aldırmıyor gibiydi, ama Holly bu aldırmazlığın numara olduğunu seziyordu.

"Fazla pijaman var mı?"

"Tanrım."

"Üzgünüm ama yanımda pijama getirmedim."

"Benimkiler sana büyük gelir."

"Daha rahat olur işte. Ben duş yapmak istiyorum. Güneş yağıyla güneş vıcık vıcık bıraktı beni."

Jim sanki en sevmediği akrabası çıkagelmiş gibi bir tavır takınarak onu üst kata götürdü, misafir banyosunu gösterdi, bir pijamayla iki havlu çıkarıp verdi.

"Gürültü etmemeye çalış," dedi. "Beş dakikaya kadar uyumuş olmayı umuyorum."

***

Holly duştan dökülen sıcak suyun ve buharların keyfini çıkarıyordu ama biranın etkisini bu duş geçiremiyordu. Kendisi önceki gece Ironheart'tan daha uzun süre uyumuştu. Sekiz saat değil tabii ...

ama yine de Jim'den uzun. Zaten kaç gecedir sekiz saatlik uykulara hasretti. Biranın da katkısıyla, o kanepede derin bir uyku çekmeyi umuyordu.

Bir yandan da, zihninin netleşemeyişine üzülmekteydi. Aklının başında olması şarttı şu ara. Ne de olsa, pek acayip bir adamın evindeydi. Kendisi için bir bulmaca, yürüyen bir esrarengizlik simgesiydi bu adam. Kan pompalamaktan çok, sırlar ve gölgeler pompalayıp duran o yürekten geçenleri hiç anlayamıyordu Holly. Kendisine karşı soğuk davransa da, Jim'in temelde iyi niyetli bir insan, iyi bir insan olduğuna inanmaktaydı. Onun kendisi için bir tehdit oluşturduğunu düşünmek kolay değildi. Ama öte yandan, gazetelerdeki nice haberde kendini kaybedip dostlarını, ailesini, iş arkadaşlarını kesip doğrayan çılgınları da herkes, "İyi bir insandır," diye tarif edip duruyordu. Belki de kendisini Tanrı'nın aracı sayan Jim Ironheart, gündüzleri kendi hayatını tehlikeye atma pahasına yabancıların hayatlarını kurtarmasına karşılık, geceleri kedi yavrularına manyakça işkenceler yapan biri olabilirdi.

Ne olursa olsun, Holly güzel kokan havlularla kurulandıktan sonra birasından bir kocaman yudum daha aldı, gece rahat ve derin bir uyku çekme kararını pekiştirdi. Yatağında bıçakla doğranmaya bile değerdi o uyku.

Pijamayı giydi, kollarıyla paçalarını kıvırdı.

Elinde birasıyla yürüyüp banyonun kapısını yavaşça açtı, ikinci kat holüne çıktı. Evin içine ürpertici bir sessizlik hakimdi.

Merdivenlere doğru yürürken büyük yatak odasının önünden geçmek gerekiyordu. İçeriye göz attı. Yatağın iki yanındaki duvarlara eklemli kollu lambalardan takılmıştı. Bu lambalardan biri, buruşuk çarşafların üzerine amber rengi, solgun bir ışık dökmekteydi. Jim sırtüstü yatmış, kollarını yastığın üstünde çaprazlamıştı. Uyanık gibiydi.

Holly bir kararsızlık geçirdi, sonra açık duran kapıya doğru yürüdü. "Sağol," dedi. Belki uyuyordur diye çok alçak sesle konuşmuştu. "Kendimi çok daha iyi hissetmeye başladım."

"Aferin sana."

Holly odaya girdi, yatağa biraz yaklaştı. Onun o mavi gözlerini

görebilecek kadar. Jim çarşafı göbeğine kadar indirmişti ama ceketini giymemişti pijamanın. Göğsü ve kolları ince, ama kaslıydı.

Holly, "Şimdiye kadar uyumuş olursun sanıyordum," dedi.

"Öyle istiyorum, ihtiyacım da var, ama düşüncelerimi durduramıyorum."

Holly ona bakarak, "Viola Moreno sende derin bir hüzün buluyor," dedi.

"Çok çalışmışsın bakıyorum."

Holly biradan bir küçük yudum daha aldı. Bir tek yudum kalmıştı. Yatağın kenarına oturdu. "Ninenle deden hâlâ o değirmenli çiftlikte mi oturuyor?"

"Öldüler."

"Üzüldüm."

"Büyükannem beş yıl önce öldü, büyükbabam da ondan sekiz ay sonra. Sanki onsuz yaşamak istemiyormuş gibi. Güzel, dopdolu hayatlar yaşadılar. Ama onları özlüyorum."

"Kimsen var mı?"

"Akron'da iki kuzen."

"Görüşüyor musun?"

"Yirmi yıldır görmedim."

Holly biranın son yudumunu da içti, boş şişeyi başucu masasına bıraktı.

Yerinden kalktı, yatağın öbür yanına yürüdü, çarşafı açtı, Jim'in yanına uzandı, başını öbür iki yastığa dayadı.

Besbelli Jim pek şaşırmamıştı. Holly de öyle.

Bir süre sonra el tutuştular. Yanyana yatıp tavana bakıyorlardı.

Holly, "Herhalde annenle babanı on yaşındayken kaybetmek kolay olmamıştır," dedi.

"Çok zordu."

"Ne oldu onlara?"

Jim bir kararsızlık geçirdi. "Trafik kazası," dedi.

"Sen de ninenle dedenin yanına mı gittin?"

"Evet. İlk yıl en zoruydu. Durumum ... kötüydü. Değirmende çok uzun zaman geçirdim. Benim özel yerimdi orası. Oynamaya giderdim oraya. Yalnız kalmaya giderdim."

"Keşke birlikte çocuk olsaydık," dedi Holly.

"Neden?"

Holly'nin gözünün önünde Norby belirmişti. DC-10'un devrik kanepelerinin altından çekip çıkardığı çocuk. "Seni annenle baban ölmeden önce tanıyabilmek için. Dokunulmamış halinle."

Bir süre daha sessizlik içinde geçti.

Jim konuştuğunda sesi öyle hafif çıktı ki, Holly kendi kalp atışlarının arasında onu güçlükle duyabildi. "Viola'da da hüzün vardır. Dünyanın en mutlu kadını gibi gözükür ama kocasını Vietnam'da kaybetti ve o acıyı hiçbir zaman yenemedi. Peder Geary ... hani sana sözünü ettiğim papaz ... her Katolik köyünün papazına benziyor. Kırklı, ellili yıllara ait filmlerde oynayan papazlar gibi. Ama ben onu tanıdığımda içi kuşkularla doluydu. İnancından emin olamaz hale gelmişti. Sana gelince ... sen güzelsin, neşelisin, işini bilen bir insan halin var. Ama bu kadar inatçı ve amansız olabileceğini bilmezdim. Hayatını kolay yaşayan biri gibi izlenim bırakıyorsun. İşine ve hayatına gömülmüş gibi. Hiç akıntıya karşı yüzmeyen, kolaya kaçan biri. Ama bir şeye dişini geçirdin mi boldog kesiliyorsun."

Holly tavandaki ışık ve gölge karışımına bakarak bir süre düşündü, sonunda, "Sözü nereye getiriyorsun?" diye sordu.

"İnsanlar her zaman ... göründüğünden daha karmaşıktır."

"Bu yalnızca bir gözlem mi, yoksa ... bir uyarı mı?"

Jim bu soruya şaşırmış gibiydi. "Uyarı mı?"

"Belki de beni uyarıyor, kendinin de göründüğün gibi olmadığını söylemek istiyorsun."

Bir upuzun sessizlik daha oldu. "Belki."

Holly de onun sessizliğine uydu. Epey sonra, "Galiba

aldırmıyorum," dedi.

Jim ona döndü. Holly yıllardır hissetmediği bir utangaçlık içinde yaklaştı. İlk öpüşmeleri yumuşaktı. Üç şişe biradan daha sarhoş ediciydi.

Holly kendini kandırmakta olduğunu farketti. Biraya ihtiyaç duyması, sinirlerini güçlendirmek için olmadığı gibi, sabaha kadar deliksiz uyuyabilmek için de değildi. Onu baştan çıkarmak için cesaret kazanmaya çalışmıştı. Onun korkunç bir yalnızlık içinde olduğunu sezmişti. Kendisine de söylemişti zaten. Şu anda, kendi yalnızlığının onunkinden fazla olduğunu anlıyordu. Son günlerdeki ruhsal çöküşü, gazetecilikte hayal kırıklığına uğramakla ancak bir dereceye kadar ilgiliydi. Aslında yalnızlığın sonucuydu daha çok. Tüm yetişkinlik hayatı boyunca, hep yalnız olmuştu Holly.

İki pijama pantolonuyla bir pijama ceketi aralarında sanki erliyerdi. Egzotik rüyalarda buhar olup uçan giysiler gibi. Holly ellerini onun üzerinde giderek daha heyecanla dolaştırdı, dokunma duyusunun biçimleri bu kadar hissettirebilmesine, bu kadar derin özlemler uyandırabilmesine şaştı.

Onunla sevişmenin nasıl olacağı konusunda gülünç denecek kadar romantik fikirler vardı kafasında. Yeniyetme çocuklara özgü fikirler. Eşsiz bir ihtiras, tatlı bir sevecenlik, katıksız, sımsıcak seks, hep kusursuz bir denge halinde. Her ikisinin tüm kasları uyum içinde kasılıp gevşerken zaman zaman soluksuz heyecanlar. Her okşayış, karşılıklı teslimiyetin işareti. İki kişi bir oluyor. Dış dünya, iç dünyanın egemenliğine girmiş. Duygu dünyasının. Hiçbir yanlış kelime söylenmiyor, hiçbir iç çekişi yanlış zamanda gelmiyor, vücutlar aynı esrarengiz ritmin etkisiyle hareket ediyor. O ritmi onlara evrenin gelgit'i veriyor. Olayı biyoloji düzeyinden çıkarıp mistik bir deneyim haline getiriyor. Holly'nin bu beklentilerinin gülünç olduğu çok geçmeden ortaya çıktı tabii. Gerçekte olay onun hayalindekinden çok daha sevecen, çok daha ateşli ve çok daha iyi oldu.

***

Çekmecede duran kaşıklar gibi uyudular. Holly'nin karnı Jim'in

sırtına dayanmış, kasığı onun sıcak kalçasını sarmalamıştı. Saatler sonra, gecenin o her zaman (ama artık değil) en çok yalnızlık duygusu veren saatlerinde, yeniden bir arzu fırtınasının verdiği sessiz telaş içinde uyandılar. Jim, Holly'ye döndü, Holly onu karşıladı, bu sefer birlikte, daha sık bir tempoyla hareket ettiler ... sanki ilk seferi ihtiyaçlarını doyuracağı yerde daha çok bilemiş gibi. Eroinin yeni bir doza olan isteği artırması gibi.

Başlangıçta Holly, Jim'in o güzel gözlerine baktığında, kendini onun ruhunda yanan ateşe bakıyormuş gibi hissetti. Sonra Jim onu iki yanından yakaladı, şiltenin üzerinde biraz yükseltti, bu arada Holly iki yanındaki çizikleri hissetti, sihir etkisindeymiş gibi rüyadan gerçeğe geçen o pençeli yaratığı hatırladı. Bir an için, fazla derin olmayan yaralarında şimşekler çaktı, Holly'nin bakış açısı değişti, bu sefer o gözlere baktığında, hiç sıcaklığı olmaksızın yanan buz gibi mavi bir ateş gördü. Ama bu tabii Holly'nin yanan çiziklere ve kâbusun anısına olan tepkisiydi. Jim ellerini onun yanlarından aşağıya doğru kaydırınca Holly o gözlerde yine yalnızca sıcaklık gördü. Hiçbir soğuk yanı yoktu bu gözlerin. Birlikte öyle çok sıcaklık yarattılar ki, o kısa süreli buzul ruhun etkisi tümüyle eridi gitti.

***

Gözükmeyen mehtabın donuk ve solgun aydınlığı, gece göklerinde kol gezen kömür rengi bulutların ancak arka yüzünü aydınlatıyordu.

Son zamanlardaki diğer rüyaların tersine, Holly kendini açık havada, bir havuzla bir mısır tarlasının arasındaki çakıllı yolda, eski yeldeğirmeninin alt kapısının hemen dibinde buldu. Kireç yapı tam tepesinde dimdik yükseliyordu. Değirmen olduğu belliydi ama yine de acayip, ürkütücü, olağandışı bir yerdi.

Koca kanatlar, nice çıtaları kırılmış ve bezleri yırtılmış durumda, göklere karşı bir siluet halindeydi. Çarpılmış bir haç gibiydi. Karanlık havuzun suları mehtabın ışıldattığı kırışıklıklar halinde hızla kıpırdadı, ilerdeki mısırlar hışırdadı, değirmenin kanatları hareketsiz kaldı. Besbelli yıllardır çalışmıyordu değirmen. Mekanizması o kanatların

dönmesine izin vermeyecek kadar paslanmış olmalıydı.

Üst kattaki odanın daracık, yarık gibi pencerelerinden acayip, çamurlu sarı bir ışık yayılıyordu. Camın içinde garip gölgelerin o kireç duvarlarda oynaştığı görülmekteydi.

Holly o binaya daha fazla yaklaşmak istemedi. Bu değirmene karşı daha önce bu kadar büyük bir duygu hissetmemişti. Ama kendini de engelleyemiyordu. Güçlü bir büyücünün büyüsüne kapılmış gibi öne doğru ilerlemekteydi.

Solunda kalan havuzda, mehtabın sulara düşürdüğü değirmen gölgesinde bir gariplik vardı. Holly dönüp baktı. Suların üzerindeki ışık ve gölge düzeni, olması gerekenin tersine dönüşmüştü. Değirmen binası, ay ışığına karşı karanlık bir geometrik siluet durumunda değildi. Tersine, binanın gölgesi, çevresindeki suya göre daha aydınlık, daha ışıklıydı. Sanki değirmen ışıklı bir şeymiş, gecenin içinde parıldayan bir varlıkmış gibi. Oysa duvarları kapkara yükselmekteydi işte. Gerçek değirmenin üst kat pencereleri ışıklıyken, sudaki hayalde o pencereler birer kara dikdörtgendi. Etsiz bir kurukafanın boş göz çukurları gibi.

Gırç ... gırç... gırç...

Başını kaldırıp baktı.

Koca kanatlar rüzgârda titriyor, kıpırdamaya başlıyordu. Rüzgân alıp, şaftı da çevirmeye başlamışlardı. Derken içerdeki alt odanın ortasında bulunan değirmen taşları da dönmeye koyuldu.

Holly'nin tek istediği bu uykudan uyanabilmek, onu yapamasa bile en azından şu çakıllı yol üzerinde geriye, uzaklara doğru kaçabilmekti. Ama elinde olmadan öne ilerlemekteydi. Dev kanatlar saat doğrultusunda dönmeye başlamıştı. Giderek hız kazanıyorlar, mekanizmanın donukluğu azaldıkça daha az gıcırdıyorlardı. Holly'ye sanki bunlar canavar bir elin parmaklarıymış, kanatlardaki kırık parçalar birer pençeymiş gibi geliyordu.

Kapıya vardı.

İçeriye girmek istemiyordu. Orada bir tür cehennemin var olduğunu biliyordu. Vaazlarda tarif edilen ateş kuyuları gibi bir şey. Eğer oraya girerse, asla sağ çıkamazdı.

Kanatlar aşağıya, ona doğru alçaldı, başının biraz yukarısından geçti, kırık çıtaları ona doğru sarktı. *Fuşşş, fuşşş, fuşşş, fuşşş.*

Korkusunu aşan bir trans etkisiyle Holly kapıyı açtı, eşikten içeriye adımını attı. Cisimlerin ancak rüyalarda gösterdikleri o kötü niyetli hareketlerden biri sonucu kapı elinden kurtuldu, arkasından çarparak kapandı.

Karşısında değirmenin ışıksız alt odası vardı. Değirmen taşları birbirine sürtünerek dönüp duruyordu.

Sol tarafta, loşluğun içinde ancak belli olan merdiven yukarıya çıkmaktaydı. Yukardan uluma gibi sesler, insanı ürküten çığlıklar geliyordu. Balta girmemiş ormandaki yaban yaşamın verdiği bir konserdi sanki. Tek farkı, bu seslerin bilinen panter, maymun, kuş ya da sırtlan sesi olmayışıydı. Elektronik sesler de karışıyordu araya. Sanki böcek sesleri stereo amplifikatörde büyütülmekteydi. Bütün bu kakofoninin altında, nabız gibi atan, üçlü tempolu bir ses daha vardı. Bu üçlü ses duvarları da titretmeye başlamıştı. Daha üst katın merdivenlerini çıkmaya başlamadan önce Holly kemiklerinde de hissetti aynı titreşimi.

Solundaki dar pencerenin önünden geçerken gecenin içinde peşpeşe şimşekler çakmakta olduğunu gördü. Aşağıdaki havuz da saydamlaşıvermişti. Lunaparktaki hileli bir aynaya benzemişti. Dibi görünüyordu havuzun. Suyun altından bir ışık geliyormuş gibi. Holly o suların dibinde acayip bir gölgenin yatmakta olduğunu gördü. Gözlerini kısarak baktı, o cismin biçimini daha iyi görmeye çalıştı, ama o sırada şimşekler sona erdi.

Ne var ki, o nesneye bir an göz atmak bile Holly'nn iliklerinde yeni bir ürpertinin dolaşmasına yol açmıştı.

Durup yeni şimşekleri bekledi, ama gece zift gibi karanlıklara gömülüp kaldı, kara bir yağmur birdenbire camları dövmeye başladı. Holly o sıra üst kata çıkan merdivenlerin ortalarında bulunduğu için, o çamurlu turuncu ışık onun bulunduğu yere şimdi daha fazla ulaşabiliyordu. Pencerenin dışı artık kapkaranlık olduğu için, içerden vuran bu ışık camı donuk bir ayna haline getirmişti. Holly orada kendi hayalini gördü.

Ama rüyadaki bu yüz kendi yüzü değildi. Holly'den yirmi yaş

büyük bir kadının yüzüydü. Holly'ye hiç benzemiyordu.

Daha önce rüyasında kendisini başka biri olarak görmemişti. Ama dışardayken neden değirmenden uzaklaşamadığını şimdi anlıyordu. Rüya görmekte olduğunu bildiği halde, merdivenleri tırmanmaktan neden vazgeçemediğini de anlıyordu. Bunun cevabı, rüyaları kâbusa çeviren o çaresizlikten kaynaklanmıyor, bu vücudu bir yabancıyla paylaşmaktan geliyordu.

Kadın cama arkasını döndü, acayip çığlıkların, fısıltıların gelmekte olduğu üst kata doğru tırmanmaya devam etti. Çevresinde kireç duvarlar o bas ritm etkisiyle titreşiyor, değirmen canlıymış, kocaman, üç odacıklı bir yüreği varmış gibi izlenim yaratıyordu.

Dur, geri dön, yukarıya çıkarsan öleceksin, diye haykırdı Holly. Ama kadın onu duyamıyordu. Holly kendi rüyasında gözlemciydi yalnızca. Aktif bir katılımcı değildi. Olayları etkileme gücü yoktu.

Adım adım. Giderek yukarıya.

Demir çerçeveli ahşap kapı açık duruyordu.

Holy eşikten geçti, üst odaya girdi.

İlk gördüğü şey bir erkek çocuk oldu. Odanın ortasında, korku içinde, öylece duruyordu. Küçük elleri yumruk gibi sıkılmış, iki yanına dayanmıştı. Ayaklarının dibinde, mavi tabağa dikilmiş kalın, sarı bir mum yanıyordu. Mumun renkli kılıfında Holly, "değirmen" kelimesini okudu.

Çocuk ona bakmak üzere döndüğünde, güzelim mavi gözleri korkuyla kararmıştı. "Korkuyorum," dedi çocuk Holly'ye. "Bana yardım et, duvarlar *duvarlar!*"

Holly odadaki tüm aydınlığın o mumdan gelmediğini o zaman farketti. Duvarlarda başka bir aydınlık daha oynaşmaktaydı. Sanki o duvarlar ışık geçirmez kireçten değil de, amber rengi, yarı saydam bir kuvarstan yapılmıştı. Holly o taşların içinde canlı bir şeyin varlığını hissetti. Katı maddenin içinde, sudaki yüzücü kadar kolay hareket edebilen ışıklı bir varlık.

Duvar şişiyor, nabız gibi atıyordu.

Çocuk belirgin bir korkuyla, "Geliyor," dedi. Ama bu korkulu seste sapık bir heyecan da sezliliyordu. "Ve hiç kimse durduramaz onu!"

Derken o şey duvardan doğdu. Sıva blokları, böcek yumurtasının süngersi zarı gibi yarıldı, kireç taşlarının bulunması gereken yerden, garip bir biçim ayrıldı ...

"Hayır!"

Holly kendi çığlığıyla boğularak uyandı.

Yatakta doğrulup oturduğunda, ona bir şey dokundu, Holly hemen o şeyden uzaklaştı. Odaya sabah ışığı dolmuştu ama. Holly kendisine dokunanın Jim olduğunu sonradan görebildi.

Bir rüya. Yalnızca bir rüya.

İki gece önce Laguna Tepesi Moteli'nde olduğu gibi, yaratık yine rüyadan gerçek hayata doğru geçiş yapma çabasındaydı. Bu sefer duvardan çıkıyor değildi. Tavandan geliyordu. Tam yatağın üzerine rastlayan kısımdan. Beyaza boyalı, kupkuru tavan artık beyaz da, kuru da değildi. Üzerinde amber ve kahverengi lekeler oluşmuş, tümü yarı saydam ve ışıklı bir görünüm edinmişti. Rüyadaki gibi. Tavandan bir salgı sızıyor, esrarengiz bir yaratık oradan yatak odasına doğabilmek için çaba sarfederken tavan şişip iniyor, nabız gibi atıyordu.

Rüya yaratığının gök gürlemesini andıran, üç parçalı bir kalp atışı da vardı - *lub-dub-DUB, lub-dub-Dub-* sesleri çınlıyordu evin her yanında.

Jim yataktan yuvarlanarak kalktı, ayakta durdu. Gece bir ara pijamasının pantolonunu giymişti. Holly'nin de pijama ceketini giydiği gibi. Ceketin etekleri dizlerine kadar iniyordu nasıl olsa. Holly onun yanına doğru geçti. Dehşet içinde tavana, nabız gibi atan doğum kesesine baktılar, o zarın içindeki gölgeli kıpırtıları izlediler.

En kötüsü bu olayın gün ışığında olmasıydı. Pencerelerdeki jaluziler tam kapalı değildi. Aralardan güneş doluyordu içeriye. Dünya dışı bir yaratık, sizi gecenin karanlığında bulursa, bunu bir bakıma bekliyor gibisinizdir. Ama güneş ışığının tüm canavarları yok edeceği yerleşmiş bir inançtır.

Jim elini Holly'nin sırtına dayadı, onu açık duran kapıdan hole doğru itti. "Yürü, dışarıya!"

Holly o yana doğru iki adım ancak atmıştı ki, kapı kendiliğinden çarparak kapandı. Sanki çok güçlü bir ruh kapatmıştı onu.. Derken maun rengi bir çisim, evdeki tüm eşyalar gibi eskimiş görünüşlü bir çekmeceli masa, Holly'nin yanıbaşındaki duvarın önünden fırladı, Holly'yi devirmesine ramak kaldı. Cisim yatak odasının içinde havada uçup kapıya çarptı. Onun ardından bir tuvalet masasıyla bir sandalye de uctu, kapının dibinde üstüste yığılıp tek çıkışı kapattılar.

Karşı taraftaki pencereler de bir kurtuluş yolunu simgeliyordu ama oraya varabilmek için tavanın iyice sarkmış olan kısmının altından eğilerek geçmek zorunda kalacaklardı. Canlı kâbusların mantıksızlığını düşününce, Holly oradan geçmeye karşıydı. O titreşen, nabız gibi atan zara değmek istemiyor, içindeki yaratığın kendisini kapmasından korkuyordu.

Jim onu çekerek yandaki banyoya girdi, kapıyı bir tekmeyle kapattı.

Holly döndü, arandı. Buranın tek penceresi, hem çok yukarda, hem de çıkılamayacak kadar küçüktü.

Banyonun duvarlarında organik değişim lekeleri yoktu. Durum yatak odasındaki gibi değildi. Ama aynı üçlü kalp atışı temposu burayı da sarsıyordu.

"Neydi o öyle?" diye sordu Jim.

Holly, "Düşman," deyiverdi, onun bilmemesine de çok şaştı. "Rüyadaki Düşman."

Tepelerinde yatak odasını ayıran duvarın hemen dibindeki kısımda tavanın rengi değişmeye başladı. Üzerine kanlar saçılmış gibi kızarıyor, kahverengileşiyordu. Duvarlardaki yarı parlak boyalar biyolojik bir yüzeye dönüşmeye başladı, aynı kalp atışı temposuyla kıpırdamaya koyuldu.

Jim onu klozetle duvar arasında kalan boşluğa doğru çekti, Holly çaresizlik içinde ona sokulup sarıldı. Giderek alçalan tavanın o gebe dokusunun ardında, bir milyon böceğin hareketine benzer iğrenç kıpırtılar görüyordu.

Kalp atışının sesi yükseldi, çevrelerinde gümbürder hale geldi.

Holly ıslak bir yırtılma sesi duydu. Bunların hiçbiri olabilecek şeyler değildi, ama oluyordu işte. O ses, olayı gözüyle görmesinden daha fazla gerçekleştirdi. Çünkü öylesine iğrenç, öylesine ayıp bir sesti ki, rüya ya da hayal olmasına imkân yoktu.

Kapı kendiliğinden açıldığı anda, tavan da patladı, üstlerine moloz yağdı.

Ama o patlamayla birlikte, kâbusun süregelen etkisi de tükendi, sonunda gerçek kendini tam anlamıyla kabul ettirmeyi başardı. Açılan kapıdan içeriye canavar yaratık falan girmemişti. Öbür yanda yalnızca güneşli yatak odası vardı. Tavan patlarken çok organik bir görünümde olmasına rağmen, şimdi organik bir hali yoktu. Normal bir tavan olmuştu. Dökülen molozun arasında sıvalar, tozlar, talaşlar, tahta parçaları, fiberglas yalıtım maddeleri vardı ama canlı bir şey yoktu.

Deliğin durumu bile yetiyordu Holly'yi şaşırtmaya.

İki gece önce motelde duvar şişmiş, canlı gibi kıpırdamış, ama sonra eski haline döndüğünde, ufacık bir çatlak bile kalmamış, iz görünmez olmuştu. Yaratığın geldiğine dair tek işaret, Holly'nin bedeninin iki yanındaki o çiziklerdi. Bir psikologa sorulsa, o izleri Holly'nin kendisinin yaptığını söylerdi. Tozlar yatıştığı anda, olup bitenler aşırı ayrıntılı bir hayalden ibaret kalacaktı.

Ama şu anda içinde durmakta olduğu kargaşa farklıydı. Hayal falan olmadığı kesindi bu seferkinin. Ortalıkta dolaşan beyaz tozlar da son derece gerçekti.

Jim büyük bir şok içinde onun elini tuttu, banyodan çıkardı. Yatak odasının tavanı patlamamıştı. Dün geceki halindeydi. Dümdüz ve bembeyaz. Ama eşyalar hâlâ kapının dibine yığılmış durumdaydı. Sanki sel sürüklemişti onları oraya.

Çılgınlıklar geceyi, karanlığı severdi. Aydınlık, mantığın dünyasıydı. Eğer gündüzler de kâbuslara karşı bir koruma sağlamayacaksa, onları mantıksızlıklardan korumayacaksa, hiç kimse için, hiçbir zaman, hiçbir yer güvenli değil demekti.

2

Tavanarası, bir kirişten sarkan altmış vatlık ampulle aydınlatılmıştı. Bu ışık o tozlu yerin her köşesine pek sokulamıyordu. Jim birçok girintiyi elindeki fenerle yokladı, kalorifer tesisatının arkalarını, iki şömine bacasının gerilerini araştırdı. Bulmaya çalıştığı ... banyonun tavanından fırlamış olabilecek şeydi. Ne bulmayı beklediği hakkında zerre kadar fikri yoktu. Elinde o fenerden başka, doldurulmuş bir de tabanca vardı. Banyonun tavanını parçalayan o şey, yere düşmemişti. Demek ki yukarda, tavanarasında olmak zorundaydı. Ama Jim pek az eşyayla yaşadığı için, oraya yığacak fazla şeyi yoktu. O yaratık burada, ardına saklanabileceği fazla eşya bulamazdı. Jim çok geçmeden, evinin dam altında yabancı olarak yalnızca örümceklerin ve kirişler arasına yuva yapmış eşekarılarının bulunduğuna karar verdi.

Dışarıya da bir şey kaçmış olamazdı. Kendisinin buraya girdiği kapak dışında tek çıkış yeri, saçaklardaki havalandırma mekanizmasıydı. İkisi de altmış santim uzunluğunda, otuz santim yüksekliğinde borulardan oluşuyordu. Uçlarındaki sımsıkı yerleştirilmiş filtreler ancak tornavidayla çıkarılabilirdi yerinden. Her ikisi de sapasağlamdı.

Tavanarasının bir bölümünde yer döşemesi tahtaydı. Bazı kısımlarda ise kirişlerin arasında yalıtım maddeleri açıkta görünüyordu. O kirişler alt katın da tavan kirişleriydi. Jim birbirine paralel uzanan o kirişlerin üzerinde yürüyerek tavanda acılan deliğe dikkatle yaklaştı, alt kata doğru baktı.

Ne olmuştu burada böyle?

Sonunda bu sorunun cevabını tavanarasında bulamayacağına inanıp geri döndü, kapaktan geçip ikinci kattaki çarşaf dolabının içine indi. Akordeon merdiveni katlayıp dolabın tavanına itti, deliği o merdivenle iyice kapattı.

Holly onu holde bekliyordu. "Eee?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok."

"Olmayacağını biliyordum."

"Ne oldu burada?"

"Rüyadaki gibi."

"Hangi rüya?" diye sordu Jim.

"Değirmen rüyalarını sen de görüyorsun ya!"

"Görüyorum."

"O halde duvarlardaki kalp atışlarını biliyorsundur."

"Hayır."

"Duvarların nasıl değiştiğini de."

"Hayır, öyle bir şey olmuyor! Ben rüyalarımda, değirmenin üst kat odasında buluyorum kendimi. Mum var. Pencerelerde yağmur var."

Holly onun yatak odası tavanı kabarınca ne kadar şaşırdığını hatırladı.

Jim, "Rüyamda bir şeyin geliyor olduğunu hissediyorum," diye devam etti. "Korkunç, ürkütücü bir şeyin."

"Düşman ..." dedi Holly.

"Evet! Adı her neyse. Ama hiç gelmiyor. *Benim* rüyalarımda gelmiyor yani. O gelmeden uyanıyorum her seferinde."

Jim holde ilerleyip büyük yatak odasına girdi, Holly de peşinden yürüdü. Jim'in demin çekiştirdiği devrik eşyaların yanında durdular, Jim dümdüz tavana kaygılı gözlerle baktı. Sanki Holly ona yalancı demiş gibi, durup dururken konuştu. "Gördüm onu," dedi.

"Gördüğünü biliyorum. Ben de gördüm."

Jim ona döndü. Yüzündeki ifade, DC-10'un içindeykenki ifadesinden bile daha çaresiz, daha umutsuzdu. "Bana rüyalarını anlat. Hepsini duymak istiyorum. Her ayrıntısını."

"Daha sonra. Sana hepsini anlatacağım. Önce bir duş yapıp giyinmem gerek. Buradan çıkmak istiyorum."

"Evet, doğru. Ben de öyle."

"Herhalde nereye gitmemiz gerektiğini biliyorsun."

Jim kararsızdı.

Cevabı onun yerine Holly verdi. "Değirmene."

Jim başını evet dercesine salladı.

Konuk banyosunda birlikte duş yaptılar. Bunu sırf zamandan kazanmak için yapıyorlardı. Ayrıca, her ikisi de şu anda yalnız kalmak istemeyecek kadar tedirgindi. Holly içinden, başka zamanda olsa, bu duşu erotik bulurdum, diye geçirdi. Ama bu sefer bu duş son derece platonikti. Hele geceki ihtirasla ölçüldüğünde.

Jim ona ancak banyodan çıkıp çabucak kurulanırlarken dokundu. Yaklaştı, onu dudağının köşesinden öptü, "Seni nelere bulaştırdım ben böyle, Holly Thorne?" diye mırıldandı.

***

Daha sonra, Jim telaşla kendine bavul hazırlarken Holly ancak üst kattaki çalışma odasına kadar gidebildi. Bu oda, Jim'in yatak odasının yanıbaşındaydı. Kullanılmayan bir odaya benziyordu. Masanın üzerini ince bir toz tabakası bürümüştü.

Çalışma odası da evin geri kalan odaları gibi mütevazı bir yerdi. Bu ucuz masa, indirimle satış yapan bir dükkândan alınmış olabilirdi. Onun dışında, iki lamba, tekerlekli bir döner koltuk, iki kitap rafı vardı. Raflarda ciltleri eskimiş kitaplar durmaktaydı. Köşeye de yine çoktan beri kullanılmamış bir iş masası daha dayanmıştı.

Odadaki iki yüz kadar kitabın hepsi dinle ilgiliydi. İslâmiyet, Musevilik, Budizm, Zen Budizm, Hıristiyanlık, Taoizm, Şintoizm ve diğer dinlerin tarihiyle ilgili kalın kalın ciltler. Diğer kitaplar da din düşünürlerinin görüşleriyle ilgiliydi. St. Thomas Aquinas, Martin Luther, *Bilim Adamları ve Onların Tanrıları*, çeşitli Kitab-ı Mukaddes düzenlemeleri, Douat, King James, American Standard; Kuran, Tevrat, Ahd-i Atik, Ahd-i Cedid, Talmud, Budizm Tripitaka'sı, Hinduizm Agama'sı, Zoroastrianizm Zend-Avesta'sı ve Brahmanizm

Veda'sı.

Jim Ironheart'ın kütüphanesinin bu farklı görünümüne ek olarak odada en ilginç şey, iki duvarı dolduran fotoğraf koleksiyonuydu. Yirmi santime yirmi beş santim büyüklüğündeki fotoğrafların pek azı renkli, çoğu siyah-beyazdı. Bütün resimlerde aynı üç kişi görünüyordu. Esmer güzeli bir kadın, yakışıklı, hatları cesaret dolu, saçları seyrelmeye başlamış bir erkek, bir de ... Jim Ironheart'dan başkası olamayacak bir çocuk. O gözler! Resimlerin birinde Jim yine o iki kişiyle birlikteydi. Besbelli annesiyle babasıydı bu insanlar onun. Jim henüz kundaklaydı. Battaniyelere sarılmış durumdaydı. Ama diğer resimlerin çoğunda, dört ile on yaş arasında görünüyordu.

Annesiyle babasını on yaşındayken kaybetmişti tabii.

Küçük Jim fotoğrafların bazısında yalnız annesiyle, bazısında da yalnız babasıyla birlikteydi. Holly diğer kişinin de fotoğrafı çektiğini tahmin etti. Birkaç fotoğrafta da üç Ironheart biraradaydı. Yıllar geçerken anne giderek güzelleşmiş, daha çarpıcı bir kadın olmuş, babanın saçları seyrelmeyi sürdürmüş, ama o da giderek daha mutlu bir görünüme bürünmüştü. Jim de annesine çekmiş gibiydi. O da giderek güzelleşiyordu.

Fotoğrafların birçoğu ünlü binalar, anıtlar önünde çekilmişti. Jim, annesi ve babasıyla birlikte, Radio City Music Holü önünde. Yaşı altı dolaylarında. Bir başkasında Jim Atlantic City'de babasıyla. Yaşı dört gibi. Annesiyle birlikte, Grand Canyon Ulusal Parkı'nda. Arkalarında güzel bir manzara. Üç Ironheart biraradа, Disneyland'daki Uyuyan Güzel Şatosu önünde. Jim'in yaşı yedi veya sekiz. Memphis'deki Basle Caddesi'nde. Miami'daki Fontainbleau Oteli önünde. Rushmore dağındaki oyulmuş çehrelere bakan bir yerde. Londra'daki Buckingham Sarayı önünde. Eyfel Kulesi dibinde. Las Vegas'daki Tropicana Oteli kapısında. Niagara Çavlanı'nda. Her yere gitmişti galiba bu insanlar.

Resmi kim çekiyor olursa olsun, Ironheart'lar nerede poz vermiş olursa olsun, üçü de çok mutlu görünüyorlardı. Bunca resimde bir tek çehre bile sahte ve donuk bir gülümseme yansıtmıyor, enstantaneye bir tedirginlik veya sabırsızlık ifadesiyle yakalanmış görünmüyordu. Oysa nice aile albümlerinde öyle olurdu. Bu insanlar içtenlikle gülümsüyor, gülüyordu her fotoğrafta. Bazı enstantaneler onları itişip

şakalaşırken yakalamıştı. Birbirine çok dokunan tip insanlardı hepsi. Yanyana öylece duruyor değillerdi. Kollarını birbirinin omzuna atıyor, sarılıp kucaklaşıyor, birbirinin yanağını öpüyor, şu ya da bu biçimde sevgi gösteriyorlardı.

Fotoğraflardaki çocuk, ilerde zaman zaman huysuzlanan bir yetişkin olacağını hiç belli etmiyordu. Anneslyle babasının zamansız ölümü onu derinden derine etkileyip değiştirmiş olmalıydı. Holly bunu açıkça görebiliyordu. Fotoğraflardaki o gamsız, hep gülen çocuk, ebediyen yok oluvermişti.

Siyah-beyaz fotoğraflardan bir tanesi özellikle etkiledi Holly'yi. Bay Ironheart bir sandalyeye oturmuştu bu resimde. Yedi yaş dolaylarındaki Jim onun kucağındaydı. İkisi de smokin giymişlerdi. Bayan Ironheart kocasının arkasında, ayakta durmuş, elini onun omzuna dayamıştı. Üzerinde vücudunun güzelliğini vurgulayan pırıltılı bir gece elbisesi vardı. Üçü de dosdoğru kameraya bakmaktaydılar. Bunun diğer fotoğraflardan farkı, özenle poz verilmiş olmasıydı. Fonda bir perde görünüyordu. Onu oraya profesyonel bir fotoğrafçının yerleştirdiği pek belliydi.

Jim kapının dibinden, "Harika insanlardı," dedi. Holly onun gelişini duymamıştı. "Hiçbir çocuğun onlardan iyi annesi, babası olmamıştır."

"Çok seyahat etmişsiniz."

"Evet. Hep bir yerlere giderlerdi. Bana yeni yerler göstermeye, yeni şeyler öğretmeye bayılırlardı. Çok iyi öğretmen olabilirlerdi, onu kesinlikle söyleyebilirim."

"Ne iş yaparlardı?"

"Babam Warner Brothers'da muhasebeciydi."

"Film stüdyolarında mı?"

"Evet," diyerek gülümsedi Jim. "Los Angeles'de otururduk. Annem ... artist olmak istemişti ama pek fazla iş alamadı. Bu yüzden, çoğu zaman Melrose Caddesi'ndeki lokantada hosteslik yaptı. Paramount binalarına yakın."

"Mutluydunuz, değil mi?"

"Her zaman."

Holly parmağıyla, her üçünü şık gece giysileri içinde gösteren resmi işaret etti. "Özel bir gün mü?"

"İkisinin başbaşa kutlaması gereken günlerden biri. Ama benim de katılmam için ısrar ederlerdi. Kendimi çok özel, çok istenen, çok sevilen biri gibi hissetmemi sağlamışlardır her zaman. O resim çekildiğinde yedi yaşındaydım. O gece için büyük planlar yaptıklarını hatırlıyorum. Evliliğimiz yüz yıl sürecek, diyorlardı. Her yıl, bir önceki yıldan daha mutlu olacaklarını, bir sürü çocukları olacağını, kocaman bir ev alacaklarını, birlikte ölüp o büyük uykuya yatmadan önce dünyanın her tarafını karış karış gezeceklerini söylüyorlardı. Ama üç yıl sonra ... yok oldular."

"Çok üzgünüm, Jim."

O omuzlarını kaldırdı. "Epey zaman geçti üstünden," dedi. "Yirmi beş yıl." Kolundaki saate baktı. "Haydi, gidelim. Çiftliğe varmamız dört saat sürer, oysa saat dokuz oldu bile."

•••

Laguna Tepesi Moteli'ne uğradılar, Holly çabucak üstünü değişti, bluciniyle kareli gömleğini giydi, kendine küçük bir yol çantası hazırladı, Jim de onu arabanın bagajına taşıdı.

Holly motelin resepsiyonuna anahtarı teslim eder, hesabını öderken, onun Ford'un içinden, direksiyon başından kendisine bakmakta olduğunu hissediyordu. Jim kendisine bakmak istemese ... üzülürdü tabii. Ama Holly ne zaman camdan dışarı, ona doğru baksa, Jim öylesine hareketsiz, renkli güneş gözlüğünün ardına saklı ifadesi öylesine taş gibiydi ki, böyle tüm dikkatini Holly'ye vermesi biraz tedirgin ediyordu.

Acaba onunla birlikte Santa Ynez Vadisi'ne gitmekle doğru bir şey mi yapıyorum, diye geçirdi içinden. Şuradan çıkıp o arabaya bindiği anda, Holly'nin nerede olduğunu bu dünyada tek bilen insan Jim olacaktı. Holly'nin Jim'le ilgili tuttuğu notların hepsi şu bavulun içindeydi. Onlar da Holly ile birlikte yok olurdu. Kendisi de, tatile

çıktığında kaybolan yalnız bir kadın olarak istatistiklere geçerdi.

Resepsiyon görevlisi kredi kartı formunu doldururken Holly Philadephia'ya, annesiyle babasına telefon edip nereye gitmekte olduğunu bildirmeyi düşündü. Ama bu da onları telaşlandırmaktan başka işe yaramazdı. Holly telefonda kırk saat onlara, korkulacak bir şey olmadığını anlatıp güvence vermek zorunda kalırdı.

Zaten Jim'in karanlık yanının aydınlık yanı kadar önemli olmadığına çoktan karar vermişti. Ona karşı bir taahhüde girmişti. Kadınların erkeklerden farklı bir yanı vardı. Cinsel teslimiyetin ilk gecesi, ilişkinin en duyarlı anlarından birini oluştururdu. Tabii sırf cinsel ihtiyaçtan değil de, sevdiği için teslim olma durumunda. Holly de ... seviyordu onu.

"Onu seviyorum," dedi yüksek sesle. Buna kendi de şaştı. Çünkü Jim'e duyduğu ilginin sırf o olağanüstü erkek zerafetinden, hayvansal mıknatıstan ve onu sarıp sarmalayan esrardan kaynaklandığına kendini inandırmış bulunuyordu.

Resepsiyon görevlisi Holly'den bir on yaş daha gençti. Bu nedenle de, aşkın çok daha yaygın olduğuna inanma eğilimindeydi. Başını kaldırıp Holly'ye sırıttı. "Harika bir duygu, değil mi?" dedi.

Holly hesap fişine imzasını atarken, "İlk görüşte aşka inanır mısın?" diye sordu ona.

"Neden olmasın?"

"Eh, pek ilk görüş sayılmaz aslında. Bu adamı 12 Ağustos'tan beri tanıyorum. On altı gün olmuş."

"Ve hâlâ evlenmiş değilsiniz, öyle mi?" diye şaştı resepsiyoncu kız.

Holly dışarı çıkıp Ford'a yürüdü, Jim'in yanına, yolcu koltuğuna bindi. "Oraya vardığımızda beni demir testeresiyle kesip değirmenin altına gömecek değilsin, değil mi?" diye sordu.

Jim belli ki onun bu ürekliğini anlıyordu. Gücenmedi. Çok ciddi bir sesle, "Yoo, hayır," dedi. "Değirmenin altı dolu artık. Seni parçalara ayırıp çiftliğin çeşitli yerlerine gömmek zorundayım."

Holly güldü. Ondan korkması budalalıktı.

Jim eğilip onu öptü. Çok güzel, upuzun bir öpüş.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Jim, "Ben de senin kadar büyük bir riske giriyorum," dedi.

"İnan bana, şimdiye kadar kimseyi baltayla doğramış değilim."

"Ciddi söylüyorum. Aşkta pek şanslı olmamışımdır."

"Ben de öyle."

"Bu seferki her ikimiz için de farklı olacak."

Jim onu bir daha öptü. Bu seferki daha kısa ve daha tatlıydı. Sonra arabayı çalıştırdı, geri geri park yerinden çıktı.

Holly içinde ölmek üzere olan kuşkucu-alaycı eğilimleri canlı tutabilmek için, seni seviyorum demedi, diye hatırlattı kendine. Jim'in sözleri çok dikkatle ve dolambaçlı bir biçimde düzenlenmişti. Yıllardır güvendiği diğer erkeklerden farklı olmayabilirdi o da.

Ama öte yandan, kendisi de onu sevdiğini apaçık söylemiş değildi. Onun sözü de bir o kadar dolambaçlıydı. Belki de hâlâ kendini bir dereceye kadar korumak istediği için, kalbini resepsiyoncu kıza açmak, Jim'e açmaktan kolay gelmişti ona.

***

Uğradıkları bir dükkândan aldıkları böğürtlenli turtayı sade kahveyle mideye indirerek, San Diego Otoyolu'ndan kuzeye yöneldiler. Salı sabahının iş saati trafiği bitmişti ama bazı yerlerde tüm şeritler hâlâ tıkalıydı. Lokantaya doğru ulaşmaya çalışan bir salyangoz gibi ilerlediler.

Holly yolcu koltuğuna yayılmış durumda, Jim'e gördüğü dört kâbusu anlattı. Önce Cuma gecesi gördüğü kör rüyadan başladı, son gece gördüğü o hepsinden korkunç gösteriyle de bitirdi.

Jim kesinlikle çok etkilenmişti. Holly'nin gerçek hayatta hiç görmediği, varlığını da bilmediği o değirmeni rüyasında görmesi inanılacak gibi değildi. Pazar günkü uçak kazasından kurtulduktan sonraki gece de Holly rüyasında Jim'i on yaşında bir çocuk olarak

görmüştü. Oysa o sırada değirmenin Jim için tanıdık bir yer olduğunu, onun on yaşındayken o değirmen odasında çok vakit geçirdiğini bilmiyordu.

Ama Jim'in soruları daha çok son kâbusla ilgiliydi. Gözlerini önündeki yoldan ayırmaksızın, "Rüyandaki o sen olmayan kadın kimdi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Holly. Böğürtlenli turtanın son lokmasını yuttu, "Onun kim olduğuna dair bir duygu algılamadım," diye açıkladı.

"Bana onu tarif edebilir misin?"

"Yalnız camdaki hayalini gördüm. Korkarım sana pek iyi bir tarif veremem." Holly kahvesinin son yudumunu da içti, bir an düşündü. Rüyasındaki görüntüleri tarif etmek, doğrusu beklemediği kadar kolay oluyordu. Genelde rüyaların anıları çok kolay solardı. Oysa bu rüya capcanlı geri dönüyordu düşündükçe. Sanki oraları rüyasında değil de, gerçek hayatında görmüştü. "Geniş, duru bir yüzü vardı. Güzelden çok, hoş bir kadındı. Gözleri ayrık, dudakları dolgundu. Sağ yanağında bir beni vardı. O lekenin camdaki bir benek olduğunu sanmıyorum. Ufacık, yuvarlak bir noktaydı. Saçları kıvırcıktı. Tanıyor musun onu?"

"Hayır," diye cevap verdi Jim. "Tanıyorum diyemem. Şimşek çaktığında havuzun dibinde gördüğün şeyi tarif et."

"Onun ne olduğundan emin değilim."

"Elinden geldiği kadar tarif et."

Holly biraz düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Edemiyorum. Kadının yüzünü tarif etmek kolaydı, çünkü onu camda gördüğüm zaman ne olduğunu biliyordum. İnsan yüzüydü. Ama havuzun dibinde yatan şey ... acayipti. Daha önce gördüğüm şeylerin hiçbirine benzemiyordu. Neye bakmakta olduğumu bile anlamadım. Hem çok kısa bir an için gördüm onu ve ... şimdi de unuttum. O havuzun dibinde gerçekten garip bir şey mi var?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Batmış bir kayık olabilir mi? Ya da ona benzer bir şey?"

"Hayır. Hiç öyle bir şey değildi. Çok daha büyüktü. Bir zamanlar o havuzda bir sandal mı battı?"

"Öyle bir şey duymadım.Ama aldatıcı görünümü olan bir sudur o su. Değirmen havuzlarının sığ olmasını bekler insan. Oysa bu havuz çok derindir. Orta kısmı yirmi metre vardır. Hiçbir zaman kurumaz. Kurak yıllarda küçülmez de. Çünkü yalnız akifer üstünde değil, aynı zamanda artezyen üstünde kurulu."

"Farkı nedir?"

"Akifer, kuyu açtığında girdiğin su haznesidir. Yeraltı sularının bir rezervuarı gibidir. Artezyen kuyuları daha az sayıda olur. Suyu bulmak için kazman gerekmez, çünkü su zaten basınçla yüze çıkıyordur. Çıkmasını engellemek istesen, çok uğraşman gerekir."

Trafiğin uğultusu hafiflemeye başlıyordu ama Jim önündeki arabaları sollama fırsatlarını kullanmadı. Onun ilgisi daha çok, Holly'nin anlattıklarına dönüktü.

Bir ara, "Peki, rüyanda merdivenin tepesine vardığında ... ya da o kadın merdivenin tepesine vardığında, o on yaşındaki çocuğu görür görmez ben olduğumu hemen anladın mı?"

"Evet."

"On yaşımdaki halime pek benzemiyorum. Nereden tanıdın beni?"

"Daha çok gözlerinden," dedi Holly. "Gözlerin bunca yıl pek de değişmemiş. O konuda yanılmak zor."

"Çok kişinin gözü mavi."

"Ciddi misin? Tatlım senin gözlerinin öbür mavi gözlerden farkı, Sinatra'nın sesinin Donald Ördeğin sesinden farkı gibi."

"Sen tarafgirlik ediyorsun. Duvarda ne gördün?"

Holly duvarı bir kere daha tarif etti.

"Taşın içinde canlı, ha? Bu iş giderek daha da garipleşiyor."

"Eh, son günlerde tekdüzelikten canım sıkılıyor diyemem," dedi Holly.

Eyaletlerarası 10 numaralı yolun kavşağında, San Diego Otoyolu daha da tenhalaştı, sonunda Jim de sürücülük becerilerinin bir kısmını kullanmaya başladı. Birinci sınıf bir cokey, yarış atını nasıl

sürerse, o da arabayı öyle sürüyordu. Ford araba aslında standart bir arabaydı. Üzerinde özel değişiklikler yapılmış değildi. Ama Jim'e gösterdiği tepkileri gören, bu arabanın Porsche olmaya çalıştığını sanırdı.

Bir süre sonra Holly de sorular sormaya başladı. "Milyoner olduğun halde nasıl oluyor da bu kadar *ucuz* bir hayat sürüyorsun?"

"Ama ev satın aldım, oturduğum kiralık daireden çıktım, işimden istifa ettim."

"Evet ... ama evin çok mütevazı. Eşyaların neredeyse dağılıverecek durumda."

"Benim o ... o görevler arasında ... düşünebilmek için bir eve ihtiyacım vardı. Ama lüks mobilyaya ihtiyacım yoktu."

Birkaç saniye sessiz kaldılar, sonra Holly, "Portland'da ben nasıl seni bir anda farkettimse sen de beni hemen farkettin mi?" diye sordu.

Jim gülümsedi, ama gözlerini yoldan ayırmadı. "Siz de öyle, Bayan Thorne," dedi.

"Demek kabul ediyorsun!" diye patladı Holly. Memnundu. "Demek gerçekten davetiyeymiş o söz."

Los Angeles'in batısından Ventura'ya kadar çok hızlı yol alabildiler, ama ondan sonra Jim yine yavaşlamaya başladı. Kilometreleri aldıkça, daha pasif sürüyordu arabayı.

Başlangıçta Holly onun manzarayı seyretmekle oyalandığını sandı. Ventura'dan sonra, 101 numaralı otoyol çok güzel kıyı manzaraları sergiliyordu. Pitas Point'ten, Rincon Point'ten, Varpinteria Plajı'ndan geçtiler. Masmavi deniz yükseldi, masmavi gök alçaldı, altın sarısı toprak ikisinin arasında kaldı. Görülebilen tek hareket, beyaz başlı dalgalardı. Kumsala vuruyor, köpükler halinde yayılıyorlardı.

Ama Jim Ironheart sakin değildi. Holly onun tedirginliğini, manzaraya hiç bakmadığını farkettiğinde anladı. Yavaşlaması manzarayı seyretmek için değil, çiftliğe varmayı ertelemek içindi herhalde.

Süper otoyoldan ayrılıp Santa Barbara'dan içeriye doğru saptıklarında, önce kenti geçtiler, sonra Santa Ynes dağlarına doğru

yola koyuldular. Holly o sıra Jim'in daha da karanlık bir ruhsal duruma gömüldüğünü gördü. Holly'nin sohbet girişimlerine verdiği cevaplar kısaldı, dalgın bir sesle gelmeye başladı.

154 numaralı Eyalet Yolu. Alçak tepeler arasından dağlara doğru ilerlerken, iki yanda kurumuş yaz otlarıyla California'ya özgü bodur ağaçlar vardı. At yetiştirilen çiftliklerin çevresi düzgün beyaz çitlerle çevriliydi. Buraların genel havası, tarım yoğun San Joaquin bölgesinden farklıydı. Gerçi sağda solda bazı bakımlı bağlar da görünüyordu ama çiftlikler daha çok amatör beylere ait gibiydi. Los Angeles zenginlerinin dinlenme yerleri. Bahçe mimarisine önem vermiş, ürünlerle ilgilenmemişlerdi.

Jim, "Çiftliğe gitmeden önce New Svenborg'da durup birkaç şey satın almamız gerek," dedi.

"Ne gibi şeyler?"

"Bilmiyorum. Ama durduğumuz zaman ... nelere ihtiyaç duyacağımızı biliyor olacağım."

Cavhuma Gölü doğuda belirdi, sonra görünmez oldu. Batıda Solvang yolunun kavşağını geçtiler, sonra Santa Ynez'in çevresinden dolandılar. Los Olivos'a varmadan, doğuya, bir başka yola saptılar, sonunda New Svenborg'a geldiler. Ironheart Çiftliği'ne en yakın kasaba orasıydı.

Bin dokuz yüzlerin başlarında, Santa Ynez Vadisine bir grup Danimarka kökenli Amerikalı yerleşmişti. Niyetleri Danimarka yaşam biçimini, kültürünü ve folk sanatlarını yaşatacak bir toplum oluşturmaktı. Bu toplulukların en başarılısı Solvang olmuştu. Holly de bir zamanlar oraya ait bir yazı yazmıştı gazeteye. Garip Danimarka mimarisi, dükkânları ve restoranlarıyla turistlere çok çekici gelen bir yerdi Solvang.

New Svenborg'un nüfusu ise iki bin kişiyi bile bulmuyordu. Zaten Solvang kadar inat ve ısrarla Danimarkalı da kalmamıştı. İç karartan, çöl stili kârgir binaları, beyaz damlarıyla Holly'ye Teksas'ın kırsal kesimlerini hatırlatıyordu. Birkaç beyaz Victorian tarzı ev, bir yığın bungalovun arasına serpilmişti. Evlerin ve bungalovların ön balkonları arasındaki bitkiler hep aynıydı. Yarı ahşap duvarlar, kurşunlu cam pencereler. Kasabada yarım düzine kadar da

yeldeğirmeni vardı. Kanatları Ağustos göklerine yükseliyordu. Normal bir California karışımı. Böyle karışımlar kimi zaman güzel, kimi zaman kasvetli olurdu. New Svenborg da iyi sonuç vermeyenlerden biriydi.

Jim, "Çocukluğumun son dönemlerini ve yeniyetmeliğimin de tümünü burada geçirdim," diyerek ana caddeden yavaş yavaş ilerledi.

Holly içinden, belki de tedirginliği, bu kasabanın aile trajedileri kadar iç kapayıcı bir yer olmasındandır, diye geçirdi.

Ama tabii haksızlıktı bu. Sokakların iki yanında ulu ağaçlar vardı. Sokak ışıkları sanki Danimarka'dan ithal edilmişti. Kaldırımlar zarif kavislerle oluşturulmuştu. Bradbury romanlarından çıkmış bir hava da yok değildi. Ama bir kısmında. Geri kalan kısmı David Lynch filmlerinden alınma gibiydi.

Jim, "Burayı bir turlayalım," dedi.

"Çiftliğe varmamız gerek."

"Çiftlik kasabanın bir mil kuzeyinde zaten. Birkaç dakikalık yol."

Holly'ye göre, bu da oraya bir an önce varmak için ek bir nedendi. Bu yolculuk yormaya başlamıştı onu.

Ama Jim'in her nedense kasabayı kendisine göstermek istediğini hissetti. Bunun tek nedeni, Ironheart Çiftliği'ne gitmeyi geciktirmek değildi. Holly razı oldu. Hattâ Jim'in anlattıklarını büyük bir ilgiyle dinledi. Bu arada, Jim'in kendinden söz etmeyi oldukça zor bulduğunu farketti. Bazen kişisel açıklamalarını dolaylı, hattâ hafife alan bir biçimde yapıyordu.

Ana yolun doğu ucunda, Handahl Eczanesi'nin önünden geçti. Kasabalılar reçetelerini yaptırmak için oraya giderlerdi. ... meğer ki yirmi millik yolculuğu göze alıp Solvang'a gitsinler. Handahl'ın dükkânı ayrıca kasabanın iki lokantasından da biriydi. Jim'in dediğine göre,1955'den bu yana en iyi dondurmayı orası satardı. Aynı dükkân, postane ve gazete bayii olarak da görev yapıyordu. Sivri damları, bakır davlunbazı, şirin camlarıyla ,doğrusu göze hoş gelen bir yerdi.

Jim az sonra Kopenhag Caddesi'nde, kütüphanenin karşı kaldırımına yanaştı, motoru kapatmaksızın durdu. Kütüphane kasabanın Victorian tarzı evlerinden nisbeten küçükçe olan bir tanesine yerleşmişti. Fazla süsü püsü olmayan bir bina sayılırdı. Daha

yeni boyanmıştı. Bahçesi bakımlıydı, Kapının iki yanında, Amerika ve California bayrakları dalgalanıyordu. Yine de göze pek küçük ve yoksul bir kütüphane gibi gözükmekteydi.

Jim, "Bu kadar küçük bir kasabada, kütüphane olması bile şaşılacak şey zaten," dedi. "Çok şükür ki var. Sık sık bisikletimle gelirdim bu kütüphaneye. O geliş gidişleri bir toplasan, belki dünya çevresinde yarım tur sayılacak kadar pedal çevirmişimdir. Annemle babam öldükten sonra, kitaplar benim hem dostum, hem danışmanım, hem psikiyatristim oldu. Delirmememi kitaplar sağladı. Kütüphaneci Bayan Glynn harika bir kadındı. Kafası karışmış, çekingen bir çocukla konuşmayı, yani onu horlamadan konuşmayı çok iyi bilirdi. Dünyanın en egzotik bölgelerine yaptığım hayalî gezilerde rehberimdi o benim. O günden çok uzak zamanlara yaptığım gezilerde de. Hem de kitap raflarının arasından hiç ayrılmadan."

Holly onun daha önce hiçbir konudan bu kadar sevgiyle, bu kadar şiirsel söz ettiğini duymamıştı. Svenborg kütüphanesi de, Bayan Glynn de onun üzerinde ömrünce silinmeyecek izler bırakmış olmalıydı.

"Girip bir merhaba diyelim mi ona?" diye önerdi Holly.

Jim kaşlarını çattı. "Eminim ki kütüphaneci o değildir artık. Hattâ belki çoktan ölmüştür bile. Ben buraya gelmeye yirmi beş yıl önce başladım, on sekiz yıl önce de üniversiteye gitmek üzere buradan ayrıldım. Bir daha görmedim onu."

"Kaç yaşındaydı?"

Jim bir kararsızlık geçirdi. "Epey yaşlı," dedi, sonra bu nostaljik konuşmaya son verircesine Ford'u vitese taktı, oradan ayrıldı.

Tivoli Bahçeleri'nin önünden geçtiler. Ana caddeyle Kopenhag Caddesi'nin kesiştiği yerde bir parktı Tivoli Bahçeleri. Pek adını hak edecek kadar görkemli değildi. Ne çeşme vardı burada, ne müzisyenler, ne dans, ne oyun, ne de bira bahçesi. Yalnızca birkaç gül, birkaç sonbahar çiçeği, kelleşmiş çimenler, iki park kanepesi, karşı köşede de oldukça bakımlı bir yeldeğirmeni.

"Kanatları niye dönmüyor?" diye sordu Holly. "Rüzgâr var oysa ..."

Jim, "Değirmenlerin hiçbiri artık ne su pompalıyor, ne de tahıl öğütüyor," diye açıkladı. "Süs için durduklarına göre de, çıkaracakları gürültüye dayanma zorunluğu yok. O makinelere çoktan frenler yerleştirildi." Parkın ucuna varıp köşeyi dönerlerken Jim, "Bir zamanlar burada bir de film çevirdiler," diye ekledi.

"Kim çevirdi?"

"Stüdyolardan biri."

"Hollywood stüdyolarından mı?"

"Hangisi olduğunu unuttum."

"Adı neydi?"

"Hayırlamıyorum."

"Kimler oynuyordu filmde?"

"Ünlü isimler değil."

Holly film konusunu da belleğine kaydetti, bu filmin Jim için de, bu kasaba için de, aslında çok önemi olduğunu hissetti. Jim'in o konuyu açışındaki o sahte rahatlık, Holly'nin sorularına verdiği kaçamak cevaplar, bu işin altında bir şeyler olduğunu fısıldıyordu.

Son olarak, Svenborg'un güneydoğu ucunda, Zacca'nın Garajı'nın önünden de ağır ağır geçtiler. Burası oluklu saçtan yapılma, kocaman bir yerdi. Beton blok bir temelin üzerine oturtulmuştu. Önünde iki tozlu araba duruyordu. Ömrü boyunca bir iki kere boya yediği belli olan bina, son yıllarda hiç boyanmamıştı. Artık soyulmaya başlayan boyaları, alttan çeşitli renklerdeki katları açığa çıkarmış, leke leke görünmekteydi. Paslar da göze çarpıyordu. Sonunda paslar istenmeyen bir son kat oluşturup tümünü kaplayacaktı garajın. Öndeki asfalt platform yer yer çatlamış, çukurlar oluşmuş, sonra o çukurlara çakıl doldurulmuştu. Çevredeki alan gri otlarla, yaban otlarıyla doluydu.

"Ned Zacca okul arkadaşımdı," dedi Jim. "Babası Vernon işletiyordu garajı o zaman. İnsanı zengin edecek bir iş yeri olamadı ama şu halinden iyiydi."

Kocaman, hangar tipi kapılar açık duruyordu. İçerdeki gölgeleri görmek kolaydı. Bir Chevrolet'nin arka çamurluğu, o loşlukta donuk

donuk parlıyordu. Garaj pek dökünтü durumdaydı ama tehlike sezgileri yaratacak bir yanı yoktu. Yine de Holly oraya bakarken içinde pek acayip ürpertiler hissetti.

"Ned itoğlunun tekiydi, okulun zorbasıydı," dedi Jim. "Canı isterse bir çocuğun hayatını zindan edebilecek biriydi. Ondan çok korkardım."

"Yazık ki o zamanlar Tae Kwon Do bilmiyormuşsun. Canına okurdun."

Jim gülümsemedi. Holly'nin önünden eğilip garaja bakmakla yetindi. Yüzündeki ifade garip, tedirgin ediciydi. "Evet, yazık," dedi.

Holly her nasılca, Ned Zacca'nın içerde olduğunu sezdi. Gerçi bu insan kendisi için değil, Jim için tehlikeliydi ... ama Holly yine de midesinin yumru gibi kasıldığını, avuçlarının nemlendiğini hissediyordu.

Derken Jim gaza bastı, garajı geçip tekrar kasabaya doğruldular.

"Zacca tam ne yapmıştı sana?"

"Aklına ne gelirse. Tam bir sadistti. O günlerden bu yana birkaç kere hapse de girdi. Ama geri dönmüş olacağını tahmin ediyorum."

"Tahmin mi ediyorsun? Nasıl?"

Jim omuzlarını kaldırdı. "Hissediyorum. Hem zaten büyük suçlar işlediğinde yakalanmayacak kadar şansı vardır. Arasıra yakalansa bile, küçük suçlardan olur. Kafası çalışmaz ama kurnazdır."

"Oraya uğramayı neden istedin?"

"Anılar."

"Çoğu kişi nostalji hissettiğinde yalnızca iyi anılarını yoklar."

Jim buna cevap vermedi. Zaten daha Svenborg'a varmadan çok önce, kabuğuna çekilen kaplumbağa gibi içine kapanmaya başlamıştı. Şimdi de dün öğleden sonraki, Holly onu bulduğu sıradaki duruma geri dönmüştü.

Bu küçük tur Holly'ye küçük kasaba sıcaklığı ve güvenliği vereceği yerde, dünyadan uzak bir yere sıkışmış olma duygusu verdi.

Evet, gerçi hâlâ California'daydı ... burası ABD'nin en kalabalık eyaletiydi, Santa Barbara'ya uzaklığı da pek fazla sayılmazdı. Svenborg'un iki bin kişiye yakın nüfusu burayı rastgele bir köy düzeyinden çıkarıyordu. Ama ... yine de kasvet basıyordu Holly'nin içini.

Central'a gelince Jim arabayı durdurdu. Burası belli ki kazançlı bir müesseseydi. Benzin satıyor, onun yanısıra spor malzemeleri, av ve balıkçılık gereçleri, kamp araçları da satıyordu. Bakkaliye gibi bir bölümü de vardı. Burada hem erzak, hem bira ve şarap satılmaktaydı. Holly, Ford'un deposunu self-servis pompasından doldurdu, sonra spor malzemeleri dükkânına girip Jim'i buldu.

Dükkânın her yanı türlü mallarla doluydu. Raflar tıklım tıklımdı. Tavandan sarkanlar bile vardı. Kimi de yere atılmıştı. Kapının yanındaki raflardan balık ağları sarkıyordu. Ortalık lastik çizme kokusuna boğulmuştu.

Kasanın önünde Jim duruyordu. Seçtiği mallar önündeydi. İki yazlık uyku tulumu. Şişirme şilteli olanlardan. Bir Coleman lamba. Bir kutu lamba yakıtı. Koca bir termos ve buz kutusu. İki büyük fener. Kutu kutu piller. Birkaç da başka şey. Kasanın öbür tarafında sakallı bir adam vardı. Kalın camlı gözlüğüyle, hesabı çıkarmaya uğraşıyordu. Jim de cüzdanını açmış, beklemekteydi.

Holly, "Değirmene gidiyoruz sanıyordum," dedi.

"Evet, değirmene gidiyoruz. Ama tahtanın üstünde uyumak istemiyorsan, rahatsız olmak istemiyorsan, bunların hepsine ihtiyacımız var."

"Gece orada kalacağımızı bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum. Ama dükkâna girince, kendi sesimin bunları istediğini duydum."

"Motellerden birinde kalamaz mıydık?"

"En yakın motel Santa Ynez'de."

"Yol güzel ama." Holly o değirmende gecelemektense gidip gelmeyi daha çekici buluyordu.

Değirmenin rahatsız bir yer olması onun kaygılarının ancak

küçük bir bölümünü oluşturmaktaydı. Daha önemlisi, ortak kâbuslarının yeri olmasıydı. Üstelik Svenborg'a geldiğinden beri kendini belli belirsiz bir ... tehdit altındaymış gibi hissediyordu.

"Ama bir şeyler olacak," dedi Jim. "Nedir, bilmiyorum. Yalnızca ... bir şeyler. Değirmende. Hissediyorum. Orada bazı ... cevaplar bulacağız. Zaman alabilir ama. Beklemeye hazırlıklı olmalıyız. Sabırlı olmalıyız."

Değirmene gitmeyi öneren gerçi Holly'ydi, ama birdenbire, cevap falan istemediğini hissetti. Kendi önsezileri ona belirsiz bir trajedinin yaklaşmakta olduğunu fısıldıyordu. Kan, ölüm ve karanlık.

Jim ise sanki sırtından büyük bir yük indirmiş gibi hevesliydi. "Yaptığımız şey iyi bir şey," diyordu. "Oraya gitmemiz iyi. Bunu hissediyorum, Holly. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Buraya gelmekle en doğru hareketi yaptığım söyleniyor bana. Evet, gerçi önümüzde korkutucu bir şeyler var, orası doğru. Bizi şoka sürükleyecek bir şey. Belki de gerçek bir tehlike. Ama bizi yükseklere çıkaracak bir şey de var." Gözleri pırıl pırıldı. Çok heyecanlıydı. Holly onu hiç böyle görmemişti. Sevişirken bile. O yüksek güç dediği şey onunla nasıl bir iletişim sağlıyorsa, şu anda da sağlamakta olduğu kesindi. Holly sezebiliyordu onun hevesini. "Garip bir sevincin yaklaşmakta olduğunu, harikulâde bir şey öğreneceğimizi biliyorum."

Gözlüklü adam kasanın başından ayrılmış, onlara hesabı göstermek üzere yaklaşıyordu. Sırıtarak, "Yeni evli misiniz?" diye sordu.

Bitişikteki dükkâna girdiklerinde, buz kutusu için buz aldılar, sonra portakal suyu, diet soda, ekmek, hardal, zeytinli çörek ve peynir de aldılar.

Holly şaşkın bir sesle, "Zeytinli çörek, ha?" dedi. "Onu belki on dört yaşımdan beri yememiştim. Atardamarların nasıl çalıştığını öğrendiğimden beri."

"Ya bunlara ne dersin?" Jim bir raftan bir paket çikolatalı açma çekiyordu. Onu da elindeki sepete attı. "Zeytinli ekmekler, çikolatalı açmalar ve ... patates cips tabii. Cips olmadan piknik olur mu? Buruşuk türünden alalım, olur mu? Biraz da peynirli bisküvi alalım. Cipsle peynirli bisküvi iyi gider."

Holly gerçekten hiç böyle görmemişti onu. Çocuk gibiydi. Arkadaşlarıyla kampa çıkıyormuş gibi bir ruhsal duruma kapılmıştı. Serüven öncesi havasındaydı.

Holly kendi kaygılarının haklı olup olmadığını düşündü. Sezgileri doğru çıkan Jim'di ne de olsa. Kanıtlanmış bir şeydi bu. Belki gerçekten o değirmende harikulâde bir şeyler keşfedeceklerdi. Belki bu son anda kurtarma olaylarının gerisinde yatan esrarı çözeceklerdi. Belki o üstün gücün ne olduğunu anlayacaklardı. Hattâ belki de "Düşman"ın ... rüyadan gerçeğe geçebilme yeteneğine rağmen, o kadar da tehlikeli olmadığını öğreneceklerdi.

Kasaya geldiklerinde, görevli malları torbaya koyma işini bitirip parayı bozarken Jim, "Dur bir dakika," dedi. "Bir şey daha var." Dönüp dükkânın arkasına doğru yürüdü. Döndüğünde elinde iki sarı bloknotla bir siyah flamaster kalem vardı. Holly'ye, "Bunlara da ihtiyacımız olacak bu gece," dedi.

Eşyaları arabaya yükleyip otoparktan çıkınca, dosdoğru Ironheart Çiftliği'ne yöneldiler. Holly bloknotlarla kalemi gösterdi. Onlar ayrı bir torbaya konmuştu. "Bunlar neye gerekecek, Jim?"

"Zerre kadar fikrim yok. Ama gerekeceği bir anda geldi aklıma."

"Tam Tanrı'nın yapabileceği bir şey," dedi Holly. "Hep esrarengiz ve karanlık şeyler."

Kısa bir sessizlikten sonra Jim, "Benimle konuşanın Tanrı olduğundan artık pek o kadar da emin değilim," deyiverdi.

"Ya? Neden değiştirdin fikrini?"

"Bir kere, dün gece senin söylediklerin var. Eğer Tanrı, küçük Nick O'Conner'in Boston'da ölmesini istemiyor idiyse, neden o trafonun patlamasını engellemedi? Neden beni ülkenin öbür ucundan koşturup son anda çocuğun üzerine fırlattı? Senin ifadelerin bunlar. Sonra, uçaktaki insanlar konusunda fikrini neden değiştirdi? Ben ölmelerini istemedim, öyle karar verdim diye mi? Bu soruları ben de kendime sormuştum, ama beni tatmin eden cevaplar sana yetmedi." Kasabanın ucuna vardıklarında Jim bir an gözlerini yoldan ayırdı, Holly'ye gülümsedi, onun dünkü sözlerinden birini daha tekrarladı. "Tanrı ne istediğini bilmiyor mu?"

"Bana öyle geliyordu ki ..."

"Nasıl?"

"Yani ... sen bu işte ilâhi bir güç görmekte o kadar kararlıydın ki, daha azına razı olmak ağır gelir diye düşünmüştüm. Biraz keyfin kaçar sanmıştım."

Jim başını iki yana salladı. "Kaçmadı. Biliyorsun, beni araç olarak kullananın Tanrı olduğuna inanmayı her zaman biraz zor bulmuştum. Bana çok çılgın bir fikir gibi geliyordu. Ama daha iyi bir açıklama bulamadığım için ona razı oluyordum. Daha iyi açıklama hâlâ yok gerçi. Ama aklıma bir ihtimal daha geldi. Öyle garip ve öyle harikulâde bir şey ki, Tanrı'nın bizim ekipten çıkmasına aldırmaz oldum."

"Neymış öbür ihtimal?"

"Henüz ondan söz etmek istemiyorum." Jim bunu söylerken güneş de ağaçların tepesine değecek kadar alçalmıştı. "Biraz üzerinde düşünmek istiyorum. Akla uyuyor mu, bir bakmalıyım. Sana sonra söylerim. Çünkü seni herhangi bir konuda ikna etmek kolay değil, onu biliyorum."

Mutlu görünüyordu. Gerçekten mutluydu. Holly onu ilk gördüğünden beri hep hoş bulmuştu zaten. Ruhsal durumu nasıl olursa olsun. Her halinin altında bir umutlu tutum, bir şefkat sezmişti. İçteki Jim, dıştaki Jim'den daha iyiydi. Ama bu aşırı sevinçli halini sevmek o kadar daha kolaydı ki!

Uzanıp Jim'in yanağından makas aldı.

"Ne oluyor?" diye sordu Jim.

"Çok şekersin."

Svenborg'dan çıkarlarken Holly evlerin ve diğer binaların dizilişinde, ilk gelen göçmenlerin düzenini sezer gibi oldu. Modern bir kasabaya benzemiyordu burası. Kasabaların çoğunda binalar merkezde daha çok sıklaşır, dışarılara yayıldıkça seyrekleşirdi. En sonunda da kırsal kesime varılırdı. Oysa Svenborg'da kasabayla kırsal alanın sınırı bıçak sırtı kadar keskindi. Evler kesildiği anda çayırlar başlıyordu. Holly eski göçmenlerin tehlikeden korunmak için biraraya gelmeye çalıştıkları günleri hatırlamıştı. Çevredeki alan kanunsuz bir

alandı çünkü.

Kasabanın içi kasvetli, karanlık sırlarla dolu gibiydi. Ama kırsal alandan bakılınca ... Holly gerçekten arkasını dönüp bakmaktan kendini alamadı ... kasaba tehdit edici olmaktan çok tehdit altında gibi gözüküyordu. Sanki burada oturanlar, çevredeki altın rengi topraklardan gelen bir şeyin kendileri için tehlikeli olduğunu biliyorlarmış gibi.

Belki de yangındı korktukları şey. California'nın çoğu kesimi gibi, toprak kurumuş, çatlamıştı buralarda. İnsanoğlunun suyu getirmediği yerler hep böyleydi.

Doğudaki Santa Ynez dağlarıyla batıdaki San Raffael dağları arasında kalan vadi çok geniş ve çok derindi. Doğu kıyılarındaki vadilerden çok daha fazla coğrafi biçim ve çeşit sığıyordu içine. Ama yılın bu mevsiminde, ilkbahardan beri yağmur görmemiş olan bu vadi kahverengileşmiş, gevrekleşmişti. Ford'la altın rengi yuvarlak tepelerden, kahverengi çayırlardan geçtiler. İki millik yolun güzel manzaralı kesimleri çok doyurucuydu.

"Ne güzel!" dedi Holly. Gözleri altın tepelerdeydi. Taban suyunun oldukça yüksek olduğu yerleri işaretleyen meşe ağaçları bile fazla coşkun değildi gerçi. Yarı kuru, gümüşsü bir renkleri vardı. "Güzel ama kuru. Buralarda yangın çıkarsa ne yapıyorlar?"

Daha bu soru ağzından çıkarken bir virajı aldılar, karşılarında yangın geçirmiş bir alan gördüler. Kararmış çotuklar, zift gibi toprak. Yeni olmuştu bu yangın. Kokusu hâlâ Ağustos havasında kol gezmekteydi.

"Bu fazla yayılmamış," dedi Jim. "Dört dönüm falan yanmış. Buralarda çabuk harekete geçer ekipler. Daha ilk dumanı gördükleri anda fırlarlar yerlerinden. Kasabada da gönüllü bir ekip var. Orman Bakanlığı'nın adamları vadide hep nöbettedir. İnsan buralarda yaşıyorsa, o tehlikeyi hiç aklından çıkaramaz. Ama bir süre sonra, onun da kontrol altına alınabileceğini öğrenir."

Jim'in sesi güvenli gibi çıkıyordu. Ne de olsa, yedi sekiz yılını geçirmişti buralarda. Holly yangın korkusunu yenmeye çalıştı. Ama yanık alan bitip duman kokusu da kalmadığı zaman, Holly hâlâ hayalinde bu vadiyi alevler içinde görmeyi sürdürdü. Yükselen

dumanlar, kıvrılan turuncu alevler, önlerine çıkanı yalayıp yutan, kasırga gibi bir yangın.

Jim, "Ironheart Çiftliği," diyerek şaşırttı onu.

Ford yavaşlarken Holly asfaltın soluna doğru baktı.

Yolun otuz metre kadar ötesinde bir çiftlik evi görünüyordu. Çevresi çimenlikti. Belli bir mimari tarzı yoktu. Basit, rahat görünümlü, iki katlı bir evdi. İki yanı alüminyum kaplı, damı kırmızı kiremitti. Alt katın kocaman bir ön balkonu vardı. Orta Batı eyaletlerinin birinden alınıp buraya konmuş gibi bir hali vardı. Mısır yetiştiren eyaletlerde binlercesi doluydu bu evlerin.

Evin otuz metre kadar solunda, kırmızıya boyalı bir ambar binası vardı. Damı yüksek ve sivriydi. Çok büyük sayılmazdı. Evin yarısı kadar falandı.

Evle ambarın arkasında, ikisinin arasından görünen havuz da ortaya çıkmıştı artık. Ve onun gerisinde de, çiftliğin en etkileyici yapısı. Değirmen.

3

Jim arabayı evle ambar arasındaki bahçe yolunda durdurdu, kapıyı açıp indi. İnmek zorundaydı, çünkü çok iyi tanıdığı bu yeri görmek onu çok etkilemişti. Sandığından fazla. Aynı anda midesine bir yumru oturmuştu. Yüzü de enikonu kızarmıştı. Ön panelin havalandırma deliklerinden gelen havaya rağmen, sıcak bastığını hissetmişti. Oksijen yetmiyordu sanki. Şimdi temiz yaz havası çevresinde dolanırken, içine derin soluklar çekiyor, kontrolunu kaybetmemeye çalışıyordu.

Boş pencereli evin onu fazla etkilediği yoktu. Oraya baktığında tatlı bir melankoliden başka bir şey hissetmedi. Belki zaman geçince bu duygu da tedirgin edici bir hüzüne, hattâ umutsuzluk duygusuna dönüşebilirdi. Ama bakabiliyordu eve. Solumasının temposu da bozulmuyordu. Başını çevirince, içinde oraya tekrar bakmak için bir

zorlama duymuyordu.

Ambarın hiçbir duygusal etkisi yoktu. Değirmen isebambaşka bir hikâyeydi tabii. Havuzun ötesindeki o beyaz kireç yapıya bakmak üzere döndüğünde, kendisini de taş olmuş gibi hissetti. Mitolojinin yılan saçlı Meduśa'sına bakmış gibi.

Yıllar önce okumuştu Medusa'yı. Keşke ben de yılan saçlı kadını görsem de, duygusuz bir taş olabilsem, diye düşünmüştü.

"Jim?" Holly arabanın öbür yanından seslenıyordu. "İyi misin?"

Üstüste iki odalı değirmen aslında dört katlı kadar yüksekti. Ama Jim'in gözüne o anda çok daha yüksekmiş gibi görünüyordu. Bir zamanlar açık renk olan taşları, yüz yıllık zaman içinde kararmıştı. O duvarlara tırmanan sarmaşıklar, bitişikteki havuzun suyundan beslenerek gürleşmiş, sıva aralarında bol bol da tutunacak yer bulmuşlardı. Gerekli bakımı sağlayacak kimse olmayınca, sarmaşıklar değirmenin yarısından fazlasını kaplamıştı artık. Ahşap giriş kapısının yanındaki alt kat penceresi tümüyle örtülmüş durumdaydı. Değirmenin tahta kanatları çürümüşe benziyordu. Dört kolun her biri yaklaşık on metre uzunluğundaydı. Toplam olarak yirmi metrelik bir alanı süpürecek durumdaydı. Enleri de bir buçuk metreyi buluyor, üç sıradan oluşuyordu. Jim'in burayı son gördüğü günden bu yana, o çıtalardan birçoğu dökülmüştü yine. Kanatlar son olarak "+" biçiminde değil de, "X" biçiminde durmuştu. Kollardan ikisi havuza, ikisi göklere doğruydu. Jim'e pırıl pırıl gün ışığında bile kötü ve hain görünüyordu değirmen. Kolları parçalanmış, canavar bir korkuluktu sanki. İskelet elleriyle gökyüzünü tırmalamaya çalışıyordu.

"Jim?" Holly onun koluna dokunuyordu.

Jim onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi yerinden sıçradı. Gerçekten de dönüp ona baktığında, karşısında bir an için Holly'yi değil, çoktan ölmüş birinin çehresini gördü. ...şeyin yüzü ...

Ama o an çabucak geçti. Karşısındaki Holly'ydi yine. Holly'nin kimliği artık (demin anlatılan o rüyadaki gibi) bir başka kadının kimliğiyle karışmıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Holly tekrar.

"Evet, tabii ... yalnızca ... anılar."

Holly'nin dikkatini değirmenden çiftlik evine çekmesi, Jim'in içinde minnet duygusu uyandırdı. "Ninen ve dedenle mutlu muydun?" diye soruyordu Holly.

"Lena ve Henry Ironheart. Harika insanlardı. Beni yanlarına aldılar. Benim için çok acı çektiler."

"Acı mı çektiler?"

Jim bu kelimenin fazla kuvvetli kaçtığını anlamıştı. Acaba neden kullandım bu sözü, diye düşündü. "Fedakârlık yaptılar yani. Birçok bakımdan. Küçük şeyler, ama birikince ..."

Holly, "On yaşında bir çocuğun bakımını üstlenmek, kimsenin hafife alacağı bir iş değildir," dedi. "Ama sen havyarla şampanya istemedikçe, herhalde onlara fazla yük olmamışsındır."

"Annemle babamın başına gelenlerden sonra ben ... içime kapanmıştım. Durumum kötüydü. İletişim kuramıyordum. Bana çok zaman ayırdılar, çok sevgi gösterdiler, beni geri döndürmeye çalıştılar ... kopup gitmeden."

"Şimdi kim oturuyor burada?"

"Hiç kimse."

"Ama ninenle deden beş yıl önce ölmediler mi?"

"Burası satılmadı. Alıcı çıkmadı."

"Sahibi kim şimdi?"

"Ben. Miras olarak bana kaldı."

Holly karşısındaki çiftliğe saklamadığı bir şaşkınlıkla baktı. "Ama çok güzel bir yer burası. Çimenler sulansa, yeşilliği korunsa, yaban otları temizlense harika olur. Müşteri neden çıkmasın?"

"Eh, bir kere, çok tenha ve ıssız bir yer. Burada hayat çok sakin geçer. Kentin gürültüsünden bıkıp doğayla başbaşa yaşamak isteyen insanlar bile, aslında sinemaya, tiyatroya, kitapçı dükkânlarına, iyi lokantalara, güvenilir araba tamircilerine yakın yerleri isterler."

Holly buna güldü. "Hayatım senin içinde çok şakacı bir satir var," dedi.

"Zaten böyle bir topraktan para kazanmak da çok zor. Ufacık, yirmi beş dönümlük bir çiftlik burası. Süt inekleri, etlik sığırlar beslemeye yetmez. Bir tek ürüne de gidilmez böyle küçük arazilerde. Ninemle dedem tavuk besler, yumurtaları satarlardı. Havalar da iyi gittiği için yılda iki kere ürün alırlardı. Çilekler Şubatta meyveye durur, bu Mayıs'a kadar sürerdi. Para getiren ürün oydu. Çilek. Ardından mısır gelirdi. Bir de domates. Gerçek domates hem. Marketlerde satılan o plastik domatesler gibi değil."

Holly'nin buraya olan hayranlığının hâlâ devam etmekte olduğunu görüyordu. Genç kadın iki elini kalçalarına dayamış, sanki burayı satın almak niyetindeymiş gibi inceliyordu.

"Ama çiftçilikten başka işi olup da, burada, bu sakin yerde oturmak isteyen insanlar da yok mu?" diye sordu.

"Burası pek zengi bir yer değil. Newport Beach'e, Beverly Hills'e benzemez. Buranın yerlilerinde, hayat biçimini değiştirmeye ayıracak para yok. Burayı satmak için çıkabilecek en büyük fırsat, Los Angeles'de oturan zengin bir film yapımcısı ya da plak şirketi yöneticisi bulmak olurdu. Böyle bir adam burayı alır, yıkar, kendine gösterişli bir yer kurardı. Eşine dostuna, Santa Ynez Vadisi'nde, sıkıldıkça kaçabileceği bir yeri olduğunu söyleyebilmek için. Böyle şeyler moda bugünlerde."

Konuşurlarken Jim giderek daha da tedirginleşmekteydi. Saat üç olmuştu. Ama birdenbire, gecenin gelmesini istemiyordu artık.

Holly asfalt park yerinde birtakım çatlaklar bulup baş veren yaban otlarına bir tekme attı. "Biraz temizlenmeye ihtiyacı var, ama her şey yine de iyi durumda. Onlar öleli beş yıl oldu, ha? Ama ev de, ambar da iyi görünüyor. Bir iki yıl önce boyanmış gibi."

"Boyandı."

"Demek fiyatını düşürmek istemedin, ha?"

"Tabii. Neden olmasın?"

Batıdaki yüksek dağlar güneşin vaktinden önce görünmez olmasına yol açacaktı. Alacakaranlık, kıyıdakinden daha çabuk gelecekti. Ama daha uzun sürecekti tabii. Jim'in gözleri uzayan mor gölgelerdeydi. Sanki vampir filminde kahramandı da, tabutların

kapakları açılmadan önce kendine güvenli bir yer bulma telaşındaydı.

Neyim var benim böyle, diye merek etti.

Holly, "Burada oturmak ister misin dersin?" diye sordu.

"Asla!" Sesi öyle kesin çıkmıştı ki, yalnız Holly'yi değil, kendini de şaşırttı. Karanlık bir mıknatısın etkisindeymiş gibi, bir kere daha değirmene doğru baktı, vücudunda bir ürperti dolaştı.

Holly'nin kendisine bakmakta olduğunu farketti.

"Jim," dedi Holly yumuşacık bir sesle. "Ne oldu sana burada? Yirmi beş yıl önce başına ne geldi o değirmende?"

"Bilmiyorum." Sesi titremişti. Bir eliyle yüzünü sıvazladı. Eli sıcak, yüzü soğuktu. "Özel bir şey hatırlamıyorum. Bir gariplik olmadı herhalde. Orası benim oyun oynadığım yerdi. Serin ve sessizdi. Hoş bir yerdi. Hiçbir şey olmadı orada. Hiçbir şey."

"Bir şey var," diye direndi Holly. "Bir şey olmuş."

***

Holly onu tanıyalı pek de uzun bir zaman geçmediği için, ruhsal durumunun her zaman böyle iniş çıkışlar gösterip göstermediğini bilmiyordu. Belki de son günlerdeki bu durumu, normal hali değildi. Markette piknik için yiyecek alırken neşesi yerine gelmiş, adeta coşmuş, Santa Ynez dağlarını geçerkenki üzgün ve dalgın halinden eser kalmamıştı. Sonra çiftliği görünce soğuk suya dalmış gibi olmuş, değirmen ise buzların içine düşmek gibi etki yapmıştı.

Olağanüstü yetenekleri ne kadar çoksa, dengesizlikleri de o kadar çok gibiydi. Holly içinden, keşke onun zihnini rahatlatacak bir şeyler yapabilsem, diye düşünüyordu. Acaba onu çiftliğe gelmeye zorlamakla iyi bir şey mi yapmıştı? Gazetecilik mesleğinde başarılı olmasa bile, o meslek ona olayların orta yerine sıçramayı öğretmişti bir kere. Bir fırsatı yakalamak, kapıp koşmaya başlamak doğal bir şeydi Holly için. Ama belki de bu seferki durum daha tedbirli gitmeyi gerektiriyordu. Düşünceli davranıp planlar yapmayı bile gerektiriyor olabilirdi.

Tekrar Ford'a binip, büyük havuzun çevresinden evle ambarın arasına doğru ilerlediler. Çakıllı yolu Holly dün geceki rüyadan hatırlıyordu. Başka bir çağın atlı arabalarına yetecek kadar geniş bir yoldu. Ford'u da rahatça alabiliyordu. İlerleyip değirmenin dibine park ettiler. Holly arabadan tekrar indiğinde kendini mısır tarlasının yanında buldu. Çitin gerisindeki kara topraklarda birkaç kurumuş saptan başka bir şey kalmamıştı. Çakılların üzerinden arabanın arkasına doğru yürüdü, havuzun başında durmakta olan Jim'in yanına geldi.

Suyun rengi küflü gibi, mavi, yeşil ve gri arasıydı. Altmış metre çapında vardı. Taş gibi de durgundu. Uçan sineklerle böcakler arasıra kondukça yüzeyinde birkaç gamze oluşmasına yol açıyorlardı. Kıpırtı çıkarmayacak kadar sinsi akıntılar, kenarlara yakın kısımları parıldatıyor, oralardaki yeşil yaban otlarını da o yansımayla ağartıyordu.

Jim, "Rüyanda burada ne gördüğünü hâlâ hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Herhalde önemi de yoktur. Rüyalardaki her şeyin o kadar önemi yoktur zaten."

. Jim alçak sesle, kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Bu önemliydi," dedi.

Dipteki tortuları kaldıracak titreşim olmadığı sürece, su pek de çamurlu sayılmazdı. Ama duru da denilemezdi. Holly yüzeyin ancak bir iki metre altına kadar olan kısmı görebildiğini tahmin etti. Eğer gerçekten Jim'in dediği gibi on sekiz yirmi metre derinliği varsa, aşağıdaki bir şeyi saklayacak kadar gizli hacme yer var demekti.

"Değirmene bakalım," dedi Holly.

Jim arabadaki fenerlerden birini alıp içine pil taktı. "İçerisi gündüz bile karanlık olabilir," dedi.

Koni biçimindeki binanın dibine eklenmiş dikdörtgen odaya açılan kapıyı buldular. Eskimo evlerinin girişine benziyordu bu kapı. Kilitli değildi ama yerine oturmuş, menteşeleri de paslanmıştı. Jim bir an zorlandı, sonra kanat gıcırdayarak açıldı.

Kısacık, kemerli odadan değirmenin ana salonuna geçiliyordu. Oranın çapı da on iki, on üç metre kadardı. Çevreye eşit aralıklarla

yerleştirilmiş dört kirli pencereden gün ışığı süzülerek geliyor, gelirken o neşeli sarı rengini kaybedip, içerinin kasvetini gideremeyen gri bir renge dönüşüyordu. Jim'in elindeki koca fener, toz ve örümcek ağlarıyla kaplanmış değirmen mekanizmasını gösterdi onlara. Holly nükleer bir denizaltıya bakıyor olsa, ancak bu kadar egzotik bulabilirdi karşısındaki görünümü. Bir başka yüzyıla ait, biçimsiz düşük teknoloji örneği. Tahta kollar, şaftlar, koca taşlar, pistonlar, çürümekte olan ipler. Hepsi öyle kocaman, öyle karmaşıktı ki, sanki başka bir çağın insanları tarafından değil de, evrimi kısa kalmış bir başka canlı türü tarafından yapılmıştı.

Bu değirmenler uzun zamandır kullanılmıyor olsa bile, Jim'in çocukluğu hep değirmenler arasında geçtiği için, karşısındaki her şeyin adını biliyordu. Fenerin ışığıyla göstere göstere Holly'ye bu mekanizmanın nasıl çalıştığını anlatmaya uğraştı. "Genellikle pek de ileri bir makine sayılmazdı, ama şurada üst taşın altı çürümüş, köprünün tabanı da, üzerine düşen taşlardan çökmüş. O yüzden daha beter görünüyor," dedi.

Dışardayken değirmene korku dolu gözlerle bakan Jim, şimdi içeriye girince değişmeye başlamıştı. Holly'nin asıl şaşırdığı, mekanizmaları anlatırken Jim'in yine çocuksu hevesler sergilemeye başlaması, Svenborg marketinde alışveriş ederkenki haline geri dönmesiydi. Bilgisinden gurur duyuyor, bir dereceye kadar gösteriş yapmaya çalışıyordu. Kitap kurdu çocukların, arkadaşları top oynarken kütüphanede öğrendiklerini anlatırken büründüğü tavra bürünmüştü.

Solda kalan kireç merdivenlere yöneldi, hiç kararsızlık göstermeden tırmanmaya koyuldu. Fenerin ışığını merdivenin yanındaki kavisli duvardan kaydırıyordu. Çevresine bakınırken yüzünde bir yarım gülümseme ifadesi vardı. Zihnine doluşan anılar hep iyi anılarmış gibi.

Holly onun bu değişken ruhsal durumlarına şaşıp kaldı. Bu değirmenin onu bir yandan korkuturken bir yandan nasıl böyle sevindirebildiğine bir açıklama bulmaya çalıştı. İsteksiz adımlarla, onun peşisıra üst odaya çıkıyordu. Onun iyi anıları yoktu bu değirmen konusunda. Yalnızca kâbusların korkulu görüntüleri, o kadar. Jim'in ardısıra basamakları çıkarken onlar geri döner gibiydi. Rüya

sayesinde, kıvrılarak çıkan bu dar merdiveni tanıyordu. Ömründe ilk defa gördüğü halde, yabancı bir yer değildi bu merdiven Holly'ye. Bu da çok garip bir duyguydu. Normal bir *déja vu* 'den çok daha ürpertici.

Merdivenlerin yarısına vardığında Holly havuza bakan pencerenin önünde durdu. Eliyle bir camı sildi, gözlerini kısarak aşağıdaki suya baktı. Bir an için, su yüzeyinin altında bir şey gördüğünü sandı, ama sonra, tepeden geçmekte olan bulutun yansımasına bakmakta olduğunu anladı.

Jim çocuksu bir hevesle, "Ne var orada?" diye sordu. O da birkaç basamak yukarda durmuştu.

"Hiçbir şey. Bir gölge."

Üst odaya doğru yollarına devam ettiler. Sonunda oranın pek sıradan bir oda olduğunu gördüler. Dört metreye beş metre büyüklüğünde, tavan yüksekliği en sivri yerde bile beş metreden az olan bir yerdi. Kireç duvar çevreyi yuvarlak olarak sararken tavana doğru da kavisleniyor, insan kendini bir roketin içinde duruyormuş gibi hissediyordu. Taşlar Holly'nin rüyasındaki gibi yarı saydam değildi. İçinden amber rengi ışıklar falan da vurmuyordu. Tavanda değirmen mekanizmasını kanatların dönmesiyle çeviren şaftlar, delikten çıkıp kaybolmaktaydı. Aynı şaftın öbür uçları da yerdeki bir delikten giriyordu üst odaya.

Holly alt katta nasıl durup değirmenin kırık dökük taşlarına baktıklarını hatırlayarak gözlerini bastıkları döşemeye indirdi. Yo, tabanda alt katı gösteren delikler açılmış değildi. Tahtalar da, alttaki kirişler de sağlam gibiydi.

"Çok tozlu," dedi Jim. Her adımlarıyla tozları ucurmaktaydılar.

Holly, "Örümcek de çok," diye gözlemde bulundu.

Yüzünü tiksintiyle buruşturarak, şafttaki örümcek ağlarına takılmış, sonra içleri emilerek boşaltılmış böcek kabuklarına baktı. Örümcekten korkmazdı ama pek sevdiği de söylenemezdi.

Jim, "Kampı kurmadan önce biraz temizlik yapmak zorundayız," dedi.

"Kasabada alışveriş ederken saplı süpürge ve birkaç temizlik

malzemesi almalıymışız."

"Evde var temizlik malzemesi. Sen arabayı boşaltırken ben alıp geleyim."

"Evde mi!" Holly içinde hoş bir ilhamın doğduğunu hissetti. "Değirmene gelmeye karar verdiğimizde, buranın hâlâ sana ait olduğunu bilmiyordum. Burada kimsenin oturmadığı aklıma gelmemişti. Aslında uyku tulumlarını eve serip orada geceleyebiliriz, buraya da istediğimiz kadar sık gelebiliriz."

"Güzel bir düşünce," dedi Jim. "Ama o iş o kadar kolay değil. Bu gece burada bir şeyler olacak, Holly. Ya bize olup biteni anlatacak, ya da nasıl öğrenebileceğimize işaret edecek bir şeyler. Hissediyorum bunu. Biliyorum ... yani, bazı şeyleri nasıl biliyorsam, öyle. Ama bunun ne zaman olacağını bilemeyiz. Bu işler öyle olmuyor. Tanrı'ya ... ya da her kimse ona ... bize ne zaman mesaj yollayacağını soramayacağımız gibi, ondan mesajları mesai saatleri içinde yollamasını da isteyemeyiz. Burada kalıp sabırlı olmak zorundayız."

Holly içini çekti. "Pekâlâ, tamam. Eğer sen öyle ..."

Sözünü çan sesleri kesti.

Tatlı, gümüşsü bir sesti. Çok gürültülü değildi. İki üç saniye sürdü. Çok müziksi bir ses. Öyle hafif ve neşeliydi ki, bu taş binanın içinde insana pek uçarı geliyordu. Ama uçarı falan değildi, çünkü Holly'nin içinde ciddi çağrışımlar uyandırmıştı. Günahla, tövbeyle, pişmanlıkla ilgili düşünceler.

Daha Holly bu sesin kaynağını aramak için dönerken ortalık sus pus oldu. Ama Jim'e o sesin ne olduğunu soramadan, yeniden başladı.

Holly bu seslerden neden ruhsal çağrışımlar aldığını bu sefer anladı. Ayin sırasında kilisedeki çocukların çaldığı çanların sesine benziyordu. Hattâ Holly onu dinlerken, öğrencilik günlerinde gittiği kiliselerdeki tütsü kokularını bile hatırlamıştı. O zamanlar acaba Katolik olsam mı diye düşünmüş, kiliseye pek sık gitmişti.

Çan sesleri yine kayboldu.

Jim'e döndüğünde, onun sırıtmakta olduğunu gördü.

"Neydi o?" diye sordu.

"Ben de unutmuştum." Jim'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Nasıl unutabilmişim bunu ben?"

Çanlar yine çalmaya başladı. Gümüşsü ve temiz sesler.

"Neyi unuttun?" diye sordu Holly. "Nedir bu çanlar?"

"Çan değil." Sesler yine durmuştu. Jim bir kararsızlık geçirdi. Ses dördüncü kere duyulurken konuştu. "Sesler taşların içinden geliyor."

"Taşlar ses mi çıkarıyor?" Holly şaşkındı.

Çan sesleri iki kere daha duyulurken o da odayı duvar dibini izleyerek dolaştı, başını bir o yana, bir bu yana eğerek dinledi, sonunda ona da sesler kireç duvarların içindeymiş gibi geldi. Tek bir yerden değil, hemen hemen her taştan geliyordu. Hiçbir yerdeki ses, bir başka yerdekinden daha kuvvetli değildi.

Holly kendi kendine, taşlardan çan sesi çıkamayacağını tekrarladı. Hele de böylesine tatlı bir ses. Değirmenin acayip bir yapısı vardı. Herhalde burada pek garip akustik olayları da yer alabilirdi. Lisedeyken sınıfça Washington'a yaptıkları bir gezide, rehberin onlara Capitol binasının bir yerini gösterdiğini hatırladı. O noktada fısıltıyla bile konuşsanız, bir mimari hilesi sayesinde sesiniz o kubbeden koca salonün tâ karşı tarafına taşınıyordu. Kulak kabartanlar çok net biçimde duyabiliyorlardı söylenenleri. Belki burada da bu tür bir şey vardı. Belki alt katın bir köşesinde çanlar çalıyor ya da başka sesler çıkarılıyor, acayip bir akustik düzeni o sesi üst katın her duvarına eşit güçte yayıyordu. Böyle düşünmek, sihirli, çan çalan taşlar hayal etmekten daha mantıklıydı. Ama o zaman da ... bu sihirli çanları kimin çalıyor olabileceğini merak etmeye başladı. Hem ... niçin?

Bir elini duvara dayadı.

Kireçler soğuktu. Holly içerden belli belirsiz titreşimler hissetti.

Çan sesi kesildi.

Duvardaki titreşimler de bitti.

Beklediler.

Seslerin tekrar başlamayacağı belli olunca Holly, "Bunu daha

önce ne zaman duydun?" diye sordu.

"On yaşımdayken."

"Çanlar çaldıktan sonra ne oldu? Ne anlama geldi sesler?"

"Bilmiyorum."

"Ama hatırladığını söyledin."

Jim'in gözleri heyecanla parlıyordu. "Evet. Çan seslerini hatırlıyorum. Ama ona neyin yol açtığını da, ardından ne olduğunu da hatırlamıyorum. Sanıyorum ... iyi bir işaretti, Holly." Sesine belirgin bir heyecan yerleşti. "Çok güzel bir şeyin olacağını haber veriyor bu sesler. Harikulâde bir şeyin."

Holly çaresizlik içindeydi. Jim'in hayat kurtarma seferlerinin o mistik özelliğine rağmen, hattâ kendisinin rüyalarda o yaratıklarla geçirdiği paranormal deneyimlere rağmen, bu çiftliğe gelişi, olaylara mantıksal açıklamalar bulmak içindi aslında. O cevapların ne olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama bilimsel yöntemlere karşı için için bir güven duyardı. Dikkatli düşüncelere eşlik eden yoğun araştırmalar, akıl yürütmeler, sonunda çözümleri getirirdi ona göre. Ama şu anda, mantık pencereden uçup gitmişe benziyordu. Jim'in mistisizme olan tutkusu Holly'yi tedirgin etmekteydi. Ama öte yandan, olaylardaki mantıksızlığı daha baştan kabullendiği de kesindi. Jim baştan beri Tanrı'dan söz edip durmuş, bu tür eğilimini hiç saklamaya çalışmamıştı.

"Ama, Jim, ses çıkaran taşlar kadar acayip bir olayı, sonra da burada başına gelen şey her neyse onu ... nasıl unutmuş olabilirsin?" diye sordu.

"Kendiliğimden unuttuğumu sanmıyorum. Bence bana unutturuldu bunlar."

"Kimin tarafından?"

"Taşları seslendiren kimse, onun tarafından. Bu garip olayların arkasındaki kimse, onun tarafından. " Jim açık duran kapıya doğru ilerledi. "Haydi, burayı temizleyip içeriye taşınalım. Olacak şey her neyse, ona hazır olmamız gerek."

Holly onun peşinden merdivenlerin üst başına çıktı, ama orada

durdu, Jim'in basamaklardan inişine baktı. İkişer ikişer atlayarak iniyordu aşağıya. Serüven heyecanına kapılmış bir çocuk gibi. Değirmene duyduğu kuşkular da, Düşman konusundaki kaygıları da, kızgın ızgara üzerindeki su damlacıkları gibi uçmuş, gitmişti. Ruhsal durumu şu ana kadarki en yüksek noktasına ulaşmış gibiydi.

Holly başının üzerinde bir şey hissetti, baktı. Kocaman bir örümcek ağı vardı kapının tepesinde. Başparmak kadar, kan rengi gövdesi olan şişko bir örümcek, kendini ince uzun bacakları üzerinde dengelemiş, ağdaki titreyen bir güveyi yemekle meşguldü.

4

Ellerinde saplı süpürge, faraş, bir kova su ve birkaç bezle dönüp üst odayı kalınabilecek bir yer haline getirdiler. Jim evdeki temizlik malzemesi dolabından deterjanla kâğıt havlu bile getirmişti. Pencerelerin pisliğini sildiler, içeriye biraz daha fazla ışık girmesini sağladılar. Holly kapının üstündeki örümcekten başka yedi örümcek daha öldürdü, fenerle karanlık köşeleri araştırdı, başka örümcek kalmadığından emin olmaya çalıştı.

Tabii alttaki odada daha bir yığın örümcek olduğu kesindi. Holly onun orasını düşünmemeye çalıştı.

Saat altıda akşam karanlığı inmeye başlarken, odanın içini lamba hâlâ aydınlık tutuyordu. İkisi şişirme yatakların üstüne bağdaş kurup oturmuş, buz kutusunu aralarına almışlardı. Kutunun kapağını masa gibi kullanarak kendilerine birer kalın sandviç yaptılar, patates cips ve peynir paketlerini açtılar; birer kutu biranın kapaklarını deldiler. Jim yiyecekleri hazırlamaya başlamadan önce Holly acıktığının hiç farkında değildi. Öğle yemeği yememiş olduğu halde, şu ana kadar aklına bile gelmemişti yemek yemek. Ama şimdi, bu koşullar altında hissedeceğine asla inanamayacağı bir açlık duyuyordu. Her şey çok lezzetliydi. Ziyafetlere lâyıktı. Zeytinli çörek, peynir ve beyaz ekmek, hardalı da katınca, çocukken yediklerini hatırlatıyordu ona. Gençliğin o

yoğun lezzetleri ve masum duyusallığı!

Yerken pek fazla konuşmadılar. Sessizlikler ikisine de garip gelmiyordu. Yediklerinden öylesine zevk alıyorlardı ki, en esprili konuşmalar bile bu anı daha iyiye götüremezdi zaten. Ama ikisinin de çekingen davranmasının tüm nedeni bu değildi. En azından Holly için, şu durumda söyleyecek bir şey bulmak çok zordu. Ne de olsa, eski değirmenin bu acayip odasında oturmuş, doğaüstüyle bir randevu beklemekteydiler. Havadan sudan söz etmenin yeri değildi. Ciddi konulardan konuşmak ise hiç olmazdı.

Sonunda Holly, "Kendimi budala gibi hissediyorum," dedi.

"Ben de," diye kabullendi Jim. "Birazcık."

Saat yedide, Jim çikolatalı açma kutusunu açarken, Holly birdenbire değirmende tuvalet olmadığını farketti. "Banyo işi ne olacak?" diye sordu.

Jim yerden anahtarlığı alıp ona uzattı. "Eve git. Tesisat çalışıyor. Mutfağın bitişiğinde duşlu tuvalet var."

Holly odanın gölgelerle dolmakta olduğunu farketti. Gözlerini pencereye çevirdiğinde, alacakaranlığın bastırmış olduğunu gördü. Açmaları bir kenara bıraktı, "Karanlıktan önce gidip geleyim bari," dedi.

"Haydi, git." Jim bayrağa selam duruyormuş gibi tek elini havaya kaldırmıştı. "Sana en az bir açma bırakacağıma yemin ederim."

"Döndüğümde kutunun yarısını beni bekler bulmak istiyorum, yoksa yenisini alasın diye Svenborg'a postalarım seni."

"Açmaları çok ciddiye alıyorsun."

"Hem de nasıl."

Jim gülümsedi. "Kadınların böyle olmasından hoşlanırım."

Holly değirmenin alt katında yolunu bulabilmek için fenerlerden birini eline aldı, kalkıp kapıya yürüdü. "Sobayı yaksan fena olmayacak."

"Doğru. Sen dönene kadar sıcacık bir kamp yeri olur burası."

Holly dar merdiveni inerken, Jim'den ayrıldığı için de kaygı duymaya başlıyordu. Bu kaygıları her adımda biraz daha arttı. Yalnız kalmak umurunda değildi. Onu tedirgin eden, Jim'i yalnız bırakmaktı. Gülünçtü bu. Jim koskoca adamdı. Kendini savunmayı da sıradan bir insandan çok daha iyi biliyordu.

Değirmenin alt katı, ilk gördüğü zamankine göre çok daha karanlıktı şimdi. Kirli camlar, örümcek perdesinin ardında kalıyor, dışardaki zayıf ışığı hiç alamıyordu.

Holly kapı girişinin bulunduğu hole doğru yürürken, birilerinin kendisini izlediği yolunda bir sezgi uyandı içinde. Değirmende ikisinin yalnız olduklarını biliyordu. Bu kadar nane molla olduğu için kendine çattı. Hole vardığında sezgileri daha da güçlenmişti. Feneri çevirip arkasında kalan odaya bakmaktan kendini alamadı. Eskimiş değirmen mekanizmasının çevresinde gölgeler kapkaraydı. Fenerin ışığı değince gölgeler kaçıştı, ışık üstlerinden kaydığında eski yerlerine geri döndüler. Değirmen taşının arkasında birisi olabilirdi pekâlâ. Holly oraya yürüyüp bakmayı geçirdi aklından.

Ama kendini yine budala gibi hissetti. Ne kadar da kolay korkuyordu! Bir zamanların atak muhabirine ne olduğunu merak ederek değirmenden çıktı.

Güneş dağların arkasına inmiş, gözden kaybolmuştu. Gökyüzü morla lacivert arasıydı. Maxfield Parrish tablolarındaki gibi. Havuzun kenarında birkaç kurbağanın bağırdığını duydu.

Suyun çevresinden dolaşıp ambarın yanından geçerek evin arka kapısına yöneldi. Hâlâ kendisini birilerinin seyrettiğini hissediyordu. Ama değirmenin içinde birisi saklanmış olsa bile, herhalde Holly'nin hareketlerini izlemek için çevreyi casuslar kuşatmış olamazdı.

"Budala," diye alay etti kendisiyle. Jim'in anahtarlarından birini uzatıp evin arka kapısını açtı.

Elinde fener olmasına rağmen, düşünmeksizin elini duvardaki elektrik düğmesine uzattı, bastı. Elektriğin hâlâ çalışmakta olduğunu görünce enikonu şaşırdı.

Ama ışığın ortaya çıkardıkları daha da çok şaşırttı onu. Pencerenin önünde bir kahvaltı masasıyla dört sandalye duruyordu.

Tavandaki çıtadan bakır kap kacak sallanmaktaydı. İki bıçaklık vardı. Diğer mutfak gereçleri duvardaki çıtanın çivilerine asılmıştı. Tezgâhın üzerinde bir ekmek kızartacağı, bir elektrik ızgarası, bir de blender durmaktaydı. Buzdolabının kapağına mıknatısla bir alışveriş listesi tutturulmuştu. Listede dört beş malzemenin adı vardı.

Büyükannesiyle büyükbabası beş yıl önce öldüğünde ... Jim onların eşyalarını çıkarmamış mıydı buradan?

Holly elini tezgâhın kenarından kaydırdı, ince toz tabakası üzerinde bir çizgi oluşturdu. Ama bu toz ancak üç aylık bir birikim olabilirdi. Beş yıllık kire benzemiyordu.

Mutfağa bitişik tuvalete girip çıktıktan sonra hole ilerledi, yemek odasından ve salondan geçti. Tüm eşyalar toz altında, eski yerlerinde duruyordu. Duvarlardaki resimlerden bazıları çarpılmıştı. Koltuk ve kanepelerin kol yerlerine tığla örülmüş küçük örtüler serilmişti. Kurulmamış kocaman sarkaçlı saat işlemiyordu. Salondaki dergi rafı, büyük koltuğun tam yanındaydı. Pek çok dergi vardı orada. Maun bir vitrinin içinde de biblolar parıldıyordu. Üstlerindeki toz tabakası çok inceydi.

Aklına ilk gelen açıklama, Jim'in burayı satın alacak müşteriyi beklerken, belki kiracı çıkar diye eşyaları olduğu gibi bıraktığı oldu. Ama duvarların birinde çerçevelenmiş fotoğraflar asılıydı. Bunlar kiracıya bırakılacak şeyler değildi. Fotoğraflardan biri, Jim'in babasıyla annesini düğünlerinde gösteriyordu. Bir başkasında babası, yirmi bir yaşlarında kadardı. Jim beş altı yaşında. Annesi ve babasıyla birlikte.

Dördüncü ve son resimde, ellilik bir kadınla bir adam görünüyordu. Hoş insanlardı. Adam oldukça yapılı, dörtköşe yüzlüydü. Ironheart ailesinden olduğu besbelliydi. Kadın daha güzeldi. Jim de, babası da, ondan çok şey almışlardı. Holly bu insanların büyükanneyle büyükbaba, yani Lena ve Henry Ironheart olduğundan emindi.

Lena Ironheart, Holly'nin dün gece rüyasında kendisi olarak gördüğü kadındı. Geniş, aydınlık yüzü, ayrık gözleri, dolgun dudakları, kıvırcık saçları ve sağ yanağındaki beniyle.

Holly bu kadını Jim'e çok iyi tarif etmiş, ama Jim yine de tanıyamamıştı onu. Belki de büyükannesinin gözlerinin ayrık,

dudaklarının dolgun olduğunun farkında değildi. Belki kadının saçları bir ara kıvırcık olmuştu. Perma falan yaptırmış olabilirdi. Ama yanağındaki beni duyunca hatırlamalıydı Jim. Büyükannesi öleli beş yıl geçmiş olsa bile.

Holly eve girdikten sonra da izlenme duygusundan tümüyle kurtulmuş değildi. Lena Ironheart'ın resmine bakarken bu duygusu öyle güçlendi ki, olduğu yerde dönüp salona bakmaktan kendini alamadı.

Yalnızdı evde.

Çabucak hole, ön kapının bulunduğu yere ilerledi. Orası da boştu.

İkinci kata çıkan ağır maun merdiven çarptı gözüne. Trabzandaki ve trabzan topuzundaki toz bozulmamış, oraya kimsenin eli değmemişi.

Holly üst kata doğru bakarak, "Kimse var mı orada?" diye seslendi. Sesi boş evin içinde çok garip çınladı.

Kimse cevap vermiyordu.

Kararsız adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı.

"Kim var orada?" diye seslendi.

Kaşlarını çattı, üçüncü basamakta durdu. Önce aşağıdaki hole, sonra üst kat holüne doğru baktı.

Sessizlik fazla derin, fazla doğadışıydı. Boş bir evin bile biraz sesi olması gerekirdi. Bir iki gıcırtı, bir pancurun rüzgârdan titreyişi falan. Oysa Ironheart'ların evi öyle sessizdi ki, Holly neredeyse kendini sağır olmuş sanacaktı. Ancak kendi çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

İki basamak daha çıktı, yine durdu.

Kendini hâlâ gözlem altında hissediyordu. Sanki bu eski evin kendisi seyrediyordu onu. Kötü niyetlerle hem de. Canlıydı ev. Binlerce gizli gözü var gibiydi. Duvar kâğıdındaki desenler Holly'ye bakıyordu adeta.

Üst kat holünün ışığında tozlar uçuşmaktaydı.

Pencerelerde akşamın mor yüzü belirmişti.

Holly üst kata dört basamak kala durduğunda, ikinci katta kendisini birinin beklediğinden emin gibiydi. Düşman diye bildiği o kavram olmayabilirdi oradaki. Canlı bir şey de olmayabilirdi. Ama korkunç bir şey olduğu kesindi. Onu bulmak Holly'yi yıkacak, çökertecekti.

Yüreği gümbür gümbür atıyordu. Yutkunduğunda boğazına bir yumru tıkanmış olduğunu farketti. İçine bir soluk çekti, soluğun hışırtısını duydu.

Gözlenme duygusuyla korkunç bir keşfin eşiğinde olma sezgisi öylesine güçlüydü ki, geri dönüp hızla merdivenlerden indi. Gerçi evden apar topar kaçmadı, çıkarken bütün ışıkları söndürdü, ama ... pek de oyalanmadı.

Dışarıya çıktığında doğudaki dağların üzerindeki gökyüzünü daha koyu mor bir renge buldu. Batıda da dağların hemen yukarısı kırmızıydı. Altın rengi tarlalar ve tepeler şimdi soluk bir griye dönüşmüş, giderek kararıyordu. Sanki Holly evdeyken buraları yangın mahvetmiş gibi.

Bahçeyi geçip ambara doğru ilerlerken, gözlenme duygusu daha da yoğunlaştı. Ambarın kara kapısından içeriye göz attı. İlkel içgüdülerle ilgili bir duyguydu bu. Kendini bir laboratuar deneyindeki kobay gibi hissediyordu. Sanki kafasına elektrotlar takmışlar, ona paranoya hayalleri gösteren akımlar veriyorlardı. Ömründe böyle bir şey hissetmiş değildi. Paniğin eşiğindeydi. Kendini kontrol etmeye çalıştı.

Havuzun çevresini dolaşan çakıllı yola geldiğinde, koşmaya başlamıştı. Sönük feneri elinde sopa gibi tutuyordu. Üzerine bir şey atıldığı anda kendini onunla savunmaya hazırdı.

Çanlar çalmaya başladı. Holly o telaşlı soluklarının arasında bile duydu gümüşsü sesleri.

Bir an, bu sesin değirmenin dışında bile duyulabilmesine şaştı. Değirmene yaklaşmış değildi henüz. Havuzun çevresini ancak yarı yarıya dolaşmıştı. Tam o anda, gözünün kuyruğuyla bir şey görür gibi oldu. Daha çan sesleri bitmeden. Başını sulara doğru çevirdi.

Kan kırmızısı bir ışık nabız gibi atıyordu sulann içinde. Havuzun tam orta yerindeydi ışık. Ortadan çevreye doğru, halkalar halinde

yayılıyordu. Taş atılmış gibi. Holly olduğu yerde zınk diye durdu. Neredeyse yere yıkılacaktı. Çakılların ayakları altında kaydığını hissetti.

Derken çan sesleri sustu, havuzdaki kırmızı ışık da hemen yok oldu. Su şimdi öğleden sonrakine göre çok daha karanlıktı. Artık üzerindeki kirler belli olmuyor, tümü obedyan kadar kara görünüyordu.

Çan sesleri tekrar başladı, kırmızı ışık da nabız gibi atmaya koyuldu. Ortadan dışarıya doğru. Holly ışığın havuzun yüzeyinde değil, çok derinlerinde olduğunu hissediyordu. Başlangıçta sönükken şimdi hızla yükseliyordu. Yüzeye yaklaştıkça tavan ampulü kadar parlaklaşıyordu.

Çan sesleri kesildi.

Sular karardı.

Havuzun kenarlarındaki kurbağalar artık ötmez olmuştu. Doğa fısıltılarının hepsi kesilmişti birdenbire. Tıpkı Ironheart'ların evinde olduğu gibi. Ne bir çakal uluması, ne böcek sesi, ne baykuş ötmesi, ne bir kanat hışırtısı, ne de otların kıpırdanması.

Çan sesleri yine başladı, ışık da geri döndü. Ama bu sefer deminki kadar al kırmızı değildi. Biraz turuncuya dönüşmüştü. Ne var ki deminkinden parlaktı. Havuzun kenarındaki otlar o parıltıyı yansıtıyor, gaz alevi gibi parıldıyordu.

Bir şey yükseliyordu havuzun dibinden.

Nabız gibi atan ışık, çan sesleri kesilince yine yok oldu. Holly dehşet içinde, korkunun pençesinde, öylece duruyor, kaçması gerektiğini biliyor, ama koşamıyordu.

Çan sesleri.

Işık. Çamurlu turuncuydu bu sefer. Hiç kırmızılığı kalmamıştı. Her zamankinden parlaktı.

Holly korkunun pençesinden kurtulup değirmene doğru koşmaya başladı.

Akşam ışığı her yanı sarmıştı. Gölgeler savaş dansı yapan Apaşi'ler gibi kıpırdıyordu. Çitin gerisinde ölü mısırlar hışır hışırdı. Değirmen sihirliymiş de, bakarken altın oluyormuş gibi görünmekteydi.

Çan sesleri kesilip ışık yok olurken Holly de değirmenin kapısına varmıştı.

Eşiği hızla aştı, tam alt odaya girerken karanlıkta duraladı. Artık pencerelerden içeriye hiç ışık girmiyordu. Karanlık katran gibiydi. Holly fenerin düğmesini ararken soluk almayı güç buluyor, karanlık içine girip onu boğacakmış gibi hissediyordu.

Tam çanlar yeniden çalmaya başlarken fener de yandı. Holly ışığı duvarlarda gezdirdi, arkasına da baktı, karanlıklara saklanmış bir şeyin saldırmayacağından emin olmaya çalıştı. Soldaki merdivenleri gördü ve üst kata yöneldi.

Merdivenlerin ortasındaki pencereye vardığında, yüzünü demin sildiği cama dayayıp havuza baktı. Havuzdaki ışık hâlâ parlaktı. Artık turuncu da değil, amber rengiydi.

Holly, Jim'e seslenerek geri kalan basamaklardan yukarıya koştu.

Koşarken aklından, orta okuldayken öğrendiği bir Edgar Allan Poe şiiri geçiyordu:

Zamanı say, tempo tut,

Runik bir tempo olsun,

Tıntıntın sesleri müzik gibi yükselsin

Çanlardan, çanlardan, çanlardan,

Çan ... çan ... çan ...

Üst odaya daldı. Jim gaz fenerinin yumuşacık ışığında, ayaktaydı. Gülümsüyordu. Olduğu yerde dönerek odanın duvarlarına bakmaktaydı.

Çan sesleri kesilirken Holly, "Jim, gel de bak, çabuk gel, havuzda bir şey var," dedi.

En yakın pencereye koştu ama o pencere havuza bakanlardan biri olmadığı için suyu göremedi. Öbür iki pencere de göremeyecekti

havuzu. Oraları denemedi.

Jim dalgın bir sesle, "Taşlardaki o çan sesleri," diye mırıldandı.

Holy merdiven başına dönerken çan sesleri de yine başlıyordu. Olduğu yerde durup arkasına göz attı, Jim'in peşinden geldiğinden emin olmaya çalıştı. Biraz dalgın gibiydi çünkü Jim.

Merdivenleri inerken Holly'nin kafasında Poe'nun şiirinin diğer dizeleri yankılanmaktaydı:

Çanların çınlayan sesini dinle ...

O cesur çanları

Titreşimleri ne müthiş bir korku masalı anlatıyor!

Yaşadığı dakikalara uygun şiirler bulup söyleyen kadınlardan değildi Holly. Hiçbir zaman da olmamıştı. Üniversiteden bu yana bir tek mısra bile okuduğunu hatırlamıyordu.

Pencereye vardığında, avucuyla öbür camı da silmeye koyuldu. Aşağıyı daha iyi görmeleri şarttı. Havuzdaki ışığın yine kan kırmızısına dönüştüğünü, soluklaştığını farketti. Havuzun yüzeyine doğru yükselmekte olan o şey her neyse, yeniden dibe doğru inmeye başlamıştı.

Ah, çanlar, çanlar çanları!

Korkuları nasıl bir masal anlatıyor ...

Bu inanılmaz korku olaylarının orta yerinde şiir düşünüyor olmak çılgınca bir şeydi. Ama Holly daha önce hiç böylesine bir stres yaşamamıştı. Belki de kafasının çalışma biçimi böyleydi. Belki bilinçaltı, çoktan unutulmuş bilgileri deşiyordu böyle durumlarda. Yani ... bir üstün güçle karşılaşmayı beklerken. Çünkü beklediği oydu Holly'nin. Belki Tanrı, ama daha büyük ihtimalle, başka bir şey. Tanrı'nın bu havuzun dibinde yaşadığına inanması kolay değildi. Din

adamları belki ona Tanrı'nın her yerde olduğunu söyleyecekti ama, yine de.

Jim yanına vardığında çan sesleri de kesilmişti. Kırmızı ışık çabucak soldu. Jim, Holly'nin yanına sokulup yüzünü cama dayadı.

Beklediler.

İki saniye geçti. İki daha.

"Hayır," dedi Holly. "Allah kahretsin, görmeni çok istiyordum."

Ama çan sesleri başlamadı. Havuz karanlığını korudu. Birkaç dakikaya kadar gece iyice bastıracaktı.

Jim pencereden geri çekilirken, "Neydi o?" diye sordu.

"Spielberg filmlerindeki gibi bir şey." Holly heyecanlı heyecanlı anlatmaya başladı. "Suların dibinden yükseliyordu. Nabız gibi atıyordu. Ama yalnız çanlar çalarken. Bence çan sesleri oradan kaynaklanıyor. Havuzun dibindeki şeyden. Her nasılsa, değirmenin duvarlarına geliyor ses."

"Spielberg filmi mi?" Jim şaşırmış gibiydi.

Holly anlatmaya çalıştı. "Harikulâde ve korkunçtu. Dehşet veren, acayip, heyecanlı, ürkütücü bir şeydi."

"*Yakın İlişkiler* filmindeki gibi mi yani? Uzay gemisinden falan mı söz ediyorsun?"

"Evet. Hayır. Emin değilim. Bilmiyorum. Belki ondan da garip bir şey."

"Uzay gemisinden de mi garip?"

Holly'nin şaşkınlığıyla korkusu, yerini bir çaresizliğe bırakmaktaydı. İstediklerini ifade edememek, pek sık başına gelen bir şey değildi. Ama bu adama, onunlayken karşılaştığı acayip olayları anlatmak için yeterli kelime dağarcığına sahip olmadığını görüyordu.

"Allah kahretsin, evet," dedi sonunda. "Uzay gemisinden daha garip. En azından, filmlerdeki uzay gemilerinden daha garip."

"Haydi, gel." Jim merdivenleri çıkmaya başlamıştı. "Odaya dönelim." Holly pencerede oyalanmayı sürdürünce Jim geri dönüp onu elinen tuttu. "Henüz bitmedi," dedi. "Bence daha yeni başlıyor. Yeri de

üst kattaki oda olacak. *Biliyorum* bunu. Orası olacak. Haydi, gel, Holly."

5

Şişirme yatakların üzerine bir kere daha yerleştiler.

Lamba ortaya inci-gümüş karışımı bir parıltı yayıyor, sanmsı bej kireç bloklarını beyaza boyuyordu. Lambanın fanusunun içinde yanan gaz bir tıslama sesi çıkarmakta, yerden fısıltılar yükseliyormuş gibi bir izlenim yaratmaktaydı.

Jim duygusal tahtıravallisinin en yüksek noktasındaydı. Çocuksu bir sevinç ve beklentiyle doluydu. Ama bu sefer Holly de onunla birlikteydi. Havuzdaki ışık gerçi onu çok korkutmuştu. Ama başka bakımlardan da etkilemişti onu. İlkel bir bilinçaltı düzeyinde, derin psikolojik tepkiler uyandırmış, şaşkınlık ve umut gibi şeylerin fitilini ateşlemiş, şimdi o fitil yanıp çok arzu ettiği inanç patlamasını, duygusal heyecanı getirmisti.

Jim'in odadaki tek sorunlu kişi olmadığını kabul etmişti bir kere. Onun yüreğinde Holly'ninkinden fazla fırtınalar kopuyor olabilirdi, ama Holly de bir bakıma onun kadar kontrolsuz kalmış durumdaydı. Portland'da ilk karşılaştıklarında, Holly sinik bir insandı. Hayatta yaşıyormuş gibi hareketler yapıyor, yüreğindeki boşlukları tanımlamaya, doldurmaya hiç kalkışmıyordu. Jim'in tattığı trajedileri o tatmamıştı. Ama şimdi, hem trajediden, hem de sevinçten yoksun yaşanan bir hayatın da bezginlik ve umutsuzluk yaratabileceğini anlıyordu. Günleri, haftaları, yılları, kendisi için hiç önemi olmayan amaçlar peşinde koşarak geçirmek, gerçek anlamda benimsemediği hedeflerin peşinde koşmak, kimseyle ilişkilerinde ciddi bir taahhüde girmemek, ruhunu kurutuyor, çürütüyordu insanın. Jim'le ikisi, bir bulmaca oyuncağın iki parçası gibiydiler. Her birinin biçimi, diğerindeki oyuğu dolduracak gibiydi. Temasları bile birbirini tedavi etmeye

yeterdi. Birbirlerine olağanüstü uyuyorlar, bu uyum dünyanın en doğal şeyi gibi gözükü yordu. Ama bulmacanın iki yarısı aynı zamanda aynı yere getirilmedikçe de hiçbir zaman çözüm olamazdı.

Şu anda Holly, Jim'i kendisine getiren o güçle temas edebilmenin heyecanı içindeydi. Tanrı'ya da, Tanrı olmayıp onun kadar iyi niyetli olacak başka bir şeye de hazırdı. Havuzda gördüğü şeyin Düşman olabileceğine inanmıyordu. O yaratık bütün bunlardan başkaydı. Bir bakıma ilgisi vardı ama her şeyin dışındaydı o. Jim ona çok güzel ve iyi bir şeyin gelmekte olduğunu söylemese bile, Holly bunu kendi de hissederdi. Sudaki o ışık ve taşlardaki o çan sesleri, kanla ölümü değil, sevinci simgeleyen şeylerdi.

Başlangıçta pek az konuştular. fazla konuşmanın, o büyük gücü temas kurmaktan alıkoyacağını düşündüler.

Holly, "Havuz ne zamandır var?" diye sordu.

"Uzun zamandır."

"Ironheart'lardan önce mi?"

"Evet."

"Çiftlikten de mi eski?"

"Eminim öyledir."

"Hep mi vardı belki de?"

"Belki de."

"Buralarda bu havuzla ilgili efsaneler anlatılıyor mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayalet hikâyeleri, Loch Ness canavarı falan filan."

"Hayır. Hiç duymadım."

Sustular. Beklediler.

Sonunda Holly, "Senin kuramın nedir?" diye sordu.

"Hı?"

"Bugün bir ara, bir kuramın olduğunu söylemiştin. Acayip ve harikulâde bir şey. Ama iyice düşünmeden anlatmak istememiştin."

"Ha, evet. Şimdi artık kuramdan daha fazla bir şey oldu o galiba. Rüyanda havuzun dibinde bir şey gördüğünü söylediğinde, nedendir bilmem ama, ben bir karşılaşma düşünmeye başladım ..."

"Karşılaşma mı?"

"Evet. Senin dediğin gibi. Yabancı bir şeyle."

"Bu dünyanın dışından bir şeyle yani," dedi Holly. O da çanların sesini, havuzdaki ışığı düşünüyordu.

Jim sessiz bir hevesle, "Evrenin bir yerindeler onlar," dedi. "Evren o kadar büyük ki, bir yanında da onların olmamasına imkân ayok. Ve günün birinde gelecekler. Birisi karşılaşacak onlarla. Neden ben olmayayım, neden sen olmayasın?"

"Ama o şey daha sen on yaşındayken de o havuzun dibinde var olmalı."

"Belki."

"Neden bunca zaman orada kalsın?"

"Bilmiyorum. Belki çok daha uzun zamandır orada. Yüzlerce yıl. Binlerce."

"Ama neden bir uzay gemisi bir havuzun dibinde dursun?"

"Belki orası bir gözlem noktasıdır. Belki insan uygarlığını oradan denetliyorlar. Antarktika'da kurduğumuz bilimsel istasyonlar gibi."

Holly kendilerini, bir yaz akşamında yıldızlara bakarak bilinmeyeni düşünen, serüven arayan çocuklara benzetti. Zihninin bir düzeyinde bu sözleri saçma, hattâ gülünç buluyor, son zamanlardaki olayların böylesine tutarlı; ama hayalî bir açıklaması olabileceğine inanamıyordu. Ama bir başka düzeyde de ... hâlâ çocuktu Holly. Her zaman öyle kalacaktı. Hayalin gerçek olmasını olanca gücüyle istiyordu.

Yirmi dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Holly yavaş yavaş, havuzdaki ışığın getirdiği heyecanını, gerginliğini kaybetti. İçi hâlâ merakla, inanmazlıklarla doluydu ama artık zihni uyuşmuyordu o yüzden. Havuzdaki ışığın ortaya çıkmasından hemen önce kendisine neler olduğunu da hatırlamıştı. O paniğe yakın duyguyu ... gözlenme duygusunu. Tam onu Jim'e anlatacağı sırada, çiftlik evinde bulduğu

öteki gariplikler geldi aklına.

"Orası hâlâ döşeli," dedi. "Büyükbaban öldükten sonra evi hiç temizlememişsin."

"Döşeli bıraktım. Alıcı beklerken belki kiracı çıkar diye."

Holly de düşünürken bu kelimeleri kullanmıştı. Evde çevresine bakmış, durumu açıklamaya çalışırken bu kelimelerle düşünmüştü. "Ama onların özel eşyalarını da bırakmışsın olduğu gibi."

Jim ona bakmıyor, duvarlara bakıyor, orada insanüstü bir varlığın belirtilerini arıyordu. "Kiracı çıksa, o özel eşyaları çıkarırdım."

"Beş yıldır çıkarmamışsın ama."

Jim omuz silkti.

Holly devam etti. "O zamandan sonra arasıra temizlenmiş ev. Ama son zamanlarda temizlenmemiş."

"Kiracı çıkabilirdi."

""Bu işler biraz ürkütü verici, Jim."

Jim sonunda ona baktı. "Nasıl?"

"Anıtkabir gibi orası."

Jim'in mavi gözlerindeki anlam hiç okunmuyordu. Ama Holly'ye, Jim'in canı sıkılmış gibi geldi. Belki de kiracılarla, ev temizlikleriyle, emlâk satışlarıyla ilgili konuların onu uzaylılarla karşılaşma hayalinden uzaklaştırması neden oluyordu buna.

Jim içini çekti, "Evet, biraz garip," dedi.

"O halde neden ..."

Jim lambanın ayarını yavaşça kıstı, daha az gaz gelmesini sağladı. Kaskatı beyaz ışık, yerini mehtap solgunluğunda bir ışığa bıraktı, gölgeler onlara biraz daha yaklaştı. "Doğrusunu söylememi istersen, büyükbabamın eşyalarını toplayıp çıkarmayı içim götürmüyor. Onunla ikimiz büyükannemin eşyalarını daha sekiz ay önce elden geçirmiştik. Büyükannem öldüğünde. Büyükbabam onun arkasından o kadar çabuk ölünce, ikisine birden dayanamaz oldum. Uzun bir zamandan beri onlardan başka kimsem olmamıştı. Sonra birdenbire onlarsız kalmıştım."

Mavi gözlerini koyultan ifade, kendini işkence altında hissediyormuşgibiydi.

Holly ona karşı büyük bir acıma duygusu hissetti. Buz kutusunun üzerinden uzanıp onun elini tuttu.

Jim, "Hep erteledim," dedi. "Vakit geçince de, o eşyaları elden geçirmek daha zorlaştı." Tekrar içini çekti. "Bir kiracı ya da alıcı bulsam, bu işi yapmak zorunda kalırdım. İstemesem, tatsız bulsam da. Ama bu çiftliğin satış şansı, Mojave Çölü'nde bir kamyon kum satmakla bir."

Dedesi ölünce evi öylece kapatması, dört yıl dört ay boyunca hiçbir şeye el sürmemesi garip bir şeydi. Holly bu düşüncesinden sapmıyordu. Ama bu hareket onu duygulandıran bir hareketti aynı zamanda. Daha en baştan hissettiği gibi, Jim tüm öfke patlamalarına rağmen yumuşak huylu bir insandı. Süper-kahraman kimliğine sahip olsa bile. Holly onun o yumuşak yanını da seviyordu zaten.

"Birlikte yaparız," dedi sonunda. "Bize neler olduğunu bir öğrenelim, ondan sonra ne yaparsak yapalım, nasılsa dedenin evdeki eşyalarını yerleştirmeye de zaman buluruz. Birlikte yaparsak o kadar zor olmaz."

Jim ona gülümsedi, elini sıktı.

Holly bir şey daha hatırlamıştı. "Jim, hani sana rüyamdaki kadını tarif etmiştim, hatırlıyor musun? Değirmenin merdivenlerinden çıkarken ben olan kadını?"

"Biraz hatırlıyorum."

"Onu tanımadığını söylemiştin."

"Ne olmüş?"

"Ama evde resmi asılı o kadının."

"Öyle mi?"

"Salonda. Elli yaşlarında bir çiftin resmi var orada. Onlar senin büyükannenle büyükbaban mı? Lena ile Henry mi?"

"Evet. Onların resmi."

"Rüyamdaki kadın Lena'ydı."

Jim kaşlarını çattı. "Ne garip, değil mi ...?"

"Eh, belki. Ama daha garibi, senin onu tanıyamaman."

"Herhalde iyi tarif edemedin."

"Ama yanağındaki benden söz ettiğimi duymadın mı?"

Jim'in gözleri kısıldı, eli Holly'nin elinin çevresinde sıkıştı. "Çabuk ... bloknotlar."

Holly'nin kafası karışmıştı. "Ne?"

"Bir şey olmak üzere. Hissediyorum. Bloknotlar gerekli. Marketten aldığımız."

Holly'nin elini bıraktı, Holly yanıbaşından sarı, çizgili bloknotlarla keçe kalemi aldı. Jim onları onun elinden aldığında bir kararsızlık geçirdi, duvarlara baktı, üst kısımlardaki gölgeleri inceledi. Sanki bundan sonra ne yapması gerektiğinin kendisine söylenmesini bekliyordu.

O anda çanlar çalmaya başladı.

•••

O müziksi çınlamalar Jim'in içinde sevinç uyandırıyordu. Yalnız son yılın değil, son yirmi beş yılın olaylarını çözmek üzere olduğunu hissetmekteydi. Yalnız o kadar da değil. Dahası da vardı. Çok daha fazlası. Bu çan sesleri daha büyük bir anlayış geleceğinin habercisiydi. Transandantal gerçekler çıkacaktı ortaya. Tüm hayatının temel anlamı açıklanacaktı. Geçmişin ve geleceğin. Kaynağın ve kaderin. Varoluşun esas nedeni belli olacaktı. Bu tür bir düşünce belki fazla görkemliydi, ama Jim yine de kendisine yaratılışın esrarının açıklanacağını biliyordu. Bu değirmenden ayrılmadan önce öğrenecekti her şeyi. Hep aradığı o aydınlığa ulaşacaktı. Onca dinde bulamadığı cevapları bulacaktı.

İkinci çınlamalar başladığında, Holly ayağa kalkmak üzere davrandı.

Jim onun merdivenlerdeki pencereye gitmek niyetinde olduğunu

sezdi. "Yo, dur," dedi. "Bu sefer *burada* olacak."

Holly bir kararsızlık geçirdi, sonra yerine oturdu.

Çan sesleri tekrar kesildiğinde, Jim buz kutusunu biraz ileriye itip sarı bloknotlardan birini Holly ile ikisinin arasına, yere koyma gereğini hissetti. Öteki bloknotu ve kalemi ne yapması gerektiğinden pek emin değildi. Ama kısa bir kararsızlık anından sonra onları elinde tutmayı sürdürdü.

Ezgili sesler üçüncü kere başladığı zaman, kireç duvarlarda nabız gibi atan inanılmaz bir ışık da onlara eşlik etti. Kırmızı ışık sanki duvar taşlarının içinden, onların oturduğu yerin tam karşısından doğuyor, sonra hızla odanın tüm çevresini dolaşıyor, tempolu biçimde çevrelerinde dönüyordu.

Bu garip aydınlık etrafta dönerken, Holly'nin içinden sözle anlatılamayacak bir korku kabardı, Jim de Holly'nin dün geceki rüyayla ilgili anlattıklarını hatırladı. O kadın ... belki büyükannesi olan, belki de olmayan kadın ... merdivenlerden üst kata çıkmış, duvarlardaki amber rengi ışığı görmüştü. Değirmenin tümü renkli camdan yapılmış gibiydi. Ve o sıvalı duvarlardan inanılmayacak kadar düşman davranışlı bir şeyin doğduğuna, fırladığına tanık olmuştu.

"Durum iyi," diye güvence vermeye çalıştı Holly'ye. "Düşman değil bu. Başka bir şey. Burada tehlike yok. Bu farklı bir ışık."

Kendisine üstün güçten gelen güvenceleri Holly ile paylaşıyordu yalnızca. İnşallah doğrudur, diye geçirdi içinden. İnşallah gerçekten tehlike yoktu. Çünkü Laguna Niguel'deki evinin tavanında oluşan o iğrenç biyolojik değişimi de unutmuş değildi. Daha on iki saat geçmemişti aradan. Işık orada da nabız gibi atmış, böceksi doğum kesesi kupkuru sıvadan taşmış, içindeki gölgeli varlık da kolayca görülebilmişti. Kıpır kıpır. Jim öyle bir şeyi açıkta görmeyi hiç mi hiç istemezdi.

Çan sesleri iki kere daha duyulurken, ışığın rengi de değişip amber oldu. Ama onun dışında, yatak odasının tavanındaki durumla hiçbir benzerlik yoktu. O iğrenç pıhtı sarısı da, üç vuruşlu kalp atışına paralel yanıp sönmeler de yoktu burada.

Holly yine de korkmuş görünüyordu.

Jim'in içinden kolunu onun omzuna atmak, onu kendine çekmek geliyordu. Ama tüm dikkatini, kendisine ulaşmaya çalışan o üstün güce vermek zorundaydı.

Çan sesi kesildi, ama ışık solmadı. Titredi, parıldadı, matlaştı, yine parladı. Donuk duvarın içinde sayısız amber ışıklar halinde dağıldı, amipler birleşti, yeni biçimlerde tekrar dağıldı. Tek boyutlu bir kaleidoskop gibiydi. Durmadan değişen desenler her yanlarını sarmıştı. Hem de duvarın dibinden, kubbe damın ortasındaki sivri yere kadar.

Holly, "Kendimi camdan bir küp içinde okyanusa sarkıtılmış gibi hissediyorum," dedi. "Sanki çevremden renk renk balık sürüleri geçiyor. Derin, kara sularda."

Jim onun duygularını bu kadar kolayca kelimelere dönüştürebilmesine bayılıyordu. Kendisi yapamazdı bunu. Bu kelimeler ona bu görüntüyü bin yılda unutturmazdı artık.

Işığın duvarın içinden geldiği kesindi. Yüzeyde değildi. Jim artık yarı saydam duvarın içini de görebiliyordu. Duvarlar sanki bir simya olayı sonucunda duru kuvarz haline gelmiş gibi. Amber ışığın parıltısı artıp lambanın ışığından daha parlak oldu. Lamba solgun kaldı. Jim'in titreyen elleri altın gibiydi. Holly'nin yüzü de öyleydi.

Ama gölgeli köşeler de hâlâ vardı. Durmadan dolaşan ışık, o gölgeleri de canlandırıyordu.

Holly alçak sesle, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Jim aralarındaki sarı bloknota bir şeyler olmakta olduğunu farketti. "Bak."

İlk sayfanın üst kısmında bir kelime belirmişti. Sanki mürekkebe batırılmış bir parmakla yazılmıştı:

SİZİNLEYİM.

6

Holly'nin aklı dağılmıştı. Işık gösterisi dağıtmıştı dikkatini. Ama Jim'in eğilip bloknota o kelimeyi yazmış olamayacağından emindi. Ne keçe kalemle, ne de başka bir şeyle. Mutlaka farkına varırdı Holly bunun. Yine de, o mesajı oraya bedeni olmayan bir varlığın yazdığına inanmayı güç buluyordu.

Jim, "Sanırım bizi soru sormaya itiyor," dedi.

Holly hemen, "O halde ona kendisinin ne olduğunu sor," diye patladı.

Jim ikinci bloknota bir soru yazdı. Bloknotu zaten havada tutuyordu. Çevirip Holly'ye gösterdi.

Kimsin sen?

Cevap onların gözü önünde birinci bloknotta belirdi. Satırın eğimi, ikisinin de kolayca okuyabilmesine elverişliydi. Kelimeler sayfa üzerinde yanarak oluşmadığı gibi, tavandan damlayan bir mürekkeple yazılıyor da değildi. Harfler önce soluk gri lekeler biçiminde beliriyor, sonra koyularak belirginleşiyordu. Harflerin çizgileri inceydi ama mürekkep suluydu. Bu etki Holly'ye, havuzun yüzüne çıkmaya çalışan ışığı hatırlatıyordu. Orada da ışık önce yükseliyor, sonra havuzun kenarlarına doğru yayılıyordu.

DOST.

Kimsin sen? Dost.

Kendini tanıtmanın acayip bir biçimiydi bu. "Dostunuz," değil, "Bir Dost" da değil, yalnızca Dost.

Bir uzaylı olarak (uzaylıysa tabii) bu kelimenin garip tinsel çağrışımları vardı. İlâhi bir niteliğe sahipti. İnsanoğlu Tanrı'ya pek çok isimler takmıştı ... Yehova, Allah, Brahma, Zeus, Aesir ve daha niceleri. Tanrı tüm güçleri kendinde toplardı. Ebedi varlıktı. Babaydı, kurtarıcıydı, yaratıcıydı, ışıktı. Dost da tam bu listeye girebilecek bir kavramdı.

Jim çubucak bir soru daha yazdı, kaldırıp Holly'ye gösterdi: *Nereden geliyorsun?*

BAŞKA DÜNYA.

Bu her anlama gelebilirdi. Öteki dünya da olabilirdi, Mars da.

Bir başka gezegen mi demek istiyorsun?

EVET.

"Tanrım!" dedi Holly. Şaşkınlıktan kurtaramıyordu kendini.

İşte öbür dünya masalı suya düşmüştü.

Gözlerini bloknottan ayırıp Jim'in gözlerine baktı. Jim'in gözleri her zamankinden parlak görünüyordu. Ama krom rengi ışık o gözlere yeşil bir ton vermekteydi.

Holly heyecanla dizleri üzerinde doğruldu, sonra tekrar, bu sefer baldırları üzerine oturdu. Bloknotun birinci sayfası, o varlığın cevaplarıyla dolmuş durumdaydı. Holly çok kısa bir kararsızlıktan sonra o sayfayı koparıp yana koydu, ikinci sayfayı görebilmelerini sağladı. Jim'in sorularına ve beliren cevaplara hızla bakmayı sürdürdü.

Bir başka güneş sisteminden mi?

EVET.

Bir başka galaksiden mi?

EVET.

Geminiz havuzda gördüğümüz şey mi?

EVET.

Ne zamandır orada?

10.000 YIL.

Holly o sayıya bakarken, şu an rüyadaymış gibi bir duyguya kapıldı. Son zamanlarda gördüğü o yarı gerçek rüyalardan çok daha fazla benziyordu rüyaya. O yoğun esrar perdesinden sonra, işte cevaplar karşısındaydı ... ama fazla kolay geliveriyordu bu cevaplar. Ne beklediğini bilmiyordu ama ... kafasındaki soruların bu kadar kolay

cevaplanmasını beklemediği kesindi. Olayların üzerine sihirli, evrensel bir deterjan damlatılmışçasına kolay.

"O kadına neden burada olduğunu sor," dedi Holly. Bu arada ikinci sayfayı da yırtıp ilkinin üstüne koydu.

Jim şaşırmıştı. "Kadın mı?" diye sordu.

"Neden olmasın?"

Jim birden neşeleniverdi. "Gerçekten de, neden olmasın?" dedi.

Kendi bloknotunda yeni bir sayfa çevirip yazdı : *Neden buradasın?*

Diğer bloknotta yazılar belirdi: GÖZLEMLEMEK, İNCELEMEK, İNSANLARA YARDIM ETMEK İÇİN.

Holly, "Bu neye benziyor, biliyor musun?" diye sordu.

"Neye benziyor?"

"*Dış Sınırlar*'dan bir programa."

"Şu eski televizyon dizisi mi?"

"Evet."

"Sen yetiştin miydi ona?"

"Kablolu yayında gösteriyorlar."

"*Dış Sınırlar*'dan bir program ne demek yani?"

Holly kaşlarını çattı, bloknottaki GÖZLEMLEMEK, İNCELEMEK, İNSANLARA YARDIM ETMEK İÇİN yazılarına baktı. "Sana da biraz ... yapmacık gibi gelmiyor mu?"

"Yapmacık mı?" Jim'in canı sıkılmıştı. "Hayır, gelmiyor. Çünkü uzaylılarla gerçek bir karşılaşmanın nasıl olması gerektiğini bilmiyorum. O konuda hiç tecrübem yok. Hele beklentilere sahip olmaya yetecek kadarı hiç yok."

"Özür dilerim. Bilemiyorum ... bana sanki ..: pekâlâ, bakalım nereye gidecek bu işin sonu."

Işığın duvarda ilk belirmesi karşısında Jim'in de kendisi kadar şaşırdığını, dehşete kapıldığını inkâr edebilecek durumda değildi

Holly. Yüreği hâlâ çok hızlı çarpmaktaydı, içine doğru dürüst, doyurucu bir soluk çekemiyordu. İnsanüstü bir varlıkla karşı karşıya olduklarına hâlâ inanıyordu. Havuzda gördüğü ışığın, şimdi duvarlarda dolaşıp duran ışığın, bloknotta kendiliğinden beliren yazıların karşısında dehşete kapılmamak için tümüyle budala olması gerekirdi zaten.

Ama bu olayın baştan sona bir sinema ya da televizyon programı niteliğinde olduğu duygusundan da kendini bir türlü kurtaramıyordu. Jim sesinde hafif alaycı bir tonla, uzaylılarla karşılaşma konusunda pek tecrübesi olmadığını söylemişti ... ama bu doğru değildi. Altmışlı, yetmişli yılların çocuğu olarak büyümüştü o da. O yıllarda televizyon hep o tür dizilerle doluydu. Holly nasıl bu programlarla büyüdüyse, o da aynı şekilde büyümüş olmalıydı. Aynı sinema filmlerini görmüş, aynı televizyon programlarını izlemiş, aynı dergileri, kitapları okumuş olmalıydılar. Bilim kurgu onların hayatında çok büyük bir etkendi. Uzaylılarla karşılaşmanın nasıl olması gerektiği konusunda Jim'in de bazı beklentiler edinmiş olması şarttı. Ayrıntılı beklentiler. Duvardaki o varlık da tam o senaryolara uyuyordu. Holly'nin bu konuda bir tek beklentisi varsa, o da gerçek bir karşılaşmanın, senaryo yazarlarının aklına gelenlerden farklı olması gerektiğiydi. Çünkü başka bir dünyadan söz ediliyordu burada. Kolayca düşünülebilecek, anlaşılabilecek bir durum olamazdı bu durum.

"Pekâlâ," dedi. "Belki tanıdık olaylara benzemesi önemli değil. Yani ... belki bize kendini anlatabilmek için bizim modern mitolojiyi kullanmayı seçmiş olabilir. Herhalde aslında bizden o kadar farklı ki, gerçek niteliğini ve görünüşünü biz asla anlayamayız."

"Tabii," dedi Jim. Bir soru daha yazdı: *Duvarda gördüğümüz ışık nedir?*

IŞIK BENİM.

Holly bir sonraki soruyu Jim'in yazmasını beklemedi. O varlığa doğrudan doğruya kendi sesiyle seslendi: "Duvarın içinde nasıl hareket edebiliyorsun?"

O varlık öylesine biçim meraklısıydı ki, Holly onun soruları yazılı olarak almakta direnmeyişine gerçekten şaştı. Cevap hemen bloknotta

belirmişti: BEN HER ŞEYİN PARÇASI OLABİLİRİM, HER YERDE HAREKET EDEBİLİRİM, İSTEDİĞİM ANDA ONDAN İSTEDİĞİM BİÇİMDE AYRILABİLİRİM.

"Biraz övünüyor gibi," dedi Holly.

Jim sabırsız bir sesle, "Böyle bir zamanda alaycı davranabilişine inanamıyorum," diye karşılık verdi.

"Alaycı davranmıyorum," diye açıkladı Holly. "Yalnızca anlamaya çalışıyorum."

Jim kuşkulu gibiydi.

Holly yabancı varlığa, "Bizim bu konudaki sorunlarımızı, zorluklarımızı anlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Bloknotta EVET sözü belirdi.

Holly o sayfayı da yırtıp aldı. Giderek tedirginliği, sinirliliği artıyor, kendisi bunun nedenini hiç anlayamıyordu. Ayağa kalktı, duvardaki ışıklara bakarak yeni sorusunu sordu: "Neden sen gelirken çanlar çalıyor?"

Bloknotta yazı belirmedi.

Holly soruyu tekrarladı.

Bloknotta yine yazı gözükmedi.

Holly bu sefer, "Meslek sırrı herhalde," dedi.

O anda sağ koltuk altından bir ter damlasının bluzuna doğru süzüldüğünü hissetti. İçinde o çocuksu heyecan hâlâ vardı, ama korku da yeniden yükselmeye başlıyordu. Bir terslik vardı. Bu varlığın onlara anlattığı hikâyenin kalıplaşmış bir şey olmasının da ötesinde bir terslik. Holly kendisini korkutan şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Jim kendi bloknotuna çabucak bir soru daha yazdı, Holly yazılanı okumak için eğildi: *Ben on yaşındayken bu odada bana göründün mü?*

EVET. SIK SIK.

Bunu bana sen mi unutturdun?

EVET.

Holly, "Soruları yazmak için zahmet etme," ddi. "Benim gibi sesle sor."

Jim bu öneriye içtenlikle şaşırdı. Holly de, o varlığın sesli sorulara cevap verdiğini göre göre Jim'in hâlâ soru yazmakta direnmesine şaşırıyordu. Jim bir türlü kâğıtla kalemi bırakmak istemiyor gibiydi. Ama sonunda bıraktı. "Neden unutturdun bana?"

Holly bloknotta beliren yazıları ayaktayken bile okuyabiliyordu:

HATIRLAMAYA HAZIR DEĞİLDİN.

"Gereksiz muammalar," diye mırıldandı Holly. "Hakkın var. Erkek olmalı."

Jim kullanılmış kâğıdı yırttı, ötekilerin üstüne koydu, alt dudağını çiğneyerek bekledi. Ne sorması gerektiğini bulamıyordu. Sonunda konuştu: "Erkek misin, kadın mı?"

ERKEĞİM.

Holly, "Aslında herhalde ikisi de değil," diye yorum yaptı. "Bir yabancı o. Belki de patrenojenetik olarak çoğalıyordur."

ERKEĞİM, diye tekrarladı varlık.

Jim hâlâ bağdaş kurmuş durumda oturmaktaydı. Yüzündeki şaşkınlık ve hayranlık duygusu azalmıyordu. Her zamankinden de çocuksu bir hal gelmişti üstüne.

Holly ona bakıyor, o bu kadar sevinçliyken kendisinin neden giderek daha çok korktuğunu anlayamıyordu.

Jim, "Neye benziyorsun?" diye sordu.

NEYE BENZEMEK İSTERSEM ONA.

Jim, "Bize erkek ya da kadın olarak gözükebilir misin?" diye sordu.

EVET.

"Köpek olarak?"

EVET.

"Kedi olarak?"

EVET.

"Böcek olarak?"

EVET.

Jim kâğıtla kalemin güvencesine sığınmayınca çok basit sorular sorar olmuştu. Holly içinden, neredeyse en çok hangi rengi sevdiğini soracak, diye geçirdi. Coca Cola'yı mı, yoksa Pepsi Cola'yı mı sevdiğini soracak. Barry Manilow müziğinden hoşlanıp hoşlanmadığını soracak.

Ama Jim, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

ÇOCUĞUM.

"Çocuk mu?" diye patladı Jim. "Ama on bin yıldır dünyamızda olduğunu söyledin."

YİNE DE ÇOCUĞUM.

Jim bu sefer, "Sizin türünüz çok mu uzun ömürlü?" diye sordu.

BİZ ÖLÜMSÜZÜZ.

"Vay canına."

Holly, "Yalan söylüyor," dedi.

Jim bu ataklığa fena halde şaşırmıştı. "Tanrım ... Holly!"

"E, öyle ama."

İşte Holly'nin yeniden korkuya kapılmasının nedeni buydu. O varlığın kendileriyle dürüst konuşmaması. Oyun oynuyordu o varlık onlarla. Kandırıyordu. Holly onun kendilerini küçümsediğini, onları hiç sevmediğini hissetmekteydi. Bu durumda belki de çenesini kapatması, bu gücün karşısında boyun eğmesi, onu kızdırmaması gerekirdi.

Ama yapamadı. Yine konuştu: "Eğer gerçekten ölümsüz olsaydı kendini çocuk olarak görmezdi. Bebeklik, çocukluk, yeniyetmelik, yetişkinlik ... bunlar fani yaratıkların ömür bölümleri. Ölümsüz olunca, belki doğarken masum olabilirsin, cahil olabilirsin, eğitimsiz olabilirsin, ama gencim diyemezsin, çünkü hiçbir zaman yaşlanacak değilsin."

Jim onu azarlar gibi, "Kılı kırk yarmıyor musun biraz?" dedi.

"Sanmıyorum. Bize yalan söylüyor."

"Belki de *çocuk* kelimesini kullanması, kendini bize daha iyi anlatabilmek içindir."

EVET.

"Palavra," dedi Holly.

"Daha neler, Holly!"

Jim bloknottan bir sayfayı daha dikkatle ve düzgün biçimde yırtarken, Holly de duvara doğru ilerledi, taşların içinde oynaşan ışıkları inceledi. Yakından bakınca çok güzel ve garip görünüyorlardı. Düzgün akışlı, fosforlu bir sıvıdan ya da alev alev lav ırmaklarından çok, minik ateş böcekleri gibiydiler. Holly'nin ışıklı balık sürüleri benzetmesi o kadar da yersiz değildi.

Holly biraz da karşısındaki duvarın bir anda yanıp açılmasını bekliyor gibiydi. İçinden canavar türünden bir şey çıkabilirdi.

Geri çekilmek geldi içinden. Ama tam tersine, daha da yaklaştı. Burnu ışıklı duvardan birkaç santim uzaktaydı artık. Bu kadar yakından baktığında, o milyonlarca ışık zerresinin hareketleri baş döndürücü oluyordu. Duvardan sıcaklık gelmiyordu ama Holly o ışıkları yüzünün teninde hissediyormuş gibi oluyordu.

"Neden gelişin çan sesleriyle belirtiliyor?" diye sordu.

Birkaç saniye sonra Jim'in sesi geldi. "Cevap yok."

Soru aslında kulağa masum geliyordu. O varlığın buna cevap vermek istemeyişi, Holly'ye çan seslerinin çok önemli olduğu izlenimini vermekteydi. Çanları anlamak belki de bu yaratık hakkında gerçek bir şeyler öğrenmenin ilk adımıydı.

"Gelişin neden çan sesleriyle belirtiliyor?"

Jim bildirdi. "Cevap yok. O soruyu bir daha sorman bence gereksiz, Holly. Belli ki cevap vermek istemiyor, canını sıkmakla da bir şey kazanamayız. Karşımızdaki Düşman değil, karşımızdaki ..."

"Evet, biliyorum. Dost."

Holly duvarın önünde dururken kendini o yabancı varlıkla yüzyüze hissediyordu. Ama o yaratığın yüzü yoktu. Şimdi yaratık dikkatini Holly'ye odaklamıştı. Şuracıktaydı.

Bir kere daha sordu. "Gelişin neden çan sesleriyle belirtiliyor?"

Bu masum sorunun ve kendisinin onu habire yineleyişindeki masumluktan uzak niteliğin tehlikelere gebe olduğunu sezmekteydi. Yüreği öyle hızlı vuruyordu ki, acaba Jim duyabiliyor mu diye merak etti. Holly'ye göre Dost, onca güce sahip olduğuna göre, bu yürek atışlarını yalnız duymakla kalmaz, göğsünün içinde nasıl çarptığını da görebilirdi. Holly'nin korktuğunu biliyor olmalıydı bal gibi. Hattâ belki zihnini bile okuyordu. Holly korkuya yenilmeyeceğini, korkunun onu engellemeyeceğini göstermek zorundaydı ona.

Tek elini ışıklı taşlardan birine dayadı. Eğer bu ışıklı bulutlar o yaratığın bilincinin bir uzantısı olmakla kalmıyorsa, Jim'le kendisi için sergilenen bir gösteri de değilse, eğer o yaratık gerçekten söylediği gibi, o duvarın içinde capcanlıysa, o zaman şu taşlar şu anda onun eti demekti. Holly elini onun vücuduna dayamış sayılırdı.

Duvarda belli belirsiz titreşimler kayıp durmaktaydı. Holly'nin tek hissedebildiği bu oldu. Taşların içindeki ateş besbelli soğuk bir ateşti.

"Neden gelişin çan sesleriyle belirleniyor?"

"Holly, yapma," dedi Jim. Sesinde ilk olarak kaygı vardı. Belki Dost'un tümüyle dost olmayabileceğini o da hissetmeye başlıyordu.

Ama Holly'nin içindeki kuşku, bu konuda iradenin çok önemli olduğunu fısıldıyordu ona. Sarsılmaz bir irade gösterirlerse, Dost'la bundan sonraki ilişkileri ona göre biçimlenebilirdi. Bu konudaki duygularının neden bu kadar güçlü olduğunu gerçi anlatamazdı. Yalnızca bir içgüdüydü bu. Kadın içgüdüsü değil de ... eski gazeteci içgüdüsü.

"Neden gelişin çan sesleriyle belirleniyor?"

Avucunun altındaki titreşimlerde hafif bir değişiklik hisseder gibi oldu. Ama belki de ona öyle geliyordu. Değişiklik çok azdı çünkü. Hayalinde duvarın yarılıp kocaman bir ağız gibi açılması, elini ısırması canlanıyordu. Kanların fışkırışı, bileğindeki kemiklerin çıtır çıtır kırılışı.

Elinde olmadan zangır zangır titriyordu ama yine de duvardan uzaklaşmadığı gibi elini de çekmedi.

Acaba bu korkunç hayali bana Dost mu gönderdi, diye merak etti.

İradenin çok önemi vardı gerçekten. Ama ... Tanrı aşkına ... neden? Başka bir galaksiden gelen çok güçlü bir yabancı, neden Holly'nin cesur kararlılığından etkilensindi ki?

Jim cevabı okudu: "'Gösteri olsun diye?' diyor."

"Gösteri olsun diye mi?" diye tekrarladı Holly.

"Evet. İşte. GÖSTERİ OLSUN DİYE, ve sonunda da soru işareti."

Holly duvardaki yaratığa döndü. "Yani can sesleri bir tiyatro mu? Gelişini vurgulasın diye mi?"

Birkaç saniye sonra Jim'in sesi duyuldu. "Cevap yok."

"Peki, soru işareti neden?" diye sordu Holly, Dost'a. "Çanların anlamını kendin de mi bilmiyorsun? Sesin nereden geldiğini, onu neyin çıkardığını, niçin çıkardığını bilmiyor musun yoksa? Tahminde mi bulunuyorsun? Soru işareti onu mu belirtiyor? Hep çan sesleriyle ortaya çıkıyorsan, nasıl bilmezsin cevapları?"

"Hiçbir şey demiyor," dedi Jim.

Holly duvara bakıp durmaktaydı. Dolaşan ışıklar gerçekten başını döndürüyor, kafasını karıştırıyordu. Ama gözlerini yummadı.

"Yeni bir mesaj," dedi Jim. "Gidiyorum ..."

"Korkak!" Holly bunu duvardaki yaratığın olmayan yüzüne söylüyordu. Ama her yanı ter içinde kalmıştı.

Amber ışık koyulmaya başladı, yavaş yavaş turuncuya doğru dönüştü.

Holly sonunda duvardan ayrıldı, sendeledi, düşmesine ramak kaldı. Şişirme yatağın yanına döndü, oraya diz çöktü.

Bloknotta yeni kelimeler belirdi: "YİNE DÖNECEĞİM."

"Ne zaman?" diye sordu Jim.

GEL-GİT SIRASI BENİM OLUNCA.

"Hangi gel-git?"

GEMİDE BİR GEL-GİT VAR. BİR YÜKSELİŞ VE ALÇALIŞ. KARANLIK VE IŞIK. BEN IŞIKLA BİRLİKTE YÜKSELİRİM, AMA O

KARANLIKLA BİRLİKTE YÜKSELİR.

"O kim?" diye sordu Holly.

DÜŞMAN.

Duvardaki ışıklar kızılımsı turuncu olmuştu artık. Daha solgundu, ama hâlâ dönüp duruyorlardı.

Jim, "Bu yıldız gemisini ikiniz mi paylaşıyorsunuz?" diye sordu.

EVET. İKİ GÜÇ. İKİ VARLIK.

Yalan söylüyor, diye düşündü Holly yine. Bu söz de hikâyenin geri kalanı gibi, hattâ çan sesleri gibi, tiyatro yalnızca.

DÖNÜŞÜMÜ BEKLEYİN.

"Bekleriz," dedi Jim.

UYUMAYIN.

Holly oyuna ayak uydurarak, "Neden uyumayalım?" diye sordu.

RÜYA GÖREBİLİRSİNİZ.

Sayfa dolmuştu. Jim onu da yırtıp ötekilerin yanına koydu.

Duvarlardaki ışık artık kan kırmızısıydı. Rengi de hep soluyordu.

RÜYALAR BİRER KAPIDIR.

"Ne demeye çalışıyorsun bize?"

Yine aynı üç kelime: RÜYALAR BİRER KAPIDIR.

"Bir uyarı bu," dedi Jim.

RÜYALAR BİRER KAPIDIR.

Holly, hayır, diye düşündü. Uyarı değil ... bir tehdit.

7

Değirmen yine normal bir değirmen olmuştu. Taşlar da, tahtalar da, sıvalar ve çiviler de, uçuşan tozları, çürüyen ahşabı, paslanan

demirleri, gizli kovuklarda dönenen örümcekleri de.

Holly, Jim'in tam karşısına bağdaş kurup oturmustu. Dizleri birbirine değiyordu. Uzanıp Jim'in iki elini tuttu. Bunun bir nedeni, ondan biraz güç almak, bir nedeni de, az sonra söyleyeceği sözlerin fazla batıcı etki yapmamasını sağlamaktı.

"Dinle, hayatım, sen benim ömrümde gördüğüm en ilginç erkeksin. En seksi olanı da sensin, ona hiç kuşku yok. Sanıyorum en iyi yüreklisi de sen olmalısın. Ama röportaj yapmasını hiç bilmiyorsun. Bir kere, sorduğun sorular iyi düşünülmüş şeyler değil. Konunun çekirdeğine doğru gitmiyorsun. Dolambaçlı şeyler soruyorsun ama önemli bir cevap geldiğinde de o yolu izlemiyorsun. Ayrıca karşındakinin her zaman sana doğruyu söylediğini sanacak kadar da saf bir muhabirsin. Oysa kimse röportajcıya doğruyu söylemez. Bu nedenle sen de sorularını böyle sormamalısın."

Jim gücenmişe benzemiyordu. Gülümsedi. "Ben kendimi röportaj yapan bir muhabir olarak görmüyordum ki," dedi.

"Eh, durum öyleydi ama. Tıpatıp. Kendine Dost diyen bu varlıkta birtakım bilgiler var. Bizim de durumumuzu anlamak, işimizi görmek için o bilgilere ihtiyacımız var."

"Ben bunu daha çok ... bilmiyorum ... bir vahiy gibi gördüm. Tanrı'nın Musa'ya On Emir'i verirkenki durumu gibi galiba. Musa'ya yalnızca o emirlerin neler olduğunu söylemiş. Musa'nın daha başka soruları var idiyse bile, herhalde onları sormaya cesaret edememiş."

"Bu duvarın içindeki Tanrı değildi."

"Onu biliyorum. O fikirden vazgeçtim zaten. Ama yine de yabancı bir zeki varlıktı. Bizden o kadar üstündü ki, Tanrı da olsa aynı şey hemen hemen."

"Orasını bilmiyoruz," dedi Holly sabırla.

"Biliyoruz bal gibi. Bir uygarlığın galaksiler arası yolculuk yapabilmek için ne düzeyde zekâya ve kaç bin yıla ihtiyacı olduğunu düşünsene! Biz maymun kalınız onunla ölçülünce."

"Bak işte ben de tam bunu söylemeye çalışıyorum. Onun başka bir galaksiden geldiğini nereden biliyorsun? Kendisi öyle dedi, sen de inandın. Havuzun dibinde uzay gemisi olduğunu nereden biliyorsun?

Sana ne dese inanıyorsun da ondan."

Jim sabırsızlık belirtileri göstermeye başlamıştı. "Bize neden yalan söylesin? Yalandan ne kazanabilir ki?"

"Bilmiyorum. Ama birtakım manevralar yapmadığından emin olamayız. Söz verdiği gibi geri döndüğü zaman ... ona hazırlıklı olmak istiyorum. Önümüzdeki bir saati ya da iki, üç saati ... ne kadar zamanımız varsa ... bir sorular listesi hazırlamaya ayırmakistiyorum. Onu anlamlı biçimde sorguya çekebilelim diye. Ondan gerçek bilgi denilebilecek bir şeyler alabilmek için bize bir strateji gerekli. Gerçekleri istiyoruz, hayalleri dinlemek niyetinde değiliz. Sorularımız da o stratejiyi desteklemek zorunda." Jim kaşlarını çatınca, Holly sözünün kesilmemesi için acele devam etti. "Tamam, pekâlâ, belki yalan söylemiyordur. Belki çok soylu, çok temiz bir varlıktır, belki bize söylediği her şey Tanrı kelâmı gibi doğrudur. Ama, dinle beni, Jim ... biz vahiy gibi bir şeyle karşı karşıya değiliz. Daha başlangıçta Dost, sana bloknot ve kalem aldırmakla kendi kurallarını koydu bile. Soru cevap biçimini o kararlaştırdı. Bizim bundan yararlanmamızı istemiyor olsa, sana çeneni kapatmanı söyler, kendisi yanan bir çalının dallarından seslenerek söylemek istediğini söylerdi."

Jim ona bakıyor, düşünceli bir tavırla dudağını kemirip duruyordu.

Sonra bakışlarını demin içinde ışıklar yüzen duvara çevirdi.

Holly ısrarı elden bırakmadı. "Neden insanların hayatını kurtarmanı istediğini sormadın bile ona. Neden bazıları kurtuluyor da ötekiler kurtulmuyor, onu bile sormadın."

Jim yine ona baktı. En önemli soruyu sormamış olduğunu farkedince besbelli şaşırmıştı. Tıslayarak yanan gaz lambasının ışığında gözleri yine masmavi olmuştu. Deminki amber ışık altındaki geçici yeşillik kaybolmuştu artık. Ayrıca ... kaygı da vardı gözlerinde.

"Pekâlâ," dedi. "Haklsın var. Herhalde ayaklarımı yerden kesti bu olanlar. Ama, Holly ... bu olay ne olursa olsun ... çok şaşırtıcı bir şey."

"Evet, şaşırtıcı," diye kabullendi Holly.

"Senin dediğini yapalım. Dikkatle düşünülmüş soruları bir liste

halinde yazalım. Geri döndüğünde o soruları sen sor ona. Çünkü ilginç bir cevap verirse, o ipucunu izleyecek soruları sen daha iyi sorabilirsin."

"Bence de," dedi Holly. Jim'in baskıya gerek kalmadan bunu kendiliğinden önermesi onu rahatlatmıştı.

Soru sorma konusunda Jim'den daha usta olduğu kesindi, ama ona ek olarak, şu andaki durumda Jim'in olamayacağı kadar da güvenilir bir kişiydi Holly. Dost'un Jim'le upuzun bir geçmişi vardı. Dost onun belleğine de bulaşmış, yirmi beş yıl önceki karşılaşmalarını unutmasını sağlamıştı. Holly, Jim'in sağlam müttefik olmadığını kabul etmek zorundaydı. Şu ya da bu biçimde, ödün vermiş biriydi Jim. Kendisi farkında olmasa bile. Dost defalarca onun *aklının içine* girmişti. Belki yüzlerce kere. Daha kişiliğinin yeni yeni biçimlenmeye başladığı yaşlarda. Annesiyle babasını kaybettiği, çok duyarlı durumda olduğu yıllarda. Herhalde on yaşındaki normal çocuklardan daha da duyarlı durumda olmalıydı Jim o sıra. Belki deJim Ironheart bilinçaltı düzeyde Dost'un sırlarını korumaya programlanmış olabilir, onların açığa çıkmasını engelleyebilirdi.

Holly şu anda kendisinin de tedbir ile paranoya arasında, bıçak sırtı gibi keskin bir yerde yürümekte olduğunun farkındaydı. Belki ikincisine yakınlığı birincisine olduğundan daha fazlaydı. Bu da mümkündü. Ama böyle bir durumda, birazcık paranoya belki de kurtuluş demekti.

Yine de, Jim tuvalete gitmek için dışarı çıkmak istediğini söyleyince, Holly onun yanında olmayı, bu odada yalnız kalmaktan çok daha fazla istediğini farketti. Onunla birlikte aşağıya indi, Jim mısır tarlasının çitine yürüyüp işini görürken onu Ford'un yanında bekledi.

Kapkara havuza doğru baktı beklerken.

Kurbağaların sesini dinledi. Yine şarkıya başlamışlardı. Cırcır böcekleri de ötüyordu. Günün olaylarından sarsılmıştı Holly. Şimdi doğal sesler bile kötü niyetli gibi geliyordu ona.

Acaba karşımıza çıkan durum, başarısızlığa uğramış bir muhabirle bir eski öğretmenin başa çıkamayacağı kadar acayip ve zorlu bir durum mu, diye merak etti. Acaba hemen bu çiftlikten uzaklaşmaları mı gerekirdi? Acaba gitmek isteseler ... fırsat

bulabilecekler miydi?

Dost'un gidişinden bu yana, Holly'nin korkuları hiç hafiflememişti. Hattâ artmıştı bile. Sanki bin tonluk bir ağırlığın altındaydılar. O ağırlık sihir gücüyle, saç teli kadar ince bir ipliğe asılmış, başlarının üzerinde sallanıyordu. İplik de giderek inceliyordu. Gerilmiş, cam elyafı gibi gevrekleşmişti.

•••

Geceyarısı olduğunda onlar altı tane çikolatalı açmayı yemiş, Dost'a sorulmak üzere yedi sayfalık bir sorular listesi hazırlamışlardı. Şeker denilen şey insana enerji veriyor, zor zamanlarda avutuyordu, ama sinirleri tedavi ettiği söylenemezdi. Holly'nin kaygılarını daha da keskinleştirmişti sanki. Ustura gibi.

Holly elinde bloknotla odada dolaşırken, "Hem bu sefer yazılı cevaplarla kendini kurtarmasına da izin vermeyeceğiz," dedi. "O zaman röportajın hızı kesiliyor. Bizimle konuşması için diretelim."

Jim sırtüstü yatıyordu. Ellerini ensesinde kenetlemişti. "Konuşamaz o," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü konuşamayacağını tahmin ediyorum. Öyle olmasa ... baştan konuşurdu bizimle."

" Tahminle hiçbir sonuca varma," dedi Holly. "Kendi moleküllerini duvarlara katabiliyor, taşların içinde yüzebiliyor, sözüne inanırsak istediği biçime girebiliyor ... o halde kendine bir ağız da yapabilir, ses telleri de yapabilir, her saygın üstün güç gibi konuşabilir isterse."

Jim tedirgin bir sesle, "Herhalde haklısın," dedi.

"Zaten bize kendisi söyledi. İsterse erkek ya da kadın kılığına girebilirmiş, değil mi?"

"Eh, evet."

"Ben öyle gösterişli bir somutlaşma da istemiyorum ondan.

Yalnızca bir ses istiyorum. Bedensiz bir ses. Işık gösterisinin yanında birazcık da ses."

Holly kendi ağzından çıkan sözleri dinlerken, sinirliliğinden yararlanıp kendine cesaret vermek istediğini anlıyordu. Bu saldırgan tutumu, Dost geri döndüğünde işine yarayabilirdi. O yüzden böyle kalmaya çalışıyordu. Kendisinde çekingenlik yaratan insanlarla röportaj yaparken öğrenmişti bu numarayı.

Jim doğrulup oturdu. "Pekâlâ, istiyorsa konuşsun. Ama belki istemiyordur."

"Kuralları onun koymasına izin vermemeyi zaten kararlaştırmıştık, Jim."

"Ama onu neden kendimize düşman etmemiz gerektiğini anlamıyorum."

"Düşman etmiyorum ki!"

"Bence birazcık daha saygılı davranmamız gerekir."

"Ben çok saygı duyuyorum."

"Hiç duyuyormuş gibi gözükmüyorsun."

"Canı isterse bizi böcek gibi ezebileceğini biliyorum, bu da içimde ona büyük saygı uyandırıyor."

"Ben o tür saygı demek istememiştim."

"Şu ana kadar benden kazandığı saygı o kadar," dedi Holly. Hâlâ odada dolaşıyor, ama artık ileri geri gidip geleceği yerde, Jim'in çevresinde dönüp duruyordu. "Benimle oyun oynamayı kestiği zaman, beni korkutmaktan, kulağıma doğru gibi gelmeyen cevaplar vermekten vazgeçtiği zaman, belki ona başka nedenlerle de saygı duyabilirim."

"Korkuyorsun galiba," dedi Jim.

"Ben mi?"

"Çok düşmanca davranıyorsun."

"Hiç de değil."

Jim kaşlarını çatmış, ona bakıyordu. **"Bana gözükare** saldırganlık gibi geliyor."

"Buna agresif gazetecilik denir. Modern muhabirin tonu ve tema'sı sayılır. Karşındakine soru sorup, sonra o insanı okurlara anlatmakla yetinmezsin. Saldırırsın karşındakine. Senin elinde bir gündem vardır. Doğruyu belli bir biçimde yayınlamak istiyorsundur ... asıl doğru ne olursa olsun. Sen o gündemine göre yaparsın işi. Ben bunu asla hoş görmem, kendim asla uygulamam. Zaten o yüzden yazılarım ikinci planda kalır, terfilerimi alamam. Ama bugün, burada ... saldırıdan yanayım. Aradaki büyük fark şu: ben gerçekten doğruyu öğrenmek istiyorum, onu kendim biçimlendirmek değil. Şu bizim uzaylıdan birkaç gerçeği ne yapıp yapıp koparmak niyetindeyim."

"Belki de gelmez."

"Geleceğim dedi."

Jim başını iki yana salladı. "Ama sen böyle davranacaksan niye gelsin?"

"Yani benden *korkar* mı diyorsun? Ne biçim üstün güç bu böyle?"

Çanlar çalmaya başladı, Holly irkilerek, telaş içinde yerinden fırladı.

Jim ayağa kalktı. "Sakin ol," dedi.

Çan sesleri kesildi, tekrar çaldı, yine kesildi. Üçüncü çalışta, duvarın bir yerinde mat bir kırmızı ışık belirdi, yoğunlaştı, daha parlak bir tona dönüştü, sonra birdenbire, havai fişek gösterisi gibi, damı sarıverdi. Çan sesleri yine kesildi, sayısız kıvılcım ışıklar geçen seferki gibi duvarla dolaşıp nabız gibi atmaya koyuldu.

"Çok gösterişli," dedi Holly. Işık hızla kırmızıdan turuncuya ve amber rengine dönerken Holly ilk adımı kendisi atmayı yerinde buldu. "Sorularımıza deminki gibi zor yoldan cevap vermeyi bir kenara bırakıp bizimle konuşmanı istiyoruz," dedi.

Dost cevap vermedi.

"Bizimle konuşacak mısın?"

Cevap gelmedi.

Holly elindeki bloknota bakarak ilk soruyu okudu. "Jim'i hayat kurtarma seferlerine yollayan o üstün güç sen misin?"

Bekledi.

Sessizlik.

Bir daha denedi.

Sessizlik.

Holly soruyu inatla bir daha tekrarladı.

Dost konuşmadı, ama Jim, "Holly, şuna bak," dedi.

Holly döndüğünde onun öbür bloknotu taramakta olduğunu gördü. Holly'ye doğru tutmuş, ilk on on iki sayfayı parmakları arasından kaydırıyordu. Taşlardan yansıyan o esrarengiz ışık Holly'ye o sayfaların Dost'un tanıdık yazısıyla dolu olduğunu göstermeye yetti.

Holly bloknotu onun elinden alıp ilk sayfanın tepesindeki yazıya baktı: EVET, O GÜÇ BENİM.

Jim, "Hazırladığımız soruların hepsine cevap vermiş bile," dedi.

Holly bloknotu odanın karşı tarafına fırlattı. Bloknot pencereye çarptı, camı kırmadan yere düştü.

"Holly, bunu asla ..."

Holly sert bir bakışla onu susturdu.

Işık kireç duvarların arasından geçiş hızını artırmıştı.

Holly, Dost'a seslendi: "Tanrı Musa'ya On Emir'i verirken onları taşa yazdı, tamam, ama aynı zamanda onunla konuşma nezaketini de gösterdi. Eğer Tanrı bile insanlarla konuşacak kadar aşağılara inmeye razı oluyorsa, sen de yapabilirsin aynı şeyi."

Jim'in saldırgan gazeteciliğe itiraz tepkisi gösterip göstermediğine hiç bakmıyordu. Tek istediği, Jim'in sözü kesmemesiydi.

Dost sessiz kalınca Holly ilk soruyu bir kere daha tekrarladı. "Jim'i hayat kurtarma seferlerine gönderen o üstün güç sen misin?"

"Evet, o güç benim." Ses yumuşacıktı. Tatlı bir baritondu. Tıpkı çanların çalışı gibi, her yandan gelir gibiydi: Dost duvardan çıkıp insan biçiminde somutlaşmadı, taşlarda suratı belirmedi, ama sesi havanın içinden doğup onlara ulaşmayı başardı.

Holly listedeki ikinci soruyu sordu. "Bu insanların ölmek üzere olduğunu nereden biliyorsun?"

"*Ben zamanların tümünde yaşayan bir varlığım.*"

"Ne demek istiyorsun?"

"*Geçmişte, şimdiki zamanda ve gelecekte.*"

"Geleceği görebiliyor musun?

"*Geçmişte ve şimdi yaşadığım gibi, gelecekte de yaşıyorum.*"

Işık duvarda biraz daha telaşsız kaymaya başlamıştı. Sanki yabancı varlık onların koşullarını kabul etmiş ve yeniden yumuşamış gibi.

Jim ilerleyip Holly'nin yanına geldi. Elini onun koluna dayadı, yavaşça sıktı. Sanki "aferin" demeye çalışıyordu.

Holly ona geleceği bilme konusunda başka soru sormamaya karar verdi. Konu sapar da diğer sorulara dönmeye fırsat kalmaz, yaratık yine gideceğini açıklar diye korkuyordu. Hazırlanmış sorulara geri döndü. "Neden bu özel insanların kurtarılmasını istiyorsun?"

Yankılı ses, "*İnsanoğluna yardım etmek için*," diye cevap verdi. Bu seste biraz kibir de var gibiydi ama anlaması zordu, çünkü ses tekdüze, hemen hemen mekanik bir niteliğe sahipti.

"Ama her gün bir yığın insan ölüyor. Çoğu da masum insanlar. Neden bazılarını kurtarılmak üzere seçiyorsun?"

"*Onlar özel insanlar.*"

"Ne bakıma özel?"

"*Yaşamalarına izin verilirse her biri insanlığın iyiliğine büyük katkılarda bulunacak.*"

Jim, "Vay canına!" dedi.

Holly bu cevabı beklemiyordu. Bir yenilikti bu cevap. Ama yine de ... inandığından pek emin değildi. Bir kere, Dost'un sesi ona giderek tanıdık gelmeye başlıyor, Holly bundan rahatsızlık duyuyordu.

Bu sesi daha önce duyduğundan emindi. Hem de tüm otoriter tonuna rağmen, inanılırlığını azaltan bir ortam içinde. "Yani geleceği yalnız olduğu gibi değil, *olabileceği* gibi de mi görebiliyorsun?"

"Evet."

"Senin Tanrı olduğuna yeniden dönüş mü yaptık şimdi?"

"Hayır, ben Tanrı kadar açık seçik göremem. Ama yine de... görebilirim."

Jim yine çocuksu sevincine geri dönmüş, gülümsüyordu. Duvarlardaki kaleidoskopik görüntüye keyifle gülümsedi. Duyduklarından hoşlandığı ve heyecanlandığı belliydi.

Holly duvara arkasını döndü, odanın öbür yanına ilerledi, kendi bavulunun yanına çömeldi, bavulu açtı.

Jim tepesine dikilmişti. "Ne yapıyorsun?"

"Şunu arıyorum." Holly bavuldan, Jim'i soruştururken öğrendikleriyle ilgili notlarını çıkardı, 246 uçuş numaralı seferden önce hayatı kurtarılanların listesini açtı. Duvarlarda dolanıp duran varlığa dönerek konuştu. "Mayıs on beş, Atlanta, Georgia. Sam Newsome ve beş yaşındaki kızı Emily. İnsanlığa ne katkıda bulunacaklar ki o gün ölen diğer bütün insanlardan önemli sayılıyorlar?"

Cevap gelmedi.

"Evet?" diye üsteledi Holly.

"*Emily büyük bir fizikçi olacak, önemli bir hastalığın tedavisini keşfedecek.*" Bu sefer seste kesinlikle kibir vardı.

"Hangi hastalık?"

"*Bana neden inanmıyorsunuz, Bayan Thorne?*" Dost İngiliz uşaklar gibi resmî konuşuyordu. Ama o cevapta Holly yine de baskı altında kalan bir çocuğun gücenikliğini hissetti.

"Bana hangi hastalık olduğunu söyle, belki sana inanırım," dedi.

"*Kanser.*"

"Hangi kanser? Türlü türlü kanser var."

"Bütün kanserler."

Holly tekrar deftere baktı. "Yedi Haziran. Corona, California. Louis Andretti."

"Onun bir oğlu olacak, o çocuk büyüdüğünde büyük bir diplomat olacak."

Holly içinden, çıngıraklı yılan sokmasından ölmekten iyidir, diye düşündü.

"Yirmi bir Haziran. New York. Thaddeus ..."

"O büyük bir sanatçı olacak, eserleri milyonlarca insana umut sunacak."

Jim mutlu mutlu, "Çok iyi bir çocuğa benziyordu," diyerek sohbete katıldı. "Sevdim onu."

Holly ona hiç aldırmadı. "Haziran on üç. San Fransisco ..."

"Rachael Steinberg bir çocuk doğuracak, o çocuk büyük bir din adamı olacak."

Ses tedirgin ediyordu Holly'yi. Onu daha önce de duyduğundan emindi. Ama ... nerede?"

"Temmuz beş ..."

"Miami, Florida. Carmen Diaz. Onun doğuracağı çocuk da ABD Başkanı olacak."

Holly elindeki defterle kendini yelpazeleyerek, "Neden dünya başkanı olmuyor?" diye sordu.

"Temmuz on dört. Houston, Teksas. Amanda Cutter. Onun doğuracağı çocuk büyük bir barışçı olacak."

Holly, "Mesih olsa ya," diye karşı çıktı.

Jim ondan uzaklaşmıştı. İki pencerenin arasında, duvara yaslanmış, duruyordu. Işıklar çevresinde parlayıp sönmekteydi. "Neyin var senin?" diye sordu.

"Artık çok oluyor," dedi Holly.

hangisi çok oluyor?"

"Tamam, özel kimseleri kurtarmak istediğini söylüyor."

"İnsanoğluna yardım etmek için."

"Anladık anladık," dedi Holly duvara doğru dönerek.

Sonra Jim'e döndü. "Ama bu insanlar çok fazla özel ... sence de öyle değil mi? Belki bana öyle geliyordur ama biraz abartılı gibi görünüyor. Yine kasılmaya başladı bence. Bu insanların hiçbiri büyüyünce iyi bir doktor, sanayi kuracak bir iş adamı falan olacak değil. Öyle bir iş adamı belki binlerce insana iş alanı yaratır. Dürüst bir polis olacak kimse de çıkmadı. İyi bir hemşire olacak olan da. Hepsi ya büyük diplomat, ya büyük fizikçi, ya büyük politikacı ya da büyük barışçı. Büyük, büyük, büyük!"

"Saldırgan gazetecilik bu mu?"

"Tam bu işte."

Jim duvardan ayrıldı, iki eliyle saçlarını alnından arkaya doğru sıvazladı, başını hafif yana eğerek Holly'ye baktı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Sana neden *Dış Sınırlar* dizisindeki serüvenlerden biri gibi gözüktüğünü de anlıyorum. Ama şöyle düşünelim. Bu durum çılgın, olağanüstü bir durum. Başka dünyadan bir varlık var karşımızda. Güçleri bize Tanrısal güç gibi gözüküyor. Bu güç beni, insanoğluna daha iyi şanslar tanımak için kullanmaya karar veriyor. O zaman beni iş adamlarını kurtarmaya yollamak yerine, gerçekten çok önemli insanları kurtarmaya yollaması mantıklı değil mi?"

"Tabii mantıklı," dedi Holly. "Ama benim kulağıma doğruymuş gibi gelmiyor. Üstelik yalanı anlama sezgilerim de çok gelişmiştir."

"O yüzden mi gazetecilikte çok başarılı oldunuz?"

Holly insanlardan çok üstün bu yaratığın böyle söz dalaşına girecek düzeye inmesine neredeyse gülecekti. Ama yaratığın daha önceki cevaplarında sezdiği o çocuksuluklar, gücenmeler, küçüklükler şimdi artık iyice su yüzüne çıkmış oluyordu. Aşırı duyarlı, kolay gücenen bir yaratığın "Tanrısal" denilecek güçlere sahip olması da şu anda gülünemeyecek kadar tatsız bir durumdu.

"Yakıştı mı bu şimdi üstün bir güce?" diye sordu Jim'e.

"Neredeyse bana küfür edecek."

Dost hiçbir şey söylemedi.

Holly tekrar defterine bakarak konuştu. "Temmuz on iki. Steven Aimes. Birmingham, Alabama."

Duvarlarda ışıklar dolanıp duruyordu. Oluşturdukları desenler deminkine göre daha az zarif, daha az duygusaldı. Eğer bu ışık gösterisi, Brahms'ın senfonilerinden biri olsa, şu anda modern caza dönüşmüş denilebilirdi.

"Steven Aimes ne yapacak?" diye sordu Holly. Korkmasına korkuyordu, ama daha önceki sert çıkışlarının nasıl saygı uyandırdığının da farkındaydı.

"Ben şimdi gidiyorum."

"Kısa bir gel-git oldu," dedi Holly.

Amber ışık soluklaşmaya başladı.

"Gemideki gel-git'ler düzenli veya eşit değildir. Ama yine geleceğim.".

"Steven Aimes ne yapacak?" diye tekrar sordu Holly. "Yaşı elli yedi. Yaşlanıyor ama hâlâ büyük bir şeyler yapabilecek yaşta. Neden kurtardın Steve'i?"

Ses biraz derinleşmiş, baritondan basa doğru kayıyordu. Biraz da sertleşmişti. *"Gitmeye kalkışmanız akıllıca bir hareket olmaz."*

Holly böyle bir şeyi bekliyordu zaten. Bu kelimeleri duyduğu anda, o beklentinin geriliminden kazık kesilmiş olduğunu farketti.

Ama Jim şaşıp kalmıştı. Dönüp seyrelen ışıklara baktı. Sanki yaratığın biyolojik coğrafyasını anlamaya çalışıyor, gözlerinin içine bakmak istiyordu. "Ne demek istiyorsun? İstediğimiz zaman gideriz."

"Dönüşümü beklemeniz gerek. Gitmeye kalkarsanız ölürsünüz."

Holly sert bir sesle, "İnsanlığa yardım etmekten vaz mı geçtin?" diye sordu.

"Uyumayın."

Jim, Holly'nin yanına geçti. Holly'nin Dost'a karşı saldırgan davranması aralarında ne kırgınlık yaratmış olursa olsun, geçmişti artık besbelli. Jim, Holly'yi korumak istercesine kolunu onun omzuna attı.

"Uyumaya cesaret edemezsiniz."

Duvarlarda tek bir kırmızı renk vardı artık.

"Rüyalar birer kapıdır."

Kan kırmızısı yok oldu.

Lamba odanın tek ışığı olarak kaldı. Dost'un gidişini izleyen derin karanlıkların içinde, gazın tıslaması da tek sesi oluşturuyordu.

8

Holly merdivenlerin başına duruyor, fenerini aşağıdaki karanlıklara doğru tutuyordu. Jim içinden, herhalde değirmenden ayrılmamız gerçekten engellenecek mi diye bakıyor, engellenecekse ne derece şiddetle engelleneceğine karar vermek istiyor, diye düşündü.

Uyku tulumunun üzerinde otururken ona baktığında, işlerin neden böyle tatsızlaşmaya başladığını da hiç anlayamıyordu.

Jim'in kalkıp değirmene gelişinin nedeni, on sekiz saat kadar önce Laguna Niguel'deki yatak odasında olup biten acayip ve korku verici olaylardan sonra, kendisine bulaşan bu esrarengiz fenomenin karanlık yanını görmezden gelmeye olanak kalmadığını anladığı içindi. O olaya kadar, Jim kendini suyun akıntısına bırakmış, zorunluluk duyduğu şeyleri yaparak, insanları son anda tehlikeden kurtararak yaşamış, gülümseyen bir süper-kahraman olmayı

üstlenmiş, bu arada uçmak istediği zaman uçağa bağımlı kaldığını, kendi çamaşırlarını kendisi yıkamak zorunda olduğunu da hep bilmişti. Ama ... bu Düşman denilen şey her neyse, onun olaya giderek daha sık katılması, böylesine belirgin ve hırslı bir gaddarlık göstermesi, Jim'in artık cehaletin lüksünü yaşamasına pay bırakmıyordu. Düşman artık bir başka yerden, belki bir başka boyuttan, bu yana giriş yapmaya, sızmaya çalışıyordu. Her denemesinde de biraz daha yaklaşıyor gibiydi. Doğrusu kendisini güden süper güçle ilgili gerçeği öğrenmek şimdiye kadar Jim'in gündeminde baş sırayı almamıştı. Nedeni de, zamanı gelince gerçeğin kendisine nasılsa açıklanacağını hissetmesiydi. Oysa şimdi artık Düşman'ın neyin nesi olduğunu bilmek, kendisinin de, Holly'nin de sağ kalabilmesi için acil bir zorunluluk haline gelmişti.

Yine de, değirmene gelirken içinde, kötünün yanısıra iyiyle de karşılaşacağı, korku kadar sevinci de tadacağı duygusu vardı. Bilinmeyenin içine dalarak öğrenecekleri, en azından, hayat kurtarmakla ilgili o kutsal seferlerler ve bu işin gerisindeki doğaüstü güçler konusunda daha bir anlayış getirecekti ona. Ama şu anda kafası, buraya gelirkenkine göre daha bile karışmış durumdaydı. Burada yer alan olayların bazıları gerçi ona sevinç ve şaşkınlık vermiş, gözüne güzel, hattâ ilâhi gibi gözükmüştü. Hep özlediği duygulardı bunlar. Dost'un özünü oluşturan o ışık, buna bir örnekti. Kendisinin yalnız hayat kurtarmakla kalmayıp, bu kadar çok önemi olan birtakım hayatlar kurtardığını öğrenmek, insanoğlunun kaderine etki yaptığını bilmek, sevindirmişti onu. Ama bu sevinci yok eden bir şey daha vardı. O da ... Dost'un ya kendilerine tüm gerçeği söylemiyor olması ya da, daha beteri, söylediklerinin hiçbirinin doğru olmaması ihtimaliydi. Yaratığın o çocuksu inatçılığı çok can sıkıcıydı. Jim geçen Mayıs ayında Newsome'ları kurtarmasından bu yana geçen olayları, gerçekten iyiliğin hizmetinde mi, yoksa kötülüğün hizmetinde mi gerçekleştirdiğini bilemez olmuştu.

Ama korkularına biraz da umut karışıyor, onları bir dereceye kadar yumuşatıyordu. Gerçi yüreğine bir bezginlik düğümlenmiş, orada yavaş yavaş büyümeye koyulmuştu, ama bu enfeksiyonu kontrol eden bir iyimserlik çekirdeği de vardı. Ufacık bir çekirdek. İşte o çekirdek her zaman Jim'in benliğinin merkezinde var olan bir şeydi.

Holly feneri söndürdü, açık duran kapıdan girip tekrar şiltenin

üzerine oturdu. "Bilemiyorum. Belki boş bir tehditti. Ama gerçekten gitmeye kalkışmadıkça, bilemeyeceğiz."

"Denemek istiyor musun?"

Holly başını iki yana salladı. "Çiftlikten gitmek neye yarar ki zaten? Şimdiye kadar gördüklerimizden biliyoruz ki ... bize nerede olursak olalım ulaşabilir. Öyle değil mi? Sana Laguna Niguel'de ulaşmış işte. O yolculuklara yollamış seni. Nevada'dayken de ulaşmış sana. Seni Boston'a yollamış. Nicholas O'Conner'i kurtarasın diye."

"Zaman zaman onu yanımda hissettim. Nerede olursam olayım, hissettim. Houston'da da, Florida'da da, Fransa ve İngiltere'de de. Bana rehberlik etti, olup bitecekleri haber verdi, istediği işi yapmamı sağladı."

Holly çok yorgun görünüyordu. Yüzü çökmüş, gaz lambasının sarı ışığına yorulamayacak kadar solgunlaşmıştı. Gözlerinde bile yorgunluk halkalarının gölgeleri belliydi. Bir an gözlerini yumup burnunun üzerini iki parmağı arasında sıktı. Yüzünde acılı bir ifade vardı. Sanki başağrısını gidermeye uğraşıyordu.

Jim onun bu işlere bulaşmış olmasından büyük bir pişmanlık duydu o anda. Ama tıpkı korkusu ve ve üzüntüsü gibi, bu pişmanlığı da pek katıksız sayılmazdı, çünkü Holly'nin yanında bulunmasından çok derin bir zevk duyduğu da kesindi. Bencil bir tutumdu bu, ama Jim, bu acayip gece onları nereye götürürse götürsün, yanında Holly'nin bulunduğuna seviniyordu. Yalnız değildi artık.

Holly hâlâ burnunun köprüsünü sıkıyordu. Alnı kırışmış, kaşlarının çatıklığı da derin çizgiler oluşturmuştu. Konuştu. "Bu yaratık yalnız havuza yakın yerlerde bulunan bir şey değil. Yalnız uzaktan psişik ilişki kuran bir şey de değil. Her yerde ortaya çıkabiliyor. Benim belimin iki yanını tırmalıyor, senin odanın tavanını şişiriyor."

"Dur bir dakika," dedi Jim. "Düşman'ın epey uzaklarda ortaya çıkabildiğini biliyoruz, orası doğru. Ama Dost'da aynı yeteneğin olduğundan henüz emin değiliz. Bu sabah senin rüyandan gerçeğe geçen, Düşman'dı."

Holly gözlerini açtı, elini yüzünden indirdi. Yüzünde sıkkın bir ifade vardı. "Bence onların ikisi de bir tek varlık."

"Ne?"

"Düşman'la Dost. Havuzun dibindeki o uzay gemisinde iki varlık bulunduğuna inanmıyorum. Tabii eğer uzay gemisi varsa ... ki herhalde vardır. Bence ikisi tek varlık onların. Dost ve Düşman yalnızca o varlığın iki yönü."

Holly'nin ne demek istediği ortadaydı, ama bu görüş Jim'in hemen kabul edemeyeceği kadar korku verici bir şeydi. "Ciddi olamazsın," dedi. "Senin dediğin doğruysa ... o varlık deli demektir."

"Ben de onu diyorum zaten. Onda çift kişilik hastalığının uzaylılara özgü türü var. Her iki kişiliğiyle hareket ediyor, ama ne yaptığının farkında değil." Jim'in Dost'a, onun ayrı ve temiz bir varlık olduğuna inanma ihtiyacı yüzünden okunuyordu. Holly bunu görünce onun sağ elini tuttu, iki avucu arasına aldı, sözü kesilmeden, hızlı hızlı konuştu. "O çocuksu inat, insan türünün tümünün kaderini değiştirdiği konusundaki o böbürlenmeler, ortaya çıkarkenki o gösteriler, o tatlı iyi niyetten o öfkeye geçişler, kolaylıkla yalan söyleyip kendini çok zeki sanmalar, sır olması gerekmeyen konuları sır diye saklamak istemeler ... bunların hepsi, karşımızdakinin dengesiz bir zihin olduğunu düşündüğümüz anda kolaylıkla yerine oturuyor."

Jim onun bu mantığında kusur aradı, sonunda bir tane bulmayı başardı. "Ama deli bir varlığın, deli bir uzaylının, bir gemiyi uzayda türlü tehlikelerin içinden geçirip kimbilir kaç ışık yılı uzağa getirebileceğine nasıl inanırsın?"

"Orası pek de öyle değildir belki de. Belki deliliği buraya vardıktan sonra başlamıştır. Ya da belki gemiyi kendisi kullanmak zorunda kalmamıştır. Belki gemi otomatiktir. Belki tümüyle robotik mekanizmaları vardır. Belki gemide onun gibi başka varlıklar vardır, seyir onların görevidir. Belki onlar ölmüştür hepsi. Jim, o bize gemi personelinden hiç söz etmedi. Bir tek Düşman'dan söz etti. Onun uzaylı olduğunu kabul ettik diyelim ... iki varlığın böyle galaksiler arası bir sefere çıkabileceğini senin aklın alıyor mu? Belki de ötekileri o öldürmüştür."

Holly'nin söylediği her şey doğru olabilirdi. Ama başka şeyler söylese, onlar da doğru olabilirdi. Karşılarında *Bilinmeyen* vardı şu anda. Büyük harf "B" ile başlayan bir *Bilinmeyen*. Sonsuz bir

uzayda, ihtimaller de sonsuzdu. Jim okuduğu bir şeyi hatırladı ... bilim adamlarının bile pek çoğu, insanın hayal edebileceği her şeyin, uzayın bir yerlerinde gerçekten var olabileceğini kabul ediyorlardı. Çünkü yaratılışın o sonsuzluk yapısı, onun insan zihninden veya insan rüyalarından daha az esnek olmadığını göstermekteydi.

Jim bu düşüncesini Holly'ye de söyledi, sonra, "Ama beni asıl rahatsız eden ..." diye devam etti, "...senin daha önce reddettiğin bir şeyi şimdi yapıyor olman. Durumu insanlara özgü terimlerle ve düşüncelerle açıklamaya çalışıyorsun. Oysa bizim anlayamayacağımız kadar farklı bir durum da olabilir. Uzaylı bir varlığın, bizim gibi delirebileceğini, çifte kişilik taşıyabileceğini nasıl düşünebilirsin? Bunlar insanca kavramlar."

Holly başını evet anlamında salladı. "Hakkın var tabii. Ama şu an için, bana anlam ifade eden tek kuram bu. Tersini kanıtlayacak bir şey olana kadar, karşımızda aklı başında bir varlık bulunmadığı varsayımıyla hareket etmek zorundayım."

Jim serbest kalan elini uzatıp lambanın ışığını biraz yükseltti. "Tanrım, çok ürküyorum," dedi, titredi.

"Eh, sen de katıl bakalım korkanlara."

"Bu varlık şizofrense, Düşman'ın kişiliğine girer, sonra da geri çıkamazsa ... neler yapar bize?"

"Onu düşünmek bile istemiyorum," dedi Holly. "Eğer zihin yapısı göründüğü kadar güçlüyse, eğer gerçekten uzun ömürlü bir türün üyesiyse ve insanoğlunu büyük romanlarla ölçülen kısa hikâye gibi gösterecek kadar bilgi ve tecrübe biriktirmişse, o zaman Hitler'i, Stalin'i, Pol Pot'u ilkokul öğretmeni gibi gösterecek işkence ve zulüm yöntemleri de biliyordur."

Jim hiç istemeyerek bunu bir an düşündü.Yediği çikolatalı açmalar midesinde sindirilmemiş durumda yatmaktaydı.

Holly, "Geri döndüğü zaman ..." diye söze başladı.

Jim, "Tanrı aşkına, artık saldırgan taktikler uygulama ona," diye sözünü kesti.

Holly, "İşi berbat ettiğim doğru," diye kabullendi. "Ama saldırgan taktikler doğru bir yaklaşımdı. Ben biraz fazlaya kaçırdım, o kadar.

Çok üstüne vardım. Geri döndüğü zaman taktiğimi değiştireceğim."

Jim, Holly'nin ileri sürdüğü delilik kuramını, farkına varmadan kabullenmiş olduğunu görüyordu. Kendileri davranışlarıyla Dost'u fazla zorlar, terazinin dengesini öbür tarafa doğru saptırırlarsa, Dost'un onlara neler yapabileceğini düşünürken soğuk terler kaplamıştı vücudunu. "Neden kapışmayı bir kenara bırakıp onunla uyumlu konuşmuyoruz? Egosunu okşayalım, onu mutlu tutalım ..."

"İyi bir yol olmaz. Deliliği, suyuna gitmekle kontrol altında tutamazsın. O zaman delilik artar ve derinleşir. Herhalde akıl hastanelerinde çalışan hemşirelerin hangisine sorsan sana aynı şeyi söylerdi. Şiddete eğilimi olabilecek paranoidlerle başa çıkmanın en iyi yolu, ona karşı iyi, saygılı, ama *kesin* bir davranış benimsemektir."

Jim avuçlarının yapış yapış olduğunu hissedince elini onun avucundan çekti, gömleğine kuruladı.

Değirmen olağanüstü sessiz gibiydi. Sanki ses geçirmeyen bir hava boşluğu vardı çevresinde. Devler ülkesindeki müzede bir cam fanusa yerleştirilmiş gibi. Başka zaman olsa, Jim bu sessizliği rahatsız edici bulurdu. Ama şimdi seviniyordu. Çünkü sessizlik belki de Dost'un uyumakta olduğunu, en azından başka işlerle meşgul olduğunu gösteriyor olabilirdi.

"Niyeti iyilik yapmak ama," dedi. "Belki deli olabilir, ikinci kişiliğinde şiddet gösterebilir, Doktor Jekyll ile Mr. Hyde gibi olabilir, ama tıpkı Doktor Jekyll gibi o da iyilik yapmak istiyor. En azından *bu* bir avantaj sayılır bize."

Holly bu konuyu bir an düşündü. "Pekâlâ. O konuda sana hak vereyim. Geri döndüğü zaman ondan gerçekleri biraz daha iyi davranarak öğrenmeye çalışacağım."

"Beni en çok korkutan, acaba öğrenebileceğimiz ... işimize yarayacak bir gerçek var mı? Bize her şeyin aslını anlatsa bile, eğer o varlık deliyse, er geç mantıksız şiddete dönecektir nasılsa."

Holly başını yine evet anlamında salladı. "Ama denememiz gerek."

Tedirgin bir sessizliğe gömüldüler.

Jim saatine baktığında, gecenin birini on geçtiğini gördü.

Uykusu yoktu. Uyuyup rüya görmekten, bu yolla bir kapı açmış olmaktan korkmuyordu. Ama fiziksel olarak yorgundu. Gün boyu tek yaptığı araba sürmek, sonra da bu odada vahiy beklemek olmuştu gerçi. Ama yine de tüm kasları ağrıyordu. On saat ağır işçilik yapmış gibi. Yüzü sarkmıştı adeta. Gözleri yanıyor, net görmüyordu. Aşırı stres de insanı fiziksel hareketler kadar yorabiliyordu.

Keşke Dost hiç gelmese, diye düşündüğünü farketti. Bunu öyle lâf olsun diye düşünüyor da değildi. Küçük bir çocuk dişçi randevusunun gerçekleşmemesini nasıl tüm kalbiyle dilerse, o da Dost'un gelmemesini aynı şekilde diliyordu. Benliğinin her zerresini kattı bu dileğe. Bu tür dileklerin arasıra gerçek olduğuna inanan çocuklar gibi.

Chazal'dan bir söz hatırladı birden. Öğretmenliği sırasında Poe ve Hawthorne'un doğaüstü öykülerinden öğrencilere söz ederken kullanırdı bu sözü: Aşırı korku bize çocukluğumuzdaki hareketlerimizi tekrarlatır. Şimdi yine bir sınıfa, derse girecek olsa, o konuyu çocuklara çok daha iyi öğretebilirdi. Değirmende yaşadığı bu deneyim sayesinde.

Saat biri yirmi beş geçe Dost ona dileklerin boşuna olduğunu kanıtladı, geri döndü. Bu sefer gelişini duyuran çanlar çalmadı. Duvarlarda kırmızı ışıklar dolaştı, o kadar.

Holly ayağa kalktı.

Jim de kalktı. Bu esrarengiz yaratığın karşısında artık öyle rahat rahat oturamazdı, çünkü onun bir anda tutum değiştirip gaddarlaşacağına olan inancı oldukça fazlaydı.

Işık binlerce parçaya ayrıldı, odanın tüm çevresini dolandı, sonra rengi ambere dönüşmeye başladı.

Dost soru beklemeden konuşmaya koyuldu: "*Bir Ağustos, Seattle, Washington. Laura Lenaskian boğulmaktan kurtarıldı. Doğuracağı çocuk büyük bir besteci olacak, müziği nice insana en zor anlarda huzur verecek. Sekiz Ağustos, Peoria, Illinois. Douglas Burkette. O da Chicago'da sağlık görevlisi olacak, çok yararlı hizmetler verecek, nice hayat kurtaracak. On iki Ağustos, Portland, Oregon. Billy Jenkins. Çok yetenekli bir*

tıp teknologu olacak, icatlarıyla tıp mesleğinde devrim yaratacak ..."

Jim, Holly ile gözgöze geldi, onun kafasından geçenleri merak bile etmedi. Kendisi ne düşünüyorsa, o da onu düşünüyordu. Dost yine sınavdan geçiren, "gösteririm ben size" diyen tutumuna bürünmüştü. İnsanlığın kaderini değiştirme iddiasına güç kazandıracağını umduğu ayrıntılar veriyordu. Ama söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmeye imkân yoktu. Belki de ilk hikâyesini destekleyebilmek için hayalinde uydurmuştu bunları. Önemli olan şey başkaydı asıl. Dost onları inandırmaya çok önem veriyor gibiydi. Kendilerinden çok daha fazla zihinsel yeteneğe sahip bu yaratık için ikisinin fikrinin neden bu kadar önemli belli değildi, ama yaratığın onları önemli bulması herhalde bir avantajdı.

" ... Ağustos on üç. Mojave Çölü, Nevada. Lisa ve Susan Jawolski. Lisa'nın kızına göstereceği sevgi ve ilgi, sonunda kızın o ağır psikolojik travmayı yenmesini sağlayacak, büyüdüğünde o kız dünya tarihinin en büyük devlet adamı olacak. Devlet yönetimine bir ışık ve merhametli bir yaklaşım getirecek. Ağustos yirmi üç, Boston, Massachusetts. Nicholas O'Conner, trafo patlamasından kurtarılıyor. Büyüyünce papaz olacak, tüm hayatını Hindistan'ın yoksul mahallelerindekilere yardıma adayacak ..."

Dost'un demin Holly tarafından yapılan eleştirilere cevap vermeye çalışması, daha sıradan mesleklerden de örnekler vermesi, gözden kaçacak gibi değildi. Chicago'daki çocuk dünyayı kurtarmaya kalkmayacak, sıradan bir sağlık memuru olacaktı. Nicholas O'Conner de yoksullara yardıma adanmış silik bir hayat yaşayacaktı. Ama diğerleri yine de şu ya da bu dalda akıl durduracak şeyler yapacaklardı. Karşılarındaki varlık artık anlattığı şatafatlı hikâyeyi daha inanılır hale indirgeme peşindeydi, ama fazla aşağı düzeylere inmeye hâlâ içi elvermiyordu.

Jim'i rahatsız eden bir şey daha vardı: o ses. Dinledikçe, o sesi daha önce de bir yerlerde duymuş olduğundan emin oluyordu. Yirmi beş yıl önce bu odada duymasıyla ilgili değildi bu. Bambaşka bir yerde duymuştu o sesi. Gerçi yaratık bu sesi kendi böyle çıkarıyordu tabii.

Doğal sesi değildi bu onun. İnsan gibi ses tellerine sahip olmasına imkân yoktu. Biyolojisi insanlık dışıydı çünkü. Bir başka sesi taklit ediyordu o. Uzaydaki bir kokteyl salonunda gösteri yapar gibi. Ama Jim'in bir zamanlar tanıdığı bir sesti ödünç aldığı. Jim uğraşıyor, ama bunun kimin sesi olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

" ... Ağustos yirmi altı, Dubuque, Iowa. Christine ve Casey Dubrovek. Christine bir çocuk daha doğuracak, o çocuk büyüdüğünde gelecek yüzyılın en büyük genetikçisi olacak. Casey ise olağanüstü bir öğretmen olacak, öğrencilerinin her birinin hayatına büyük etki yapacak, hiçbirinde sonu intihara varan başarısızlıklar göstermeyecek."

Jim göğsüne çekiçle vurulmuş gibi hissetti. Kendisine yönelik olan ve Larry Kakonis'i konu alan bu hakaret dolu suçlama, Dost'un iyilik yapma niyetiyle ilgili son inancını da sarsmaya yetti.

Holly, "Allah kahretsin, çok aşağılık bir söz bu," dedi.

Yaratığın küçük düşürücü davranışları Jim'in içini bulandırıyordu. Bunun da nedeni, onun iyi niyetine ve kendi sesiyle anlattığı yüce amaçlarına inanmayı çok istemesiydi.

Amber rengi ışıklar duvarların içinde kayarak, dans ederek akıyor, sanki Dost'un bu darbenin yarattığı etkiden pek hoşnut olduğunu yansıtıyordu.

Jim'in içindeki bezginlik öyle kabardı ki, bir an için, havuzun dibindeki yaratığın hiçbir iyi yanı olmadığına, katıksız kötülükle dolu olduğuna inanmaya bile cesaret etti. Belki de Mayıs ayından bu yana kurtardığı insanlar insanlığın düzeyini yükseltme değil, alçaltma yolunda katkılarda bulunacak kimselerdi. Belki Nicholas O'Conner büyüdüğünde dizi cinayetler işleyen bir katil olacaktı. Belki Billy Jenkins savaş pilotu olacak, her türlü kontrol sistemine sızacak bir yol bulacak, kalabalık bir kentin üzerine birkaç nükleer bomba atacaktı. Belki Susie Jawolski çağının en büyük devlet adamı olmak yerine radikal bir eylemci olacak, sağa sola bombalar yerleştirecek, kendi görüşünde olmayanları makineli tüfeklerle tarayacaktı.

Ama Jim bu kara etkinin eşiğinde sallanırken, bir an küçük Susie Jawolski'nin yüzü hayalinde canlandı. Masumiyetin simgesi

gibiydi o yüz. Susie ailesinin ve komşularının hayatına ancak olumlu etkiler yapabilecek bir insandı. Yo, Jim gerçekten iyi işler yapmıştı. Demek ki Dost da iyi işler yapmıştı. Deli olsun ya da olmasın, zalimlik eğilimi bulunsun ya da bulunmasın.

Holly duvarın içindeki varlığa seslendi. "Daha başka sorularımız da var."

"Sorun haydi, sorun haydi."

Holly elindeki bloknota baktı, Jim de bu arada Holly'nin deminki kadar saldırgan davranmayacağını umdu. Dost'un şu anda, daha önceki gelişlerinden daha dengesiz durumda olduğunu seziyordu.

Holly konuştu. "Neden kendine araç olarak Jim'i seçtin?"

"Kolayıma geldi."

"Yani çiftlikte oturduğu için mi?"

"Evet."

"Jim'le çalıştığın gibi başkalarıyla da çalıştın mı?"

"Hayır."

"On bin yıl boyunca, öyle mi?"

"Bu hileli soru mu? Beni tuzağa düşüreceğinizi mi sanıyorsunuz? Doğruyu söylediğim halde hâlâ inanmıyor musunuz bana?"

Holly, Jim'e baktı, Jim başını iki yana salladı. Bu hareketiyle, zamanın tartışmaya uygun olmadığını, temkinli davranmanın yalnız bilgi almaya değil, onları güven içinde tutmaya da katkıda bulunabileceğini anlatmak istiyordu.

Sonra birden, acaba bu varlık zihnime girip bana emirler verirken, kafamdan geçenleri de okuyabiliyor mu, diye merak etti. Herhalde okuyamıyordu. Okuyabilse, şu anda öfkeye kapılırdı. Kendisini deli sanmaları, bazı manevralar uygulamaları karşısında çileden çıkardı.

"Özür dilerim," dedi Holly. "Hileli soru değildi. Hem de hiç değildi. Yalnızca seni tanımak istiyoruz. Sana hayranlık duyuyoruz,

gözümüz kamaşıyor. Gücenmene yol açacak sorular sorarsak, bunu bilmeyerek, cahilliğimizden yaptığımızı anla lütfen."

Dost cevap vermedi.

Işıklar duvarın içinden daha yavaş kaymaya başlamıştı. Jim gerçi uzaylı davranışlarını insanca bir anlamda yorumlamanın tehlikelerini biliyordu, ama yine de bu tempo değişikliğini Dost'un düşünceli haline yordu. Holly'nin sözünü tartıyordu. Samimi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Sonunda ses yine duyuldu. Epeydir kullanmadığı yumuşak tona dönmüştü. *"Sorularınızı sorun."*

Holly tekrar bloknotuna baktı. "Jim'i hiç bu görevlerden azat edecek misin?"

"Azat edilmek mi istiyor?"

Holly, Jim'e soru soran bakışlarla baktı.

Jim son aylarda yaşadığı olayları düşününce, kendi ağzından çıkan cevaba kendi de şaştı. "Yaptıklarım iyilikse, azat edilmek istemem."

"Tabii iyilik. Nasıl kuşku duyabilirsin? Ama ister niyetimin iyi olduğuna inan, ister kötü olduğuna ... seni asla azat etmem."

Jim katillerle hırsızları kurtarıyor olma ihtimalinin ortadan kalkmasına sevinirken, son sözün o karanlık ağırlığı bu sevinci yok etmeye yetti.

Holly konuşmaya başladı. "Peki sen neden ..."

Ama Dost onun sözünü kesti. *"Bu işe Jim Ironheart'ı seçmemin bir başka nedeni daha var."*

"Neymiş o?" diye sordu Jim.

"Senin buna ihtiyacın vardı."

"Öyle mi?"

"Bir amaca."

Jim o zaman anladı. Dost'tan yine deminki kadar korkuyordu, ama onun kendisini kurtarmak istemiş olmasını da dokunaklı, heyecan verici buluyordu. Jim'in kırık, boş hayatına bir anlam vermekle, yaratık onu da tıpkı Billy Jenkins'le Susie Jawolski gibi, tüm diğerleri gibi kurtarmıştı. Onları fiziksel ölümden, Jim'i ruhsal ölümden. Ama yine de korkuyordu Jim. Dost'un bu sözü, yaratıkta acıma yeteneği olduğunu gösteriyordu. Jim de zaten, özellikle Larry Kakonis'in intiharı olayından sonra, depresyona doğru giderken, gerçekten acınacak durumda olduğunu biliyordu. Bu merhamet, yalan olsa bile, Jim'i beklediğinden çok etkiledi, gözlerine yaşlar doldu.

Holly konuştu. "İnsanların kaderini değiştirmek için Jim gibi birini kullanma kararını neden on bin yıl sonra verdin?"

"Önce durumu incelemem gerekiyordu. Veriler topladım, analizini yaptım, sonra niyetimin akıllıca olup olmadığına karar verdim."

"Bu kararı vermen on bin yıl mı sürdü? Neden? Yazılı tarihin ömründen bile uzun o süre."

Cevap gelmedi.

Holly soruyu tekrar sormaya çalıştı.

Sonunda Dost'un sesi duyuldu. *"Ben şimdi gidiyorum."* Sonra, sanki deminki merhamet gösterisini bir zayıflığa yormalarından korkmuş gibi, ekledi. *"Gitmeye kalkışırsanız ölürsünüz."*

"Ne zaman döneceksin?" dedi Holly.

"Uyumayın."

Tam sarı ışıklar solar, kırmızıya dönüşürken, Holly, "Eninde sonunda uyumak zorunda da kalacağız," dedi.

"Uyumayın."

"Saat gecenin ikisi oldu."

"Rüyalar birer kapıdır."

Holly birden parladı. "Sonsuza kadar uyanık kalamayız, Allah kahretsin!"

Duvardaki ışıklar yok oldu.

Dost gitmişti.

***

Bir yerlerde insanlar gülüyor, bir yerlerde müzikler çalınıp danslar ediliyor, sevgililer mutluluğa doğru yol almaya çalışıyordu.

Ama değirmenin üst kat odasında, bir zamanlar ambar olarak kullanılmak için yapılmış olan, ama şu anda tavanına kadar şiddet beklentileriyle dolu olan bu odada, ruhsal durumlar son derece gerilimliydi.

Holly bu kadar çaresiz duruma düşmekten nefret ediyordu. Ömrü boyunca hep aktif bir kadın olmuştu çünkü. Eylemleri yapıcı olmaktan çok yıkıcı olsa bile. Girdiği iş onun sandığından daha az tatmin edici olmaya başladığında, istifa edip başka tarafa kaymakta asla kararsızlık göstermezdi. Bir ilişki tatsızlaşırsa ya da ilginçliğini kaybederse, o ilişkiyi çabucak bitiren hep Holly olurdu. Belki bazı şeylerden kaçınmış ya da geri durmuştu. Örneğin çalışkan bir gazeteci olma çabasını göstermekten. Ama bu da, gazeteciliğin de diğer alanlar kadar yozlaşmış olduğunu gördüğü içindi. Aşk ilişkileri kurmaktan, bir yere yerleşip kök salmaktan da uzak durmuştu ama ... uzak durmak da bir eylem biçimi sayılırdı. Şu anda onu bile yapma şansı yoktu elinde.

Dost'un bir iyi etkisi vardı Holly üzerinde. *Bu* seferki sorundan geri çekilmesine izin vermeyecekti.

Jim'le ikisi bir süre için, Dost'un son gelişinde olup bitenleri tartıştılar, listede sorulmayı bekleyen sorulara baktılar, onlar üzerinde birtakım değişiklikler yapıp birkaç yeni soru eklediler. Holly'nin Dost'la görüşmesinin son bölümü, ortaya birtakım ilginç, belki de yararlı bilgiler çıkarmıştı. *Belki* yararlıydı gerçi. Çünkü ikisi de hâlâ, Dost'un söylediği her şeyi tamama tutamayacakları kanısındaydılar.

Saat üçü çeyrek geçe, ayakta duramayacak kadar yorgun, ama

oturamayacak kadar da tutulmuş durumdaydılar. Kalçaları ağrımıştı çünkü artık oturmaktan. Uyku tulumlarını yanyana çekip sırtüstü uzandılar, kubbeli tavana bakarak yattılar.

Uyumamak için gaz lambasının ışığını en parlak haline kadar yükseltmişlerdi. Dost'un dönmesini beklerken aralarında konuşuyorlardı. Önemli konulardan değil tabii. Çene çalıyor, kafalarını meşgul tutmaya çalışıyorlardı. Bir konuşmanın orta yerinde uyuyakalmak kolay değildi. Biri uyusa bile, öteki onun sessizliğinden hemen durumu farkederdi nasılsa. Elele de tutuşmuşlardı. Jim'in sol eli, Holly'nin sağ elini kavramıştı. İki söz arasında, birinden biri kısacık bir uyuklama dönemine kaysa bile, diğerinin bunu kasların gevşemesinden hisseceğini ummaktaydılar.

Holly uyanık kalmanın zor olacağını sanmıyordu. Üniversite yıllarında, sınavlar öncesinde ya da ödev teslim günlerinin öncesinde nice uykusuz geceler geçirmişliği vardı. Otuz altı saat uyanık kaldığında bile pek bir zorluk çektiğini hatırlamıyordu. Gazetecilik hayatının başlarında, henüz bu meslek onun gözünde önemliyken, bir yazıyı hazırlayabilmek için hiç uyumadan teypler dinlediği, daktilo tuşlarıyla cebelleştiği geceler olmuştu. Bir kelimenin ya da bir cümlenin üzerinde ne terler döktüğünü hâlâ hatırlıyordu. Son yıllarda bile uykusuz kaldığı geceler olmuştu. Bunun çoğu, uykusu kaçtığı içindi. Zaten yaratılış olarak gece kuşuydu Holly. Uyumamak kolay olacaktı.

Ama dün sabaha karşı Laguna Niguel'de o yataktan fırlayışından bu yana henüz yirmi dört saat bile geçmediği halde, uykunun sinsi sinsi benliğine sokulmakta olduğunu farketti. Son birkaç gün, hareket ve değişiklik yönünden başdöndürücü geçmişti. Bunun eninde sonunda Holly'den bir şeyler götüreceği kesindi. Bazı geceleri pek dinlenerek geçirememişti. Bir nedeni rüyalardı. *Rüyalar birer kapıdır.* Uyku tehlikeliydi. Uyanık kalmak zorundaydı. Allah kahretsin, şu anda uykuya bu kadar ihtiyacı olmamalıydı. Ne kadar stresli günler yaşamış olursa olsun, olmamalıydı. Jim'le sohbeti sürdürmek için çaba gösterdi. Arasıra ağzından çıkanların ne olduğunu bilmese bile. *Rüyalar birer kapıdır.* Sanki uyku ilacı verilmişti Holly'ye. Ya da Dost onlara uyumamayı öğütledikten sonra Holly'nin beynindeki uyku düğmesine basmıştı. Bastıran uyuşukluğa

karşı mücadele verdi, ama doğrulup oturacak iradeyi kendinde bulamadı. Gözlerini açmaya yetecek enerjisi bile yoktu. Kapalıydı gözleri. Holly gözlerinin kapalı olduğunun farkında değildi. *Rüyalar birer kapıdır.* Ama panik de uyandıramıyordu onu. Yüreğinin davul gibi vurduğunu duyduğu halde, uykunun etkisine doğru daha da çok kaymaktaydı. Elinin Jim'in eline o kadar sıkı sarılmadığını farketti. Onun bu uyarıyı farkedip kendisini uyandıracağından emindi. Ama onun da kavrayışı zayıflamıştı. İkisinin uykuya aynı anda teslim olmakta bulunduklarını anladı.

Karanlığın içine sürüklendi.

Birinin kendisini gözlemekte olduğunu hissetti.

Hem güven verici, hem de aynı zamanda korkutucu bir duygu.

Bir şey olmak üzereydi. Bunu seziyordu.

Ama bir süre hiçbir şey olmadı. Yalnızca karanlık sürüp gitti.

Derken Holly, yapması gereken bir görevin varlığını hissetti.

Ama bu doğru olamazdı. Görevlere gönderilen kişi kendisi değil, Jim'di.

Bir görev. *Holly'nin* görevi. O da kendine ait bir göreve gönderilecekti. Çok önemliydi görev. Kendi hayatı, onu ne kadar iyi başaracağına bağlıydı. Jim'in hayatı da aynı şeye bağlıydı. Tüm dünyanın varlığını sürdürmesi bile ona bağlıydı.

Ama karanlık devam ediyordu.

Holly yalnızca sürükleniyordu. Güzel bir duyguydu bu duygu.

Holly uyudu ... uyudu.

Gecenin bir yerinde rüya da gördü. Kâbuslar standardına göre, bu seferki müthiş bir şeydi. Hiçbir sınırı yoktu. Ama yine de, değirmenle ve Düşman'la ilgili diğer rüyalara benzemiyordu. Onlardan çok daha beterdi. Nedeni de, ayrıntıların inanılmayacak kadar çok olması, Holly'nin duyduğu acı ve korkunun çok yoğun olmasıydı. Uçak kazasında çektikleri bile hazırlamış değildi onu bu kadarına.

Rüyada kendisi marley döşemeler üzerinde, yerde yatıyordu. Bir masanın altında, yan yatmaktaydı. Yattığı yerden bakıyordu

karşıya. Tam karşısında bir sandalye vardı. Madenden ve turuncu plastikten yapılmıştı. Sandalyenin altına altın rengi kızarmış patateslerin, hamburgerlerin saçılmış olduğunu görüyordu. Hamburgerin köftesi ekmeğinin üzerinden kaymış, ketçaplı marul yaprağı ortaya çıkmıştı. O sırada, yine yerde yatmakta olan yaşlı bir kadın Holly'ye doğru biraz döndü, madeni sandalyenin ayakları arasından ona baktı. Yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Gözünü kırpmadan bakıyordu. Derken Holly, kadının yere dayalı tarafındaki gözünün artık yerinde olmadığını farketti. Boş bir delikten kanlar sızıyordu yalnızca. Ah, yaşlı hanım, ah, yaşlı hanım, üzgünüm. Öyle üzgünüm ki! Holly korkunç bir ses duydu. *Çuda-çuda-çuda-çuda-çuda-çuda -çuda*. Bu sesi tanıyamadı. İnsanların çığlıklarını duydu. Çok kişi bağırıyordu bir ağızdan. *Çuda-çuda-çuda-çuda*. Hâlâ bağırıyorlardı ama deminki kadar yüksek sesle değil. Camlar kırılıyordu bir yerde. Adamın biri ayı gibi kükrüyordu. Çok öfkeliydi. Gerçekten kükrüyordu.*Çuda-çuda-çuda -çuda-çuda-çuda-çuda-çuda*. Holly bu sesin silah sesi olduğunu yeni anlıyordu. Otomatik bir silahın sesi. Holly buradan kurtulmak istiyordu. Öbür yana dönmeye çalışıyordu, çünkü gözüne kurşun girmiş kadının yanından emeklemeyi istemiyordu ... yo, istemiyor değil, bunu asla yapamazdı. Ama tam arkasında küçük bir kız vardı. Sekiz yaşlarında. Pembe elbisesi, siyah rugan pabuçları, beyaz çoraplarıyla o da yerde yatıyordu. Beyaza yakın sarı saçlı bir kız. Pembe elbiseli bir küçük kız. Rugan pabuçlu küçük bir kız. Beyaz çoraplı küçük bir kız. Beyaza yakın sarı saçlı küçük bir kız. *Yüzünün yarısı isabet alıp yok olmuş küçük bir kız!* Kırmızı bir gülümseme. Kırmızı, Çarpık bir gülümseme içinde beyaz, kırık dişler. Hıçkırık sesleri, bağırtılar, hâlâ *çuda-çuda-çuda-çuda*'lar. Hiç kesilmeyecek o sesler, Sonsuza kadar sürecek bu korkunç *çuda-çuda-çuda*'lar.

Derken Holly harekete geçti. Dizleri ve elleri üzerinde, emekleyerek ilerledi. Yaşlı kadınla yüzünün yarısı kalmış kızdan uzağa. Ellerinin patates kızartmalarına değmesine engel olamadı. Derken bir balıklı sandviçe rastladı. Bir hardal gölü. Holly hep masaların altından, Sandalyelerin arasından ilerliyordu. Bir ara eli buz gibi bir Coca Cola birikintisine değdi. Devrilmiş duran kâğıt bardağın üzerindeki Dixie Ördek resmini gördüğü anda, nerede olduğunu anladı

Holly. Dixie Ördek Hamburgercisi'ndeydi. Burası onun dünyada en sevdiği yerlerden birlydi. Artık kimse bağırmıyordu. Belki de Dixie Ördek denilen yerin bağırılacak bir yer olmadığını anlamışlardı. Ama birisi hıçkırıyor, inliyordu. Bir başkası da tekrar tekrar, lütfen-lütfen-lütfen-lütfen deyip duruyordu. Holly bir başka masanın altından geçip emekledi, tuhaf bir kıyafet giymiş bir adamın birkaç metre ilerisinde, ayakta durmakta olduğunu gördü. Holly'ye göre yarım yan dönmüştü. Holly bunun hayal olduğunu düşündü. Cadılar Bayramı kılığında biri. Ama Cadılar Bayramı değildi bugün. Adam yine de öyle bir kılıktaydı. Ayağında asker çizmeleri, üzerinde kamuflaj üniforması deseninde pantolon, siyah tişört ve başında da bere vardı. Yeşil berelilerin giydiği berelere benziyordu ama bu bere siyahtı. Bunun festival kılığı olması gerekiyordu, çünkü adam asker değildi. Pantolonunun üzerine sarkan o koca göbeğiyle asker olmasına imkân yoktu zaten. Haftalardır traş da olmamıştı. Askerler traş olmak zorundaydı. Demek ki bu adam asker kılığını öylesine giymişti. Bir kız onun önünde diz çökmüş durumdaydı. Bu lokantada çalışan çok genç kızlardan biri. Kızıl saçlı, güzel bir kız. Holly'den siparişi alırken göz kırpmıştı ona. Şimdi adamın karşısında diz çökmüş durumdaydı. Başını dua eder gibi eğmişti. Ama ağzından yalnız lütfen-lütfen-lütfen-lütfen sözleri dökülüyordu.

Adam ona haykırıyor, CIA'den, zihin kontrolundan, Dixie Ördeğin kilerinden, operasyon yapan gizli casus örgütlerinden söz ediyordu. Birden kesildi adamın haykırmaları. Kızıl saçlı kıza bir süre baktı. "Bana bak," dedi ona. Kız da, "Lütfen-lütfen yapma," diye inledi. Adam tekrar, "Bana bak,"dedi, kız başını kaldırıp ona baktı. Adam, "Beni ne sanıyorsun, budala?" dedi ona. Kız öyle korktu, öyle korktu ki, "Yapma, ben hiçbir şey bilmiyorum," diye inledi, adam da, "Bok, bilmiyorsun," dedi. Koca tabancasını aşağıya çevirdi, kızın yüzüne nişanladı. Uzaklık birkaç santimdi. Kız, "Ah, Tanrım, ah Tanrım," dedi, adam, "Sen de onlardansın," diye karşılık verdi. Holly adamın tabancayı bir kenara fırlatıp gülmeyeceğinden emindi. Yerde ölü taklidi yapanlar da gülerek kalkacak değillerdi. Şef garsonun ortaya çıkıp Cadılar Bayramı gösterisi için selam vermeyeceğinden de emindi. Zaten Cadılar Bayramı değildi ki! Derken adam tetiği çekti.

Çuda-çuda-çuda-çuda-çuda. Kızıl saçlı kız erliyiverdi. Holly olduğu yerde yılan gibi döndü, nereden geldiyse tekrar oraya yöneldi.

Hızla ilerliyor, adam görmeden uzaklaşmaya çalışıyordu. Çünkü deliydi bu adam. Deliydi. Holly dökülmüş yiyecek ve içecekler arasından, onların üzerinden geçiyordu. Pembe elbiseli küçük kızın yanından geçerken kızın kanlarına değdi, inşallah deli adam ilerlerken çıkardığım sesleri duymuyordur diye dua etti. *ÇUDA-ÇUDA-ÇUDA-ÇUDA-ÇUDA-ÇUDA!* Ama başka tarafa ateş ediyor olmalıydı, çünkü Holly'nin çevresindekilere kurşun gelmiyordu. Holly ilerlemeyi sürdürdü. Barsakları dışarı sarkan bir erkek cesedinin üzerinden geçti. Kulağına siren düdükleri gelmeye başlamıştı. Dışarda sirenler çalıyordu. Polisler yakalayacaktı deli adamı. O anda arkasında bir çatırtı koptu, bir masa devrildi. Çok yakından geliyordu sesi. Holly arkasına baktı, adamı gördü. Deli adamı. Dosdoğru üstüne geliyordu adam.

Önüne çıkan masaları, sandalyeleri iterek, tekmeleyerek geliyordu. Holly'yi gördü. Holly bir başka ölünün üzerinden aştı, kendini köşede, yeni bir ölünün kolları arasında buldu. Kaçabileceği bir yer yoktu, çünkü deli adam geliyordu. Öyle korkunç bir hali vardı ki, Holly onun gelişine bakamadı. Tabancayı kendi suratına çevrilmiş görmek istemiyordu. Bu yüzden başını çevirdi. Altındaki ölünün yüzüne baktı ...

Holly uyandı. Başka hiçbir rüyadan uyanmadığı gibi uyandı. Bağırarak değil. Hattâ boğazına tıkanan bir çığlık bile yoktu. Ama öğürüyordu. Dertop olmuş durumdaydı. Kolları kendi bedenini kucaklamış, vücudu sarsılıyordu öğürürken. Midesinin bulanması, yediği herhangi bir şeyden değil, gördüğü tiksinti verici manzaralardan ötürüydü.

Jim ona arkasını dönmüştü. Yan yatıyordu. Dizlerini hafifçe karnına çekmişti. Hâlâ derin uykudaydı.

Holly soluk alabildiğinde doğrulup oturdu. Titriyordu. Kemiklerinin birbirine vuruşunu duyabileceğinden emindi.

Dün gece o açmadan başka bir şey yemediğine seviniyordu. Onu da saatler önce sindirmişti. Başka bir şey yemiş olsa, şimdi üstüne başına kusardı onları.

Eğilip yüzünü ellerine gömdü. Titremeleri geçinceye kadar öylece kaldı.

Başını kaldırdığında ilk gördüğü şey, dar pencerelerdeki gün ışığı oldu. Solgun, pembemsi gri bir ışıktı. Güneş ışığı olamayacak kadar zayıftı ama gün ışığıydı yine de. Holly onu görünce, gece boyunca bir daha gündüzü görebileceğinden hiç de emin olmadığını anladı.

Kolundaki saate baktı. Altıyı on geçiyordu. Şafak daha yeni sökmüş olmalıydı. Demek iki buçuk saat uyumuştu. Şimdiki durumu, hiç uyumamaktan beterdi. Kendini dinlenmiş hissetmiyordu.

Rüya. Sanki Dost özel gücünü kullanmış, kendisini zorla uykuya itmiş gibi geliyordu Holly'ye. Gördüğü kâbusun olağanüstü yoğunluğuna bakılırsa, herhalde zihinlere özgü bir film bobininden yollanmıştı o rüya kendisine.

Ama neden?

Jim mırıldandı, yerinde kıpırdadı, sonra yine hareketsizleşti. Derin ama sessiz soluyordu. Rüyası herhalde Holly'ninkiyle aynı değildi. Öyle olsa kıvranır, ağlar ya da bağırırdı.

Holly bir süre öylece oturdu, rüyayı düşündü, acaba bu gördüğüm kehanet sayılacak bir şey mi, diye geçirdi aklından. Dost onu uyarıyor, bir gün Dixie Ördek Burger Sarayı'nda, yiyecekler ve kanlar arasında canını kurtarmak için sürüneceğini, makineli taşıyan bir manyaktan kaçmaya çabalayacağını mı göstermek istiyordu? Dixie Ördek diye bir yeri ömründe duymuş değildi. Ölmek için daha uygunsuz bir yer olamazdı.

Holly'nin yaşadığı toplumda sokaklar uyuşturucu savaşının kurbanlarıyla doluydu. Bunlardan bazılarının beyni öylesine sulanmıştı ki, ellerine silahı alıp CIA hesabına çalışan gammazları aramaya bile çıkabilirlerdi. Burger lokantalarında casus şebekeleri çalıştırmaları bile olasıydı. Holly tüm yetişkinlik hayatı boyunca gazeteci olarak çalışmıştı. Gördüğü gerçek olaylar bundan daha az acıklı değildi. Daha az acayip de değildi.

On beş dakika kadar sonra, artık kâbusu düşünmeye dayanamaz oldu. En azından bir süre için düşünemezdi. Analizini yaptıkça, olay kafasında netleşeceği yerde daha bulanıklaşıyor, Holly'nin keyfi daha çok kaçıyordu. Şu anda çözmek zorunda değildi ki olayı!

Jim uyuyordu. Holly onu uyandırmayı düşündü. Ama onun da dinlenmeye Holly kadar ihtiyacı vardı. Düşman'ın rüyayı kapı olarak kullanıp gelmekte olduğuna dair bir işaret yoktu ortalıkta. Ne duvarda bir değişiklik göze çarpıyordu, ne de yerlerde. Holly, Jim'in uyumasına izin verdi.

Çevresine bakınıp duvarları gözden geçirirken, uzaktaki pencerenin dibinde yatan sarı bloknotu gördü. Dün gece Dost sorulara sözlü cevap vermeyi reddettiğinde, kendisi fırlatmıştı onu oraya. Okumadan fırlatmıştı bloknotu. Listedeki soruların hepsini sormaya da fırsat bulamamıştı. Acaba cevaplar o yazılar arasında verilmiş miydi, diye merak etti.

Yatağın üzerinden elinden geldiğince sessiz kalktı, dikkatli adımlarla yürüdü. Yer döşemelerini ayağıyla yokluyor, gıcırdamayacağından emin olduktan sonra basıyordu.

Bloknotu almak üzere eğilirken iliklerini donduran bir ses duydu. Tıpkı yürek atışı gibiydi, ama iki vuruş yerine arada bir üçüncü vuruş daha vardı.

Duvarlara, kubbeli tavana baktı Holly. Pencerelerden ve lambadan gelen ışık, kireç duvarlarda bir değişiklik olmadığını göstermeye yetiyordu. Yer döşemeleri de her zamanki gibi tahtadandı.

Lub-dub-DUB, lub-dub-DUB ...

Çok hafifti ses. Birisi çok uzaklarda, davulu tıpırdatarak tempo tutuyormuş gibi. Değirmenin dışında, karşı tepelerde bir yerde.

Ama Holly onun ne sesi olduğunu biliyordu. Davul falan değildi. Düşman'ın her gelişini önceden bildiren o üçlü ritm. Ta kendisi. Nasıl Dost (son ziyareti hariç) hep çan sesleriyle geliyorsa, Düşman da bu tempoyla geliyordu.

Derken sesler hafifledi, yok oldu.

Holly onları duyabilmek için kulak kabarttı.

Bitmişti sesler.

Holly rahatladı, ama hâlâ titriyordu. Bloknotu yerden aldı. Sayfalar buruşmuştu. Bloknot havaya kalkarken yerlerine yerleştiler, yerleşirken de bir ses çıkardılar.

Jim'in düzenli soluması odada hafifçe yankılanmayı sürdürüyordu. Temposunda da, tonunda da bir değişiklik yoktu.

Holly ilk sayfadaki cevapları okudu, sonra ikinci sayfaya geçti. Cevaplar Dost'un dün gece sesli olarak verdiği cevapların aynısıydı. Bir tek, Holly'nin o anda akıl edip sordukları dışında. Holly üçüncü ve dördüncü sayfaları da gözden geçirdi. Dost oraya, Jim'in kurtardığı kimselerin listesini yazmıştı ... Carmen Diaz, Amanda Cutter, Steven Aimes, Laura Lemaskian ... her birinin ilerde ne gibi büyük işler yapacağı da yazılıydı.

Lub-dub-DUB, lub-dub-DUB, lub-dub-DUB ...

Holly başını kaldırdı.

Ses hâlâ uzaktaydı. Geçen seferkinden daha belirgin değildi.

Jimmy uykusunda inledi.

Holly pencereden bir adım uzaklaştı, gidip Jim'i uyandırmaya niyetlendi, ama ses yine kayboldu. Besbelli Düşman buralardaydı. Ama Jim'in rüyasına girecek kapıyı bulamamıştı. Onun uykusuna sızmak zorundaydı. Yoksa iş göremiyordu. Holly, Jim'i rahat bırakmaya karar verdi.

Tekrar pencereye yaklaşıp bloknotu kaldırdı, ışığa tuttu. Beşinci sayfayı çevirdi, bir anda ensesinin buz kesildiğini hissetti.

Sayfaları çok yavaş, ses çıkarmayacak biçimde çevirerek altıncıyı, yedinciyi, sekizinciyi de yokladı. Hepsi birbirinin aynıydı. Mesajlar oralara, Dost'un diğer cevapları yazarken kullandığı elyazısıyla yazılmıştı. Uçarı bir yazı. Bazı kelimeler, suyun yüzüne çıkıyormuş gibi daha yükseğe yazılmıştı hep. Ama bunlar Holly'nin sorduğu soruların cevapları değildi. İki cümle vardı sayfalarda. Habire tekrarlanıyordu. Noktalama işareti yoktu. Her cümle, her sayfada üç kere tekrarlanmaktaydı.

SENİ SEVİYOR HOLLY
SENİ ÖLDÜRECEK HOLLY
SENİ SEVİYOR HOLLY

SENİ ÖLDÜRECEK HOLLY
SENİ SEVİYOR HOLLY
SENİ ÖLDÜRECEK HOLLY

Bu ısrarlı cümlelere bakarken Holly, sözü edilen kişinin Jim olması gerektiğini anlıyordu. Dikkatini yalnızca nefret çeken o üç kelimeye yönetti, onları anlamaya çalıştı.

Sonra birdenbire, anladığına inandı. Dost onu uyarıyor, deliliğinin Holly'ye karşı harekete geçebileceğini söylüyordu. Çünkü Jim'i değirmene getirdiği için, cevapları aramasına yol açtığı, onu görevlerinden alıkoyduğu için nefret ediyordu yaratık Holly'den.Yaratığın aklı başında bölümünü oluşturan Dost, eğer Jim'in zihnine girebiliyor, onu hayat kurtarma seferlerine yollayabiliyorsa, acaba karanlık bölümünü oluştuan Düşman da zihnine girip onu öldürmeye yöneltebilir miydi? O çılgın yaratık belki Cuma gecesi motelde yaptığı gibi ya da dün gece Jim'in odasında yapmaya çalıştığı gibi somutlaşıp ortaya çıkacağı yerde, Jim'i Holly'ye karşı kullanmayı da seçebilirdi. Belki Jim'i pençesine alırdı. Dost'un alamadığı kadar. Onu bir ölüm makinesine dönüştürebilirdi. Yapabilir miydi bunu? Yaratığın o sapık, çocuksu benliğine büyük zevk verirdi böyle bir şey herhalde.

Holly kendisine musallat olan bir eşekarısından kurtulmak istiyormuş gibi silkindi.

Hayır. Buna imkân yoktu. Tamam, Jim masum insanları korumak için adam öldürebiliyordu, orası belliydi. Ama masum birini asla öldürmezdi. Hiçbir uzaylı bilinci, ne kadar güçlü olursa olsun, onun kendi benliğini böylesine esir edemezdi. Jim esas olarak iyi yürekli, sevgi dolu bir insandı. Holly'ye duyduğu sevgiyi yenemezdi bu uzaylı varlık. Gücü ne kadar büyük olursa olsun, yenemezdi.

Ama ... bunu nereden bilebilir, nasıl emin olabilirdi Holly? İstekle, dilekle karışıyordu bu kararı. Çünkü Düşman'ın zihin kontrolu konusundaki gücünün müthiş olduğunu biliyordu. İstese şu anda Holly'nin beynine sızabilir, ona havuza atlayıp boğulmasını emredebilir, Holly de onun dediğini yapardı.

Norman Rink'i hatırladı. Atlanta'daki o dükkânda Jim o adama sekiz kurşun sıkmıştı. Tekrar tekrar ateş etmişti ona. Öldükten çok sonra bile.

Lub-dub-DUB, lub-dub-DUB ...

Hâlâ çok uzaktaydı sesler.

Holly kıpırdayamaz oldu.

Beklemek tek çareydi.

Üçlü tempo yine yok oldu.

Holly soluğunu saldı, pencerenin bulunduğu duvara doğru geriledi. Duvara karşı duyduğu korku, Jim'e karşı duyduğunun yanında ikinci plana düşmüştü. Acaba üçlü vuruş sesleri kesilmişken onu uyandırmak iyi bir fikir mi, diye düşündü. Belki. Düşman Jim'in rüyasındaydı yalnızca. Demek ki Jim'in içindeydi. Ama ancak, o tempolu ses duyulurken içindeydi.

Holly harekete geçmekten korktuğu kadar, harekete geçmemekten de korkuyordu. Elindeki bloknota göz attı. Sayfalardan bazıları yerine düşmüş, kapanmıştı. Artık SENİ SEVİYOR HOLLY/SENİ ÖLDÜRECEK HOLLY'ler görünmüyordu. Karşısında Jim'in kurtardığı insanların listesi vardı. İsimlerin yanında da, bu insanların önemi konusunda Dost'un açıklamaları.

Steven Aimes adına baktı, dün geceki konuşmalar sırasında Dost'un bir tek onun adından yüksek sesle söz etmediğini farketti. Holly'nin onu hatırlamasının nedeni, listedeki tek yaşlı insan olmasından ötürüydü. Elli yedi yaşındaydı adam. Onun adının altındaki yazıları okuduğunda, demin ensesinde hissettiği soğukluğu solda sıfır bırakacak bir ürperti omurgasında dolaştı.

Steven Aimes, sahip olacağı evlât büyük bir sanatçı ya da diplomat olsun diye kurtarılmamıştı. İnsanoğlunun kaderine kalıcı bir katkıda bulunacağı için de kurtarılmamıştı. Neden kurtarıldığı şurada birkaç kelimeyle anlatılıyordu işte. Holly'nin ömründe gördüğü en korku verici kelimelerdi bunlar: ÇÜNKÜ KURTARAMADIĞIM BABAMA BENZİYOR. "Jim'in babasına" demiyordu. Dost'un öyle demesi gerekirdi. "Kurtaramadığı" da demiyordu. Yaratığın öyle yazması gerekmez miydi? BABAM. KURTARAMADIĞIM BABAM.

BEN.

Sonsuz evren hâlâ genişleyip durmaktaydı. Şimdi de yeni bir olasılık belirmişti Holly'nin karşısında. Steven Aimes'le ilgili bu sözlerden çıkan bir olasılık. Havuzun dibinde uzay gemisi falan yoktu. Bu çiftlikte on bin yıldır saklanan bir uzaylı da yoktu. Değil on bin yıl, on yıldır, on gündür saklanan biri bile yoktu. Dost'la Düşman yeterince gerçekti. Aynı kişiliğin yarıları değil, üçte biriydi her biri. Üç kişi vardı aynı kimliğin içinde. Çok büyük, çok korkunç ve çok harikulâde bir kimlikti bu kimlik. Hem tanrısal, hem de Holly kadar insan. Jim Ironheart. On yaşındayken büyük bir acıyla sarsılan çocuk. O darbeden sonra, kendini çok karmaşık bir hayalin yardımıyla kurtarıp toparlamıştı. Uzay gemisiyle yolculuk yapan tanrılar hayali. Kendisi ne kadar sağduyulu ve sevgi doluysa, o tanrılar da o kadar çılgın ve tehlikeliydi.

Jim'in sahip bulunduğu güçleri nereden elde ettiğini anlayamıyordu Holly. O gücün kendi içinde olduğunu, bir uzaylıdan gelmediğini Jim'in neden anlamadığı da belli değildi. Jim'in bu işin başı ve sonu olduğu, havuzun dibinde bir şey bulunmadığı düşüncesi, cevaplayabildiği sorulardan çok, yeni sorular çıkarıyordu ortaya. Holly böyle bir şeyin nasıl doğru olabileceğini anlayamıyor, ama doğru olduğunu biliyordu. Daha sonra, eğer sağ kalırsa, belki daha iyi anlamaya çalışacak zamanı da bulurdu.

Lub-dub-DUB, lub-dub-DUB ...

Biraz daha yakın, ama fazla da yakın değil.

Holly soluğunu tuttu, sesin daha yükselmesini bekledi.

Lub-dub-DUB, lub-dub-DUB ...

Jim uykusunda kıpırdandı. Burnundan hafif bir homurtu çıkardı, dudaklarını yaladı. Normal rüya gören biri gibi.

Ama üç kişilik vardı onun içinde. En azından iki tanesinin inanılmaz güçleri vardı ve en azından bir tanesi çok tehlikeliydi. Ve şimdi geliyordu işte.

Lub-dub-DUB ...

Holly sırtını kireç duvara dayadı. Yüreği öyle atıyordu ki, neredeyse boğazına tıkanacaktı. Yutkunmakta zorluk çekiyordu.

Üçlü tempo hafifledi.

Sessizlik.

Holly yuvarlak duvar boyunca ilerledi. Telaşsız küçük adımlarla. Yanlamasına. Demir çerçeveli ahşap kapıya doğru. Duvardan birazcık ayrılıp uzandı, çantasını sapından yakaladı.

Merdiven başına yaklaştığında, kendisi çıkamadan kapının çarparak kapanacağından, Jim'in doğrulup oturacağından, kendisine bakacağından emindi. Mavi gözleri güzel olmayacak, soğuk olacaktı. İki kere görmüştü o gözleri o durumda. Öfke dolu, soğuk.

Kapıya vardı, arka arka çıktı, birinci basamağa ulaştı. Gözlerini hâlâ Jim'den ayırmamıştı. Ama parmaklıksız merdivenden arka arka inmeye kalkışırsa düşerdi. Ya kolu, ya bacağı kırılırdı. Üst kattaki odaya arkasını döndü, elinden geldiğince hızlı, merdivenlerden alt kata indi. Sessizce.

Gri kadifeye benzeyen sabah ışığı pencerelerde belliydi ama alt kattaki oda yine de çok karanlıktı. Holly'nin elinde fener yoktu. Tek silahı, vücuduna salgılanan adrenalinin artmasıydı. Tutunarak ilerlediği duvarın dibinde bir şey varsa, Holly çarptığında düşer, gürültü çıkarırdı. Sırtını duvara yasladı, yan yan kayarak ilerledi. Giriş holüne açılan kapı sağda, biraz ilerde olmalıydı. Soluna baktığında, demin indiği merdiveni zor görebildi.

Sağ eliyle duvarı yoklayarak ilerlerken köşeyi buldu. Kapının kemeri altında durdu, sonra giriş holüne geçti. Burası dün gece çok karanlıktı ama şimdi açık duran kapıdan giren gün ışığı biraz aydınlatmıştı içeriyi.

Dışarda hava bulutluydu. Ağustos için oldukça da serindi.

Havuz hareketsiz ve griydi.

Sabah erken uyanan böcekler, ancak duyulabilen bir vızıltı çıkarıyorlardı. Sesi çok kısılmış bir radyo gibi.

Ford'a doğru hızla yürüdü, kapıyı tutup açtı.

Anahtarları hatırladığı anda bir paniğe daha kapıldı. Derken bluclninin cebinde hissetti anahtarları. Çiftlik evindeki tuvalete gittiğinde, cebine koymuştu onları. Anahtarlıkta çiftlik evinin anahtarı,

Laguna Niguel'deki evin anahtarı, arabanın iki anahtarı biraradaydı.

Holly çantasıyla bloknotu arka kanepeye attı, direksiyonun başına oturdu, ama kapıyı kapatmadı. Jim'in o sesten uyanmasını istemiyordu. Henüz kurtulmuş sayılmazdı. Jim şu anda değirmenin kapısından fırlayabilirdi. Düşman onun zihnini ele geçirmiş olabilirdi. Birkaç adımda çakıllı yolu aşabilir, Holly'yi yakaladığı gibi arabadan indirebilirdi.

Anahtarlarla uğraşırken elleri titriyordu. Kontak anahtarını yerine bin zorlukla soktu, çevirdi, ayağını gaz pedalına bastı, motor çalışmaya başlayınca sevinçten hıçkıracak gibi oldu.

Kapıyı hemen çekip kapattı, Ford'u geri vitese taktı, havuzu çevreleyen çakıllı yolda gerileyip manevra yaptı. Tekerlekleri çakıllara sürtünerek dönüyordu.

Ambarla evin arasındaki bölüme vardığında, artık dönüp yola çıkabilecek duruma gelmişti. Ama vitese geçeceği yerde frene bastı, suyun öbür yanında kalmış olan değirmene doğru baktı.

Kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Nereye giderse gitsin, Jim bulurdu onu nasılsa. Geleceği görebiliyordu. En azından bir dereceye kadar. Dost'un iddia ettiği kadar net biçimde değilse bile, görebiliyordu. Kupkuru duvarı saydam, içi ışık dolu bir maddeye dönüştürebiliyor, Holly'nin rüyasına iğrenç canavarlar sokabiliyor, o canavarı rüyadan gerçeğe geçirip motel odasının kapısında ortaya çıkarabiliyordu. Holly'yi bu çılgın hayale o bulaştırmıştı ve herhalde rolünü oynamasını hâlâ bekliyor olmalıydı. Jim'in içindeki Dost ... ve Jim'in kendisi ... belki gitmesine izin verirlerdi. Ama Düşman, mutlaka kanını isteyecekti onun. Belki Holly'nin şansı tutar, iyi nitelikli iki tane üçte birin gücü ötekini alteder, peşine düşmesini önlerdi. Ama Holly bu konuda kuşkuluydu. Zaten ömrünün geri kalanını da duvarların şişmesini, sıvalar arasında ağızlar açmasını, kendisini ısırmasını bekleyerek geçiremezdi.

Hem bir sorun daha vardı.

Jim'i terkedemezdi. Jim'in ihtiyacı vardı ona.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÜŞMAN

Çocukluğun zamanını
Ben görmedim
Başkalarının gördüğü gibi
Ve duymadım
Başkalarının duyduğu gibi.

-*Yalnız*, EDGAR ALLAN POE

•

Teldeki titreşimler.
Çarpan bir yürekteki
buz kristalleri
Soğuk ateş.

Bir zihnin soğukluğu
donmuş çelik,
kara öfke, korkunç.
Soğuk ateş.

Zalim bir hayata karşı
savunma
ölüme ve acıya karşı.
Soğuk ateş.

- SAYILI HÜZÜNLER KİTABI'NDAN

•

29 AĞUSTOS'UN GERİ KALANI

1

Holly, Ford'un içinde oturmuş, değirmene bakmaktaydı. Bir yandan korkuyor, bir yandan sevinç duyuyordu. Bu sevinç duygusu şaşırtmaktaydı onu. Belki de ömründe ilk defa kendini adayabileceği bir amaç bulduğu için seviniyordu. Hem sıradan bir adama da değildi. "Canım sıkılana kadar" türünden bir adanma hiç değildi. Bu iş için hayatını ortaya koymaya razıydı. Jim için ve iyileştiğinde onun edineceği kimlik için ... ikisinin birlikte oluşturacakları bütünlük için.

Jim ona gidebileceğini söylese, Holly onun bu izninin içtenliğine inansa bile, yine de terkedemezdi onu. Jim, Holly'nin kurtuluşuydu. Holly de Jim'in.

Değirmen o gri gökyüzüne karşı dimdik duran bir nöbetçi gibiydi. Jim kapıda gözükmemişti. Belki de uyanmamıştı hâlâ.

Bu esrarın içinde hâlâ birçok küçük esrarlar daha vardı. Ama pek çok şey de acı verecek bir netlikte ortaya çıkmıştı. Bazen Jim insanları kurtarmakta başarısız oluyordu. Susie Jawolski'nin babasını kurtaramamıştı örneğin. Çünkü aslında mutlak gücü olan bir tanrının, etkili bir uzaylının emriyle hareket ediyor değildi. Kendi inanılmaz, ama eksiklerle dolu sezgileriydi onu güden. İnsandı o yalnızca. Çok özel bir insandı, ama insandı yine de. En üstün insanların bile sınırları vardı. Her nedense, annesiyle babasına kalleşlik ettiğine inanmıştı. Onların ölümünü kendi vicdanında hissetmiş olduğu için de, başkalarını kurtararak kendini bağışlamaya çalışıyordu: KURTARAMADIĞIM BABAMA BENZİYORDU.

Kesinlikle ortaya çıkmış olan bir başka şey de, Düşman'ın yalnızca Jim uyurken ortaya çıkabildiğiydi. Kendi benliğinin karanlık yanından çok korkuyordu. İçindeki öfkeyi temsil eden o yanını, uyanıkken sürekli baskı altında tutuyordu. Laguna'daki evinde, Düşman yine Jim uyurken ortaya çıkmış, o uyandıktan sonra da bir

süre ortalıkta kalmıştı. Ama banyonun tavanının patlamasıyla birlikte, her normal rüya gibi kaybolmuştu ortadan. Rüyalar birer kapıdır. Öyle uyarmıştı onları Dost. Bu uyarı da Jim'in kendisinden gelmişti zaten. Evet, kapıydı rüyalar, Ama kötü niyetli, zihinleri ele geçiren canavarların gireceği kapı değil de, bilinçaltına açılan kapıydı. Oradan çıkıp gelen şey de insandı eninde sonunda.

Holly bu bulmacanın daha başka parçalarını da bulmayı başarmıştı. Yalnızca bunları nereye oturtacağını bilemiyordu.

Pazartesi günü Jim evinin kapısını açıp onu içeri aldığında, ona gerekli soruları sormamış olduğu için kendine çok kızıyordu. Jim kendisinin bir araç olduğunu, hiçbir güce sahip bulunmadığını söyleyip durmuştu. Holly de ona fazla çabuk inanmıştı. Daha çok araştırmalı, daha sağlam sorular sormalıydı. Dost ilk belirdiğinde Jim nasıl beceriksiz sorular sormuşsa, Holly de Jim'e başlangıçta aynı amatör röportajcı sorularını sormuştu.

Jim, Dost'un dediklerini kolayca kabul etti diye canı sıkılmıştı Holly'nin. Şimdi daha iyi anlıyordu. Jim'in Dost'u yaratması, bölünmüş kişilik belirtileri gösteren diğer insanların başka kişilikler yaratması gibiydi. Kendilerini şaşırtan ve korkutan dünyayla başa çıkabilmek içindi bunların hepsi. On yaşındayken yalnız kalan ve korkan bu çocuk, tutup bir hayale sığınmıştı. Sihirli bir Dost yaratmış, onu bir umut ve huzur kaynağı olarak kullanmıştı. Holly o Dost'a kendisini mantıklı biçimde anlatması için ısrar ettiğinde Jim bundan hoşlanmamıştı, çünkü Holly'nin bu konuda daha fazla sorular sorması, onun kendini korumak için ihtiyaç duyduğu hayali tehdit eden bir şeydi.

Holly de kendine göre, yine benzer nedenlerle, Pazartesi akşamı Jim'i sıkı bir soru yağmuruna tutmaktan kaçmıştı. Jim, Holly'yi ayakta tutan hayaldi. Holly'nin hayatına rüyalardaki kahramanlar gibi girmiş, Billy Jenkins'i kurtarmıştı. Holly onu görene kadar, onun gibi birine ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu hiç anlayamamıştı. İyi bir gazeteci gibi ona sorular soracağı yerde, onun istediği rolü seçip oynamasına izin vermişti, çünkü onu kaybetmeyi göze alamıyordu.

Şimdi tek umutları, gerçeği tümüyle ortaya çıkarmak için baskı yapmaktı. Jim'in iyileşebilmesi için, önce bu garip hayalin nasıl ortaya çıktığını ve Jim'in o hayali destekleyecek üstün güçleri nasıl edindiğini

iyice anlamaları şarttı.

Holly elleri direksiyon simitine dayalı durumda oturuyor, harekete geçmeye hazır olduğunu bildiği halde, ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Yardım isteyebileceği kimse yok gibiydi. Aradığı cevapları ancak geçmişte bulabilirdi ... ya da Jim'in bilinçaltında. Bu alanların her ikisi de şimdilik ulaşılmaz alanlardı.

Tam o anda Holly'nin beyninde bir şimşek çaktı. Jim ona geri kalan esrarı ortaya çıkaracak anahtarları daha şimdiden vermişti bile. New Svenborg'a geldiklerinde ona kasabayı dolaştırmıştı. Holly o anda Jim'in çiftliğe gidişi geciktirmeye çalıştığını düşünmüştü. Ama şimdi o gezinin en önemli sırları sunduğunu anlıyordu. Jim'in hatırlayıp ziyaret ettiği her yer, onun geçmişine bir anahtardı. O olayların kilidi bir kere açılınca, artık Holly'nin Jim'e yardım etmesi mümkün olabilirdi.

Yardıma ihtiyacı vardı Jim'in. Benliğinin bir bölümü, hasta olduğunun farkındaydı. Şizofrenik bir hayale kaptırmıştı kendini. Ondan kurtulmak istiyordu. Holly içinden, inşallah öğrenmek istediklerimizi öğreninceye kadar Düşman'ı kontrol altında tutmayı başarır, diye düşündü. Jim'in zihninin karanlık bölümü, Holly'nin bu işi başarmasını istemiyordu. Holly'nin başarısı onun ölümü demekti. Kendini kurtarmak için, fırsatını bulursa Holly'yi mahvederdi.

Eğer Jm'le ikisi bir hayatı birlikte yaşayacaklarsa, bir ortak yaşamları olacaksa, gelecekleri geçmişte yatıyor demekti. O geçmiş de New Svenborg'daydı.

Direksiyonu iyice sağa kırdı, köy yoluna çıkmaya hazırlandı. Sonra durdu. Değirmene bir kere daha baktı.

Jim'in de kendi tedavisine katılması şarttı. Holly kendi başına bir gerçeği bulup, sonra Jim'i ona inanmaya zorlayamazdı. Jim'in o gerçeği kendi gözüyle görmesi gerekiyordu.

Seviyordu onu Holly.

Ve ondan korkuyordu.

Sevgi konusunda hiçbir şey yapamazdı. O sevgi artık Holly'nin bir parçası olmuştu. Kanı, kemiği, eti gibi. Ama korkuları yenmenin yolu vardı. O korkunun kaynağına meydan okumak gerekirdi.

Holly kendi cesaretine kendi de şaşarak arabayı çakıllı yolun üzerinden bir kere daha değirmene doğru sürdü, klaksona üç kere, uzun uzun bastı, sonra üç kere daha bastı, birkaç saniye bekledi, tekrar tekrar klakson çaldı.

Jim kapıda göründü. Gri gün ışığına adımını attı, gözlerini kısarak Holly'ye baktı.

Holly kapıyı açıp arabadan indi. "Uyandın mı?" diye sordu.

"Uyurgezer halim var mı?" Jim arabaya yaklaştı. "Neler oluyor?"

"İyice uyanmış olduğundan emin olmak istiyorum. Tam anlamıyla uyanmış olduğundan."

Jim birkaç adım kala durdu. "Arabanın kaputunu açalım istersen," dedi. "Ben kafamı içeri sokarım, sen iki dakika boyunca korna çalarsın, o zaman emin olursun. Holly, neler oluyor?"

"Konuşmamız gerek. Bin şuraya."

Jim kaşlarını çatarak arabanın çevresinden dolaştı, Ford'un yolcu koltuğuna bindi.

Yerleşip oturduğunda, "Hoş bir sohbet olmayacak galiba, değil mi?" dedi.

"Hayır. Pek hoş sayılmaz."

Karşılarında değirmen görünüyordu. Birden değirmenin kanatları titredi, yavaşça dönmeye başladı. Gıcırtılarla, çatırtılarla, titreyerek, tahta parçaları, kıymıklar dökerek dönüyorlardı.

"Kes şunu," dedi Holly, Jim'e. Dönen kanatların, Düşman'ın ortaya çıkışına bir uvertür olmasından korkuyordu. "Söyleyeceklerimi duymak istemiyorsun, biliyorum. Ama aklımı dağıtmaya çalışma ve sözümü kesme."

Jim cevap vermedi. Hayran bakışlarla değirmene bakıyordu. Sanki Holly'yi hiç duymamıştı.

Kanatların dönüşü hızlandı.

Fırıl fırıl dönüyorlardı artık. Lânetliler karnavalındaki dönmedolap gibi.

"Allah kahretsin," dedi Holly. Kanatların hızıyla birlikte onun

korkusu da artıyordu. Arabayı geri vitese taktı, omzunun üzerinden arkaya baktı, havuzun çevresinde hızla geriledi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Jim.

"Fazla uzağa değil."

O değirmen Jim'in hayalinin merkezini oluşturduğuna göre, Holly konuşurken onu görmemelerinin iyi olacağı kararına varmıştı. Arabayı döndürdü, burnunu köy yoluna çevirdi.

Yan camı indirdiğinde Jim de aynı şeyi yaptı.

Holly motoru kapattı, dönüp Jim'e baktı. Şu anda öğrenmiş olduğu ya da tahmin ettiği tüm bilgilere rağmen, içinden elini uzatıp Jim'in yüzüne dokunmak, saçlarını okşamak, onu kucaklamak geldi. Holly'nin içinde analık duyguları uyandırıyordu Jim. Holly kendisinde böyle duygular olduğunu bile bilmezdi. Oysa erotik duyguların yanısıra merhamet de vardı şimdi içinde. Daha önce hiç tatmamıştı Holly böyle duyguları.

Yaa, dedi içinden. Herhalde intihar eğilimleri de uyandırıyor. Tanrım, Thorne, bu adam seni öldüreceğini kendi ağzıyla söylemiş sayılır!

Ama onu sevdiğini de söylemişti.

Neden hiçbir şeyin cevabı kolay değildi?

Holly konuşmaya başladı.

"Konuya girmeden önce ... bilmeni istiyorum ki seni seviyorum, Jim," dedi önce. Dünyanın en budalaca sözü bu olmalıydı. Kulağa içtenlikten öylesine uzakmış gibi geliyordu ki! Kelimeler gerçeği ifade etmekte son derece yetersizdi. Bunun bir nedeni, duyguların Holly'nin sandığından çok daha derinlere inmesi, bir nedeni de, duygunun tek duygu olmayıp, içine kaygı ve umutların da karıştığı bir bileşim olmasıydı.. Ama Holly yine de, bir kere daha söyledi aynı şeyi. "Gerçekten seviyorum seni."

Jim onun eline uzandı. Yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. "Harikasın, Holly."

Bu söz pek, "Ben de seni seviyorum," anlamına gelmiyordu ama yine de iyiydi. Holly zaten romantik beklentiler peşinde değildi. Bu

iş o kadar kolay olmayacaktı. Jim Ironheart'a âşık olmak, *Rebecca*'daki zavallı Max de Winter'e, Süpermen'e ve Jack Nicholson'un oynadığı herhangi bir role aynı anda âşık olmak gibiydi. Kolay değildi ama insanın canının sıkılma ihtimali de yoktu.

"Mesele şu. Dün motelde hesabımı öderken, senin hiç beni sevdiğini söylemediğin geldi aklıma. Seninle yola çıkıyo, kendimi senin ellerine teslim ediyordum, ama sen o kelimeleri söylemiş değildin. Ama sonra farkına vardım ki, ben de söylememiştim. Soğukkanlı davranmaya çalışıyor, geri çekiliyor, kendimi koruyordum. Eh, artık geri çekilmiyorum. Cambaz gibi telde yürümeye başladım, aşağıda file de yok. Nedeni de, dün gece beni sevdiğini söylemiş olman. İnşallah ciddisindir."

Jim'in yüzüne soru sorar gibi bir ifade geldi.

Holly devam etti. "Biliyorum, söylediğini hatırlamıyorsun, ama söyledin. Senin bu tür kelimelerle sorunun var. Belki annenle babanı o kadar gençken kaybetmiş olmandan ileri geliyordur. Birine fazla yaklaşırsan onu da kaybedeceğinden korkuyorsundur. Ayaküstü bir analiz bu da. Bayan Holly Freud. Her neyse, beni sevdiğini söyledin. Bunu az sonra kanıtlayacağım sana. Ama o karmaşıklığa girmeden önce bir şeyi bilmeni istiyorum. Bu duyguları hiç kimseye karşı duyabileceğimi sanmıyordum. Bu nedenle, şimdi sana söyleyeceklerimi kabul etmek sana güç gelirse, o sözlerin nereden kaynaklandığını bil. Sevgiden kaynaklanıyor, başka bir şeyden değil."

Jim onun yüzüne bakıp duruyordu. "Peki, tamam. Ama Holly, bu ..."

"Konuşma sırası sana da gelecek." Holly uzanıp onu öptü, sonra geri çekildi. "Şu anda dinlemen gerekiyor."

Ona kafasındaki kuramı baştan sona anlattı, neden o uyurken değirmenden gizlice çıktığını, sonra neden döndüğünü açıkladı. Jim giderek artan bir inanmazlıkla dinliyor, Holly de onun küçük itirazlarını, elini hafifçe sıkarak, parmaklarını onun dudaklarına değdirerek, o dudaklara küçük öpücükler kondurarak engelliyordu. Arka kanepeden aldığı bloknot Jim'i çok şaşırttı, itirazlarını biraz daha zayıflattı. ÇÜNKÜ KURTARAMADIĞIM BABAMA BENZİYORDU. Bloknottaki o inanılmaz cümleye bakarken elleri titremeye başlamıştı Jim'in. Sonra

diğer şaşırtıcı mesajlara döndü. Sayfalar boyunca tekrarlanan mesajlara. SENİ SEVİYOR HOLLY / SENİ ÖLDÜRECEK HOLLY. Ellerindeki titremeler daha da arttı.

"Sana asla zarar veremem," dedi zayıf bir sesle. Gözleri elindeki yazılardaydı. "Asla."

"Böyle bir şey yapmak istemeyeceğini biliyorum."

Doktor Jekyll de hiçbir zaman katil Mr. Hyde olmak istememişti.

"Ama bunu sana Dost'un değil de, benim yolladığımı sanıyorsun."

"Senin yolladığını biliyorum, Jim. Öyle olduğu belli."

"O halde eğer Dost yollamışsa ve Dost da bensem, yani benim bir parçamsa, sana aslında, '*Ben* seni seviyorum," dediğini düşünüyorsun."

"Evet," dedi Holly yavaşça.

Jim gözlerini bloknottan kaldırıp ona baktı. "Eğer *seni seviyorum* kısmına inanıyorsan, *seni öldüreceğim* kısmına neden inanmıyorsun?"

"İşte mesele orada. Senin içindeki ufacık, karanlık bir bölümün beni öldürmek istediğine inanıyorum, evet."

Jim tokat yemiş gibi oldu.

Holly yine konuştu. "Düşman benim ölmemi istiyor. Ölmemi çok istiyor, çünkü son zamanlarda olanların arkasında yatanları sana gösterdim, hayalinin kaynağıyla yüzleşmeye zorladım seni."

Jim itiraz etmek istiyormuş gibi başını iki yana sallamaya başlıyordu ama Holly yine devam etti. "O da yine senin istediğin bir şeydi. Zaten beni ilk başta bunun için çektin kendine."

"Yo, ben yapmad ..."

"Evet, yaptın." Ona gerçeği göstermek çok tehlikeli bir şeydi. Ama onu kurtarmak için tek umut da buydu. "Jim, neler olup bittiğini anlayabilir, öbür iki kişiliğin varlığını kabul edebilirsen, hattâ yalnızca var olabileceklerini kabul edebilirsen, belki Dost ile Düşman'ın son perdesinin başına varabiliriz."

Jim hâlâ başını iki yana sallayarak, "Düşman öyle kuzu kuzu gitmez," dedi. Sonra birden şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, ağzından çıkan kelimelere ve bunların taşıdığı anlama şaştığını belli etti.

"Allah kahretsin," dedi Holly. Vücudunda bir sevinç ürpertisi dolaştı. Yalnız Jim tüm kuramı şu anda farkına varmadan onayladığı için değil, şu beş kelimeyle, bulaştığı bu entrika dolu hayalden kurtulmayı kendisinin de istediğini belli etmiş olduğu için.

Jim'in yüzü çok solgundu. Kanser olduğunu yeni öğrenmiş bir adama benziyordu. Gerçekten de habis bir durum vardı içinde. Ama fiziksel değil, zihinseldi.

Arabanın açık pencerelerinde bir rüzgâr dolaştı, Holly'ye sanki yepyeni umutlar verdi.

Ama sevinç duygusu kısa ömürlü oldu, çünkü Jim'in elindeki bloknotta birdenbire yeni kelimeler belirmişti: ÖLECEKSİN.

"Bu ben değilim," dedi Jim içtenlikle. Deminki kabullenmeyi reddetmeye kalkıyordu. "Holly, bu ben olamam."

Bloknotta yine kelimeler belirdi: GELİYORUM. ÖLECEKSİN.

Holly'ye sanki dünya bir karnavala dönüşmüş gibi geliyordu. Hayaletlerle, hortlaklarla dolu bir karnavala. Her köşeyi dönerken, apansız, gölgelerden fırlayan bir şey üzerine atılabilirdi. Ya da gün ışığından çıkan bir şey. Ama bu saldıran şey karnaval canavarı gibi olmayacak, gerçekten acı verecek, kan çıkaracak, becerebilirse onu öldürecekti.

Düşman'ın da Dost gibi sertliğe boyun eğeceğini umarak uzandı, Jim'in elindeki bloknotu kaptığı gibi pencereden dışarı fırlattı. "Cehennemin dibine," dedi. "Okumam ben bu zırvaları. Dinle beni, Jim. Eğer ben haklıysam, Düşman senin annenle babanın ölümüne karşı duyduğun öfkeyi simgeliyor. On yaşındayken duyduğun öfke öyle büyük olmuş ki, seni korkutmaya başlamış, sen de onu kendinin dışına itmişsin. Bu yeni kişiliğe yüklemişsin. Ama sen çok kişilikli hastalar arasında benzersiz bir durumdasın, çünkü sahip olduğun güçler, öbür kişiliklerine fiziksel varlıklar yaratmana izin veriyor."

Kabullenme eğilimi de Jim'in içinde yer bulmaya başlamıştı ama o hâlâ gerçeği reddetmeye çalışıyordu. "Ne diyoruz biz burada? Ben

deliyim, öyle mi? Sosyal eylemlerde bulunan bir kaçığım. Tanrı aşkına!"

"Deli değilsin," dedi Holly hemen. "Rahatsızsın diyelim. Sıkıntı içindesin. Kendi elinle yaptığın bir psikolojik kutunun içine kapanmışsın. Çıkmak istiyorsun, ama kilidin anahtarını bulamıyorsun."

Jim yine başını iki yana salladı. Saç diplerinde incecik bir ter tabakası belirmişti. Teni daha da beyazlaşıyordu. "Hayır, sen konunun yüzeyini süslüyorsun. Eğer bunun doğru olduğuna inanıyorsan, o zaman ben iyice batmışım, Holly. Beni duvarları yastıklı bir odaya kapatıp habire Thorazine yutturmaları gerekir."

Holly onun iki elini tutup yine sıktı. "Hayır. Kes bu sözleri.Bu açmazdan kurtulmanın yolunu bulabirsin. Kendini yine normale döndürebilirsin. Biliyorum yapabileceğini."

"Nereden bilebilirsin? Tanrım, Holly, ben ..."

"Çünkü sen sıradan bir insan değilsin, çok özel birisin," dedi Holly kesin bir sesle. "Sende o güç var. O inanılmaz güç. İstersen onunla çok iyi şeyler yapabilirsin. Sıradan insanların sahip olmadığı bir şeyler veriyor o güç sana. Tedavi edici bir gücü de olabilir. Anlamıyor musun? Eğer boş havanın içinde çan sesleri, uzaylılara ait kalp atışları ve sesler yaratabiliyorsan, eğer duvarları ete dönüştürüp benim rüyama görüntüler sokabiliyorsan, geleceği görüp hayatlar kurtarabiliyorsan, o zaman kendini de iyileştirebilirsin demektir."

Jim'in yüzünde hâlâ kararlı bir inanmazlık vardı. "Bir insanda senin bu dediğin güçler nasıl var olabilir?"

"Bilmiyorum. Ama sende var."

"Üstün güçten geliyor olmalı. Tanrı aşkına, ben Supermen değilim."

Holly klakson simidine bir yumruk indirdi. "Sende telepati, telekinetik, tele-bilmemne, hepsi var!" dedi. "Tamam, uçamıyorsun, röntgen gözlerin yok, ellerinle çeliği eğemiyorsun, mermiden hızlı gidemiyorsun. Ama Süpermen'e bir insanın yaklaşabileceği kadar yaklaşmışsın. Hattâ bazı bakımlardan onun da üstündesin, çünkü sen geleceği görebiliyorsun. Belki yalnızca birkaç bölümünü görüyorsun, belki rastgele zamanlarda görüyorsun, görmek isteyince

göremiyorsun, ama yine de görüyorsun geleceği."

Holly'nin inancı Jim'i sarsmıştı. "O halde nereden buluyorum bütün bu sihirleri?"

"Bilmiyorum."

"O noktada yatıyor işte kuram."

"Ben bilmiyorum diye yatması gerekmez," dedi Holly bezgin bir ifadeyle. " Ben gözün çeşitli renkleri nasıl öyle gördüğünü bilmiyorum diye, sarı da sarı olmaktan çıkıyor mu? Senin güçlerin var. Güç senin kendinde. Tanrı'dan ya da havuzun dibindeki bir uzaylıdan gelmiyor."

Jim ellerini onun avuçlarından çekip ön camdan köy yoluna, ilerdeki kurumuş tarlalara baktı. Sahip olduğu o çok büyük güçle yüzleşmek istemiyor, sanki bundan korkuyordu. Belki de bunun taşımak istemeyeceği sorumlulukları birlikte getirmesinden korkuyordu.

Holly onun ruhsal hasta olmaktan utandığını da seziyor, artık gözlerine bakamayışındaki anlamı anlıyordu. Öyle sağlam, öyle güçlü, gücünden öyle gurur duyan biriydi ki, kendinde böyle bir zayıflık bulunması fikrini kabul etmesi zordu. Özkontrola ve özgüvene çok bel bağlayan bir hayat biçimi kurmuştu kendine. Bu hayatta, kendi seçtiği yalnızlığın da önemi büyüktü. Bir rahibin Tanrı'dan başka hiç kimseye ihtiyaç duymaması gibi. Şimdi Holly kalkmış, ona demirden bir yalnız adam olma kararının pek iyi bir seçim olmadığını, kendisini mahvedecek iç fırtınalarla başa çıkabilmek için böyle yaptığını, özkontrol ihtiyacının onu sonunda mantıksal davranışın dışına ittiğini söylüyordu.

Holly içinden, bloknottaki kelimeleri düşündü: GELİYORUM. ÖLECEKSİN.

Kontağı çevirip motoru çalıştırdı.

Jim, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Holly arabayı vitese takıp köy yoluna çıkarken, ona cevap vermek yerine, "Sen çocukken özel bir yanın var mıydı?" diye sordu.

"Hayır." Bu cevap fazla çabuk, fazla kesin gelmişti.

"Özel yeteneklere sahip olduğuna dair bir belirti falan ..."

"Yok canım, öyle bir şey yoktu."

Jim'in birdenbire sinirli bir telaşa kapıldığı, tedirgin hareketlerinden, titreyen ellerinden belliydi. Holly o zaman konunun bam teline basmış olduğunu anladı. Özel bir yanı olduğu belliydi çocukken. Herhangi bir konuda. Ama özel yetenekli bir çocuktu, o kesin. Şimdi Holly bunu ona hatırlatınca, o çocukluk yeteneğinin içinde, sonradan bu güçlere dönüşen tohumları kendisi de görmeye başlıyordu. Ama bunu kabullenmeye niyeti yoktu. Kalkanı da inkârdı.

"Ne hatırladın şu anda?"

"Hiçbir şey."

"Hadi hadi, Jim."

"Gerçekten hiçbir şey."

Holly bu tür soruların sonunu nasıl getireceğini bilemedi. "Doğru aslında. Sende özel yetenekler var. Uzaylı yok, sen varsın," demekle yetindi.

Jim'in demin hatırlayıp ona söylemekten kaçındığı şey her neyse, yavaş yavaş inatçılığını da eritmeye başlıyordu. "Bilemiyorum."

"Doğru ama."

"Belki."

"Doğru. Dün geceyi hatırla. Dost bize, kendi türünün standartlarına göre henüz çocuk olduğunu söylemişti, değil mi? Nedeni, gerçekten çocuk olması. Her zaman, senin onu yarattığın yaşta kalacak. On yaşında. Çocuksu davranışları da böylece açıklanmış oluyor. Böbürlenme hevesi, kolay gücenmesi falan. Jim, Dost on bin yaşındaki bir uzaylı çocuk gibi davranmıyordu. On yaşında bir insan gibi davranıyordu."

Jim gözlerini yumup arkasına yaslandı. Sanki Holly'nin dediklerini düşünmek çok yorucu bir şeymiş gibi. Ama içindeki gerginlik hâlâ doruk noktasındaydı, bunu da kucağında yumruk gibi sıkılmış elleri belli ediyordu.

"Nereye gidiyoruz, Holly?"

"Küçük bir gezintiye." Altın tarlalar ve tepeler arasından geçerken Holly o yumuşak saldırısını sürdürdü. "Zaten o yönden

Düşman'ın biçimi de, on yaşındaki çocukları korkutan filmlerdeki canavarların toplamı gibi bir şey. Moteldeki odamın kapısında bir an gördüğüm o yaratık *gerçek* bir yaratık değildi. Şimdi daha iyi anlıyorum. Biyolojik yapısı akla uymuyordu. Uzaylı için bile. Çok fazla tanıdık bir biçimdeydi. Tam on yaşında bir çocuğun kafasındaki öcüydü."

Jim cevap vermedi.

Holly ona göz attı. "Jim?"

Gözleri hâlâ kapalıydı.

Holly'nin yüreği çarpmaya başladı. "Jim?"

Sesindeki telaş tonu üzerine Jim doğrulup daha dik oturdu, gözlerini açtı. "Efendim?"

"Tanrı aşkına, gözlerini o kadar uzun süre kapatma. Uyuyakalırsın, ben de farkına varmam, bir de bakarsın ..."

"Kafam buna takılıyken uyuyabilir miyim sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Riske girmek istemiyorum. Gözlerini açık tut, tamam mı? Belli ki uyanıkken Düşman'ı engelleyebiliyorsun. Ancak uyuduğun zaman ortaya çıkabiliyor."

Arabanın ön camında, savaş uçaklarının bilgisayar şeritleri gibi yazılar belirmeye başladı. Soldan sağa kayıyordu yazılar. Camın dibinden üç santim kadar yüksekteydi: *ÖLÜ ÖLÜ ÖLÜ ÖLÜ ÖLÜ ÖLÜ.*

Holly korkuyor, ama belli etmek istemiyordu. "Öff, boşver onu," dedi, cam sileceklerini çalıştırdı. Sanki camdaki tehdit, silinip yok edilebilecek bir kirmiş gibi. Ama kelimeler yok olmadı. Jim cama belirgin bir dehşet ifadesiyle bakıyordu.

Küçük bir çiftliğin yanından geçerlerken yeni biçilmiş saman kokusu rüzgârla birlikte arabaya doldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Jim yine.

"Araştırmaya."

"Neyi araştırmaya?"

"Geçmişi."

Jim sıkkın bir sesle, "Ben henüz bu senaryoyu kabul etmiş değilim," dedi. "Edemem. Nasıl edebilirim? Zaten doğru olup olmadığını nasıl kanıtlayabiliriz?"

Holly, "Kasabaya gidiyoruz," dedi."O turu bir kere daha yapacağız. Dün bana yaptırdığın turu. Svenborg bir esrarengizlik ve romantiklik yuvası. Ne kasaba ama! Yine de ... bir şey var orada. Benim o yerleri görmemi istedin. Bilinçaltın bana, cevapların orada, Svenborg'da bulunacağını açıklıyordu. O halde birlikte gidelim, bulalım o cevapları."

Camdaki ilk altı kelimenin altında yenileri belirmişti: *ÖLÜ ÖLÜ ÖLÜ ÖLÜ ÖLÜ ÖLÜ.*

Holly çok az zamanı kaldığını anlıyordu. Düşman ortaya çıkmak, onu parçalamak, kolunu bacağını koparmak, yerde dumanı tüten bir yığın halinde bırakmak istiyordu. Jim'i ikna etmesine zaman bırakmadan. Hem Jim'in uyumasını beklemek niyetinde de değildi. Holly ona gerçeği kabul etmesi için baskı yaptıkça, belki de Jim yüzeye çıkmak isteyen karanlık yanını engelleyemez hale gelecekti. Belki özkontrolu çatlayacak, iyi niyetli kişiliği, o karanlık gücün altında ezilecekti.

"Holly, eğer bende o garip üçlü kişilik gerçekten varsa, sen bana durumu anlatır anlatmaz iyileşmez miydim? Gözlerimdeki perde bir anda açılmaz mıydı?"

"Hayır. O durumla başa çıkman için önce inanman gerek. Sende anormal bir ruhsal durumun bulunduğuna inanmak, o durumu anlamanın ilk adımıdır, anlamak da upuzun ve acı dolu bir tedavinin ancak ilk adımı olabilir."

"Benimle ruh hekimleri gibi konuşma. Sen ruh hekimi değilsin."

Öfkeye sığınıyor, ondan medet umuyordu. Daha önce de zaman zaman yaptığı gibi, Holly'de çekingenlik yaratmaya uğraşıyordu. Onun kendisine fazla yaklaşmasını istemediği zamanlarda da aynı şeyi yapmıştı. O zaman sonuç vermemişti çabası. Şimdi de vermeyecekti. Erkekler bazen ne kadar da kalın kafalı olabiliyordu.

Holly, "Bir zamanlar bir ruh hekimiyle röportaj yapmıştım," dedi.

"Harika. Bu da seni uzman terapist yapmaya yeter herhalde."

"Belki de yeter. Röportaj yaptığım ruh hekiminin kendisi de zır delinin biriydi. Bu durumda, üniversite mezunu olmanın ne önemi kalır?"

Jim derin bir soluk aldı, onu gerisin geri salarken ürperdi. "Pekâlâ, diyelim ki haklısın ve diyelim ki benim zır deli olduğuma dair inkâr edilmez kanıtlar bulduk ..."

"Sen zır deli değilsin, sen ..."

"Tamam, tamam, rahatsızın, sıkıntı içindeyim, psikolojik bir kutudayım. Ne ad verirsen ver. Eğer kanıt bulursak ... ki nasıl bulacağımızı bilemiyorum ... o zaman ne olacak bana? Belki de gülümserim, 'Ah evet, tabii, hepsini ben kendim uydurdum, ben bir hayal dünyasında yaşıyormuşum, şimdi çok daha iyiyim, haydi öğle yemeğine gidelim,' derim, öyle mi? Ama öyle olacağını hiç sanmıyorum. Bence olabilecek bir tek şey var ... parça parça olurum, bir milyon zerreciğe ayrılırım."

"Eğer gerçeği bulabilirsek, o gerçeğin seni selâmete, huzura erdireceği konusunda güvence veremem. Çünkü bence sen selâmetinle huzurunu o hayalde bulmuşsun, gerçekte değil. Ama böyle de devam edemeyiz, çünkü er geç beni öldürürsün. Kendin uyardın beni."

Jim camdaki kelimelere baktı, hiçbir şey söylemedi. Söyleyebileceği pek az şey kalmıştı. Ancak inat direnmelerine sarılıyordu.

Kelimeler hızla soldu, sonra da görünmez oldu.

Belki iyiye işaretti bu. Jim'in bilinçaltının, Holly'nin kuramına uyum sağlamaya başladığını gösteriyor olabilirdi. Ya da belki Düşman, Holly'nin tehditlerle sindirilemeyeceğine karar vermiş, ortaya çıkıp ona saldırmaya hazırlanıyordu.

Holly konuştu. "Beni öldürdüğü zaman anlayacaksın onun senin içinde bir bölüm olduğunu. Eğer beni seviyorsan, yani dün gece Dost'un ağzından söylediğin gibi seviyorsan, o zaman seni nasıl etkileyecek bu olay? Benim sevdiğim Jim'i yine de yok etmeyecek mi? Geriye bir tek kişiliğin, yalnızca o karanlık kişiliğin kalmayacak

mı? Düşman yani. Bence herhalde öyle olacak. Demek ki biz burada benim olduğu kadar, senin de kurtuluşundan söz ediyoruz. Eğer bir geleceğin olmasını istiyorsan, o zaman bu işi derinlemesine yoklamak, araştırmak zorundayız."

"Belki de deşeriz, deşeriz, dibi olmadığını görürüz. O zaman ne olur?"

"O zaman daha derin deşeriz."

***

Kasabaya girerlerken, çevrelerindeki ölü kahverengi alanlar yerini tıkış tıkış göçmen mahallelerine bırakırken Holly birdenbire yüksek sesle, "Robert Vaughn," dedi.

Jim şaşkınlıkla irkildi. Holly ilgisiz bir şey söylediği için değil de, bu isim ona derhal bir anlam ifade ettiği için.

"Tanrım!" dedi. "Oydu o ses."

Holly ona yan gözle bakarak, "Dost'un sesi," dedi. "Demek tanıdık bir ses olduğunu sen de farketmişsin."

Ünlü aktör Robert Vaughn, televizyondaki *U.N.C.L.E.'dan Gelen Adam* dizisinin kahramanıydı. Nice başka filmde de kötü kahraman rollerine çıkardı. Sesinin tonu öylesine ilginçti ki, istediği zaman tehditkâr, istediği zaman babacan ve güven verici olabilirdi.

"Robert Vaughn," dedi Holly. "Ama neden? Niçin Orson Welles, Paul Newman, Sean Connery ya da Fred Çakmaktaş değil? Anlamlı olmaması imkânsız bu seçimin."

Jim düşünceli bir sesle, "Bilemiyorum," dedi. Ama içindeki bir duygu, bilmesi gerektiğini fısıldıyordu ona. Açıklama hemen elini uzatsa yakalayabileceği kadar yakınındaydı.

Holly, " Onun uzaylı olduğuna hâlâ inanıyor musun?" diye sordu. "Uzaylı olsa, belirginlikten uzak, rastgele bir ses [illegible] mıydı? Neden belli bir aktörü taklit etsin ki?"

Jim, "Bir keresinde görmüştüm Robert Vaughn'u," dedi.

belleğinin bunu yakalayabilmesine şaşmış gibiydi. "Yani televizyonda ya da sinemada değil. Yakından görmüştüm. Çok uzun zaman önce."

"Nerede, ne zaman?"

"Bilemiyorum ... aklıma gelmiyor."

Jim kendini iki uçurumun arasındaki kıl kadar ince bir yükselti üzerinde duruyormuş gibi hissediyordu. İki yanda da güvenlik yoktu. Bir tarafta, şimdiye kadar yaşamakta olduğu hayat vardı. Ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, acılarla, umutsuzluklarla dolu bir hayat. O acılar zaman zaman onu altetmeyi de başarıyordu. Motosiklete atlayıp Mojave Çölü'ne gittiği zaman olduğu gibi. Bir çıkış, bir kurtuluş aramıştı o gün. Ucunda ölüm olsa bile. Öbür tarafta ise Holly'nin anlatmaya çalıştığı o kesinlikten uzak gelecek vardı. Holly o gelecekte umut olduğunu söylüyordu ama Jim orada kaostan ve çılgınlıktan başka bir şey göremiyordu. Üzerinde durmakta olduğu incecik yükselti de her geçen dakika biraz daha aşınmaktaydı.

İki gece önce yatakta yanyana yatarken aralarında geçen o konuşmayı hatırladı. İlk sevişmelerinden hemen önce. Kendisi, *insanlar her zaman göründüklerinden daha karmaşıktırlar,* demişti.

Bu gözlem mi ... yoksa uyarı mı?

Uyarı mı?

Belki de kendinin göründüğün gibi olmadığın konusunda beni uyarmaya çalışıyorsun.

Uzun bir sessizlikten sonra Jim, "*Belki,*" demişti.

Holly de uzun süre susmuş, ardından, "*Herhalde ben aldırmam,*" demişti.

Jim o anda onu uyarmak istediğinden emindi şimdi. İçindeki küçücük bir ses ona, Holly'nin yaptığı analizde haklı olduğunu fısıldıyor, değirmendeki o varlıkların gerçekten kendi çeşitli yönleri olduğunu söylüyordu. Ama kendisi farklı kişilikler sendromunun kurbanıysa bile, Jim'e sanki bu durumu Holly'nin dediği gibi zihinsel rahatsızlık olarak tanımlamak yetmez gibi geliyordu. Bu durumun hakkını verebilecek bir tek kelime vardı, o da delilikti.

Ana caddeye girdiler. Kasaba çok karanlık ve tehdit edici bir havaya bürünmüştü. Belki de Jim'i üzerinde durmakta olduğu dar yükseltiden ayırıp iki kaostan birine atlamaya mecbur edecek sırrı barındırdığı için.

Bir yerlerde okuduğu bir şeyi hatırlıyordu. Yalnız deliler kendilerinin aklı başında olduğuna kesinlikle inanabiliyorlardı. Kendisi hiçbir şeyden kesinlikle emin değildi, ama bunda da bir avuntu bulamıyordu. Ona sanki deliliğin kendisi bir emin olamama durumuymuş, emin olamama durumunun özüymüş gibi geliyordu. Telaşla cevaplar arayıp hiç bulamamak. Basacak sağlam bir yer arayıp bulamamak. Aklı başında olmak, dönüp duran kaosun tepesindeki güvenli yer demekti.

Ana Caddenin doğu ucunda Holly, arabayı Handahl Eczanesi'nin önünde kikaldırıma yanaştırıp durdurdu. "Buradan başlayalım."

"Neden?"

"Çünkü sen bana çocukluğunda önemli olan yerleri gezdirirken ilk durağın burasıydı."

Jim arabadan indi, kendini manolya ağaçlarının dalları altında buldu. Yolun iki yanında çeşitli ağaçlar vardı. Ağaç dikme çabası kasabanın sivriliklerini biraz törpüleyip yumuşatmış, ama geneldeki o doğallık dışı ve uyumsuz havaya bir çare olamamıştı.

Holly Danimarka stili binanın kapısını itip açarken kapının camları mücevher gibi parıldadı, tepeden minik bir çanın sesi duyuldu. Birlikte içeriye girdiler.

Jim'in yüreği çarpıyordu. Küçükken bu eczanede başına önemli bir şey gelmiş olabileceği için değil, ama buranın gerçeğin yolunda ilk önemli durak olduğunu sezdiği için.

Kahve ve dondurma barı sol taraftaydı. Jim aradaki kemerli kapıdan, içerde birkaç kişinin kahvaltı etmekte olduğunu görebiliyordu. Giriş kapısının hemen yanında küçük bir gazete rafı vardı. Günlük gazetelerin hepsi oradaydı. En çok, Santa Barbara gazetesi göze çarpıyordu. Ayrıca dergiler de vardı. Dönen telli rafın bir yanı cep kitaplarıyla doluydu.

"Buradan cep kitapları alırdım," dedi Jim. "O zaman bile çok severdim kitapları. Bir türlü doyamazdım onlara."

Eczane bölümü, sağ taraftaki bir başka kemerli kapının iç tarafındaydı. Her modern Amerikan eczanesi gibi burada da ilaçtan çok makyaj malzemesi, güzellik ve bakım malzemesi, saç bakımı ürünleri vardı. Onun dışında, doğrusu hoş ve ilginç bir yerdi. Madeni raflar yerine, ahşap rafları vardı. Tezgâhların üzeri cilalı granit, ortalıkta Rayberry mumlarının, şekerlerin, sigara tütününün o karma tatlı kokusu, biraz da etil alkol ve makyaj malzemesi kokusu.

Vakit daha erken olmakla birlikte eczacı görevinin başındaydı. Kasada paraları kendisi alıyordu. Corbett Handahl'ın ta kendisi. İri kıyım, geniş omuzlu bir adamdı. Bembeyaz bıyığı, bembeyaz saçları vardı. Kolalı beyaz laboratuar ceketinin içine mavi bir gömlek giymişti.

Başını kaldırdı, "Jim Ironheart, gözlerime inanamıyorum," dedi. "Ne zamandır görmedik seni ... en azından üç dört yıl var, değil mi?"

El sıkıştılar.

"Dört yıl ve dört ay," dedi Jim. Neredeyse, *büyükbabam o zaman ölmüştü*, diye ekleyecekti ama kendini tuttu, neden tuttuğunu da tam bilemedi.

Corbett tezgâhın üstünü kâğıt mendillerle silerken Holly'ye gülümsedi. "Siz de her kimseniz, bu renksiz sabaha güzellik getirdiğiniz için içtenlikle teşekkür ederim," dedi.

Corbett kusursuz bir kasaba eczacısıydı. Mesleği onu bura halkının üst düzeylerine yerleştirdiği halde, sıradan bir insan gibi görünecek kadar neşeli davranmasını biliyordu. Yerel bir hava yansıtacak kadar da şakacıydı. Ama işinin ehli olduğuna hiç kuşku bırakmayacak bir havası vardı. Hazırladığı ilaçların her zaman güvenli şeyler olduğu yolunda bir inanç ilham ediyordu insana. Buralılar geçerken ona merhaba demek için uğruyor olmalıydı. Yalnız ilaç gerektikçe girilecek dükkânlardan değildi burası. Adamın insanlara ilgi duyan biri olması, işinde de yardımcı oluyordu ona. Otuz üç yıldır bu eczanedeydi. Babası yirmi yedi yıl önce öldüğünde, dükkân ona kalmıştı.

Hiç tehditten eser yoktu Handahl'da. Ama Jim'e sanki adam onu tehdit ediyormuş gibi geliyordu. Bir terslik olmasına fırsat bırakmadan bu eczaneden çıkıp gitmek istiyordu.

Nasıl bir terslik?

Handahl yanlış bir şey söylemeden, fazla açık vermeden önce.

Ama ne söyleyebilirdi ki?

"Ben Jim'in nişanlısıyım," dedi Holly. Bu Jim'i şaşırttı.

Handahl, "Tebrikler, Jim," dedi. "Çok şanslı adamsın. Küçük hanım, bilmeniz iyi olur sanıyorum, bu ailenin soyadı eskiden Ironhead'di (demir kafa), sonradan değiştirip Ironheart (demir yürek) yaptılar. Çok inatçı insanlardır hepsi." Göz kırptı, güldü.

Holly, "Jim bana kasabayı gezdiriyor, en sevdiği yerleri gösteriyor," dedi. "Duygusal yolculuk diyebilirsiniz buna herhalde."

Handahl, Jim'e kaşlarını çatarak, "Bu kasabayı böyle duygulanacak kadar sevdiğini sanmazdım," dedi.

Jim omuzlarını kaldırdı. "İnsanlar değişiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Handahl yine Holly'ye döndü. "Ninesiyle dedesinin yanına yerleştikten hemen sonra buraya gelip gitmeye başladı. Hep Salıları ve Cumaları gelirdi. Santa Barbara'daki dağıtıcı, yeni kitaplarla dergileri yolladığı günlerde. " Tezgâhı sildiği ilacın şişesini kenara koymuş, çiklet, şeker, çakmak ve tarakların durduğu rafı yerleştiriyordu. "Jim çok okurdu o zamanlar. Hâlâ okuyor musun?"

"Okuyorum," dedi Jim giderek artan bir tedirginlik içinde. Handahl'ın bundan sonra ne söyleyebileceğini düşünüyor, çok korkuyordu. Ama öte yandan, adamın korkulacak ne gibi bir şey söyleyebileceğini de hiç bilemiyordu.

"Okuma zevkin biraz dar çerçeve içindeydi hatırladığıma göre." Holly'ye döndü. "Tüm harçlığıyla, ne kadar bilim-kurgu ve korku kitabı varsa alırdı. Tabii o zamanlar iki dolarlık haftalıkla epey şey alınabiliyordu. Hatırlarsanız, bir kitabın fiyatı kırk beş elli sentti."

Jim'e bir klostrofobi musallat olmuştu. Kalın bir bulut gibi. Eczane ona çok küçük görünüyor, içindeki mallar çok fazlaymış gibi geliyor, bir an önce buradan kurtulmak istiyordu.

Geliyor işte, diye düşündü, kaygısı arttı. Geliyor.

Handahl konuştu. "Herhalde garip hayali hikâyelere duyduğu ilgiyi annesiyle babasından almış olmalı."

Holly kaşlarını çatarak, "Nasıl yani?" dedi.

"Jim'in babası Jamie'yi pek iyi tanımazdım. Ama lisedeyken ondan bir sınıf küçüktüm. Gücenme ama Jim, babanın çok egzotik ilgileri vardı. Hoş, dünya o kadar değişti ki, ellili yıllarda garip ve egzotik görünen şeyler bugün belki de öyle görünmez."

"Egzotik ilgiler mi?" diye kurcaladı Holly.

Jim çevresindeki raflara bakıyor, darbenin nereden geleceğini anlamaya çalışıyor, kurtulabilmek için hangi çıkışların açık, hangilerinin kapalı olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Zaten Holly'nin kuramını kabullenmekle reddetmek arasında sallanıp durur haldeydi ama şu anda Holly'nin yanılgı içinde olduğundan hemen hemen emindi. Jim'in içindeki bir güç değil, tümüyle ayrı bir varlıktı o. Tıpkı Dost gibi. Kötü bir uzaylıydı. Dost ne kadar iyiyse, o da o kadar kötüydü. Her yere girebilir, her şeyin içinden çıkabilirdi. Her saniye. Ve geliyordu. Jim emindi onun gelmekte olduğundan. Hepsini öldürmekti niyeti.

Handahl devam etti. "Evet, Jamie küçükken buraya gelirdi. Babam bakardı dükkâna o zamanlar. Jamie'nin aldığı dergiler hep kapağında robot, canavar olanlarla yarı çıplak kadınlar olanlardı. Günün birinde aya insan yollayacağımızdan söz eder dururdu. Herkes de bu yüzden onu biraz garip bulurdu. Ama sonunda haklı çıktı, bakıyorum da. Muhasebeciliği bırakıp artist bir kadınla evlendiğini, hayatını sihirbaz gösterileri yaparak kazanmaya başladığını duyduğumda pek de şaşırmamıştım."

"Sihirbaz gösterisi mi?" Holly bunu sorarken yan gözle Jim'e bakıyordu. "Ben babanı muhasebeci, anneni artist sanıyordum."

"Öyleydi," dedi Jim zayıf bir sesle. "Öyleydi ... gösteriyi hazırlamadan önce."

Hemen hemen tümüyle unutmuştu Jim o konuyu. Unuttuğuna çok şaşıyordu. Nasıl unutabilirdi o gösteriyi? Turnelerin bütün fotoğrafları vardı evinde. Duvarlarda bile. Her gün bakıyordu onlara. Ama yine de, o yolculukların turne yolculuğu olduğunu hemen hemen unutmuştu.

Artık çok hızlı yaklaşıyordu.

Burunlarının dibindeydi. Geliyordu.

Holly'yi uyarmak istedi, konuşamadı.

Dilini kedi kapmıştı sanki. Çeneleri kilitleniyordu.

Geliyordu.

Jim'in Holly'yi uyarmasını istemiyordu. Holly'yi şaşırtmak niyetindeydi.

Tezgâhın son raflarını da yerleştiren Handahl, "Gerçek bir trajediydi başlarına gelen," dedi. "Jim, sen ninen ve dedenle kalmak üzere bu kasabaya ilk geldiğinde öyle içine kapanıktın ki, kimse ağzından tek kelime alamıyordu."

Holly, Handahl'a bakmaktan çok Jim'e bakıyordu. Onun ciddi bir stres altında olduğunu hissetmiş gibiydi.

Handahl devam etti. "Lena'nın öldüğü ikinci yıl, Jim büsbütün içine kapandı. Dilsiz gibi oldu. Sanki ömrünün sonuna kadar bir daha hiç konuşmayacakmış gibi. Hatırlıyor musun, Jim?"

Holly şaşkınlık içinde Jim'e döndü, "Büyükannen senin gelişinin ikinci yılında mı öldü?" diye sordu. "Sen on bir yaşındayken mi?"

Jim, ona beş yıl önce demiştim, diye düşündü içinden. Neden beş yıl önce dedim? Aslında büyükannem öleli yirmi dört yıl oluyor.

Geliyordu.

Sezdi onun gelmekte olduğunu Jim.

Geliyordu.

Düşman.

"Özür dilerim, biraz temiz hava almak zorundayım." Jim aceleyle kapıdan çıkıp arabanın yanında durdu, soluk aldı.

Arkasına baktığında, Holly'nin peşinden çıkmadığını gördü. Vitrin camından görebiliyordu onu. Hâlâ Handahl'la konuşmaktaydı.

Geliyordu.

Holly, konuşma onunla, diye geçirdi Jim içinden. Onu dinleme, çık oradan.

Geliyordu.

Arabaya yaslandı, Corbett Handahl'dan korkmamın nedeni, Svenborg'daki hayatımı benim hatırlayabildiğimden daha iyi bilmesi,

diye düşündü.

Lub-dub-DUB.

Gelmişti işte.

***

Handahl, Jim'in arkasından garip bakışlarla baktı.

Holly, "Sanırım annesiyle babasına ve Lena'ya olanların etkisinden hiçbir zaman tam olarak sıyrılamadı," dedi.

Handahl başını evet anlamında salladı. "Öyle korkunç bir şeyin etkisinden kim kurtulabilirdi ki? Öyle de şeker bir çocuktu ki, yüreğiniz parçalanırdı." Holly ağzını açıp Lena'yla ilgili bir şey soramadan, Handahl devam etti. "Siz ikiniz çiftliğe mi taşınacaksınız?"

"Hayır, bir iki gün kalıyoruz, o kadar."

"Gerçi beni ilgilendirmez ama, o toprağın işlenmemesi çok yazık."

"Eh, Jim kendisi çiftçi değil," dedi Holly. "Araziyi de kimse satın almak istemeyince ..."

"Kimse satın almak istemiyor mu? Ama küçük hanım, eğer Jim satacak olsa, hevesliler kapıya yirmi kat üstüste birikirdi."

Holly gözlerini kırpıştırdı.

Adam devam etti. "O çiftlikte nefis bir artezyen kuyusu var. Demek ki bu kurak diyarda hep suyunuz olacak." Granit tezgâha dayandı, kollarını göğsünde çaprazladı. " Şöyle işliyor," dedi. "O havuz ağzına kadar dolunca, suyun ağırlığı, dolum noktasına basınç yapıyor, yeni su girişini yavaşlatıyor. Ama ekini sulamak için pompalamaya başladınız mı, kuyuya akım yeniden hızlanıyor, havuz da hemen hemen her zaman dolu kalıyor. Peri masalındaki o hiç boşalmayan sihirli sürahi gibi." Başını hafif yana eğip gözlerini kısarak Holly'ye baktı. "Jim size orayı satamadığını mı söyledi?"

"Şey, ben öyle tahmin etmiştim, çünkü ..."

"Bakın size ne diyeceğim," dedi Handahl. "Belki de bu sizin delikanlı benim sandığımdan daha duygusal biri. Belki de çiftliği satmak istemeyişi, orada çok fazla anıları olduğu için."

"Belki," dedi Holly. "Ama iyi anıları kadar, kötü anıları da var."

"O konuda haklısınız."

"Büyükannesinin ölmesi gibi örneğin," diye kurcaladı Holly. Onu tekrar aynı konuya döndürmeye çalışıyordu. "O olay ..."

Bir sarsıntı sesi Holly'nin sözünü kesti. Holly döndüğünde, raflardaki şampuan, saç spreyi, vitamin ve nezle ilacı şişelerinin zangırdamakta olduğunu gördü.

"Deprem," dedi Handahl. Kaygılı bakışları tavana döndü. Sanki tavanın tepelerine çökeceğinden korkuyormuş gibiydi.

Şişeler deminkinden beter zangırdamaya koyuldu. Holly onları sarsan şeyin depremden çok daha beter bir şey olduğunu biliyordu. Handahl'a daha fazla soru sormaması için uyarılmaktaydı kendisi.

Lub-dub-DUB, lub-dub-DUB.

Eczanenin o sevimli havası yok olmuştu. Şişeler raflarda fırlayıp dosdoğru Holly'ye uçtu. Holly uzaklaştı, kollarını başının üstüne kaldırdı. Şişeler ona çarpıyor, yanından geçip Handahl'a da çarpıyordu. Kasanın arkasında duran tütün nemlendiricisi de titremekteydi. Holly içgüdüsel bir hareketle yere çöktü. Daha o çökerken, nemlendiricinin cam kapağı dışarıya doğru patladı. Cam kırıkları havanın içinden Holly'nin demin durduğu yere hızla uçtu. Holly kapıya doğru süzülürken camlar da yere yağıyordu. Biraz arkasında, tezgâhın üzerinden fırlayan koca kasa yere düştü, Holly'yi birkaç santimle ıskaladı. Omurgasının kırılmasına ramak kalmıştı. Duvarlar şişip nabız gibi atmaya başlamadan, bir uzaylı doğurmaya hazırlanmadan, Holly kapıya vardı, kendini sokağa attı, Handahl'ı deprem enkazı sandığı kargaşayla başbaşa bıraktı.

Üçlü kalp atışları, ayağının altındaki kaldırım taşlarını sarsıyordu.

Jim'i arabanın yanında buldu. Ürperiyordu Jim. Bembeyazdı. Yüzündeki ifade, uçurumun kenarında durup aşağıya bakıyormuş, atlamaya hazırlanıyormuş gibiydi. Holly ona adıyla seslendiğinde cevap

vermedi. Kendi içindeki karanlık güce teslim olmak üzereydi sanki. O güç bunca yıl onun içinde beslendikten sonra, şimdi özgürlüğünü istiyordu artık.

Holly onu yakalayıp çekti, arabadan ayırdı, kollarını onun boynuna sardı, sımsıkı sarıldı, durmadan adını tekrarlarken, bir yandan da bastıkları kaldırımın patlamasını, altından insan eli olmayan ellerin uzanmasını bekledi. Ama üçlü kalp atışları hafifledi, bir süre sonra Jim kollarını kaldırıp Holly'ye sardı.

Düşman geçmiş, gitmişti.

Ama bu da geçici bir rahatlamaydı.

***

Svenborg Memorial Parkı, Tivoli Bahçeleri'nin bitişiğindeydi. Mezarlığı bahçeden boyalı bir demir parmaklıkla bir dizi ağaç ayırıyordu. Ağaçların çoğu beyaz sedir veCalifornia Pepper denilen ağaçlardandı.

Jim mezarlığa giden dar yolda yavaş yavaş sürüyordu arabayı. "Burası," dedi, yana yanaşıp durdu.

Ford'dan indiğinde, açık havada olduğu halde, tıpkı eczanedeyken olduğu gibi, yine klostrofobi duygusuna kapıldı. Kapanık, karanlık gökyüzü, gri granit heykellerin üzerine basınç yapar gibiydi. Mezarlığın dikdörtgen, kare ya da sivri taşları, toprağa yarı gömülmüş eskiden kalma kemikleri andırıyordu. O kasvetli ışığın altında, otlar da griye dönüşmüştü. Ağaçlar da aynı renkteydi. Tepelerine düşecekmiş gibi duruyorlardı.

Arabanın çevresinden dolaşıp Holly'nin yanına yaklaşırken eliyle kuzeyi gösterdi. "Şu tarafta," dedi.

Holly onun elini tuttu. Jim bu hareketinden ötürü minnet duydu ona.

Birlikte onun ninesiyle dedesinin mezarlarına yürüdüler. Mezarlık arazisi genellikle dümdüzdü ama onların mezarı hafif tepe gibi bir yerdeydi. Bir tek dokdörtgen taş, her iki mezarı da belirliyor olmalıydı.

Jim'in yüreği gümbür gümbür atıyordu. Yutkunmakta bile zorluk çekmekteydi.

Büyükannesinin adı taşın sağ tarafına yazılmıştı. LENA LOUISE IRONHEART.

Jim'in isteksiz bakışları, onun doğum ve ölüm tarihlerine döndü. Elli üç yaşındayken ölmüştü. Ve ölümü bundan yirmi dört yıl önceydi.

Herhalde beyni yıkananlar da böyle bir duygu hissederdi. Anılarının üzerine bir boya çekilip, beynine sahte anılar eklenler. Geçmişi gözüne sisli bir alan gibi görünüyordu. Ancak bazı yerlerini soluk bir ay ışığı gösteriyormuş gibiydi.

Artık yılların gerisini, bir saat önceki kadar net göremediğini farketti. Zaten gördüklerinin doğruluğuna da inanamazdı. Net görebildiği şeyler belki de sisin ve gölgelerin bir oyunuydu.

Şaşalamış ve korkmuş durumda, Holly'nin eline daha sıkı sarıldı.

Holly yumuşak bir sesle, "Bana neden yalan söyledin bu konuda?" diye sordu. "Neden beş yıl dedin?"

"Yalan söylemedim. Daha doğrusu ... yalan söylediğimi farketmedim." O taşın cilalı yüzeyine, geçmişe açılan bir pencereye bakar gibi bakıyordu. Oradan bir şeyler görüp hatırlamaya uğraşmaktaydı. "Bir sabah uyandığımda büyükannemin öldüğünü bilerek uyanmıştım. Onu hatırlıyorum. Beş yıl önce. Bir apartmanda oturuyordum o sıra. Irvine'da." Kendi sesini, başkasının sesiymiş gibi dinliyor, o sesteki hayalet görmüş gibi tondan ürperiyordu. "Giyindim ... arabaya binip kuzeye sürdüm ... kasabadan çiçek aldım ... sonra buraya geldim ..."

Jim susmuştu. Bir süre sonra Holly, "O gün cenaze töreni olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Yas tutan başka insanlar?"

"Hayır."

"Mezarın üzerinde başka çiçekler?"

"Hayır. Tek hatırladığım ... elimde çiçeklerle bu taşın önüne diz çöküşüm ... ağlıyordum ... uzun süre ağladım, susamadım bir türlü."

Onun yanından geçip başka mezarlara gitmekte olanlar anlayışla, acıyarak bakmışlardı ona. Sonra, onun duygusal çöküşünün derecesini anlayınca da, utanarak. Yasının onu dengesiz gösterecek kadar vahşileştiğini görünce de, tedirginlikle. O gün ne gibi duygular hissettiğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Kendisine bakanlara o da öfkeyle bakmış, pençeleriyle toprağı kazıp altına yatmak, sonra toprakları üstüne çekmek gelmişti içinden. Battaniye gibi. Büyükannesiyle aynı deliğin içinde dinlenmek istemişti. Ama neden öyle hissettiğini ve neden şimdi de aynı duyguları hissetmeye başladığını bilemiyordu.

Lena'nın ölüm tarihine bir kere daha baktı. 25 Eylül... Birden, ağlayamayacak kadar korktu.

"Ne oldu? Söyle bana," diye ısrar etti Holly.

"Çiçeklerle geldiğim o gün ... buraya ikinci geldiğim gün ... ölüm tarihi diye hatırladığım gün oldu. 25 Eylül ... ama beş yıl önceydi, yirmi dört yıl önce değil. O gün onun ölümünün on dokuzuncu yıldönümüydü. Ama o sıra bana sanki yeni ölmüş gibi geldi, ondan sonra da hep öyle hissettim."

İkisi de sessiz kaldılar.

İki iri, siyah kuş, kapanık gökyüzünde haykırarak uçtu, ağaçların ardında gözden kayboldu.

Sonunda Holly, "Acaba yirmi dört yıl önce öldüğü zaman sen o ölümü reddetmiş, inkâr etmiş olabilir misin?" dedi. "Belki ancak on dokuz yıl sonra kabullenebildin. Buraya çiçek getirdiğin gün. Belki o yüzden onu çok daha sonra ölmüş gibi hatırlıyorsun. Ölümünü, kendi kabullendiğin güne tarihliyorsun."

Jim onun gerçeği bulduğunu anlamıştı. Bu açıklama da kendini daha iyi hissetmesini sağlayamadı. "Ama, Holly ... ulu Tanrım ... çılgınlık bu."

"Hayır," dedi Holly sakin bir sesle. "Buna özsavunma derler. On yaşındayken kendine diktiğin savunma engelleri gibi." Durakladı, derin bir soluk aldı, "Jim," dedi sonra. "Nasıl öldü büyükannen?"

"Şey ..." Lena Ironheart'ın ölüm nedenini hatırlayamamak Jim'i fena halde şaşırttı. Sisle dolu bir alan daha. "Bilmiyorum."

"Bence değirmende öldü."

Jim bakışlarını taştan ayırdı, Holly'ye çevirdi. Telaş içinde gerginleşmişti ama nedenini bilmiyordu. "Değirmende mi? Nasıl? Ne olmuş olabilir ki? Sen nereden bilebilirsin?"

"Sana anlattığım o rüya. Değirmenin merdivenlerinden çıkışım, pencereden aşağıdaki havuza bakışım, camda bir başka kadının yüzünü görüşüm. Büyükannenin yüzünü."

"O rüyaydı yalnızca."

Holly başını iki yana salladı. "Hayır, bence bir anıydı o. Senin anın. Onu kendi rüyandan benim rüyama sen yansıttın."

Jim'in yüreği panik içinde gümbürdüyor, kendisi nedenini anlayamıyordu. "Ama şu anda bende hiç yoksa ... nasıl benim anım olabilir?"

"Sende var."

Jim kaşlarını çattı. "Yok. Ona benzer hiçbir şey yok."

"Bilinçaltına kilitlemişsin onu. Ancak rüya görürken ulaşabiliyorsun oraya. Ama yine de var o anı."

Eğer Holly o anda ona şu mezarlığın bir atlı karınca üzerinde olduğunu, bir yandan yavaş yavaş dönmekte olduğunu söylese, onu bile daha kolay kabul edebilirdi Jim. Ama Holly'nin kendisini yöneltmek istediği o anıyı kabullenemiyordu. Sanki ışıkla karanlığın arasında dönüp durmaktaydı. Işık ve karanlık. Korku ve öfke ...

Büyük bir çabayla konuştu. "Ama senin rüyanda ... büyükannem geldiğinde ben üst kattaki odadaymışım."

"Evet."

"Eğer orada öldüyse ..."

"Sen o ölüme tanık oldun demektir."

Jim başını inatla iki yana salladı. "Hayır. Tanrım! Öyle bir şeyi mutlaka hatırlardım. Sence de öyle değil mi?"

"Hayır. Bence onun öldüğünü ancak on dokuz yıl sonra kabul edebilişinin nedeni bu. Bence onun ölümünü gördün sen. Bu sende öyle bir şok yarattı ki, uzun süreli bir bellek kaybına yuvarlandın. Sonra o bellek kaybını hayallerle doldurdun. Hep yeni hayaller buldun."

Bir rüzgâr esti, Jim'in ayaklarının dibinde bir şey çıtırdadı. Jim o çıtırdayanın, büyükannesinin kemik elleri olduğundan emindi. Toprağın içinden onu yakalamak üzere uzanmış eller. Ama başını eğip baktığında, orada yalnızca birbirine çarpan kurumuş yapraklar gördü.

Yüreğinin her atışıyla göğsüne bir yumruk iniyordu. Jim gözlerini mezardan ayırdı. Bir an önce arabaya dönmek istiyordu.

Holly elini onun koluna dayadı. "Dur."

Ama Jim onun elinden kurtuldu. Hemen hemen itti Holly'yi. Yüzüne ateş saçan bakışlarla bakıp, "Buradan gitmek istiyorum," dedi.

Holly etkilenmeksizin onu tekrar yakaladı ve tuttu."Jim, büyükbaban nerede? O nereye gömüldü?"

Jim eliyle büyükannesinin yanındaki yeri gösterdi. "Şuraya tabii," dedi.

Gözleri o anda taşın sol tarafına ilişti. Dikkatini tümüyle sağa yönelttiği, o inanılmaz tarihe bakıp durduğu için, sol tarafa hiç bakmamıştı. Büyükbabasının adı yazılıydı orada. Lena'nın adı yazılırken yazılmıştı o da: HENRY JAMES IRONHEART. Doğum tarihi de vardı. Ama hepsi o kadardı. Ölüm tarihi taşa işlenmiş değildi.

Demir gökyüzü daha fazla basınç yapmaya başlamıştı.

Ağaçlar sanki daha yaklaşıyor, Jim'in üstüne üstüne eğiliyordu.

Holly, "Lena'dan sekiz ay sonra öldü dememiş miydin?" diye sordu.

Jim'in ağzı kupkuruydu. Konuşmasına yetecek kadar tükürüğü zor buldu ağzında. Kelimeleri çöl rüzgârlarıyla savrulan kumlar gibi, kupkuru bir fısıltı biçiminde çıktı. "Ne istiyorsun sen benden? Söyledim sana ... sekiz ay ... Bir sonraki yılın yirmi dört Mayıs'ında ..."

"Nasıl öldü?"

"Ben ... şey ... hatırlamıyorum."

"Hastalık mı?"

Sus artık sus artık!

"Bilmiyorum."

"Kaza mı?"

"Ben ... yani ... sanıyorum ... galiba inme indi."

Geçmişin büyük dilimleri, sise sarılı sislerin içindeydi. Jim geçmişi pek ender düşündüğünü daha yeni farkediyordu. Tümüyle şimdiki zamanda yaşayıp durmaktaydı. Belleğinde koca boşluklar bulunduğunu hiç anlamayışının nedeni, hatırlamaya çalıştığı şeylerin sayısının pek az olmasındandı.

"Büyükbabanin en yakın akrabası değil miydin sen?"

"Evet."

"Cenaze işlerini sen düzenlemedin mi?"

Jim bir kararsızlık geçirdi, kaşlarını çattı. "Sanıyorum ... evet."

"O halde, ölüm tarihini bu taşa yazdırmayı mı unuttun?"

Jim granitin üzerindeki boş yere bakıyor, belleğindeki boş yeri tarıyor, ama Holly'ye cevap veremiyordu. Midesi bulanmaya başlamıştı. Yere kıvrılıp uyumak, bir daha uyanmamak istiyordu. Onun yerine ... başka bir şeyin uyanmasını istiyordu ...

Holly, "Yoksa onu başka bir yere mi gömdün?" diye sordu.

Yanık rengi gökyüzünden haykıran kara kuşlar bir kere daha uçtu, kanatlarıyla kaligrafik mesajlar verdiler, ama o mesajların anlamı da Jim'in zihnindeki grilik kadar belirsiz kaldı.

***

Holly direksiyona geçip arabayı Tivoli Bahçeleri'nin köşesine sürdü.

Eczaneden çıktıklarında, arabayı mezarlığa kadar Jim kullanmak istemişti. Orada neyle karşılaşacağı konusunda kaygılıydı, ama aynı zamanda hatırlayamadığı geçmişiyle karşılaşmayı, anılarının gerçekliğini ölçmeyi de çok istiyordu. Mezar başındaki olay onu çok sarsmıştı. Artık yeni sürprizleri o kadar hevesle beklemiyordu. Arabayı Holly'nin kullanmasından memnundu. Holly şu anda gaza basıp kasabadan bir daha dönmemek üzere çıksa, daha da mutlu olacağını his-

sediyordu.

Park bir giriş yoluna gerek bırakmayacak kadar küçüktü. Arabayı sokakta bırakıp parka yürüyerek girdiler.

Holly'ye göre Tivoli Bahçeleri, yakından bakınca, dün arabadan göründüğünden bile daha kasvetli bir yerdi. Buranın o sıkıntı verici hali, kapanık gökyüzünün suçu olamazdı tümüyle . Otlar haftalardır parıldayan yaz güneşinden kuruyup çatlamıştı. California'da çok amansız olabiliyordu güneş. Güllerin arasında yaban çalıları göze çarpmaktaydı. Dallarda kalan tek tük goncalar solmuş, taç yapraklarını yerlere saçmışlardı. Öteki çiçekler de solmuştu. Oraya konmuş olan iki bankın da boyanmaya ihtiyacı vardı.

Bakımlı durumdaki tek şey değirmendi. Çiftliktekinden çok daha büyük ve etkileyici bir yapıydı. Altı metre daha yüksekti, ikinci katın çavresini dolaşan bir de balkonu vardı.

"Neden geldik buraya?" diye sordu Holly.

"Bana sorma. Gelmek isteyen sensin."

"Bu kadar kalın kafalı olma, hayatım."

Onu zorlamanın, dinamit paketine bomba atmakla bir olduğunu biliyordu. Ama başka çaresi de yoktu. Zaten patlayacaktı Jim. Er ya da geç. Holly'nin tek sağ kalma umudu, Düşman onu kesin olarak pençesine almadan önce ona o kişiliğin kendisine ait olduğunu kabul ettirmekti. Çok az zamanı kaldığını seziyordu.

"Burayı dün programa alan sendin," dedi. "Bir zamanlar burada bir film çevrildiğini söyledin." Ağzından çıkan söz Holly'yi de şaşırttı bir an. "Dur hele," dedi. "Robert Vaughn'u burada mı görmüştün yoksa? Çekilen filmde o mu oynuyordu?"

Yüzündeki şaşkın ifade yavaş yavaş kaş çatılmasına dönerken Jim yavaşça parkı inceledi. Sonunda değirmene doğruldu, Holly de peşinden yürüdü.

Değirmenin kapısının iki yanında iki duyuru levhası vardı. Taşa takılmıştı levhalar. Her havaya dayanıklı türdendi. Pleksiglasla kaplanmış, su geçirmez hale getirilmişti. Önce soldakinin önünde durdular. Burada genel olarak değirmenlerle, tahıl öğütülmesiyle ilgili bilgiler vardı. Suyun nasıl pompalandığı, Santa Ynez Vadisi'nde nasıl

1800'lerden beri elektrik üretildiği, ardından da karşılarındaki restore edilmiş tarihi değirmenle ilgili bilgiler. Anlaşıldığına göre adı New Svenborg Değirmeni'ydi.

Yazılar okunamayacak kadar sıkıcıydı. Holly ikinci levhaya döndü. Ama bunun tek nedeni, gazeteci formasyonunun onu verilere karşı ilgili bir insan haline getirmiş olmasıydı. İkinci levhanın ilk satırını okurken tüm ilgileri bir anda şahlandı : KARA DEĞİRMEN - KİTAP VE FİLM.

"Jim, şuraya bak."

Jim de ikinci levhanın yanına geldi.

Çocuklukla gençlik arası yaşlardakilere yönelik bir kitabın şömizinin fotoğrafı vardı orada. *Kara Değirmen*, yazarı Arthur J. Willott. Kapaktaki resim besbelli New Svenborg Değirmeni'nin resmiydi. Holly yandaki yazıları büyük bir şaşkınlıkla okudu. Willott, Santa Ynez Vadisi'nde oturan biriydi. Svenborg'da değilse bile, Solvang'da. Çok genç yaştakiler için romanlar yazan başarılı bir yazardı. 1982'de, seksenine yaklaşırken ölmüş, o zamana kadar tam elli iki roman yazmıştı. En başarılı eseri, hayaletli bir değirmenle ilgili olan kitabıydı. Bu kitapta bir erkek çocuk, hayaletlerin bir başka dünyadan gelme uzaylılar olduğunu öğreniyor, oracıktaki havuzun dibinde on bin yıldır yatan bir uzay gemisi bulunduğunu anlıyordu.

"Olamaz," dedi Jim yavaşça. Ama sesinde biraz öfke de vardı. "Yo, bunun hiçbir anlamı yok. Doğru olamaz."

Holly aynı rüyadan bir sahne hatırlamıştı. Kendisini Lena Ironheart olarak gördüğü rüyadan. Merdivenleri çıktığında, on yaşındaki Jim'i, iki eli yanlarında yumruk olmuş durumda, değirmenin üst katındaki odada bulmuştu. Jim ona dönmüş, "Korkuyorum, bana yardım et, duvarlar, *duvarlar!*" demişti. Ayaklarının dibinde, mavi tabağa dikilmiş sarı bir mum yanmaktaydı. Holly'nin şu ana kadar unutup da yeni hatırladığı şey, o tabağın yanıbaşında duran ciltli kitaptı. Kitabın renkli kapağı, şu anda karşısındaki levhada resmini gördüğü kapaktı. *Kara Değirmen.*

"Hayır," dedi Jim yine. Levhaya arkasını döndü, dalları rüzgârla sallanan ağaçlara kaygılı gözlerle baktı.

Holly okumayı sürdürdü, yirmi beş yıl önce, yani on yaşındaki Jim Ironheart'ın kasabaya geldiği yıl, *Kara Değirmen*'in film haline getirildiğini öğrendi. New Svenborg Değirmeni, filmin baş seti olarak işlev görmüştü. Film şirketi bu değirmenin yakınına çok sığ, ama inandırıcı bir de havuz kondurmuştu. Sonra çekimler bitince buranın restore edilmesi ve minik parkın yapılması için parasal katkıda bulunmuştu.

Jim olduğu yerde dönüp sallanan ağaç dallarına bakarak, "Bir şey geliyor," dedi.

Holly gelen bir şey göremiyordu. Jim'in bunu, onun dikkatini levhadan çelebilmek için söylediğini düşünmekteydi. Levhada yazılı olan bilgileri kabul etmek istemiyor, bu yüzden Holly'nin de kendisiyle birlikte o levhaya arkasını dönmesini istiyordu.

Film kötü olmuştu sonunda herhalde, Çünkü Holly öyle bir filmin adını bile duymuş değildi. Besbelli yalnız New Svenborg'lular önem vermişti o filme. Tek nedeni de, buralı biri tarafından yazılmış olması, burada çekilmiş olmasıydı. Levhadaki yazıların son paragrafında, filmde oynayan önemli oyuncuların da listesi verilmekteydi. Gişe yapacak isimler yoktu. İlk dört adın arasında Holly bir tek M. Emmet Wash'ı tanıyabildi. Onu çok severdi çünkü. Beşinci aktör ise, o zamanlar çok genç ve tanınmamış biri olan Robert Vaughn'du.

Başını kaldırıp değirmene baktı.

"Ne oluyor burada?" dedi yüksek sesle. Gözlerini gri gökyüzüne doğru kaldırdı, sonra tekrar kitap kapağının resmine indirdi. "Neler oluyor burada böyle?"

Jim korkudan titreyen, ama içinde ürkütücü bir hevesi de barındıran çok garip bir sesle, "Geliyor," dedi.

Holly dönüp onun baktığı yere baktı, küçük parkın doğu tarafında toprağın kabarmakta, hareket etmekte olduğunu gördü. Sanki bir şey toprağın altından kendine yol açarak onlara doğru geliyordu. Hızla. Dosdoğru üstlerine geliyordu.

Hemen Jim'e döndü, onu yakaladı. "Durdur onu!"

"Geliyor." Jim'in gözleri iri iri açılmıştı.

"Jim, sensin o, yalnızca sen."

"Hayır ... ben değil ... Düşman." Trans halinde gibiydi. Holly arkasına baktı, o şeyin beton kaldırımın altından geçerken kaldırımı çatlattığını gördü.

"Jim, Allah kahretsin!"

Jim yaklaşan katile dehşet dolu bir ifadeyle bakıyordu ama o bakışlarda bir tür özlem de sezilmekteydi.

Alttaki toprak kabarırken banklardan biri devrildi, sonra toprak tekrar alçaldı, biraz ilerisi kabardı.

Düşman on beş metre kadar uzaktaydı ve hızla gelmekteydi.

Holly, Jim'in gömleğinin yakasına sarıldı, onu sarstı, kendisine bakması için zorladı. "Ben görmüştüm bu filmi küçükken. Neydi adı, ha? *Mars'tan Gelen İstilacılar* değil miydi? Öyle bir şeydi. Uzaylılar kumun içinde delikler açıyor, insanları emerek aşağıya çekiyorlardı!"

Tekrar dönüp baktı. On metre kalmıştı.

"Bizi bu mu öldürecek, Jim? Kumda delik açan bir şey mi? Bizi aşağıya mı çekecek? On yaşında bir çocuğu korkutabilecek filmlerdeki gibi mi?"

Yedi metre.

Jim terliyor, ürperiyordu. Holly'nin dediklerini hiç duymuyor gibiydi.

Holly yine de onun suratına haykırmayı sürdürdü. "Beni de, kendini de öldürecek misin? İntihar mı bu? Larry Kakonis gibi mi? Güçlü olmaktan vazgeçip kendi kâbuslarından birinin seni yerin dibine çekmesine izin mi vereceksin?"

Dört metre.

Üç.

"*Jim!*"

İki.

Bir buçuk.

Altlarındaki toprakta büyük bir çatırtı duyan Holly, bir anda aya-

ğını kaldırıp tabanını Jim'in baldırına indirdi. Elinden geldiğince sert bir tekme patlattı. Çoraba ve pantolona rağmen bu tekmeyi hissetmesini istiyordu. Jim acıyla bağırırken altlarındaki toprak kaydı, Holly yırtılacak toprağa dehşet içinde baktı. Ama o keskin çığlıkla birlikte toprak da duruverdi. Ağız falan açılmadı, hiçbir şey onları aşağıya çekmedi.

Holly titreyerek bir iki adım geriledi, toprağın biçiminin bozulmamış olduğu bir yere geçti.

Jim ona bakarken afallamış gibiydi. "Ben değildim. Olamam."

•••

Arabaya döndüklerinde Jim yolcu koltuğuna yığılıverdi.

Holly dirseklerini direksiyon simidine dayayıp kollarını çaprazladı, alnını kollarına dayadı.

Jim yan pencereden parka bakıyordu. Topraktaki kocaman köstebek yolu hâlâ görünür durumdaydı. Kaldırım çatlamış, dağılmıştı. Bank yan yatıyordu.

Parktaki o şeyin yalnızca kendi hayalinden çıkma olduğuna bir türlü inanamıyordu Jim. Kendi zihni nasıl yaratabilirdi öyle bir şeyi? Ömrü boyunca hep kendini kontrol altında tutmuştu. Sade bir hayat yaşamış, kendini işine ve kitaplarına vermişti. Kötü alışkanlıkları, lüks zevkleri yoktu. Bir tek, çok işine gelen o unutkanlıktı derdi. Bu aklına gelince ekşi ekşi gülümsedi. Holly'nin kuramında kabul etmesi en zor olan şey, kendi içindeki o vahşi ve hırçın bölümdü. Orası onun bilinçli kontrolu altında değildi. Karşılarındaki tek tehlike de oydu.

Artık normal korkuların ötesine geçmişti Jim. Terlemesi, ürpermesi geçmişti. İlkel bir korku sarmıştı benliğini. Onu kaskatı, kuru buzlar kadar katı bırakan ilkel bir korku.

"Ben değildim," diye tekrarladı.

"Sendin." Jim'in neredeyse ikisini birden öldürmek üzere olduğunu bildiği halde, Holly ona şaşılacak kadar yumuşak davranıyordu. Sesini yükseltmiyor, şefkatle konuşuyordu.

Jim, "Sen hâlâ bölünmüş kişilik kuramına sarılıyorsun," dedi.

"Evet."

"Yani o benim karanlık yanımdı."

"Evet."

"Kocaman bir tırtıl kılığında herhalde." Sesine alaycılık vermek istiyor, başaramıyordu. "Ama sen bana, Düşman'ın yalnız ben uyurken gelebildiğini söylemiştin. Şimdi uyumuyordum. Demek ki Düşman bensem bile, parktaki o şey ben olamam."

"Yeni kurallar girdi devreye. Bilinçaltın büyük baskı altında. O kişiliği eskisi kadar kolay kontrol edemiyorsun. Gerçeği görmeye ne kadar zorlanırsan, Düşman da o kadar saldırganlaşacak, çünkü kendini ancak öyle savunabilir."

"Eğer bensem, neden önceki seferlerdeki gibi kalp atışları yoktu?"

"O zaten tiyatro etkisi içindi. Dost gelirken çanların çalması gibi." Holly başını kollarının üstünden kaldırıp ona baktı. "Kalp atışlarından vazgeçtin, çünkü vakit yoktu. Ben levhayı okuyordum, sen de beni mümkün olduğu kadar çabuk durdurmak istiyordun. Aklımı hemen çelmek zorundaydın. Ama doğrusunu istersen, hayatım, harika bir numaraydı."

Jim yine pencereden dışarıya, değirmene ve filmle ilgili levhaya doğru baktı.

Holly elini onun omzuna dayadı. "Annenle baban öldükten sonra sen korkunç bir sarsıntı içindeydin. Kaçmak zorundaydın. Besbelli Arthur Willot adlı bir yazar, tam senin ihtiyaçlarına uyan bir hayal sunmuş sana. O günden beri, farklı ölçülerde olmasına rağmen, hep o hayalin içinde yaşamışsın."

Gerçi Holly'ye itiraf edebilecek durumda değildi ama Jim durumu kavramaya biraz daha yaklaştığının farkındaydı. Geçmişini yepyeni bir perspektiften görmenin eşiğine gelmişti. Bir anda tüm esrarengiz olaylar bambaşka bir biçim içinde uyumlanacaktı. Eğer selektif bellek kaybı, dikkatle biçimlendirilmiş sahte anılar, birden fazla kişilikler, Holly'nin ısrarla söylediği gibi, gerçekten delilik belirtisi değil de, Jim'in aklını başında tutabilmek için sarıldığı dallarsa, o zaman o dalları bırakınca ne olacaktı durumu? Geçmişinin gerçeklerini deşip ortaya çıka-

rırsa, çocukluğunda o hayale sarıldığı sıralar kabul edemediği şeylerle yüzleşmeye kalkışırsa, yine deli eder miydi onu o gerçekler? Neden saklanıyordu ki?

"Dinle," dedi Holly. "Önemli olan, onu bize ulaşmadan, bir zarar vermeden önce durdurmuş olman."

Jim yüzünü buruşturarak, "Baldırım çok acıyor," dedi.

"İyi." Holly'nin sesi neşeliydi.

Motoru çalıştırdı.

Jim, "Bu sefer nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Nereye olacak? Kütüphaneye tabii."

***

Holly arabayı Kopenhag Caddesi'ne, Victorian tarzı küçük binanın önüne park etti. Orası New Svenborg kütüphanesi olarak kullanılıyordu.

Holly ellerinin titremediğine, sesinin sakin çıktığına, Tivoli Bahçeleri'nden buraya gelinceye kadar arabayı yolun üzerinde sağa sola yalpalamadan sürebildiğine seviniyordu. Parktaki olaydan sonra, külotunun hâlâ temiz olmasına bile şaşıyordu aslında. Ham korku düzeyine inmişti Holly demin parkta. Katıksız, yoğun korku duygusu. Şimdi biraz sulanmış olan o duygu aslında hâlâ yakasını bırakmış değildi. Şu durumdan kurtuluncaya ... ya da ölünceye kadar bırakmayacağını da biliyordu. Ama korkusunun ne kadar derin olduğunu Jim'e açıklamak niyetinde değildi, çünkü onun durumu herhalde Holly'ninkinden de kötüydü. Ne de olsa, şu anda saçmasapan yalanların bir kolajı halinde ortaya çıkmakta olan hayat *onun* hayatıydı.

Jim'le ikisi bahçe yolundan ön terasa doğru yürürlerken (Jim topallıyordu da,) Holly onun çevredeki çimleri incelemekte olduğunu gördü. Orada da bir yaratığın köstebek gibi toprak altından kendine yol açarak üstlerine gelmesini bekliyormuş gibi.

Yapmasan iyi olur, diye geçirdi içinden. Yoksa *iki* baldırın kanıyor olur.

Ama ön kapıdan girerken, can acıtma numarasının ikinci kere sonuç verip vermeyeceğinden de o kadar emin olmadığını düşünüyordu.

Lambrili holdeki bir levha, belgesel kitapların ikinci katta olduğunu duyurmaktaydı. Altındaki ok işareti de sağdaki merdiveni gösteriyordu.

Holün iki yanında iki geniş salon vardı. İkisi de kitap raflarıyla doluydu. Soldaki odada okuma masaları, sandalyeler ve kocaman bir görevli masası da göze çarpmaktaydı.

O masada oturan kadın, kırsal bölge yaşamı reklamlarında mankenlik yapabilirdi. Pürüzsüz bir ten, kestane rengi gür saçlar, duru elâ gözler. Otuz beş yaşlarında gösteriyordu ama herhalde aslında on ya da on iki yaş daha büyüktü.

Masasındaki isim plakasında ELIOSE GLYNN adı okunmaktaydı.

Dün Holly kütüphaneye gelmeyi, bu çok sevilen Bayan Glynn'i görmeyi önerdiği zaman, Jim onun emekli olması gerektiğini söylemiş, daha o zaman bile hayli yaşlıydı, demişti. Yani yirmi beş yıl önce. Oysa bu kadın o sıralarda üniversiteden yeni mezun, ömrünün ilk işine giren biri olmalıydı.

Daha önceki bulgulara oranla bu seferki pek küçük bir sürpriz sayılırdı. Jim dün Holly'nin kütüphaneye girmesini istememiş, bu yüzden yalan söylemişti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Bayan Eloise Glynn'in gençliği onu pek şaşırtmıyordu. Demek ki yalan söylemekte olduğunun dün de farkındaydı. Ama belki o yalanı *neden* söylediğini bilmiyor olabilirdi.

Kütüphaneci, Jim'i tanımadı. Ya Jim insanlar üzerinde pek fazla etki bırakmayan bir çocuktu, ya da, daha büyük ihtimalle, kendisinin de söylediği gibi, on sekiz yıl önce üniversiteye gitmek üzere kasabadan ayrıldığından beri gerçekten hiç gelmemişti kütüphaneye.

Eloise Glynn capcanlı bir insandı. Kız öğrencilerin spor antrenörü olabilecek havadaydı. Holly sorusunu sorunca, "Willott mu?" dedi. Hemen sandalyesinden fırladı. "O kitapların yerini hemen gösterebili-

rim size." Masanın ön tarafına geçti, Holly ile Jim'i karşıdaki salona götürdü. "Bu yörenin çocuğuydu, herhalde biliyorsunuzdur. On yıl kadar önce öldü, ama kitaplarının üçte ikisi hâlâ yeni baskılar yapıyor." Yeniyetmelere yönelik kitapların bulunduğu bir etajerin önünde durdu, elini havada kaydırarak Willott kitaplarının durduğu iki koca rafı gösterdi. "Çok verimli bir yazardı Artie Willott. Öyle çalışkandı ki, o geçerken karıncalar bile utançlarından başlarını eğerlerdi."

Holly'ye sırıttığında gülümsemesi bulaşıcı oldu. Holly de ona sırıttı. "Biz *Kara Değirmen*'i arıyoruz," dedi.

"En sevilen kitaplarından biridir. Onu sevmeyen çocuk görmedim." Bayan Glynn kitabı raftan hemen hemen hiç bakmadan aldı, Holly'ye verdi. "Çocuğunuz için mi istiyorsunuz?"

"Aslında kendim için. Tivoli Bahçeleri'ndeki levhada adını gördüm de."

Jim, "Ben okudum o kitabı," dedi. "Ama hanım merak etti."

Holly, Jim'le birlikte ilk salona dönüp, görevli masasına en uzak okuma masasının başına oturdu. Kitabı ortalarına koydular, ilk iki bölümü okudular.

Holly ikide bir Jim'e dokunuyordu. Eline, omzuna, dizine. Hep onu yumuşatmaya yönelik hareketler yapıyordu. Jim gerçeği öğrenip o sayede iyileşinceye kadar, onun parçalanmamasını, bütün olarak kalmasını, bir şekilde sağlamak zorundaydı, aklına gelen tek tutkal da sevgiydi. Her küçük sevgi ifadesinin, yani her bakışın, dokunuşun, gülümsemenin ya da sevgi kelimesinin, onun tümüyle parçalanmasını önleyen bir ilaç olduğuna kendini iyice inandırmıştı.

Roman çok güzel ve insanı çeken bir biçimde yazılmıştı. Ama Jim Ironheart'ın hayatı hakkında ortaya koyduğu şey öyle şaşırtıcıydı ki, Holly atlayarak, önemli yerleri okumaya başlamış, bazı pasajları ona fısıldayarak okumayı, sonra da bir sonraki şaşırtıcı yere geçmeyi seçmişti.

Kitaptaki kahramanın adı Jim'di. Soyadı Ironheart değil, Jamison'du. Bu Jim Jamison, içinde değirmen ve havuz bulunan bir çiftlikte oturuyordu. Değirmen sözde hayaletliydi. Ama birkaç esrarengiz olayla karşılaşınca Jim gerçeği öğreniyordu. Burada bir ruh değil, bir uzaylı yaratık vardı. Havuzun dibindeki uzay gemisinde yaşıyor, değirmen-

de ortaya çıkıyordu. Kendini Jim'e, değirmenin duvarlarında parıldayan hafif bir ışık olarak göstermekteydi. Jim'le uzaylı arasında iletişim de kuruluyordu. İki sarı bloknot kullanıyorlardı bu iş için. Birine Jim'in soruları, öbürüne uzaylının cevapları yazılıyordu. Cevaplar bloknotun üzerinde sanki sihir gücüyle belirmekteydi. Uzaylının söylediğine göre, kendisi saf enerjiden oluşmaktaydı. Dünyaya, "GÖZLEMLEMEK, İNCELEMEK, İNSANOĞLUNA YARDIM ETMEK İÇİN' gelmişti. Kendinden DOST diye söz ediyordu.

Holly kaldığı yere parmağını takarak kitabın geri kalan sayfalarını taradı, DOST"un iletişimde sonuna kadar hep bloknot kullanıp kullanmadığına baktı. Evet, öyle devam ediyordu iletişim. Jim Ironheart'ın kendi hayalini dayandırdığı bu hikâyede uzaylı hiçbir zaman ses çıkarmıyordu.

"Bu yüzden sen de uzaylının ses çıkaramayacağını sandın, bloknot sistemini kabul etmeyelim dediğimde bu yüzden itiraz ettin."

Jim artık inkâr etmiyordu. Kitaba şaşkın gözlerle bakmaktaydı.

Tepkisi Holly'ye umut verdi. Mezarlıkta Jim öyle yıkılmış durumdaydı, gözleri öyle soğuk ve acılıydı ki, Holly onun o büyük gücünü kullanıp kendini iyileştirebileceğinden kuşku duymuştu. Parkta ise, bir an ... o korkunç an boyunca, Holly onun o zayıf aklının çatlayıp içinden deliliğin fışkıracağından korkmuştu. Ama yıkılmamıştı Jim. Şimdi de merakı korkusundan baskın gibi görünüyordu.

Bayan Glynn etajerlerle uğraşmak üzere yerinden kalkmıştı. Bu salona başka okurlar da girmemişti.

Holly bir kere daha kitaba döndü, yine atlayarak okumayı sürdürdü. Hikâyenin orta yerinde, tam Jim Jamison'la uzaylı ikinci kere karşılaştıklarında, E.T. ona kendisinin TÜM ZAMANLARDA yaşayan bir yaratık olduğunu anlatmıştı. Geleceği görebiliyor, kaderin ölüme götürmekte olduğu bir adamın hayatını kurtarmak istiyordu.

"Vay canına," dedi Jim yavaşça.

O anda Holly'nin zihninde bir vizyon belirdi. Bu vizyon öyle parlak ve gerçekti ki, bir an için kütüphane çevresinden silindi, iç dünyası onun tek gerçeği oldu. Kendini çırılçıplak, ayıp sayılacak kadar iğrenç bir çarmıha çakılmış görüyordu. Ellerinden, ayaklarından kanlar akmaktaydı. (Bir ses kulağına, *öl, öl, öl* diye fısıldayıp duruyordu.)

Bağırmak üzere ağzını açtı, ama ağzından ses yerine hamam böcekleri çıktı. O zaman Holly kendisinin zaten ölü olduğunu anladı (*öl, öl, öl*), çünkü vücudunun içini böcekler ve kurtlar doldurmuştu bile.

İğrenç sahne zihninden, geldiği gibi apansız silindi, Holly bir anda kendini yine kütüphanede buldu.

"Holly?" Jim ona kaygıyla bakıyordu.

Bu hayali ona Jim'in bir parçası yollamıştı. Bu konuda hiç kuşku yoktu. Ama Holly'nin şu anda bakmakta olduğu Jim, o işi yapan Jim değildi. Jim'in içindeki o karanlık çocuk, Düşman diye bildikleri o nefret dolu, katil varlık, şimdi de yepyeni bir silahla saldırıyordu Holly'ye.

"Bir şeyim yok, iyiyim," dedi Holly.

Ama kendini hiç de iyi hissetmiyordu. O hayal içini bulandırmıştı. Biraz şaşkın durumdaydı.

Dikkatini yeniden *Kara Değirmen*'e çevirmek için mücadele vermesi gerekti.

Dost'un söylediğine göre, Jim Jamison'un kurtaracağı adam ABD Başkanlığına adaydı. Yakında Jim'in oturduğu kasabaya uğrayacak, bu kasabadayken öldürülecekti. Uzaylı onun yaşamasını istiyordu, çünkü o adam, "BÜYÜK BİR DEVLET ADAMI VE BARIŞ MÜJDECİSİ" olacak, "DÜNYAYI BÜYÜK BIR SAVAŞTAN KURTARACAKTI."

Dost kendisinin dünyada bulunuşunu sır olarak saklamak istediği için, Jim Jamison kanalıyla iş görmek istiyordu. Katilleri o engelleyecekti. "ONA BİR HAYAT İPİ ATACAKSIN, JIM."

Romanda kötü uzaylı diye bir şey yoktu. Düşman aslında Jim Ironheart'ın kafasında biçimlenmiş bir şeydi. Kendi öfkesinin, kendine karşı duyduğu nefretin bir simgesiydi. Onu kendinden ayırıp kontrol altında tutma ihtiyacını duymuştu.

Holly içinden gelen bir parazit sesinin eşliğinde, bir vizyon daha gördü. Öyle net ve keskindi ki, gerçek dünyayı tümüyle yok ediyordu. Bir tabudun içindeydi Holly. Ölmüştü ama her nasılsa tüm duyuları hâlâ çalışıyordu. İçindeki kurtların kıpırdayışını hissedebiliyor (*öl, öl, öl, öl*), çürüyen vücudunun kokusunu alabiliyor, tabudun kapağında kendi çürümüş yüzünün yansımasını görebiliyordu. Sanki aynaydı tabudun içi. İskelet yumruklarını kaldırdı, kapağa vurdu, darbelerin yukardaki metrelerce toprakta yankılandığını duydu.

Kütüphaneye döndü yine.

"Holly, Tanrı aşkına, neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Holly?"

"Hiçbir şey," dedi Holly yine. Düşman'ın kendisini böylesine sarsabildiğini ona söylemenin bir hata olacağını seziyordu.

Kara Değirmen kitabını taramayı bitirdi.

Romanın sonunda Jim Jamison geleceğin Başkanı'nı kutarıyordu. Dost havuzun altındaki sakin hayatına dönüyor, Jim'e karşılaşmalarını tümüyle unutmasını emrediyor, politikacıyı kendiliğinden kurtarmış olduğuna inanmasını istiyordu. Eğer Jim'in belleğinde uzaylı arasıra bilinçaltından bilinç düzeyine yükselirse diye de, "BENİ ANCAK BİR RÜYA HALİNDE HATIRLAYACAKSIN. BİR ZAMANLAR GÖRDÜĞÜN BİR RÜYADAKİ VARLIK OLACAĞIM SENİN İÇİN," diyordu. Uzaylının ışığı son kere duvarlardan silinince, bloknotlardaki mesajlar da yok oluyor, karşılaşmanın hiçbir izi kalmıyordu.

Holly kitabı kapattı.

Jim'le ikisi bir süre, kitabın şömizine bakarak oturdular.

Holly çevresindeki raflarda binlerce zamanı ve yeri anlatan kitapları hissediyordu. Mars'tan Mısır'a, Yoknapatavpa'ya kadar. Hepsi daha ilk sayfa çevrilirken insanların gözünü kamaştırmaya hazırdı. Parlak renkleriyle, türlü kokularıyla, kahkaha ve hıçkırıklarıyla, gözyaşı ve fısıltılarıyla canlanıvereceklerdi. Kitaplar rüya paketleriydi.

"Rüyalar birer kapıdır," dedi Jim'e. "Romanlardaki hikâye de bir tür rüyadır. Arthur Willott'un uzaylı ilişkisiyle ve serüvenle ilgili bu rüyası da sana kendi umutsuzluğundan kurtulman için bir kapı sağlamış. Annenle baban için yapman gerekeni yapmadığın duygusu altında ezilmemek için, o rüyaya sığınmışsın."

Holly ona DOST'un bloknota yazdığı SENİ SEVİYOR HOLLY / SENİ ÖLDÜRECEK HOLLY yazılarını gösterdiğinden beri rengi hep çok solgun olan Jim'in yanaklarına biraz renk gelmeye başlıyordu.

Gözleri hâlâ hortlak görmüş gibiydi gerçi. Kaygıları hâlâ hafiflemiyordu. Ama hayatını dolduran bütün bu yalanları bir dereceye kadar kabullenmeye doğru gidiyordu görünüşe göre.

Zaten içindeki Düşman'ı korkutan da buydu. O yüzden saldırganlaşıyordu Düşman.

Bayan Glynn yerine dönmüştü. Masasında çalışıyordu artık.

Holly sesini daha da alçaltarak Jim'e, "Ama onların ölümüne yol açan trafik kazası için neden kendini suçlayasın ki?" diye sordu. "Hem o yaşta bir çocuğun nasıl bu kadar büyük bir sorumluluk duygusu olabilir?"

Jim başını iki yana sallıyordu. "Bilmiyorum."

Corbett Handahl'ın söylediklerini hatırlayan Holly, elini Jim'in dizine dayadı. "Düşün, hayatım. O kaza, sihirbazlık gösterisi için turneye çıktıklarında mı olmuştu?"

Jim bir kararsızlık geçirdi, kaşlarını çattı. "Evet ... yolculukta."

"Sen de onlarlaydın, değil mi?"

Jim başını evet anlamında salladı.

Holly duvarda gördüğü fotoğrafı düşünüyordu. Jim'le babası smokinli, annesi pırıltılı elbiseler içinde. "Sen de çıkıyordun o gösteriye," dedi.

Jim'in bazı anıları, suya taş atılmış gibi, dalgalar halinde yayılarak geliyordu herhalde. Yüzünde yansıyan duygular numara olamazdı. Karanlığa gömülmüş bir hayattan dışarı çıkabilmek gerçekten şaşırtıyordu onu.

Holly kendi heyecanının da onunkine paralel olarak arttığını hissetti. "Ne yapıyordun sen o gösteride?" diye sordu.

"Gösteri ... bir tür sahne sihirbazlığıydı. Annem izleyicilerden birtakım eşyalar toplardı. Babam benimle birlikte çalışırdı. İkimiz ... yani ben o eşyaları elime alır, psişik gücüm varmış gibi numara yapardım. İnsanlara kendileri hakkında asla bilmemem gereken şeyleri söylerdim."

"Numara mı yapardın?" diye sordu Holly.

Jim gözlerini kırpıştırdı. "Belki de numara değildi. Öyle garip ki ... çaba gösterdiğim halde çok azını hatırlayabiliyorum."

"Hile falan değildi. Sen gerçekten yapabiliyordun o işi. Zaten annenle baban o gösteriyi bu yüzden başlattılar. Sen özel yeteneklere sahip bir çocuktun."

Jim elini *Kara Değirmen*'in kapağı üzerinde kaydırdı. "Ama ..."

"Ama ... ne?"

"Hâlâ anlayamadığım şeyler pek çok."

"Benim de öyle, arkadaş. Ama giderek yaklaşıyoruz. Bunun iyi bir şey olduğuna inanmak zorundayız."

İçten gelen bir gölge Jim'in yüzünde bir kere daha belirdi.

Holly onun yine karanlık ruhsal duruma kaymasını istemediği için, "Haydi, yürü," dedi. Masadaki kitabı alıp kütüphanecinin masasına götürdü. Jim de peşinden geliyordu.

Enerjik Bayan Glynn elindeki keçe kalemlerle bir poster hazırlamaktaydı. Çizdiği resimler, uzaylı, denizci, akrobat ve kâşif kılığına girmiş kız ve erkek çocuklardı. Tepeye bir yazı yazmış, onu renkli kalemlerle boyamaya hazırlanıyordu: BURASI KÜTÜPHANEDİR. ÇOCUKLAR VE SERÜVENCİLER, HOŞGELDİNİZ. DİĞER KİMSELER GİREMEZ!

"Güzel," dedi Holly içtenlikle. "Bu işe kendinizi gerçekten ve tam anlamıyla adamışsınız."

"Eh, beni barlardan uzak tutuyor," diye karşılık verdi Bayan Glynn. Yüzündeki gülümseme, bütün çocukların onu neden bu kadar sevdiğini açıklamaya yetiyordu.

Holly, "Nişanlım sizden öyle övgüyle söz etti ki," dedi. "Belki aradan yirmi beş yıl geçince onu hatırlayamamış olabilirsiniz."

Bayan Glynn, Jim'e düşünceli gözlerle baktı.

"Ben Jim Ironheart'ım, Bayan Glynn."

"Elbette hatırlıyorum seni! Çok benzersiz bir çocuktun." Ayağa kalktı, masanın üzerinden uzandı, Jim'i kucaklamak istedi. Boynuna

sarıldı, sonra onu bırakıp Holly'ye döndü. "Demek ki benim Jimmy'mle evleneceksiniz. Harika bir şey! Ben yönetici olduğumdan beri pek çok çocuk gelip geçti buradan. Kasaba küçüktür ama, yine de pek çok çocuk geldi geçti. Hepsini hatırladığımı da iddia edemem. Ama Jimmy çok özel bir çocuktu. Çok özel!"

Holly, Jim'in bilim-kurgu romanlarına nasıl tutkun olduğunu, nasıl okumaya doyamadığını bir kere daha dinledi. Kasabaya ilk geldiği yıl çok sessiz olduğunu, ikinci yıl ise dilsiz kesildiğini de dinledi. Büyükannesinin ölümünden sonra yani.

Bir fırsat bulunca, "Biliyor musunuz, Bayan Glynn," dedi. "Jim'in beni buraya getirmesinin nedenlerinden biri de, hiç değilse bir süre için çiftlikte oturmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağımıza karar vermek içindi ..."

Bayan Glynn, "Göründüğünden daha iyi bir kasabadır," dedi. "Burada mutlu olursunuz, onu garanti edebilirim. Hattâ durun, size birer kütüphane kartı vereyim!" Masasına oturup çekmecelerden birini açtı.

Oradan iki kart çekip kalemini eline aldığında, Holly, "Mesele şu," dedi. "Jim'in iyi anıları kadar kötü anıları da var. Lena'nın ölümü de bunların en kötülerinden biri."

Jim sözü devraldı. "Üstelik o öldüğünde ben on yaşındaydım. On bire basmıştım. Sanırım olup bitenlerin bir bölümünü kendime unutturmuşum. Nasıl öldüğünü tam da hatırlayamıyorum. Ayrıntılarını yani. Acaba siz hatırlıyor musunuz diye merak etmiştim ..."

Holly, Jim'in aslında iyi bir muhabir olabilecek niteliklere sahip olduğuna karar vermek üzereydi.

Bayan Glynn, "Ayrıntıları pek hatırlıyorum diyemem," dedi. "Herhalde gecenin o saatinde değirmene niçin gittiğini de hiç kimse, hiçbir zaman bilemeyecek. Büyükbaban Henry onun zaman zaman kendi başına kalmak için oraya gittiğini söylemişti. Sakin, serin bir yermiş. Orada yün örer, biraz meditasyon yaparmış. Tabii o günlerde değirmen şimdiki kadar harap da değilmiş. Ama yine de ... gecenin ikisinde oraya örgü örmeye gitmesi biraz garip."

Kütüphaneci onlara Lena'nın ölümüyle ilgili hatırlayabildiklerini anlatırken, Holly'nin rüyasının gerçekten de Jim'in bir anısı olduğunu

onaylamış oluyordu. Holly hem korkuyor, hem de içinin bulandığını hissediyordu. Eloise Glynn'in bilmediği, belki hiç kimsenin bilmediği şey, Lena'nın o gece değirmende yalnız başına olmadığı gerçeğiydi.

Jim de oradaydı.

Ve oradan bir tek Jim sağ çıkmıştı.

Holly, Jim'e baktığında, yüzündeki kanı yine çekilmiş buldu. Artık rengi solgun da değil, dışardaki gökler gibi griydi.

Bayan Glynn, Holly'ye sürücü belgesini vermesini söyledi. Kütüphane kartını doldurmak istiyordu. Holly gerçi kart falan istemiyordu, ama yine de sürücü belgesini uzattı.

Kütüphaneci, "Jim, sanırım onca acıyı ve kaybı yenebilmen kitaplar sayesinde oldu," dedi. "Kendi içine kapanmıştın. Hep okuyordun. Ve sanırım hayalleri bir bakıma acı dindirici olarak kullandın." Holly'ye sürücü belgesiyle kütüphane kartını uzatırken, "Jim çok zeki çocuktu," dedi. "Kitabın tam anlamıyla içine girerdi. Gerçek olurdu o hikâye onun gözünde."

Yaaa, diye düşündü Holly. Hem de nasıl!

"Kasabaya ilk geldiğinde, daha önce doğru dürüst okula gitmediğini duymuştum. Annesiyle babası eğitmişlerdi onu. Bana bu çok korkunç bir şey gibi görünmüştü. O gece kulübü gösterisi için habire seyahat etmek zorunda olsalar bile... yine de."

Holly, Jim'in duvarındaki fotoğrafları düşündü. Miami. Atlantic City. New York. Londra. Chicago. Las Vegas.

"Ama baktım ki, annesiyle babası bu işi enikonu iyi başarmışlar. En azından, kitap sevgisi aşılamışlardı ona. O sevgi sonradan çok işine yaradı." Kadın Jim'e döndü. "Herhalde Lena'nın ölümünü büyükbabana sormayışın, bu konu onu üzer diye olmalı. Ama bence o senin sandığın kadar güçsüz biri değil. Tabii bu konuda en çok bilgiye de o sahiptir." Bayan Glynn tekrar Holly'ye döndü. "Bir şey mi oldu, hayatım?"

Holly elinde kütüphanenin mavi kartıyla, heykel gibi durmakta olduğunu farketti. Kitaplarda, yeniden canlandırılmayı bekleyen insanların dolaplarda bekleştiği gibi. Bir an için kadının sorusuna cevap bile veremedi.

Jim bu sefer topu kapamayacak kadar afallamış görünüyordu. Büyükbabası bir yerlerde ... sağdı. Ama nerede?

"Hayır," dedi Holly. "Bir şey olmadı. Zamanın çok hızlı geçmekte olduğunu hissettim de ..."

Bir parazit, bir vizyon: Holly'nin kesik kafası haykırıyor, başsız vücudu acılar içinde kıvranıyor. Kesilmiş, ama ölmemiş. İnanılmaz biçimde sağ. Dayanılmaz bir dehşet içinde ..."

Holly boğazını temizledi, gözlerini kırpıştırarak Bayan Glynn'e baktı. Kadının merak dolu bakışları ona dikilmişti. "Evet, çok geç oldu. Öğle yemeğinden önce Henry'yi de ziyaret etmemiz gerek. Saat on oldu bile. Ben kendisiyle hiç tanışmadım." Zırvalıyordu artık. Susamıyordu bir türlü. "Aslında hevesle bekliyorum."

Büyükbabası Jim'in dediği gibi dört yıl önce ölmemişse tabii. Ölmüşse, Holly onu görme hevesinde değildi. Ama Bayan Glynn de ruh çağırma seanslarına inanacak birine benzemiyordu.

"Tatlı bir adamdır," dedi Holly'ye. "İnme indikten sonra o çiftlikten ayrılmak ona çok zor gelmiştir, eminim. Ama yine de şükretmesi gerekir. İnme onun genel sağlık durumunu kötüleştirmedi. Benim de annem, nur içinde yatsın ... ona da nüzül inmişti. Sonra bir daha yürüyemedi, konuşamadı, tek gözünü kaybetti, kafası da öyle karıştı ki, kendi çocuklarını bile tanıyamaz oldu. Duyduğuma göre zavallı Henry'nin en azından aklı başında. Konuşabiliyor. Söylentilere bakılırsa, Fair Haven'da tekerlekli sandalyeliler grubunun da lideri sayılıyormuş."

"Evet," dedi Jim. Sesi tahta gibi çıkmıştı. "Ben de öyle duydum."

Bayan Glynn, "Fair Haven çok hoş bir yer," dedi. "Onu oraya yerleştirmiş olman da çok düşünceli bir hareket, Jim. Günümüzdeki nice huzur evleri gibi yılan yuvası değil orası."

***

Telefon kulübesindeki rehberde, Fair Haven'ın Solvang'da olduğu yazılıydı. Holly arabayı önce güneye, sonra vadinin doğusuna sürdü.

"İnme indiğini hatırlıyorum," dedi Jim. "Hastanede yanındaydım. Orange County'den gelmiştim. Büyükbabam yoğun bakımdaydı. Ben onu ... en az on üç yıldır görmemiştim."

Holly buna pek şaşırdı. Bakışı Jim'in utançtan kızarmasına yol açtı. "Yani kendi büyükbabanı on üç yıl hiç görmedin mi?"

"Bir nedeni vardı ..."

"Neymiş?"

Jim gözlerini önlerindeki yola çevirdi, boğazından bezgin bir çaresizlik homurtusu çıktı. "Bilmiyorum. Bir nedeni vardı ama hatırlayamıyorum. Her neyse, inme inince geldim. Hastanede ölüyordu. Ve ben de onu ölmüş olarak hatırlıyorum, Allah kahretsin."

"Kesinlikle öyle mi hatırlıyorsun?"

"Evet."

Holly tane tane konuştu. "Onu hastane yatağında ölü gördüğünü, bağlı olduğu makinelerin hepsinin hareketsiz olduğunu hatırlıyor musun?"

Jim kaşlarını çattı. "Hayır."

"Bir doktorun sana onun öldüğünü bildirişini hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Cenazesi için hazırlıklar yaptığını hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"O halde onu ölü olarak hatırlayışın neden o kadar kesin sayılıyor?"

Jim bir süre düşündü, Holly de bu arada Ford'la virajları dönmeye, tepeler arasından ilerlemeye devam etti. Çevrede beyaz çitlerle çevrili çiftlikler, atların otladığı meralar vardı. Ortalık Kentucky resimleri kadar yeşildi. Vadinin bu kesimi, New Svenborg taraflarından çok daha renkliydi zaten. Ama gökyüzünün griliği daha bile kararmıştı. Kara kara bulutlar dolaşıyordu tepelerinde. Çürük rengi.

Sonunda Jim, "Şimdi artık pek de kesin değil," dedi. "Düşündük-

çe ... kafamdakinin çamurlu bir izlenim olduğunu hatırlıyorum. Gerçek bir anı değil."

"Henry'nin Fair Haven'da kalabilmesi için gerekli ödemeleri yapıyor musun?"

"Hayır."

"Malı mülkü sana mı kaldı?"

"Kendisi hayattaysa nasıl bana kalır?"

"O halde vekâleti mi var sende?"

Jim bunu reddetmeye hazırlanıyordu ama birdenbire kulağına, duruşmadaki yargıcın sesi geldi. Doktor ifade vermişti. Büyükbabasının avukatı gelmiş, Henry'nin aklının başında olduğunu, mallarını torununun yönetmesini istediğini söylemişti.

"Ulu Tanrım, evet." Jim yalnız uzak geçmişi değil, dört yıl önceki olayları bile unutabilmesine pek şaşmıştı. Holly yavaş giden bir çiftlik kamyonunu sollayıp boş yolda bir kere daha hızlanırken Jim ona yeni hatırladıklarını anlattı. Belli belirsiz hatırlıyordu aslında. "Bunu nasıl yaptım ben? Nasıl böyle yaşayabiliyorum? Geçmişimi nasıl canımın istediği gibi değiştirip hikâyeler uydurabiliyorum?"

"Özsavunma," dedi Holly yine. Kamyonun önünde ilerledi. "Bahse girerim ki, öğretmenliğine ait anıların dipdiridir kafanda. Öğrencilerini de hatırlıyorsundur, meslekdaşlarını da ... "

Doğruydu. Daha Holly konuşurken bile sınıfta ve okulda yer almış nice olayı düşünüp hatırlayabiliyordu Jim. Bu anılar öyle canlıydı ki, binlerce günün hepsi dünmüş gibi geliyordu.

" ... çünkü o hayatın senin için hiçbir tehdit oluşturmadığını biliyorsun. O hayatta amaç var, barış var. Senin unuttukların, amansızca belleğinin dibine ittiklerin, hep annenle babanın ve Lena Ironheart'ın ölümüyle ilgili şeyler, bir de New Svenborg'da geçirdiğin yıllar. Henry Ironheart da bunların bir parçası olduğu için, onu da zihninden silmeyi sürdürüyorsun."

Gökyüzü çok kasvetliydi.

Jim uçuşan kara kuşları gördü. Mezarlıkta gördüklerinden daha fazla kuş vardı şimdi. Dört, altı, sekiz. Arabaya paralel uçuyor gibiydiler. Solvang'a kadar gelecekler miydi onlarla?

Çok garip ama, Portland'a gidip Billy Jenkins'i kurtaracağı, Holly ile tanışacağı sabah gördüğü rüya geldi aklına. O karabasanda koca koca kara kuşlar, çığlıklar atarak uçmuşlardı çevresinde. Kanatlarını çırparak saldırmış, cerrah neşteri gibi hesaplı biçimde gagalamışlardı onu.

"En kötüsü geçmedi henüz," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Yani Fair Haven'de öğreneceklerimiz mi?"

Yukarda kara kuşlar buz gibi hava akımlarının içinden kayıp duruyorlardı.

Jim ağzından çıkanların anlamını bilmeksizin, "Çok karanlık bir şey geliyor," dedi.

2

Fair Haven , Solvang'ın dışında, "U" biçiminde, kocaman, tek katlı bir binaydı. Mimarisinde Danimarka tarzından eser yoktu. Sıradan çizgilere sahip, işlevsel bir binaydı, güzelliği de olması gerekenden fazla değildi. Krem rengi, pütürlü beton duvarlar, kiremitli damlar. Süsü püsü yoktu. Ama yeni boyanmış, iyi onarılmış, bakımlı bir yerdi. Bahçesindeki lükstrumlar aynı boyda budanmış, çimleri güzelce biçilmiş, kaldırımlan süpürülmüştü.

Holly hoşlanmıştı buradan. Hattâ içinden, keşke yaşlılığımda burada yaşıyor olsam, diye bile geçirdi. Seksenindeyken belki. Her gün biraz televizyon seyrederek, biraz dama oynayarak, dün gece yatarken takma dişlerini nereye koyduğunu hatırlamaktan başka sorunla karşılaşmayarak.

İçerde koridorlar geniş ve havadardı. Yerler sarı marley kaplıydı. Başka huzur evleri gibi hastalık kokmuyordu bu bina. Hastalık kokusunu bastırmak için sıkılan o dezenfektan ve deodoranların kokusu da yoktu. Jim'le birlikte önünden geçtiği odalar pek güzeldi. Kocaman pencereleri ya vadiye ya da bahçeye bakıyordu. Hastaların bazıları yataklarına uzanmış, kimisi tekerlekli sandalyelerine oturmuş, gamlı yüzlerle bakınıp duruyorlardı ama onlar ya ciddi inmelerin ya da Alzheimer hastalığının kurbanları olmalıydı. Kendi anılarına kilitli durumdaydılar. Çevrelerindeki dünyaya pek ilgi duymuyorlardı. Diğer hastalar mutlu görünüyordu. İnsan hastaların kahkahalarını duyabiliyordu sık sık. Bu tür yerlerde böyle şeylere pek ender rastlanırdı.

Hemşireler odasındaki nöbetçi başhemşire, Henry Ironheart'ın dört yılı aşkın süredir Fair Haven'da kalmakta olduğunu söyledi onlara.

Yönetici Bayan Danforth'un odasına alındıklarında, Henry Ironheart'ın burada bu yöneticiden eski olduğunu öğrendiler. Bayan Danforth tombulca, bakımlı, zengin mahalle papazlarının eşleri kadar kendinden memnun bir kadındı. Jim'in zaten bildiği bir şeyi kendisinin onaylamasını neden istediğini pek anlayamıyordu ama yine de kayıtlara baktı, onlara Henry Ironheart'ın aylık ücretinin düzenli olarak, Laguna Niguel'de oturan James Ironheart tarafından ödenmekte olduğunu gösterdi.

"Sonunda ziyarete geldiğinize çok sevindim," dedi. "Umarım hoşça vakit geçirirsiniz." Bu nazik sitem, hem Jim'i daha sık ziyarete gelmediği için eleştiriyor, hem de onun gücenmesine yol açmıyordu. Dozu iyi ayarlanmıştı.

Bayan Danforth'dan ayrıldıklarında, ana koridorun başında bir an durdular. Burası hemşirelerin koşuşturdukları taraftan uzaktı. Çevrede tekerlekli sandalyeyle dolaşan hastalar da yoktu.

Jim inatla, "Pat diye odasına giremem," dedi. "Bunca zamandan sonra! Holly ... midem düğüm düğüm oluyor, sanki kramplar giriyor. Korkuyorum ondan."

"Niçin?"

"Emin değilim." Panik eşiğindeki çaresizlik, Jim'in gözlerine öyle tedirgin edici bir ifade yansıtıyordu ki, Holly o gözlere bakmak istemediğini farketti.

"Sen küçükken canını yaktı mı hiç?"

"Sanmıyorum?" Jim belleğinin bulutları arasından olayları görmeye çalıştı, sonunda başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Holly aslında Jim'i yalnız bırakmaktan da çok korkuyordu. Bu yüzden, ihtiyarı birlikte ziyaret etmelerinin daha iyi olacağı konusunda onu ikna etmeye çalıştı.

Ama Jim, içeriye önce onun, tek başına girmesinde direndi. "Ona bilmemiz gereken şeylerin çoğunu sor. Ben yanınıza gelince, eğer istemiyorsak, çok uzun süre kalmamız gerekmesin. Yani durum kötüye giderse, tatsızlaşırsa, demek istiyorum. Onu beni görmeye hazırla, Holly. Lütfen."

Holly bu isteklerine uymazsa kaçmaya hazırmış gibi görünüyordu. Bu yüzden kabul etti Holly onun isteklerini. Ama Jim beklemek üzere dönüp avluya ilerlediğinde, arkasından bakarken, onu gözden uzağa yolladığına şimdiden pişman olmuştu. Yine kontrolunu kaybetmeye başlar, Düşman bir kere daha ortaya çıkacak olursa,kimse yanında olup onu karşı durması için cesaretlendiremeyecekti.

Büyükbabanın odasında olmadığı anlaşılınca, yardımsever bir hemşire, Holly'nin Henry Ironheart'ı bulmasını sağladı. Neşeli bir yer olan eğlence salonundaki kumar masalarından birini gösterdi Holly'ye. Salonun öbür tarafında yarım düzine kadar yaşlı oturmuş, televizyon seyrediyorlardı..

Henry arkadaşlarıyla poker oynamaktaydı. Dördü birlikte, tekerlekli sandalyelere uygun bir masanın çevresindeydiler. Hiçbirinin üzerinde, diğer huzur evlerinde sık görülen pijamalar, eşofmanlar yoktu. Henry'den başka, çıt diye kırılacakmış gibi görünen iki yaşlı erkek daha vardı. Biri pantolonu üzerine kırmızı polo şörtü giymiş, öteki de beyaz gömleği, papyon kravatı seçmişti. Bir de kadın vardı masada. Kuş gibi bir kadın. Kar gibi beyaz saçlıydı. Pembe pantolon takım giymişti. Çekişmeli bir oyunun ortasındaydılar. Ortadaki çanakta çok sayıda mavi fişler göze çarpıyordu. Holly oyunu kesmeksizin bir kenarda durdu. Oyuncular birer birer ellerini açarken tiyatro yeteneklerini de sergilediler. Thelma adlı kadın bir sevinç çığlığıyla kazandığı fişleri önüne çekti, erkekler şaka yollu ona hile yapıp yapmadığını sorarken rol yapıyormuş gibi kabardı.

Holly sonunda ilerleyip kendini Henry Ironheart'a tanıttı, ama Jim'in nişanlısı olduğunu ileri sürmedi. "Mümkünse bir konuda sizinle birkaç dakika konuşmak istiyordum," dedi.

Polo şörtlü adam, "Tanrım, Henry!" diye patladı. "Senin yarı yaşında bu konuğun."

Papyon kravatlısı, "Hep yaşlı bir sapık olageldi zaten," diye takıldı.

Thelma papyon kravatlıya döndü. "Sen kendi işine bak, Stewart. Henry bir beyefendidir, hiçbir zaman da o çizginin dışına çıkmamıştır."

"Henry, bugün bu odadan çıkmadan evlenmiş olursun herhalde!"

Thelma bu sefer de, "Senin öyle bir şansın yok tabii," diye çıkıştı. Göz kırparak, "Bana sorarsanız, insan Henry'yle nikâhsız bile oturur," dedi.

Hepsi kahkahalarla güldüler. Holly, "Galiba ben safdışı kalıyorum bu işte," dedi.

George, "Thelma genellikle istediğini elde eder," diye karşılık verdi.

Stewart'ın kâğıtları toplayıp karıştırmaya başladığını gören Holly, "Oyununuzu bozmak istemedim," dedi.

Henry, "Aldırma," diye avuttu onu. Ağzından çıkan kelimeler, geçirdiği inme sonucu kulağa biraz dolaşık geliyordu, ama yine de anlaşılıyordu. "İhtiyaç molası veririz."

George, "Bizim yaşımızdaki insanlar ihtiyaç molalarını aynı zamana ayarlayamadı mı, masada hiçbir zaman iki kişiden fazla bulamazsın," diyerek güldü.

Ötekiler tekerlekli sandalyelerini sürüp uzaklaştılar, Holly bir sandalye çekti, Henry Ironheart'ın yanına oturdu.

Çiftlikteki evde, duvara asılı resimde gördüğü o amaçlı, dörtköşe suratlı adam değildi karşısındaki. Hemşirenin yardımı olmasa, Holly onu hiç tanıyamazdı. İnme vücudunun sağ tarafını, felçli değilse bile, zayıf bırakmıştı. Kolunu genellikle göğsünde kıvrık tutuyordu. Yaralı bir hayvanın tek pençesini havada tutması gibi. Çok kilo vermişti.

Yapılı bir adam sayılmazdı artık. Yüzü çökmüş değildi ama pek de parlak sayılmazdı. Rengi iyiydi. Sağ yanağında kaslar aşırı gevşemiş, yüz çizgilerini biraz sarkık gösteriyordu.

Henry'nin görünüşüne bir de konuşmakta çektiği zorluk eklenince, doğrusu Holly'yi insan ömrünün sonu konusunda depresyona sokmaya yeterdi. Ama gözleri kurtarıyordu durumu. Boyun eğmez bir ruhu yansıtıyordu o gözler. Konuşması biraz yavaşlamış olsa bile, bu adamın zeki ve şakacı bir adam olduğunu ortaya koymaya yetiyor, kadere teslim olmayacağını belli ediyordu. Vücudunun bu hale geldiğine belki ancak yalnızken kızıyordu.

"Ben Jim'in arkadaşıyım," dedi Holly.

Henry dudaklarını "Ooo," dermiş gibi biçimlendirdi. Holly bunu bir şaşırma belirtisi olarak aldı. Henry önce ne diyeceğini bilemedi, sonra, "Jim nasıl?" diye sordu.

Holly doğruyu söylemeye karar verdi. "Pek iyi sayılmaz, Henry. Çok sorunlu bir durumda."

Henry gözlerini ondan kaçırdı, masadaki fişlere baktı. "Evet," dedi alçak sesle.

Holly bu adamın çocuklara eziyet eden bir canavar olmasını beklemişti bir bakıma. Jim'in gerçeklerden kaçmasının sorumluluğunu biraz da onun paylaşmasını beklemişti. Ama adam hiç de öyle birine benzemiyordu.

"Henry, sizinle görüşmek, konuşmak istedim, çünkü Jim'le ilişkimiz arkadaşlıktan da ileri. Onu seviyorum. O da beni sevdiğini söyledi. Uzun süre birlikte olacağımızı umuyorum."

Yaşlı adamın gözlerinde yaşlar biriktiğini görünce şaşırdı.

"Özür dilerim," dedi. "Sizi üzdüm mü?"

"Yo, hayır, daha neler!" Henry sol eliyle gözlerini kuruladı. "Yaşlı bir budala gibi davrandığım için bağışla beni."

"Hiç öyle değilsiniz, o belli."

"Mesele şu ... hiç aklıma ... Şey ... Jim hayatını hep yalnız geçirecek sanmıştım."

"Neden öyle düşündünüz?"

Torunuyla ilgili olumsuz bir şey söylemek belli ki üzüyordu onu. Holly'nin umutlarını yok etmek, Jim'in bir tür zorba olduğunu açıklamak gibi geliyordu bu ona.

Holly yardımcı oldu. "İnsanları kendinden uzak tutma huyu var, evet. Onu mu demek istiyorsunuz?"

İhtiyar başını evet anlamında sallayarak, "Beni bile," dedi. "Onu tüm kalbimle sevdim. Yıllarca. Kendine göre o da beni sever, bilirim. Ama bunu göstermekte zorluk çeker. Sözle söylemesi ise hiç düşünülecek şey değil." Holly ona soru soracakken o birdenbire başını hırsla iki yana salladı, yüzünde öyle yoğun bir acı ifadesi belirdi ki, genç kadın yeni bir inme iniyor sandı. "Tümü onun suçu değil, Tanrı da biliyor ya," dedi ihtiyar. Duygusallaştıkça konuşmasındaki zorluk artıyordu. "Kabullenmek zorundayım ... aramızdaki uzaklığın birazı da benim suçum. Onu suçladım. Oysa hiç suçlamamalıydım."

"Suçlamak mı?"

"Lena için."

Holly'nin yüreğinden bir korkunun gölgesi geçti, sancı duyar gibi oldu.

Avlunun köşesine bakan pencereye çevirdi gözlerini. Jim'in bulunduğu köşe değildi orası. Acaba nereye gitti, diye merak etti. Nasıldı Jim? *Kimdi* şu anda?

"Lena için mi?" diye sordu. "Anlayamıyorum." Oysa anlıyor ve korkuyordu.

"Yaptığım şey şimdi gözüme bağışlanmaz görünüyor. Öyle düşünmemeli, o düşünceyi engellemeliydim." Sustu, Holly'yi görmüyormuş, onun içinden daha arkalara bakıyormuş gibi konuştu. Sanki başka bir yerde, başka bir zamandaydı. "Ama o günlerde Jim öyle acayipleşmişti ki! Her zamanki çocuk değildi artık. Benim yaptığım şeyi anlaman için, önce o durumu bilmen gerek. Atlanta olayından sonra çok acayipleşmiş, içine kapanmıştı."

Holly'nin aklına Sam ve Emily Newsome geldi. Jim'in Atlanta'da hayatlarını kurtardığı insanlar. Ve Norman Rink. Jim'in öfke içinde sekiz kurşun sıktığı adam. Ama Henry besbelli Atlanta'da son zamanlarda yer alan bir olaydan söz etmiyordu. Çok daha eski bir olaydı onun

aklındaki.

Holly'nin kararsızlığını görünce, "Atlanta'yı bilmiyor musun?" diye sordu.

Odanın içinde garip bir ses dolaştı, Holly'yi ürküttü. Bir an sesin nereden geldiğini anlayamadı, sonra yuvalarını korumak isteyen kuşların çığlıkları olduğunu anladı. Odanın içinde kuş yoktu. Sesler herhalde şöminenin bacasından geliyordu. Damda olmalıydılar. Derken ses kesildi.

Holly bir kere daha Henry Ironheart'a döndü. "Atlanta mı? Hayır, herhalde o olayı bilmiyorum."

"Tahmin etmiştim. Sana anlatsa şaşardım. Sevdiği kadına bile. Hiç konuşmaz o konuda."

"Ne oldu Atlanta'da?"

"Dixie Ördek diye bir yerdi ..."

"Ulu Tanrım," diye fısıldadı Holly. Rüyasında görmüştü orayı.

"Demek olayı biraz biliyorsun." Adamın gözleri iki yas gölüydü.

Holly'nin yüzü acıyla kırışmıştı. Jim'in hiç görmediği annesiyle babası için değil, bu ihtiyar için de değil ... Jim içindi bu üzüntü. "Ah, Tanrım," dedi. Başka bir şey söyleyemedi. Kelimeler kendi gözyaşlarının arasında boğulmuştu.

Henry uzanıp karaciğer lekeleriyle dolu eliyle onun elini kavradı, Holly de o eli tutup sıktı, yeniden konuşabileceği zamanı bekledi.

Salonun karşı ucunda çanlar çalıyor, kornalar ötüyor, televizyondaki program devam ediyordu.

Jim'in annesiyle babası trafik kazasında ölmemişlerdi. O hikâyeyi Jim, korkunç gerçekten kaçabilmek için, kendisi uydurmuştu.

Biliyordu Holly. Biliyordu, ama bilmemek istemişti.

Son rüyası ona bir uyarı değildi. İkisi de uyurken Jim'in ona ilettiği bir başka anıydı.O rüyadaki, Holly'nin kendisi değildi. Jim'di. İki gece önceki rüyada Lena olduğu gibi, bu sefer de Jim olmuştu. O sıra bir aynaya baksa, kendi yüzünü değil, Jim'in yüzünü görecekti. Değirme-

nin penceresinde nasıl Lena'nın yüzünü gördüyse, tıpkı öyle. Kan gölüne dönen lokantanın dehşeti bir kere daha geri döndü, Holly onu belleğinden itemedi, ürperdi.

Pencereye doğru baktı. Avluya. Jim için korkuyordu.

"Atlanta'da bir hafta gösteri yapacaklardı," dedi Henry. "Jim'in en sevdiği yere, öğle yemeği yemeye gitmişlerdi. Atlanta'ya daha önceki gidişlerinden hatırlıyordu orayı."

Holly, sesi titreyerek, "Silahlı adam kimdi?" diye sordu.

"Delinin biri. Olayı kabul etmeyi zorlaştıran da o asıl. Anlamsız bir olay. Delinin biri işte."

"Kaç kişi öldü."

"Çok."

"Kaç kişi, Henry?"

"Yirmi dört."

Küçük Jim Ironheart'ı o keşmekeşin ortasında düşündü Holly. Diğer müşterilerin parçalanmış vücutları arasında emekleyerek kaçmaya çalışan çocuk. Salonu dolduran acı ve korku çığlıkları, kan konusu, idrar, dışkı ve kusmuk kokusu, ceset kokusu. Otomatik silahın sesi bir kere daha geldi kulağına ... *çuda-çuda-çuda-çuda-çuda-çuda*. Rüya olduğu halde, dayanılacak gibi değildi. İnsanoğlunun tüm saçma zalimliği bir tek yıkıcı olaya sığdırılmış gibiydi. Vahşi bir olay. Yetişkinlerin bile böyle bir psikolojik yıkımın etkisinden kutulması zordu. On yaşında bir çocuk içinse iyileşmek imkânsız gibiydi. Gerçeğe dayanamaz, inkârı tek yol olarak görürdü tabii. Delirmemek için tek çaresi hayallere sığınmak olurdu.

Henry, "Bir tek Jim sağ kaldı," dedi. "Polis iki saniye daha geç gelse, o da sağ kalmazdı. Adamı polisler vurdu." Henry, Holly'nin elini daha da sıkı tuttu. "Jim'i bir köşede buldular. Jamie'nin kucağında. Babasının kucağında, onun kolları arasında. Üstü başı ... babasının kanıyla kaplı durumda."

Holly rüyasının sonunu hatırladı ...

... deli adam dosdoğru onun üstüne geliyordu. Masaları, sandalyeleri devirerek. O da köşeye doğru emekliyordu. Bir cesedin üzerine.

Deli adam daha da yaklaşıyor, silahını kaldırıyordu. Kendisi o garson kız gibi davranamıyor, adama bakamıyordu. Gözlerini yanındaki cesede çeviriyordu ...

... sonra uyanışını hatırladı. Tiksinerek, içi bulanarak.

Cesedin yüzüne bakmaya vakti olsa, Jim'in babasını görecekti demek.

Kuş çığlıkları salonu bir kere daha doldurdu. Bu sefer sesler daha yüksekti. Televizyon izleyenlerden bazıları kalkıp şömineye yürüdü, ne oluyor diye baktı. Bacaya bir kuş sıkışmış olabilirdi.

Henry alçak sesle, "Babasının kanları," diye tekrarladı. Bunca yıl geçtiği halde, o anı düşününce dayanılmaz acılar duyduğu belliydi.

Çocuk yalnız ölen babasının kucağına sığınmakla kalmamıştı. Annesinin de biraz ilerde cansız yattığını biliyordu. Öksüz ve yetimdi artık. Yalnızdı.

***

Jim, Fair Haven'ın bahçesinde bir tahta kanepeye oturmuştu. Yalnızdı.

Ağustos sonlarında bir gün olduğuna göre hava çok kuru olmalıydı. Oysa gökyüzü yağmayan bir nemle doluydu. Görünüşü, başaşağı olmuş, içi kül dolu bir çanağa benziyordu. Sona eren yazın çiçekleri, kuruyan taç yapraklarını çiçek tarhlarından, aralardaki beton yollara saçmaktaydı. Güneş olmayınca, çiçeklerin renk yarışı da yok oluyordu. Ağaçlar o belli belirsiz Ağustos rüzgârından üşüyormuş gibi titriyorlardı.

Bir şey geliyordu. Kötü bir şey geliyordu.

Jim, Holly'nin kuramına sarıldı, kendisi istemezse hiçbir şeyin gelmeyeceğini tekrarladı. Tek yapacağı kendini kontrol etmekti. O zaman sağ kalabilirlerdi.

Ama o şeyin gelmekte olduğunu hâlâ hissediyordu.

Bir şey.

Kuşların çığlıklarını duydu.

***

Kuşlar sessizleşmişti.

Bir süre sonra Holly, Henry Ironheart'ın elini bıraktı, çantasından kâğıt mendil çıkardı, burnunu sildi, gözlerini kuruladı. Konuşabildiği zaman, "Annesiyle babasına olanlar için kendini suçluyor," dedi.

"Biliyorum. Hep suçladı. Hiç söylemezdi ama başka biçimlerde belli ederdi. Kendini suçladığı, annesiyle babasını kurtarabileceğine inandığı belli olurdu."

"Ama neden? Daha on yaşındaydı. Ufacık çocuktu. Makineli taşıyan koskoca bir adama hiçbir şey yapamazdı. Tanrı aşkına, kendini nasıl sorumlu hissedebilir?"

Henry'nin gözlerindeki parlaklık bir an için kayboldu. O zavallı, yamulmuş yüz, korkunç bir hüzün ifadesiyle daha da çarpıldı.

Sonunda Henry, "Onunla çok kere konuştum bunu," dedi. "Kucağıma aldım, sarıldım, konuştum. Lena da yaptı. Ama öyle içine kapanıktı ki, açılmıyordu bir türlü. Kendini suçladığını, kendinden nefret ettiğini söylemiyordu."

Holly saatine baktı.

Jim'i çok uzun süre yalnız bırakmıştı.

Ama tam duymak istediği şeyi söyleyecekken Henry Ironheart'ın sözünü kesemezdi.

Henry, "Yıllarca düşündüm bunu," dedi. "Sonunda belki bir dereceye kadar anladım. Ama ben anlamaya başladığımda, Jim büyümüştü artık. Atlanta'dan söz etmeyi yıllar önce kesmiştik. Dürüst davranmak gerekirse, hiçbir konuda konuşmaz olmuştuk artık."

"Neydi anladığınız?"

Henry güçsüz sağ elini sol avucuna aldı, parmak eklemlerine baktı. Holly onun söylemek istediğini açıklama konusunda kuşku duyduğunu hissetti.

"Onu seviyorum, Henry."

Henry başını kaldırıp onun gözlerine baktı.

Holly, "Demin buraya sırf Atlanta'yı duymak için geldiğimi düşünmüştün," dedi. " Jim o konuda konuşmadığı için. Bir bakıma haklıydın. Aslında birçok şeyi duymaya geldim, çünkü hayatının bazı alanlarına beni hiç sokmuyor. Gerçekten seviyor beni, Henry. O konuda kuşkum yok. Ama yumruk gibi sıkılı durumda. Kendini rahat bırakamıyor. Eğer onunla evleneceksem, bu işin sonu oraya varacaksa, onu tanımam gerek. Yoksa mutlu olma şansımız kalmaz. Esrarengizlikler üzerinde temellenen ortak bir hayat kuramayız."

"Haklısın tabii."

"Bana Jim'in neden kendini suçladığını anlat. Öldürüyor bu duygu onu, Henry. Ona yardım etme şansım olacaksa, senin bildiğini ben de bilmek zorundayım."

Adam içini çekti, kararını verdi. "Söyleyeceklerim sana batıl zırvalar gibi gelecek, ama öyle değil. Basit ve kısa anlatacağım, çünkü süslemeye kalkarsam daha da saçma görünür. Karım Lena'nın bazı güçleri vardı. Önsezi diyebilirsin buna herhalde. Geleceği göremezdi, at yarışının nasıl biteceğini bilemezdi, sana gelecek yıl şurada olacaksın diyemezdi, ama yine de bazı güçleri vardı. Arasıra ...örneğin onu haftaya Pazara bir pikniğe çağırsan, bazen düşünmeden, o gün deli gibi yağmur yağacağını söylerdi. Ve öyle de olurdu. Komşunun biri hamile kalır, Lena çocuğun erkek mi, yoksa kız mı olacağını bilerek konuşmaya başlardı ... farkında olmadan. Hep de haklı çıkardı."

Holly bulmacanın,son parçalarından birinin daha yerine oturmakta olduğunu hisssetti. Henry onun yüzüne, "Beni yaşlı bir budala olarak görüyorsun," dermiş gibi baktığında, uzanıp ihtiyarın elini tuttu, güven verircesine sıktı.

Henry bir süre onu inceledikten sonra, "Jim'in yaptığı olağanüstü bir şeyler görmüş olmalısın, değil mi?" diye sordu. "Sihir gibi bir şeyler."

"Evet."

"Yani hikâyenin ne yöne gitmekte olduğunu biliyorsun."

"Belki."

Göremedikleri kuşlar yine çığlıklar atmaya başlamışlardı. Televizyon izleyenler sesi kıstılar, dönüp çevrelerine bakındılar, sesin kaynağını görmeye çalıştılar.

Holly'nin gözleri avluya bakan pencerelere dönmüştü. Kuş yoktu orada. Ama bu çığlıkların ensesindeki saçları neden dimdik ettiğini biliyordu. Kuş sesleri her nasılsa Jim'le ilgiliydi. Mezarlıkta kuşlara nasıl baktığını,Solvang'a giderken yolda kuşları nasıl incelediğini hatırladı.

"Oğlumuz Jamie de annesi gibiydi," dedi Henry. Sanki kuşların sesini hiç duymuyordu. "Bazı şeyleri *biliverirdi.* Aslında o Lena'dan biraz daha fazla güçlere sahipti. Jamie, Cara ile evlendikten bir süre sonra, Cara hamile kaldı. Lena günün birinde, 'Bebek özel yetenekli olacak, çok güçlü olacak,' deyiverdi. Doğaüstü yeteneklerden söz ediyordu. Jim doğdu. Dört yaşına geldiğinde ... bir şeyler yapmaya başlamıştı bile. Bir keresinde cebimdeki tarağa dokundu. Onu berber dukkânından satın almıştım. Jim o dükkânda ne var ne yoksa saymaya başladı. Ömründe girmemişti oraya. Zaten henüz Jamie ve Cara ile Los Angeles'de oturuyordu."

Durakladı, bir iki derin soluk aldı. Konuşmasındaki bozukluk daha da artmaya başlamıştı. Sağ göz kapağı sarkıyordu. Konuşmak onu fiziksel bir çabaymış gibi yormaya başlamıştı.

Bir hademe elinde fenerle şöminenin başına dikilmişti. Feneri bacaya tutuyor, kuş var mı diye bakıyordu.

Çığlıklara kanat sesleri de eşlik etmeye başlamıştı.

"JimmY bir eşyaya dokundu mu, o eşyanın daha önce nerede olduğunu bilir, sahibine ait de bir şeyler anlardı. İnsanlarla ilgili her şeyi bilemezdi tabii. O insanın kendisi ne kadar biliyorsa, o da o kadarını bilirdi yalnızca. Senin bir eşyana dokunsa, annenin, babanın adını söyler, senin ne işte çalıştığını bilirdi. Sonra başkalarının bir şeyine dokunur, hangi okula gittiklrini, çocuklarının adlarını söylerdi. Hep farklı şeyler söylerdi. Kontrol edemezdi bunu. Ama denediğinde hep bir şey bulurdu."

Hademe peşinde akıl öğreten birkaç hastayla birlikte şöminenin başından ayrılmış, kaşlarını çatarak havalandırma deliklerini süzüyordu. Kuşların kavgacı sesi hâlâ salonun içinde yankılanmaktaydı.

Holly ayağa kalkarak, "Avluya çıkalım," dedi.

Henry kaygılı bir sesle, "Dur, şunu bitireyim," diye itiraz etti. "Sana anlatayım."

Holly içinden, Jim, Tanrı aşkına, bir dakika daha dayan, diye düşündü. Yalnızca bir iki dakika.

İsteksiz isteksiz oturdu yerine.

Henry konuşmaya başladı. "Jim'in özel yetenekleri bir aile sırrıydı. Lena'nınkı ve Jamie'ninki gibi. Herkesin bilmesini, merakla çevremize üşüşmesini, bize manyak muamelesi etmesini istemiyorduk. Ama Cara ... her zaman artist olmak istemişti. Jamie de Warner Brothers'da çalışırdı. Zaten orada tanışmışlardı. Cara ne isterse, o da hep onu isterdi. Jimmy'yi de alıp bir gösteri hazırlamaya karar verdiler. Jim'i zihin okuyan harika çocuk diye tanıtacaklardı. Bu işte bir hile varmış gibi davranıyorlardı hep. Seyircilere bol bol göz kırpıyor, numarayı anlayın da görelim, dermiş gibi bir tutuma bürünüyorlardı. Oysa olay gerçekti. İyi de para kazandılar bu işten. Aile olarak da yararlandılar. Hep biraradaydılar bir kere. Daha önce de birbirlerine çok yakındılar ama gösteriden sonra, turneler başlayınca daha da yakın oldular. Hiçbir anne baba, evlâdını, onların Jim'i sevdiği kadar sevmemiştir. Çocukları da onları onun kadar sevmemiştir. Öyle yakındılar ki ... birbirinden ayrı düşünemezdin onları."

***

Kara kuşlar gökyüzünü yırtıp duruyorlardı.

Jim oturduğu kanepede başını kaldırıp onlara baktı.

Kuşlar doğudaki bulutların ardında kaybolur gibi oldular, sonra hızla dönüp geri geldiler.

Bir süre tam tepede, uçurtmalar gibi döndüler.

O kara, köşeli biçimleriyle sanki Edgar Allan Poe'nun bir şiirinden fırlamış gibiydiler. Jim çocukken Poe'yu çok severdi. Şiirlerinin o karanlık ve korku dolu dizelerini hep ezbere bilirdi. Bu tür şeylerin de kendine göre bir çekicliği vardı.

***

Kuş çığlıkları birdenbire kesildi. Sessizlik rahatlatıcıydı, ama Holly nedense daha da çok korkmaya başlamıştı.

"Gücü daha da arttı," diye devam etti Henry Ironheart boğuk, kısık sesiyle. Tekerlekli sandalyesinde kıpırdandı, sağ tarafı yeni pozuna zor uyum sağladı Vücudunun beceriksizliğine sıkıldığını ilk defa belli ediyordu. "Jim altı yaşına geldiğinde, masaya bir madeni para koysan, onu hiç dokunmadan yerinden kıpırdatabiliyordu. Sağa sola kaydırıyor, dik durdurabiliyordu. Sekiz yaşına geldiğinde, parayı havaya atıyor, havada öylece durduruyordu. On yaşındayken daha iri paralarla da yapabilmeye başlamıştı aynı şeyi. Ayrıca plakları, tepsileri de atıp havada durduruyordu. Ömründe görebileceğin en garip olaydı."

Holly içinden, ya otuz beşine geldiğinde neler yapabildiğini görsen, diye düşündü.

"Bunları gösteride kullanmadılar," dedi Henry. "Zihin okumayı kullandılar, o kadar. İzleyicilerden ufak tefek eşyalar topluyorlardı, Jim de o insanlara kendilerini anlatıyordu. Bu bile yetiyordu herkesin çok şaşırmasına. Jamie ile Cara zamanla havada eşya tutma numarasını da gösteriye sokmayı planlıyorlardı ama güçlerin gerçek olduğunu belli etmeden bunu nasıl yapabileceklerini bilemiyorlardı. O sıra Atlanta'da Dixie Ördek denilen yere gittiler ... orada her şeyin sonu geldi."

Her şeyin değil. Bir tek şeyin sonuydu o. Çok karanlık bir başka şeyin de başlangıcıydı.

Holly kuşların sessizliğinin neden çığlıklardan daha rahatsız edici olduğunu anlıyordu. O çığlıklar, patlayıcı maddeye doğru giden fitil alevi gibiydi. Sesi duydukça, patlamayı hâlâ önlemenin mümkün olduğunu hissetmişti.

"Bence Jim o yüzden annesiyle babasını kurtarması gerektiğine inandı," dedi Henry. "Zihin gücüyle o küçük şeyleri yapabildiğine göre, cisimleri uçurmayı, kıpırdatmayı başarabildiğine göre, o deli adamın silahındaki tetiği dondurabileceğine, emniyeti kapatabileceğine inandı sanırım."

"Yapabilir miydi bunu?"

"Eh, belki. Ama korku içinde, küçücük bir çocuktu. Bozuk paralarla, plaklarla, tepsilerle o numaraları yapmak için konsantre olması gerekiyordu. Oysa mermiler uçuşmaya başlayınca, pek konsantre olmaya zaman kalmazdı."

Holly o öldürücü *çuda-çuda-çuda-çuda* seslerini hatırladı.

"Onu Atlanta'dan alıp çiftliğe getirdiğimizde, hemen hemen hiç konuşmuyordu. Arasıra bir iki kelime söylüyordu, o kadar. İnsanın gözüne bakmıyordu. Jamie'yle Cara öldüğünde onun da içinde bir şeyler ölmüştü. O şeyi geri getiremiyorduk. Onu ne kadar seversek sevelim, onunla ne kadar uğraşırsak uğraşalım, başaramadık geri getirmeyi. Özel gücü de yok oldu. Ya da yok olmuş gibi göründü. Bir daha o oyunları yapmadı. Yıllar geçtiğinde, küçüklüğünde öyle şeyler yapmış olduğuna inanmak bile güçleşti."

Henry Ironheart tüm iyi niyetine rağmen seksen yaşını gösterir olmuştu. Deminkine göre çok daha yaşlı bir hal gelmişti üstüne.

"Atlanta'dan sonra Jim çok acayipleşmişti, ulaşılmaz olmuştu, içi öfke doluydu," dedi. "Bazen insan onu bir yandan seviyor, bir yandan da biraz korkuyordu ondan. Daha sonra ... Tanrı beni affetsin, ondan kuşku duydum ..."

"Biliyorum," dedi Holly.

Adamın gevşek yüz hatları sıkıştı, keskin bakışları Holly'nin yüzüne dikildi.

"Eşiniz," dedi Holly. "Lena. Onun ölüm biçimi."

Adam daha da boğuk bir sesle, "Her şeyi de biliyorsun," dedi.

"Gereğinden fazlasını," diye ona katıldı Holly. "Bu da çok garip. Çünkü ömrüm boyunca hep gereğinden az şey bildim ben."

Henry yine ellerine baktı. "On yaşındaki zavallı durumda bir çocuğun, onu o kadar sevmesine rağmen, tutup değirmen merdivenlerinden aşağı itebileceğine nasıl inanabildim, bilmiyorum. Uzun yıllar sonra, ona karşı çok zalim, çok duygusuz, çok budalaca davrandığımı anladım. O zaman da o bana özür dileme fırsatı tanımadı ... düşündüklerim için yani. Üniversiteye gitmek üzere ayrıldı ve bir daha dönmedi. On üç yıl boyunca bir kere bile gelmedi. Tâ ki bana nüzül inene kadar."

Bir kere geldi, diye düşündü Holly. Lena'nın ölümünden on dokuz yıl sonra. O ölümü kabul etmek, mezarına çiçek koymak için geldi.

Henry yine konuştu. "Ona açıklamanın bir yolunu bulaydım, bana bir tek fırsat verseydi ..."

"Şimdi burada," diyerek tekrar ayağa kalktı Holly.

İhtiyar adamın yüzünde beliren korku onu daha da sağlıksız göstermeye başlamıştı. "Burada mı?"

"Size bir fırsat tanımak için geldi." Holly ancak bunu bulup söyleyebildi. "Sizi ona götürmemi ister misiniz?"

***

Kara kuşlar sürü halinde uçuyordu. Sekizi biraraya gelmiş, dönüp duruyorlardı tepede.

Bir zamanlar geceyarısı karanlığında oturmuş düşünüyordum,

zayıf ve kuşkuluydum.

Ciltler dolusu garip ve acayip, çoktan unutulmuş

süprüntünün arasında,

Başım önüme sarkarken, uyku gözümü örterken,

birden bir tıpırtı duydum.

Sanki birisi odamın kapısına yavaşça vuruyor, vuruyordu.

Jim yukardaki gerçek kuşlara, "*Kuzgun artık asla dedi,*" diye fısıldadı.

O yumuşak, ritmik sesi duydu birden. Bir tekerleğin dönüşü ve ayak sesleri. Başını kaldırdığında, Holly'nin tekerlekli sandalyedeki büyükbabayı bahçe yolundan kanepeye doğru getirmekte olduğunu gördü.

Üniversiteye gitmek için kasabadan ayrılalı on sekiz yıl geçmişti. Bu süre içinde Henry'yi yalnızca bir tek kere görmüştü. Başlangıçta birkaç kere telefonla konuşmuşlardı ama kısa bir süre sonra Jim aramaz olmuş, zamanla büyükbabası aradığında da telefona gelmemişti. İhtiyarın mektupları geldiğinde, zarfları açmadan atıyordu çöpe. Hepsini şu anda hatırlamıştı bunların. Nedenini hatırlamaya daha yeni başlıyordu.

Ayağa kalmak üzere davrandı. Bacakları onu taşımıyordu. Oturduğu yerde kaldı.

***

Holly tekerlekli sandalyeyi Jim'in karşısına park etti, sonra geçip kanepeye, onun yanına oturdu. "Nasılsın?"

Jim başını sessizce salladı, bulutların altında uçan kuşlara baktı, ama büyükbabasının yüzüne bakmadı.

İhtiyar adam da Jim'e bakamıyordu. Tüm dikkatini çiçek tarhlarına yöneltmişti. Sanki sırf o çiçekleri görmek için gelmiş gibi.

Holly bu işin kolay olmayacağının farkındaydı. Her ikisine de anlayış gösteriyor, onları biraraya getirmek için elinden geleni yapmak istiyordu.

Ama önce, Jim'in kendisine bilerek veya bilmeyerek söylediği son yalanın oluşturduğu yaban otlarını yakmak zorundaydı. "Trafik kazası olmamıştı, tatlım," derken elini onun dizine koydu. "Öyle değildi olay."

Jim gözlerini kuşlardan ayırdı, ona sinirli bir beklenti ifadesiyle baktı. Holly onun hem doğruyu bilmek istediğini, hem de öğrenmekten korktuğunu hissetti.

"Bir lokantada oldu ..."

Jim bunu inkâr edercesine, başını yavaşça iki yana salladı.

"... Atlanta, Georgia'da ..."

Hâlâ başını sallıyordu, ama gözleri irileşmeye başlamıştı.

"... sen de yanlarındaydın ..."

Jim başını sallamayı kesti, yüzünde korkunç bir ifade belirdi.

"Dibde Ördek adlı bir yerdi," dedi Holly.

Anı geri dönüp bilincinde patladığında, Jim kusacakmış gibi kanepede öne eğildi, ama kusmadı. Ellerini dizleri üzerinde yumruk yaptı, yüzü acıyla kasıldı, ağzından üzüntünün de, dehşetin de ötesinde, küçük, garip sesler çıkmaya başladı.

Holly kolunu onun omzuna sardı.

Henry Ironheart, Holly'ye baktı, "Tanrım," diye mırıldandı. Torununun inkâr yolunda ne kadar ilerilere gittiğini daha yeni anlamaya başlıyormuş gibiydi. Jim'in çıkardığı küçük sesler yerini sessiz hıçkırıklara bıraktığında, Henry Ironheart gözlerini bir kere daha çiçeklere çevirdi, sonra sandalyenin basamağına dayamış olduğu ayaklarına baktı. Jim'le Holly'ye bakmamak için nereye bakabiliyorsa, oralara baktı. Ama sonunda yine Holly'yle gözgöze geldi. "Tedavi geçirdi," diye fısıldadı suçlu bir sesle. "Tedaviye ihtiyacı olduğunu biliyorduk. Santa Barbara'da bir terapiste götürdük onu. Birkaç kere. Elimizden geleni yaptık. Ama terapist ... Hemphill'di adı ... Jim'in bir şeyi olmadığını söyledi. Artık getirmeyin dedi. Altı hafta dolmadan, iyileşti dedi bize."

Holly, "Onlar ne bilir ki?" diye mırıldandı. "Hemphill ne yapabilirdi ki? Çocuğu hiç tanımıyordu. Onu sevmiyordu."

Henry Ironheart tokat yemiş gibi irkildi. Oysa Holly bu sözü, onu suçlamak için söylememişti.

"Hayır," diye açıklamaya girişti hemen. İhtiyarı inandırabileceğini umuyordu. "Demek istediğim, benim bu yolda Hemphill'den daha yararlı oluşumun nedeni ortada. Çünkü onu seviyorum. Tedaviyi sağlayabilecek tek şey budur." Jim'in saçlarını okşarken fısıldadı. "Annenle babanı kurtaramazdın, hayatım. O zaman o güç yoktu sende. Şimdiki kadar gelişmemişti. Kendin sağ kurtulduğun için şanslısın. İnan bana, tatlım, dinle ve inan bana."

Bir an hiç konuşmadan oturdular. Hepsi acı içindeydi.

Holly gökte kara kuşların kalabalıklaştığını farketti. Bir düzine olmuşlardı aşağı yukarı. Jim'in onları oraya nasıl çekebildiğini bilmiyordu ama bunu onun yaptığından emindi. Kuşlara giderek artan bir korkuyla

baktı.

Elini Jim'in ellerinin üzerine koydu, gevşemesi için ona cesaret vermeye çalıştı. Jim'in ağlaması yavaş yavaş kesilmişti ama yumrukları hâlâ heykel kadar sertti.

Holly, Henry'ye döndü. "Şimdi fırsat elinizde işte. Ona neden arkanızı döndüğünüzü anlatın. Ne yaptınızsa, onu neden yaptınızsa, anlatın."

İhtiyar boğazını temizledi, güçsüz sağ eliyle ağzını sildi, başlangıçta ikisine de bakmaksızın konuşmaya koyuldu. "Şey ... durumun nasıl olduğunu anlamanız gerek. Jim Atlanta'dan döndükten birkaç ay sonra kasabaya bir film şirketi geldi, film çekmeye başladılar ..."

"*Kara Değirmen*," dedi Holly.

"Evet, öyle. Jim habire okuyordu ..." Henry sustu, gözlerini yumdu. Sanki güç toplamaya çalışıyordu. Gözlerini açtığında, Jim'in eğik duran başına baktı. Onunla gözgöze gelmeye hazırdı artık ... o başını ne zaman kaldırırsa. "Hep kitap okuyordun, kütüphanenin her rafını tarıyor, hepsini okuyordun. O film nedeniyle Willott'un kitabını da okumuştun. Bir süre için o kitap ... ne bileyim ... sende bir tutku haline geldi diyebiliriz herhalde. Seni kabuğundan çıkaran tek şey oydu. O kitabı anlatmak. Biz de gidip çekimleri seyretmen için teşvik ettik seni. Hatırlıyor musun? Bir süre sonra, bizim çiftlikteki havuzda ve bizim değirmende bir uzaylı olduğunu söylemeye başladın. Kitapta ve filmde olduğu gibi. Önce rol yapıyorsun sandık."

Sustu.

Sessizlik uzadı.

Gökte artık yirmi kadar kuş vardı.

Dönüyorlardı. Sessizdiler.

Holly, Henry'ye, "Derken durum sizi kaygılandırmaya başladı," dedi.

Henry titreyen eliyle buruşuk suratını sıvazladı. Yorgunluğu yüzünden silmek ister gibi değil de, aradaki yılları silip kaybolan zamanı kazanmak ister gibi. "Değirmende çok fazla zaman geçirmeye başladın, Jim. Bazen bütün gün orada kalıyordun. Akşamları da. Bazen ge-

ceyarısı tuvalete gitmek için uyandığımızda, değirmende ışık görüyorduk. Gecenin ikisinde, üçünde, dördünde hattâ. Seni odanda bulamıyorduk."

Henry daha sık sık susmaya başlamıştı. Yorgun değildi aslında. Bu gömülü kalmış geçmişe girmeyi canı istemiyordu.

"Vakit geceyarısıysa, ya ben ya da Lena değirmene, seni almaya geliyorduk. Sen de bize değirmendeki Dost'u anlatıyordun. Bizi korkutmaya başlamıştın. Ne yapacağımızı bilemiyorduk ... o yüzden de ... bir şey yapmadık. Her neyse, o gece ... yani öldüğü gece ... fırtına yaklaşıyordu ..."

Holly rüyayı hatırladı:

... soğuk bir rüzgâr esiyor, kendisi çakıllı yolda hızla ilerliyordu.

" ... o gece Lena beni uyandırmadı. Kendi kendine gitti değirmenin üst kat odasına ..."

... kireç basamakları çıktı ...

"... yaman bir fırtınaydı, ama benim uykum ağırdı o zamanlar ..."

... merdivenin penceresi önünden geçerken gökte şimşekler çakıyordu. Pencereden havuzun dibinde bir şey gördü ...

"... herhalde yine her zamanki yaptığını yapıyordun orada, Jim ... mum ışığında kitap okuyordun ..."

... üst kattan insan sesine benzemeyen sesler geliyor, kadının yüreği atıyordu ... üst odaya çıktı ... korkuyordu ... ama Jim'i de merak ediyor, onun için kaygılanıyordu ...

" ... sonunda bir gök gürlemesi uyandırdı beni ..."

... merdivenlerin tepesine varınca Jim'i görüyordu, elleri iki yanında yumruk olmuştu, ayaklarının dibinde, mavi bir tabağın içinde sarı bir mum yanmaktaydı, mumun yanında da bir kitap vardı ...

" ... Lena'nın gitmiş olduğunu farkettim, yatak odasının penceresinden baktığımda değirmendeki o soluk ışığı gördüm ..."

... çocuk ona dönüyor, bağırıyordu: *Korkuyorum, yardım et bana, duvarlar, duvarlar!* ...

" ... baktığımda gözlerime inanamadım, çünkü değirmenin kanatları dönüyordu. O zaman bile, on on beş yıldır hiç dönmemişlerdi. Donmuşlardı çoktan ..."

... duvarlardaki amber rengi ışıkları görüyordu; sonra o kirli, ekşi renkleri de ... derken kireç duvarlar şişip kabarıyor, kadın o taşların içinde canlı bir şeyin varlığını hissediyordu ...

" ... ama o kanatlar uçak pervanesi gibi dönmeye başlamıştı. Hemen pantolonumu giydim, telaşla alt kata indim ..."

... çocuk korkulu, ama sapıkçasına heyecanlı bir sesle: *Geliyor ve onu hiç kimse durduramayacak!* diyordu ...

" ... bir fener kaptım, yağmurun altına fırladım ..."

... Sıvalı kireçler, böcek yumurtasının süngersi zarı gibi yarılıyor, kendiliğinden biçim alıyordu; kireçin bulunması gereken yerde, bir çocuğun dünyaya ve haksızlığa karşı duyduğu kara öfkenin simgesi beliriyordu; kendine yönelik nefreti ete dönüşmüş, ölme arzusu iğrenç ve gaddar biçimde somutlaşmış, kendi başına bir benlik edinmişti; çocuktan ayrıydı artık ...

" ... değirmene ulaştığımda, o paslı kanatların nasıl öyle *fuşş, fuşş, fuşş* diye dönebildiğine inanamadım ..."

Holly'nin rüyası orada sona ermişti, ama hayal gücü, ondan sonra olanları görebiliyordu. Lena, Düşman'ın ortaya çıkışını görünce dehşete kapılmış, çocuğun değirmende uzaylılar olduğu yolundaki sözlerinin doğru çıkması karşısında afallamış, geri geri giderken, o merdivenlerden aşağıya yuvarlanmış, parmaklık olmadığı için de düşüşünü engelleyememişti. Bu düşüş sırasında boynu kırılmış olmalıydı.

" ... içeriye girdim ... onu merdivenlerin dibinde, kıvrılmış durumda, çürükler içinde buldum ... ölmüştü."

Henry bir süredir ilk defa durakladı, yutkundu. O fırtınalı geceyi anlatırken Holly'ye bir kere bile bakmamıştı. Gözleri hep Jim'in eğik duran başındaydı. Konuştuğunda dili o kadar dolanmıyordu artık. Sanki bundan sonrasını elinden geldiğince iyi anlatmak kendisi için çok önemliymiş gibi.

"Merdivenleri çıktım ve seni üst odada buldum, Jimmy. Onu hatırlıyor musun? Mumun yanında oturuyordun. Elindeki kitaba öyle sıkı sıkı sarılmıştın ki, ancak saatler sonunda elinden alabildik. Konuşamıyordun." İhtiyarın sesi titremeye başlamıştı. "Tanrı beni bağışlasın ... o sıra tek düşünebildiğim sevgili Lena'mın öldüğüydü. Sen de yıl boyunca çok acayip bir çocuk olageldiğine, o anda bile, elinde kitabınla öyle oturup benimle konuşmayı reddettiğine göre, sanırım ... sanırım biraz delirdim o sıra. Bir süre için. Onu aşağıya senin ittiğini sandım, Jimmy. O garip anlarından birinde ... belki de ... ittin onu diye düşündüm."

Henry torununa söz söylemeyi artık pek güç bulmaya başlamış gibi, bakışlarını Holly'ye çevirdi. "Atlanta'yı izleyen o yıl çok acayip bir durumdaydı ... hemen hemen tanımadığımız bir çocuk olmuş çıkmıştı. Söylemiştim, çok sessizdi, ama içinde öfke de vardı. Hiçbir çocukta bulunmaması gereken bir tür öfke. Bazen bizi korkutuyordu. O öfkeyi ancak uykudayken gösterirdi ... rüya görürken ... inlediğini duyar, odasına giderdik ... şilteye tekmeler, yumruklar atıyor olurdu. Çarşafları parçalardı. Çileden çıkmış gibi. Hıncını rüyasındaki bir şeyden alırdı. Onu uyandırmak zorunda kalırdık."

Henry sustu, gözlerini Holly'den de kaçırdı, kendi sağ eline baktı. Kucağında işe yaramaz durumda duran o ele.

Jim'in yumruğu hâlâ Holly'nin elinin altında, taş gibiydi.

"Lena'ya veya bana hiç vurmaya kalkışmamıştın, Jimmy. İyi bir çocuktun. Bize hiç o tür sorun yaratmazdın. Ama o gece değirmende ... seni yakalayıp sarstım, Jimmy. Onu merdivenden aşağıya ittiğini itiraf ettirmeye çalıştım. Bu yaptığımın özrü yoktu ... ama ... Jamie ile Cara olayının, şimdi de Lena olayının etkisiyle deliye dönmüştüm. Çevremde herkes ölüyordu, bir tek sen vardın, sen de çok acayiptin, içine kapalıydın, beni korkutuyordun ... bu yüzden de, seni kucaklamam gerektiği sırada öfkemi senden aldım. Sana çattım o gece ... ve bu yaptığımın ancak yıllar sonra farkına vardım ... iş işten geçtikten sonra."

Kuşlar daha sık bir halka oluşturmuşlardı. Tam tepelerinde.

"Yapma,"dedi Holly yavaşça Jim'e. "Lütfen yapma."

Jim cevap verinceye kadar, Holly bu anlatılanların ona iyi mi, yoksa kötü mü etki yaptığını bilemezdi. Eğer büyükannesinin ölümünden ötürü kendini suçlaması, yalnızca Henry bu suçluluk duygusunu içine ekti diye başlamışsa, o zaman aşardı şu anı da. Eğer kendini suçlama nedeni, Lena'nın değirmendeki üst kat odaya gelip de Düşman'ın duvardan çıktığını görünce korkmasından, geri geri kaçarken merdivenden düşmesinden ötürüyse, yine yenebilirdi geçmişi. Ama eğer Düşman duvardan çıktıktan sonra *Lena'yı itmişse* ...

"Olayı izleyen altı yıl boyunca sana katilmişsin gibi davrandım. Sen okula gidene kadar. Sen gittikten sonra ... zamanla olayı daha net bir kafayla düşünebilmeye başladım, ne yaptığımı o zaman anladım. Avunmak için dönebileceğin hiçbir yer yoktu. Annen, baban yoktu, büyükannen yoktu. Kitap almak üzere kasabaya iniyordun ama öteki çocukların arasına karışamıyordun. O Zacca piçi yüzünden. Ned Zacca senin iki katın kadar iriydi ve seni hiç rahat bırakmıyordu. Kitaplara kaçmaktan başka hiçbir yerde huzurun yoktu. Sana telefon etmeye çalıştım, ama telefonlara gelmiyordun. Mektup da yazdım. Sanırım mektuplarımı da okumadın."

Jim kıpırdamadan oturuyordu.

Henry Ironheart dikkatini Holly'ye çevirdi. "Sonunda bana inme indiği zaman geldi. Yoğun bakımdayken yanıma gelip oturdu. Doğru dürüst konuşamıyordum. İstediklerimi söyleyemedim. Hep yanlış kelimeler çıkıyordu ağzımdan ... anlam taşımıyordu ..."

"Afazi," dedi Holly. "İnmenin sonucu."

Henry başını evet anlamında salladı. "Bir keresinde, o makinelere bağlı durumda yatarken, onun katil olmadığını hemen hemen on üç yıldır bildiğimi, ona zalim davranmış olduğumu anladığımı söylemeye çalıştım." İhtiyarın gözlerine yeni yeni yaşlar doluşuyordu. "Ama sözler ağzımdan çıktığında, yine doğru anlatamadığımı farkettim. Demek istediğim o değildi. Beni yanlış anladı. Kendisine *katil* diyorum sandı. Ondan korktuğuma inandı. Çıkıp gitti. O günden sonra onu ilk defa şimdi görüyorum. Aradan dört yılı aşkın zaman geçti."

Jim başını eğmiş, oturuyordu.

Elleri hâlâ yumruktu.

Değirmendeki o geceyle ilgili olarak, bir tek kendisinin bileceği ne gibi şeyler hatırladığını ancak o bilebilirdi.

Holly kanepeden kalktı. Jim'in tepkisini bekleyemez duruma gelmişti artık. Ayakta durdu. Nereye gideceğini bilemiyordu. Sonunda tekrar oturdu. Elini bir kere daha onun yumruğunun üstüne koydu.

Başını kaldırıp yukarıya baktı.

Kuşlar çoğalmıştı. Belki otuz tane olmuşlardı.

"Korkuyorum," dedi Jim. O kadar.

Henry, "O geceden sonra bir daha değirmene gitmedi, Dost'tan ya da Willott'un kitabından söz etmedi," diye devam etti. "Önce o tutkudan vazgeçmesini iyiye yordum ... daha az acayip davranıyordu. Ama sonra, içime kuşku girdi ... belki de tek avuntusunu kaybetmişti."

Jim, "Hatırlamaya korkuyorum," dedi.

Holly onun ne demek istediğini anlamıştı. Gömülü anılardan bir teki gizli kalmıştı şu anda. Büyükannesinin kaza sonucu ölüp ölmediği. Yoksa Düşman mı itmişti onu? *Kendisi* Düşman olarak mı öldürmüştü onu?

Holly onun eğik duran başına da, Henry'nin suçluluk yüklü acıklı haline de bakmaya dayanamıyordu. Başını kaldırıp kuşlara baktı ... ve gelmekte olduklarını gördü. Otuzdan fazlaydı sayıları. Kara bıçaklar gibi, karanlık gökten dalışa geçmişlerdi. Henüz çok yüksekteydiler ama dosdoğru bu avluya iniyorlardı.

"Jim, yapma!"

Henry de yukarıya baktı.

Jim de kaldırdı yüzünü. Neyin gelmekte olduğunu görmek için değil ama. O biliyordu neyin geldiğini. Yüzünü kaldırışı, gözlerini onların sivri gagalarına ve vahşi pencelerine sunmak içindi.

Holly ayağa fırladı, kendini daha da belirgin bir hedef durumuna getirdi. "Jim, kabul et, hatırla Tanrı aşkına!"

Hızla inen kuşların çığlıklarını duyuyordu.

Jim'in yüzünü kendi göğsüne yaslarken, "Düşman yapmış olsa bile, onu da aşıp yoluna devam edebilirsin!" diye bağırdı.

Henry Ironheart şok içinde bir çığlık attı, kuşlar Holly'nin üzerine iniş yaptı. Kanat çırpıyor, onu itiştirmeye çalışıyorlardı. Biraz havalanıyor, sonra daha kalabalık olarak, birbirine çarparak geri geliyor, onu aşıp Jim'in yüzüne, gözlerine ulaşmak istiyorlardı.

Holly'yi gagalamıyor, pençeleriyle bir yerini yırtmıyorlardı. Ama Holly bunun ne kadar sürebileceğinden emin değildi. Düşman'dı onlar ne de olsa. Düşman kendini bu sefer de başka bir biçimde gösteriyordu. Ve Düşman, Holly'den de, Jim'den nefret ettiği kadar nefret ediyordu.

Kuşlar avludan uzaklaşıp tekrar göğe yükseldiler. Rüzgâra kapılmış yapraklar gibi uzaklaştılar.

Henry Ironheart korkmuştu ama yaralı değildi. "Uzaklaşın," dedi Holly ona.

"Hayır." İhtiyar çaresizlik içinde Jim'e uzandı. Jim ona uzanmadı.

Holly başını kaldırmaya cesaret ettiğinde, kuşların bu işten vazgeçmediğini gördü. Yalnızca bulutların hemen altına kadar yükselmişlerdi. Orada yenileri de katılmıştı aralarına. Elli altmış kuş havada dönüyordu. Kapkara, aç, şimşek gibi hızlı kuşlar.

Pencerelerde, yana kayarak açılan cam kapılarda insanların birikmiş olduğunu gördü. İki hemşire, demin onun Henry'yi çıkardığı kapıdan çıktı.

"Geri çekilin!" diye seslendi Holly onlara. Durumun onlar için ne kadar tehlikeli olacağını bilemiyordu.

Jim'in öfkesi kendisine, belki ölümü yaratmış olan Tanrı'ya dönük olsa bile, taşıp masumlara da zarar verebilirdi. Holly'nin uyarısı hemşireleri korkutmuş olmalıydı. Hemen çekilip kapının eşiğinde durdular.

Holly yine yukarı baktı. Kalabalıklaşan sürü geliyordu.

"Jim," dedi telaşla. Onun yüzünü avuçlarına almış, o güzel mavi gözlerin içine bakıyordu. Gözler şimdi öznefretin soğuk ateşiyle buz gibiydi. "Bir tek adım daha atsan yeter. Bir tek şey kaldı hatırlayacağın." Gözleri birbirinden birkaç santim uzaktaydı ama Holly, Jim'in kendisini gördüğünden emin değildi. Sanki Holly'nin içinden arkalara bakıyordu. Tivoli Bahçeleri'nde yeri oyan yaratık üstlerine gelirken olduğu gibi.

İnişe geçen kuş sürüsü şeytanca çığlıklar atmaktaydı.

"Jim, lânet olsun, Lena'nın başına gelenler herhalde intihara değmez."

Çevrelerini kanatların hışırtısı doldurdu. Holly, Jim'in yüzünü bir kere daha kendi göğsüne yasladı. Jim yine kurtulmaya çalışmadı. Bu durum Holly'ye umut verdi. Başını eğdi, gözlerini elinden geldiğince, sımsıkı yumdu.

Kuşlar geldi. İpeksi tüyleri, buz gibi gagalarıyla, bir boşluk, bir aralık bulmaya çalıştılar. Pençeleri önce yumuşak değdi, sonra sert değdi, ama henüz kan çıkarmadı. Aç fareler gibi Holly'nin çevresinde dönüyor, dalıyor, kanat çırpıyor, sırtında, bacaklarında, oyluklarının arasında debeleniyor, bedenine yükseliyor, Jim'in yüzüyle onun göğsü arasına sokulmaya uğraşıyorlardı.. O zaman başlayacaklardı parçalamaya. Holly'nin eğik duran başına çarparken avaz avaz haykırmaktaydılar. Deli kadınlar gibi tiz psikopat çığlıkları atıyor, kulaklarının içinde bağırıyor, kan istediklerini kelimesiz olarak belli ediyorlardı. Derken Holly kolunda korkunç bir acı hissetti. Kuşlardan biri bluzunun kolunu yırtmış, bu arada derisini de delmişti.

"Hayır!"

Kuşlar yine yükselip uzaklaştılar. Holly kendi yüreğinin çarparken çıkardığı gürültüden ve kendi hışırtılı soluk seslerinden, onların gittiğini farkedemedi.Sonra başını kaldırıp gözlerini açtı, yükselen kuşların yukarda yeni sürülerle buluşmak üzere uzaklaştıklarını gördü. Kara gövdelerden ve kanatlardan oluşan bir kalabalık. Belki iki yüz tane.

Henry Ironheart'a baktı. Kuşlar ihtiyarın bir elinden kan çıkarmışlardı. Saldırı sırasında sandalyesine büzülmüş olan adam şimdi tekrar öne doğru eğiliyordu. Uzandı, yalvaran bir sesle Jim'i adıyla çağırdı.

Holly, Jim'in gözlerine baktığında onun hâlâ burada olmadığını gördü. Değirmendeydi şu anda herhalde. O fırtına gecesinde. Büyükannesine bakıyordu. Düşüş olayından bir saniye önce. O an donmuştu öylece. Jim filmin şeridini bir kare daha ilerletmeye korkuyordu.

Kuşlar yine gelmekteydi.

Henüz çok uzaktaydılar. Bulutun hemen altındaydılar. Ama bu sefer o kadar kalabalıktılar ki, kanatlarının kopardığı gök gürültüsü çok daha uzaklardan duyulabiliyordu. Çığlıkları cehennemdeki ruhların çığlıkları gibiydi.

"Jim, sen de Larry Kakonis'in seçtiği yolu seçebilirsin tabii. Kendini öldürebilirsin. Sana engel olamam. Ama eğer Düşman artık beni istemiyorsa, yalnızca seni istiyorsa, beni kurtulmuş sanma sakın. Sen ölürsen ben de öldüm demektir, Jim. Ben de ölmüş sayılırım o zaman. Larry Kakonis'in yaptığını yapar, kendimi öldürürüm. Seni başka yerde elde edemiyorsan, cehennemde seninle birlikte çürümeye, kavrulmaya gelirim."

Çok parçalı Düşman tepesine inerken Jim'in yüzünü bir kere daha göğsüne yasladı. Bu sefer kendi yüzünü ve gözlerini saklamaya kalkışmadı. O kanatların, gagaların, pençelerin fırtınası arasında öylece durdu. Sayısız minik, parlak gözlerin içine baktı. Kırpılmayan gözlerin. Her göz ıslaktı, derindi, geceyi yansıtan denizler gibiydi. Evrenin kendisi kadar acımasızdı. İnsanoğlunun yüreğindeki en derin kötülükler kadar acımasızdı. O gözlere bakarken, Jim'in bir yönüne bakmakta olduğunu biliyordu. En gizli, en karanlık yönüne. Oraya başka türlü ulaşamayacağı için, Jim'in adını söyledi. Bağırmadı, haykırmadı, yalvarıp yakarmadı, öfkesini veya korkusunu belirtmedi, yalnızca onun adını söyledi yavaşça ... tekrar tekrar. Ona duyduğu tüm şefkatlerin toplamıyla. İçindeki tüm sevgiyle. Holly'ye fena halde çarpıyordu kuşlar. Minik gagaları açılıyor, Holly'nin yüzüne haykırıyorlardı. Giysilerini, saçlarını gagalıyor, ama onu yaralamıyorlardı. Kaçması için son bir şans tanıyorlardı ona. Gözleriyle onu korkutmaya çalıştılar. Av hayvanlarının o soğuk, aldırmaz gözleriyle. Ama Holly korkmadı. Yalnızca onun adını tekrarlamayı sürdürdü, sonra onu sevdiğine yemin etti ... tekrar tekrar ...

... ve kuşlar yok oldu.

Bu sefer gökyüzüne doğru yükselmediler. Yalnızca yok oldular. Bir an çevreleri onlarla, onların öfkeli çığlıklarıyla doluyken, bir an sonra hiçbiri yoktu. Sanki hiç var olmamışlar gibi.

Holly, Jim'i bir an daha tuttu, sonra bıraktı. Jim hâlâ Holly'nin içinden ötelere bakıyor gibiydi. Trans halindeydi sanki.

"Jim." Henry Ironheart o yalvaran sesle birlikte torununa tekrar

uzanıyordu.

Kısa bir kararsızlıktan sonra Jim kanepeden yere, dizlerinin üzerine kaydı, ihtiyar adamın önünde diz çöktü. O bitkin eli tutup öptü.

Holly'ye de, Henry'ye de bakmaksızın konuştu. "Büyükannem Düşman'ın duvardan çıkışını gördü. Bu ilk defa oluyordu. Ben de ilk defa görüyordum onu." Sesi uzaktan gelir gibiydi. Benliğinin bir bölümü hâlâ geçmişteymiş, o korkunç anı yeniden yaşıyormuş gibi. O kadar korkacak bir şey olmadığını anlamış gibi. "O da gördü ve çok korktu. Ayağı takıldı, merdivenlerden geriye doğru düştü ..." Büyükbabasının elini yanağına dayadı, "Ben öldürmedim onu," dedi.

"Öldürmediğini biliyorum, Jim," diye karşılık verdi Henry Ironheart. "Ulu Tanrım, çok iyi biliyorum."

İhtiyar adam gözlerinde binlerce soruyla Holly'ye baktı. Kuşlara, düşmanlara, duvardaki yaratıklara ait sorulardı bunlar. Ama Holly, ihtiyarın bu cevapları almak için başka bir günü beklemesi gerektiğini biliyordu. Kendisinin de, Jim'in de beklediği gibi.

3

Dağlar arasından arabayı Santa Barbara'ya doğru sürerlerken Jim yolcu koltuğunda, gözleri kapalı oturmaktaydı. Derin bir uykuya dalmış gibiydi. Holly onun uykuya çok ihtiyacı olduğunu tahmin ediyordu. Yirmi beş yıldır gerçek anlamda dinlenme fırsatı bulamamıştı çünkü.

Onun uyumasından korkmuyordu Holly artık. Düşman'ın Dost'la birlikte çekip gittiğinden emindi. O vücutta şimdi bir tek benlik vardı. Rüyalar artık kapı değildi.

Şimdilik değirmene dönmek istemiyordu Holly. Orada biraz eşyaları kalmış olsa bile. Svenborg'da da göreceğini görmüştü. Jim'in hayatı bakımından oranın ne anlamlar taşıdığını biliyordu. Yeni bir yere gitmek, oraya sığınmak istiyordu şu anda. İkisinin de daha önce gitmediği, geçmişin gölgesini taşımayan yeni şeylerin başlayabileceği bir

yere.

Kül rengi gökyüzünün altında, kuru topraklar üzerinde arabayı sürerken zihnindeki tüm kopuk parçaları biraraya getirmekte, tablonun tümünü oluşturmaya çalışmaktaydı:

... olağanüstü yetenekleri olan bir çocuk, kendisinin bile farkında olmadığı yeteneklere sahip bir çocuk, Dixie Ördek denilen yerde bir katliama tanık oluyor, ama o olaydan ruhu parça parça olmuş durumda çıkıyordu. Kendini yine iyi hissetme çabası içinde, Arthur Willott'un kitabını buluyor, özel yeteneklerini kullanarak Dost'u yaratıyordu. Kendi benliğindeki en soylu beklentilerin simgesiydi Dost. Ve bu Dost ona, hayatta bir görevi olduğunu söylüyordu.

Ama çocuğun içi öfke ve umutsuzlukla öylesine doluydu ki, Dost tek başına onu iyileştiremiyordu. Üçüncü bir kişiliğe daha ihtiyaç duyuyordu çocuk. Tüm olumsuz duygularını, kendisini korkutan karanlık yönlerini yükleyebileceği bir benlik daha. Bu yüzden Düşman'ı yaratıyordu. Willott'un hikâyesini biraz değiştiriyordu bunu yapabilmek için. Değirmende yalnız kaldığı zamanlar Dost ile konuşuyor, Düşman'ı somutlaştırarak da öfkesini boşaltıyordu.

Sonunda bir gece, Lena Ironheart yanlış bir zamanda geliyordu oraya. Korkuyor, merdivenden düşüyordu ...

Jim, Düşman'ın sırf orada var olmasıyla bile ne sonuçlara yol açabildiğini görünce korkuyor, o hayali unutmak için kendini zorluyordu. Dost'u da, Düşman'ı da. Tıpkı Jim Jamison'un da Başkan adayını ölümden kurtardıktan sonra uzaylı olayını unutması gibi. Yirmi beş yıl boyunca çabalayıp, bu bölünmüş kişiliklerin üzerindeki kapağı sıkı sıkı kapalı tutma savaşı veriyordu. En iyi yönlerini de, en kötü yönlerini de baskı altında tutuyor, oldukça sakin ve renksiz bir hayat sürüyor, çünkü güçlü duygularını uyandırmak istemiyordu.

Öğretmenlikte bir amaç buluyordu kendine. Bu onu bir dereceye kadar hayata döndürüyordu. Larry Kakonis intihar edinceye kadar. Artık amacı kalmayınca, Jim kendini Kakonis'in hareketinden sorumlu hissediyor, annesiyle babası olayında, en çok da büyükannesi olayında aynı şeyi hissediyor, bilinçaltı düzeyde Jim Jamison'un o cesur ve ödüllendirici serüvenini yeniden yaşamak istiyordu. Bu da Dost'u geri

getirmek anlamına gelmekteydi.

Ama Dost'u serbest bıraktığı anda, Düşman'ı da serbest bırakmıştı tabii. Bunca yıl Jim'in içinde kapalı kalan Düşman'ın öfkesi daha da artmış durumdaydı. Daha kara, daha acı duruma gelmiş, yoğunluğu insani sınırları aşmıştı. Düşman artık eskisinden de kötü bir varlıktı. Yirmi beş yıl önceki gibi değildi. Görünüşü de, davranışı da, öldürmeye, mahvetmeye yönelikti ...

Demek ki Jim de bölünmüş kişilik sendromuna sahip diğer hastalar gibiydi. Bir tek farkı vardı. Ufacık bir fark. Kendisinin değişik yönlerini, insan olmayan kimlikler yaratarak ifade edebiliyordu o. Yarattığı kimliklere et ve can verecek güce de sahipti. Sybil rolündeki Sally Field gibi, tek bedende on altı kişiliği yoktu onun. Üç benliği üç ayrı bedendeydi. İçlerinden biri de katildi.

Holly arabanın kaloriferini yaktı. Dışarısı otuz derece bile olsa, arabanın içi insanı ürpertiyordu. Ama havalandırma deliklerinden gelen sıcak hava da ısıtamadı onu.

***

Kayıt masasındaki saat 1:11'i göstermekteydi. Öğlen olmuştu. Holly, Santa Barbara'daki Quality Moteli'ne ikisi için kayıt yaptırıyordu. O formu doldurup kredi kartını görevliye uzattığında, Jim hâlâ arabada uyumaktaydı.

Holly elinde anahtarla dönüp onu uyandırdı, Jim arabadan inip odaya yürüyecek kadar ayılabildi. Uyuklama halindeydi. Dosdoğru yatağa yöneldi, kıvrılıp bir anda derin bir uykuya daldı.

Holly gidip havuzun yanındaki makineye para atarak birkaç Diet Cola, buz ve şeker aldı.

Odaya döndüğünde perdeleri kapattı. Lambalardan bir tekini yaktı, üzerine bir havlu örttü, koltuğun birini yatağın yanına çekip oturdu, onun uyuyuşunu seyrederken bir şeker yedi.

En kötü bölümler aşılmıştı artık. Hayal yanıp yok olmuş, Jim tü-

müyle gerçeğin içine dalmıştı.

Ama geleceğin neler getireceğini bilemiyordu Holly. Jim'i hayallerinden ayrı durumda görmemişti hiç. Nasıl bir insan haline geleceğini bilemezdi. İyimser bir insan mı olacaktı, yoksa karanlık bir insan mı? Eski insanüstü güçlerinin birazına sahip olmayı sürdürecek miydi? O güçleri kendi içinde bulmuştu. Ve hayalini sürdürmek, delirmemek için o gücün yardımından yararlanmıştı. Belki şimdi özel yetenekleri, annesiyle babasının ölümü sırasındaki düzeye inecekti. Tavayla tencereyi havaya yükseltebilecek, beyin gücüyle bir madenî parayı havalandırabilecekti, o kadar. Daha da kötüsü, Holly onu bundan sonra sevip sevemeyeceğini de bilmiyordu.

Akşam yemeği saati geldiğinde Jim hâlâ uyuyordu.

Holly yeni şekerler almak üzere dışarıya çıktı. Yine perhize ihanet. Kendini kontrol etmezse sonunda gerçekten annesi kadar tombul bir kadın olacaktı.

Saat onda Jim hâlâ uyuyordu. On bir. On iki.

Holly onu uyandırmayı da düşündü. Ama Jim'in kozasına çekilmiş olduğuna karar verdi. Eski hayatından, yeni bir hayata doğmaya hazırlanıyordu. Tırtılın da kelebek olmak için zaman gerekirdi. En azından, Holly'nin umutları bu yoldaydı.

Gece on ikiyle bir arasında bir ara Holly de oturduğu koltukta uyuya kaldı. Rüya görmedi.

Onu Jim uyandırdı.

Holly onun o güzelim gözlerine baktı. Havlunun altından gelen ölgün lamba ışığında hiç soğuk değildi Jim'in gözleri. Ama hâlâ esrarengizdi.

Koltuğun üzerine eğilmiş, Holly'yi yavaşça sarsıyordu. "Holly, yürü. Gitmemiz gerek."

Holly uykunun etkisinden bir anda sıyrılıp dimdik doğruldu. "Nereye?"

"Scranton, Pennsylvania'ya."

"Neden?"

Jim onun masaya bıraktığı şekerlerden birini alıp kâğıdını soyar,

ısırırken, "Yarın öğleden sonra üç buçukta, delişmen bir okul taşıtı sürücüsü, demiryolu geçidini zamansız geçmeye kalkışacak," dedi. "Oraya vaktinde varamazsak yirmi altı çocuk ölecek."

Holly yerinden kalkarken, "Bunların hepsini şimdiden biliyorsun, ha?" dedi. "Bir kısmını değil, hepsini, ha?"

"Tabii." Jim ağzında şekerle sırıttı. "Ben böyle şeyleri bilirim, Holly. Psişik biriyim ne de olsa."

Holly de ona sırıttı.

Jim hevesle, "Biz ikimiz müthiş bir şey olacağız, Holly," dedi. "Süpermen! O da tüm zamanını iyilikler yapmaya vereceği yerde, ne demeye o gazetedeki işte çalışıp saatler ziyan ediyordu ki öyle?"

Holly rahatladığını belli eden, Jim'e duyduğu sevgiden çatlaklaşan bir sesle, "Ben de hep onu merak etmişimdir," diye karşılık verdi.

Jim ona çikolatalı bir öpücük sundu. "Dünya bizim gibisini görmedi, evlât. Tabii senin dövüş sanatlarını, silah kullanmayı, daha birkaç şeyi öğrenmen gerekecek. Ama çok iyi başaracaksın hepsini. Eminim başaracağından."

Holly kollarını onun boynuna sardı, onu sımsıkı kucakladı. Katıksız bir sevinci yaşamaktaydı.

Amaç.

BİTTİ

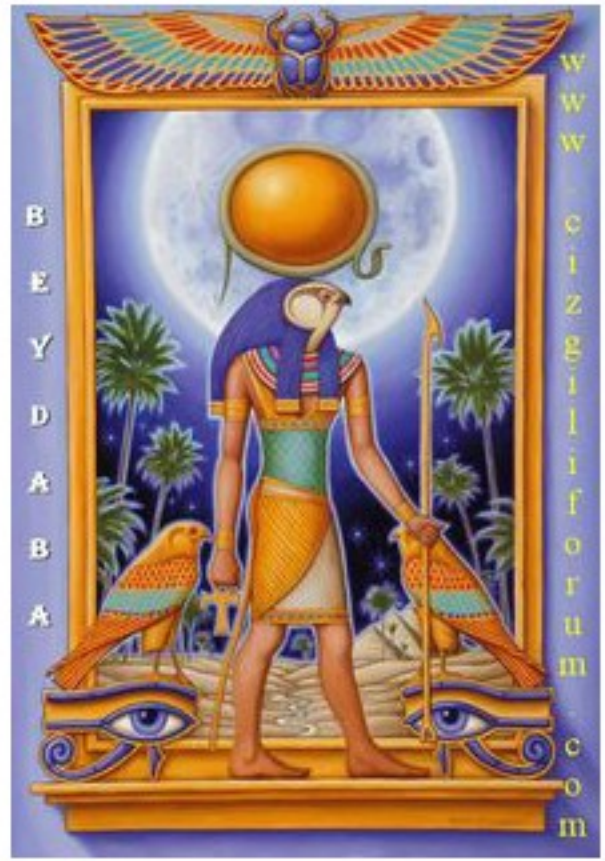

BEYDABA

KOONTZ

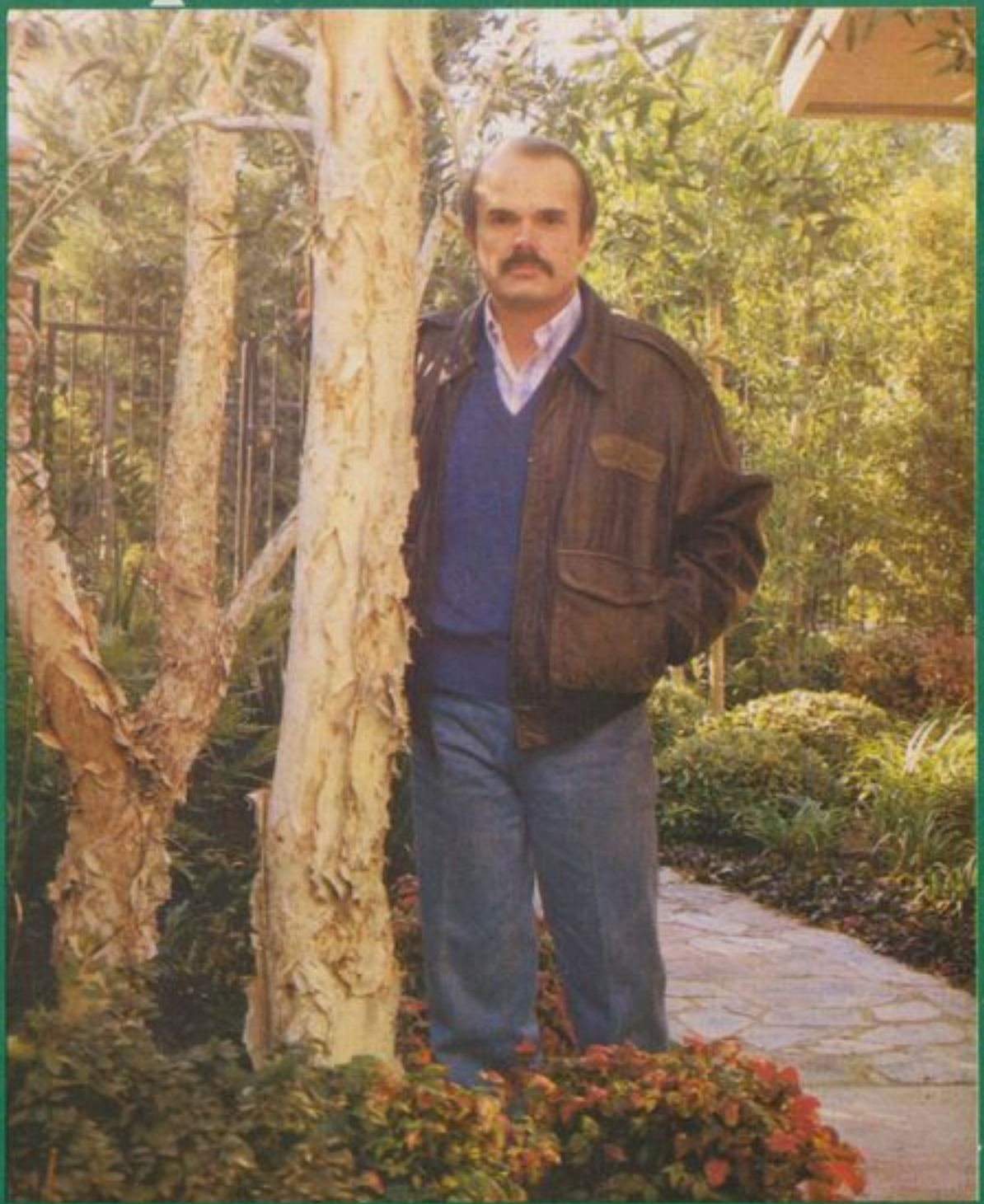

GECENİN AYAZINDA, NÖBET ve VAMPİRİN ÖPÜCÜĞÜ adlı yapıtlarıyla okurların haklı beğenisini kazanan DEAN R. KOONTZ.
Türkiye'de 1 NUMARA.

ISBN 975 - 405 - 305 - 7

8 50